

برنامه و اساسنامه حزب کمونیست

(مائونیست) افغانستان

مصوبه « کنگره وحدت جنبش کمونیستی

(م ل م) افغانستان »

اول می (۱۳۸۳ - ۲۰۰۴)

كارل ماركس

ولاديمير ايليج لنين

مانوتسه دون

اکرم (یاری) بنیاد گذار جنبش ماتونیستی افغانستان

قسمت اول برنامه حزب کمونیست (مانویست) افغانستان

بخش اول

۳	-	برنامه حزب کمونیست (مانویست) افغانستان
۴	-	مارکسیزم - لنینیزم - مانویزم
۴	-	مارکسیزم
۴	-	سه جز مارکسیزم
۵	-	لنینیزم
۶	-	تکاملات لنینیستی
۷	-	مانویزم
۷	-	پیدایش مانویزم
۱۰	-	خدمات مانوتسه دون در امر تکامل مارکسیزم - لنینیزم
۱۱	-	بخش اقتصادی
۱۲	-	بخش سوسیالیزم علمی
۱۳	-	سه جزء مارکسیزم - لنینیزم - مانویزم
۱۳	-	فلسفه
۱۴	-	اقتصادسیاسی
۱۵	-	سوسیالیزم علمی
۱۷	-	رویزیونیزم
۱۸	-	انترناسیونالیزم پرولتری
۱۹	-	انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ ایدیولوژیک
۲۰	-	انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ سیاسی
۲۲	-	انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ تشکیلاتی-
۲۳	-	اوضاع جهانی و جنبش جهانی کمونیستی.

بخش دوم

- ۴۰ - سیمای کنونی افغانستان
- ۵۳ - مناسبات تولیدی حاکم بر افغانستان
- ۵۹ - طبقات اجتماعی جامعه افغانستان
- ۶۰ - طبقه فنودال
- ۶۲ - بورژوازی کمپرادور
- ۶۴ - بورژوازی ملی
- ۶۶ - خرده بورژوازی
- ۶۹ - دهقانان
- ۷۰ - دهقانان مرفه
- ۷۱ - دهقانان میانه حال
- ۷۲ - دهقانان فقیر
- ۷۳ - طبقه کارگر
- ۷۶ - نیمه پرولتاریا
- ۷۷ - اوباشان و اراذل
- ۷۷ - تضاد های اجتماعی مهم
- ۷۸ - مسئله زنان
- ۸۲ - مسئله ملیت ها
- انقلاب افغانستان
- ۸۷ - جامعه مستعمره - نیمه فنودال و تضاد های طبقاتی و اجتماعی آن
- ۸۷ - تضاد ملی خلق ها و ملیت ها با قدرت هایامپریالیستی
- تضاد میان توده های مردمان کشور و طبقات حاکم فنودال
- ۸۸ - و بورژوا کمپرادور
- تضاد میان دسته بندی های ارتجاعی- عمدتاً به شکل دو دسته بندی
- ۸۸ - مربوط به امپریالیست های امریکایی و روسی
- ۸۸ - تضاد میان زنان و شوونیزم مرد سالار

- تضاد میان ملیت های تحت ستم و شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون ۸۹

بخش سوم

- مضمون و وظایف انقلاب ۸۹
- جهتگیری انقلاب ۹۰
- نیروهای محرکه انقلاب ۹۲
- سه سلاح انقلاب ۹۴
- مقاومت ملی مردمی و انقلابی ۹۶
- اهداف انقلاب دموکراتیک نوین ۱۰۱
- اهداف سیاسی ۱۰۲
- اهداف اقتصادی ۱۰۸
- اهداف فرهنگی ۱۱۶
- اهداف اجتماعی ۱۲۰

بخش چهارم

- جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی ۱۲۱
- قیام شهری و کودتا، دو بیراهه ۱۲۳
- جنگ توده بی عمدتاً دهقانی تحت رهبری پرولتاریا ۱۲۵
- محاصره شهرها از طریق دهات ۱۲۶
- جنگ طولانی ۱۲۸
- مناطق پایگاهی انقلابی ۱۳۵
- ارتش انقلابی خلق ۱۳۶
- تدارک برای برپایی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق). ۱۳۸

بخش پنجم -

- سه چهره رویونیوزم کهن ۱۴۰

۱۴۱	رویزونیزم برنشتین	-
۱۴۲	رویزونیزم کائوتسکی	-
۱۴۳	رویزونیزم تروتسکی	-
۱۴۳	سه چهره رویزونیزم مدرن	-
۱۴۳	رویزونیزم روسی و سوسیال امپریالیزم شوروی	-
۱۵۴	رویزونیزم چینی	-
۱۶۰	دگما رویزونیزم خوجه	-
۱۶۳	پیشینه تاریخی افغانستان.	-

قسمت دوم اساسنامه حزب کمونیست (مانویست) افغانستان

فصل اول

۱۹۷	خصلت طبقاتی حزب	-
۱۹۹	ایدیولوژی رهنمای حزب	-
۱۹۹	۱- مارکسیزم	-
۲۰۰	۲- لنینیزم	-
۲۰۰	۳- مانونیزم	-
۲۰۲	۴- انترناسیونالیزم پرولتری	-
۲۰۶	۵- مهم ترین اهداف انقلاب دموکراتیک نوین	-

فصل دوم آئین نامه تشکیلاتی

۲۱۱	۱- اصول تشکیلاتی	-
۲۱۲	۲- ساختمان تشکیلات	-
۲۱۶	۳- ارگان مرکزی حزب ، نشریه درونی مرکزی و سایر نشریه ها	-
۲۱۷	۴- درفش	-

٢١٧

٥ - عضويت

-

٢٢٠

٦ - اقدامات انضباطی

-

برنامه و اساسنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان محصولی از مبارزات طولانی جنبش کمونیستی بین المللی و ثمره بزرگ مبارزات جنبش کمونیستی کشور و دستاورد جانفشانی های شهدای این جنبش است، در شرایطی که امپریالیست ها گرد باد شوم تهاجم و تجاوز علیه خلق ها و پرولتاریای جهان به راه انداخته و افغانستان را به یکی از مراکز این گرد باد تبدیل کرده اند، آغاز و پیشرفت پروسه وحدت جنبش کمونیستی مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی افغانستان، تدویر کنگره وحدت و تأمین وحدت این جنبش در یک حزب کمونیست واحد، که برنامه و اساسنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان تلبور برجسته آن است، یک ضد حمله کمونیستی اصولی شجاعانه و مناسب به شمار می رود،

اینک به روشنی پیدا است که شعله ی بر افروخته شده توسط پیشروان ما و در پیشاپیش آنها رفیق شهید اکرم یاری ، نه تنها در زیر " خاکستر جاوید" مدفون نگردیده است ، بلکه با گذار از پیچ و خم های فراوان، علیرغم تحمل بزدلی ها، انحرافات، خیانت ها و ارتداد بسیاری از رفقای نیمه راه و دشمن شاد و وارد آمدن صدمات و ضربات بیشماری بر پیکر آن، فروزان تر از پیش بر افروخته و مشتعل است و می رود تا بر خرمن هستی دشمنان آتش افگند، آتش بزرگ، آتش عظیم،

برنامه و اساسنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان ، درفش مستقل پرولتاریای جهانی در سنگر مبارزات ملی و طبقاتی کشور در خون خفته ما و یگانه درفش تا به آخر انقلابی در افغانستان است، کمونیست های انقلابی در کشور فقط و فقط با رزمیدن زیر این درفش سترگ است که می توانند وظایف و مسئولیت های شان را در قبال انقلاب جهانی و انقلاب افغانستان به نحو اصولی و شایسته ادا نمایند ،

برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان، حزب سیاسی پرولتاریا و پیشاهنگ پرولتاریا در کشور است، برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان که بیان مرام های پرولتاریای بین المللی و مرام های پرولتاریای افغانستان بمثابه بخشی از پرولتاریای جهانی است و اساس موجودیت و پایه وحدت حزب را می سازد، ایدئولوژی راهنمای اندیشه و عمل، برنامه سیاسی و مشی استراتژیک مبارزاتی آنرا در بر می گیرد، ایدئولوژی راهنمای اندیشه و عمل حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان، مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم است که ایدئولوژی و علم انقلاب پرولتاریای جهانی و یگانه ایدئولوژی انقلابی، علمی و رهائیبخش در جهان می باشد، مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم اساس ایدئولوژیک برنامه سیاسی و مشی استراتژیک مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان را می سازد.

برنامه حد اقل و حد اکثر حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان عبارت است از انجام انقلاب دموکراتیک نوین و استقرار دیکتاتوری دموکراتیک خلق، گذار به انقلاب سوسیالیستی در کشور و ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا از طریق برپایی و پیشبرد انقلابات فرهنگی متعدد و پیشروی بسوی ایجاد جامعه کمونیستی جهانی، در شرایط فعلی دفع تجاوز امپریالیستی به سرکردگی امپریالیست های امریکایی و سرنگونی رژیم دست نشانده وظیفه عمده انقلاب دموکراتیک نوین را تشکیل می دهد، مشی استراتژیک مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برای دفع تجاوز و قطع سلطه امپریالیست ها از کشور و سرنگونی دولت ارتجاعی، برپایی و پیشبرد جنگ خلق است، جنگ خلق، جنگ توده های مردم، عمدتاً دهقانان تحت رهبری طبقه کارگر از طریق حزب پیشاهنگ پرولتاری است، جنگ خلق، جنگ طولانی و متکی بر ایجاد، تحکیم و گسترش مناطق پایگاهی انقلابی است، این جنگ از راه محاصره شهر ها از طریق دهات و تصرف شهر ها، بطرف پیروزی سرتاسری پیش می رود، در شرایط کنونی، برپایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی انقلابی و مردمی، شکل مشخص برپایی و پیشبرد جنگ خلق را می سازد.

مارکسیزم – لنینیسم – مائوتیسم

علم انقلاب پرولتاریای بین المللی بر پایه تجارب مبارزات طبقاتی، مبارزات تولیدی و آزمون های علمی پرولتاریا و نوع بشر، بیشتر از یک و نیم قرن قبل با انتشار مانیفست حزب کمونیست بوجود آمد و از آن زمان تا حال با تکیه بر همین پایه ها به حرکت مبارزاتی خود ادامه داده و مستحکمتر و متکاملتر گردیده است، مارکس این علم را کشف نمود و پایه های اساسی آنرا بنا کرد، لنین آنرا به سطح عالی تری تکامل داد و پس از آن مائوتسه دون کیفیت متکاملتری به آن بخشید، به این ترتیب علم انقلاب پرولتاریای بین المللی تا حال سه مرحله تکامل کیفی را از سر گذشتانده و متکاملتر گردیده است:

۱ – مارکسیزم

۲ – لنینیسم

۳ – مائوتیسم

این مراحل تکامل بهم پیوسته بوده و هر سه جزء فلسفه، اقتصاد سیاسی و سوسیالیسم علمی را در بر گرفته است،

مارکسیزم

پیدایش نظام سرمایه داری و در بطن آن پیدایش طبقه کارگر، پایه عینی ایجاد مارکسیزم را فراهم نمود، مارکسیزم در متن مبارزات کارگران اروپا و با جمع بندی از این مبارزات و همچنان جمع بندی از آخرین نتایج آزمون های علمی و مبارزات تولیدی، در اواسط قرن نوزده بوجود آمده و در ارتباط نزدیک با مبارزات پرولتاریای بین المللی و در خدمت به آن پرورانده شد.

سه جزء مارکسیزم

۱ - فلسفه مارکسیزم : سیستم فلسفی فرا گیر ماتریالیزم دیالکتیک و ماتریالیزم تاریخی یا بکار بست ماتریالیزم دیالکتیک در مورد تاریخ جامعه بشری و تکامل آن، فلسفه مارکسیزم است.

۲ - اقتصاد سیاسی مارکسیزم : اقتصاد سیاسی مارکسیزم، نقد همه جانبه و بنیادی از اقتصاد سرمایه داری است که با تشخیص ارزش اضافی مبادیه سر چشمه پیدایش و عامل حیات و رشد سرمایه، از راز استثمار پرولتاریا پرده بر میدارد و چگونگی انباشت سرمایه، انارشی تولید و نابرابری توزیع در نظام سرمایه داری را روشن میسازد.

۳ - سوسیالیزم علمی یا تیوری سیاسی مارکسیزم : سوسیالیزم علمی یا تیوری سیاسی مارکسیزم مبتنی است بر تیوری طبقات و مبارزه طبقاتی که نکات اساسی آن عبارت اند از :

۱ - طبقات اجتماعی یک پدیده تاریخی است که در مقاطع مشخص از رشد تولید اجتماعی بوجود آمده و بعد از آن تاریخ جوامع بشری بیان مبارزات طبقاتی است،

۲ - مبارزات طبقاتی در فرجام از طریق انقلاب قهری منجر به دیکتاتوری پرولتاریا میگردد،

۳ - دیکتاتوری پرولتاریا مرحله گذاری است که در نهایت به جامعه بی طبقه کمونیستی می انجامد،

جمع بندی از درس های کمون پاریس به عنوان شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا و مبارزه علیه فرصت طلبان درون جنبش کارگری چون پرودون، لاسال، باکونین، دیورینگ و ... ، که راه ریفورمیسم را در پیش گرفته بودند ، در تدوین این تیوری دارای اهمیت برجسته بوده است،

تیوری سیاسی مارکسیزم دربرگیرنده این اصل است که نظام سرمایه داری یک نظام جهانی بوده و طبقه کارگر نیز یک طبقه واحد جهانی است، بر این مبنا بود که انترناسیونال اول تشکیل گردید و طی دوره معینی رهبری مبارزات کارگران جهان را بر عهده گرفت،

پایه‌گذاری و پرورش مرحله اول ایدیولوژی پرولتری توسط مارکس و رفیق هم‌رزمش انگلس انجام یافت و مارکسیزم نامیده شد، مبارزه برای اینکه جنبش بین‌المللی کمونیستی مارکسیزم را به رسمیت بشناسد، بعد از پدروود حیات مارکس، توسط انگلس رهبری گردید،

لنینیسم

تکامل سرمایه داری رقابت آزاد به سرمایه داری انحصاری و پیدایش عصر امپریالیسم، پایه عینی پیدایش لنینیسم و تکامل به مارکسیسم - لنینیسم را بوجود آورد، لنینیسم در جریان رهبری جنبش انقلابی پرولتری در روسیه و مبارزه علیه رویزیونیسم انترناسیونال دوم به سرمداری برنشتین، میلرمان و بعداً کارل کائوتسکی و بطور مشخص در جریان رهبری انقلاب اکتوبر، بوجود آمد،

تکاملات لنینیستی

۱ - در فلسفه: مبارزه فلسفی علیه امپریوکریتیسیست‌ها که تلاش داشتند ماتریالیسم و ایده‌آلیسم را باهم آشتی دهند، یکی از عرصه‌های مبارزاتی لنین در تکامل فلسفه مارکسیسم توسط وی را تشکیل داد، لنین در این مبارزه از ماتریالیسم دفاع بنیادی و قاطعی به عمل آورده و مفهوم ماده را تکامل داد، او رابطه و پیوند میان ماده و شعور را روشن تر ساخت و مفهوم حقیقت و همچنان حقیقت مطلق و حقیقت نسبی را وضاحت بیشتری بخشید، تکامل دیالکتیک مارکسیستی عرصه دیگری از مبارزات لنین در تکامل فلسفه مارکسیسم توسط وی محسوب می‌گردد، لنین دیالکتیک مارکسیستی را بیشتر از پیش وضاحت بخشید و قانون تضاد را به مثابه جوهر دیالکتیک مشخص نمود،

۲ - در اقتصاد سیاسی: لنین تکامل سرمایه داری رقابت آزاد به سرمایه داری انحصاری را که در آن سرمایه مالی سیادت دارد، جمع‌بندی کرده و تیوری امپریالیسم را تدوین نمود، او روشن ساخت که صفت مشخصه این سرمایه داری، صدور سرمایه است، لنین مشخصات سرمایه داری امپریالیستی را توضیح داد و آنرا به مثابه سرمایه

داری طفیلی، گندیده و در حال احتضار که آخرین مرحله سرمایه داری را تشکیل میدهد، معین نمود،

۳ - در سوسیالیسم علمی یا تیوری های سیاسی : لنین عصر را به عنوان عصر امپریالیسم و انقلابات پرولتری مشخص ساخت و نشان داد که عصر امپریالیسم آستانه ورود به انقلابات پرولتری و سوسیالیسم است، لنین نشان داد که سرمایه داری امپریالیستی با استفاده از سود ها و مافوق سود های حاصله از استثمار جهانی، یک بخش از کارگران کشور های امپریالیستی را با اعطای امتیازات معینی به دنباله خود مبدل نموده و اشرافیت کارگری را به وجود آورده است و این امر انشعاب در طبقه کارگر کشور های امپریالیستی بوجود آورده است ، توده وسیع کارگران، کماکان پایه اجتماعی انقلاب پرولتری محسوب میگردند، در حالیکه قشر اشرافیت کارگری عامل بروز رویزیونیسم یعنی عامل بروز ایدئولوژی بورژوازی در درون طبقه کارگر محسوب میگردد، او روشن ساخت که در عصر امپریالیسم و انقلابات پرولتری جهان به مشتی ملل ستمگر امپریالیستی و اکثریت عظیم ملل تحت ستم تقسیم گردیده و جنبش های آزادیبخش ملی در پهلوی مبارزات پرولتری، به مؤلفه ای از انقلاب جهانی پرولتری مبدل میگردد، لنین تیوری حزب سیاسی تراز نوین (حزب پیشاهنگ پرولتری) یا حزب کمونیست را با توجه به اهمیت آگاهی انقلابی تدوین نموده و بنیانگذاری و ساختمان چنین حزبی را برای رهبری پرولتاریا و توده های انقلابی برای کسب قدرت سیاسی، رهبری و هدایت نمود ، لنین تیوری و پراتیک انقلاب پرولتری و راه کسب قدرت سیاسی را در جریان رهبری انقلاب و برقراری دیکتاتوری پرولتاریا در شوروی تکامل داد، برین میناها بود که جنبش کمونیستی هر چه بیشتر در سراسر جهان اشاعه یافت و اتحاد میان مبارزات خلق های ستمدیده و مبارزات انقلابی جهانی پرولتاریا بوجود آمد و انترناسیونال کمونیستی (انترناسیونال سوم) ایجاد شد،

مرحله دوم تکامل ایدئولوژی پرولتاریا با نام لنین گره خورد و لنینیسم نامیده شد، بعد از پدرو حیات لنین، مبارزه برای اینکه جنبش بین المللی کمونیستی، مارکسیسم - لنینیسم را به عنوان دومین مرحله تکامل ایدئولوژی پرولتری به رسمیت بشناسد، توسط استالین رهبری گردید، همچنان استالین مبارزه خطی عظیمی را علیه خط رویزیونیستی تروتسکی که در ضدیت با لنینیسم قرار داشت، به پیش برد،

آنچه در شرایط امروزی از اهمیت اساسی برخوردار است، تأکید روی خدمات مائوتسه دون به علم انقلاب پرولتاریای بین‌المللی و ارتقا و تکامل کیفی این علم توسط وی می‌باشد، این تأکید صف انقلابیون پرولتری را از صف رویزیونیست‌های رنگارنگ که به انقلاب پرولتری خیانت کرده و در پایه‌های اساسی علم انقلاب پرولتاریای بین‌المللی تجدید نظر نموده‌اند، جدا می‌سازد، بیانیه جنبش انقلابی انترناسیونالیستی درینمورد می‌گوید:

"دفاع از تکامل کیفی علم مارکسیزم - لنینیزم توسط مائوتسه دون مسئله‌ی خصوصاً مهم و مبرم را در جنبش بین‌المللی و در میان کارگران آگاه و سایر افراد انقلابی اندیش جهان کنونی، نمایندگی میکند، اصل مطرح شده درینجا این است که آیا باید از خدمات تعیین‌کننده مائوتسه دون به انقلاب پرولتری و علم مارکسیزم - لنینیزم دفاع کرده و آنرا توسعه داد یا نه؟ در حقیقت بحث بر سر دفاع از مارکسیزم - لنینیزم است... ما تأکید میکنیم که اندیشه مائوتسه دون مرحله‌نویس از تکامل مارکسیزم - لنینیزم است، بدون دفاع از مارکسیزم - لنینیزم - اندیشه مادوتسه دون { مائوتیزم } و پایه کار قرار دادن آن، غلبه بر رویزیونیزم و ارتجاع بطور عموم ناممکن است،"

پیدایش مائوتیزم

مائوتیزم از درون مبارزه بسیار حاد و شدید طبقاتی متولد گردیده است، جلسه "ژونیه" پس از سپری شدن هشت سال جنگ انقلابی علیه گومیندان، مائوتسه دون را به عنوان رهبر حزب کمونیست چین انتخاب نمود، این انتخاب حاکی از این بود که مشی مائوتسه دون پس از سالها مبارزه بر مشی‌های راست‌روانه و چپ‌روانه درون حزب کمونیست چین که در طول سال‌های گذشته ضربات مهلکی بر پیکر انقلاب چین وارد نموده بودند، غلبه حاصل نمود، ده سال بعد ازین جلسه، کنگره هفتم حزب کمونیست چین در سال ۱۹۴۵ در حالیکه حماسه‌راه پیمایی طولانی و دوران جنگ مقاومت علیه تجاوز امپریالیزم جاپان پشت سر گذاشته شده بود تأکید نمود که:

" حزب کمونیست چین تحت هدایت مارکسیزم - لنینیسم و ایده های مائوتسه دون قرار دارد ، "

گرچه در هشتمین کنگره حزب کمونیست چین، فرمولبندی " ایده های مائوتسه دون " حذف گردید، اما مبارزه همچنان ادامه یافت، در دهه پنجاه، پس از پیروزی انقلاب چین، ایده های مائوتسه دون در سایر کشور ها کم و بیش نفوذ نمود و در داخل چین تطبیق این ایده ها در مبارزات طوفانی توده یی عظیم در دوران " جهش بزرگ " و ساختمان کمون های خلق متبازز گردید، به راه افتادن مبارزه علیه رویزیونیسم خروشچفی، ایده های مائوتسه دون را کیفیت نوینی بخشیده و باعث کسترش آن در سطح جهانی گردید ، اما دقیقا با انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی بود که " اندیشه مائوتسه دون " بمثابة مرحله نوینی در تکامل مارکسیزم - لنینیسم خود را نمایاند و صدر مائو به عنوان رهبر انقلاب جهانی تثبیت گردید، بر این اساس نهمین کنگره حزب کمونیست چین در سال ۱۹۶۹ با جمع بندی از انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی اعلام نمود که :

" حزب کمونیست چین تحت هدایت مارکسیزم - لنینیسم - اندیشه مائوتسه دون قرار دارد ، "

همچنان بسیاری از احزاب و سازمانهای کمونیستی در جهان که به مخالفت با رویزیونیسم خروشچفی و سوسیال امپریالیزم شوروی برخاسته بودند، مارکسیزم - لنینیسم - اندیشه مائوتسه دون را قبول نمودند، کنگره دهم حزب کمونیست چین زائیده لین پیائوئیستی " عصر زوال امپریالیزم " را بدور افگند و به این ترتیب صفای علم انقلاب پرولتری به نحو روشنتری نمایان گردید (سال ۱۹۷۳) ،

شکست انقلاب در چین و تصرف کامل قدرت توسط رویزیونیست های چینی ، سر آغاز حملات تازه علیه دستاورد های مائوتسه دون گردید و سر درگمی وخیمی در جنبش بین المللی کمونیستی بوجود آورد ، اما مبارزه در خط مارکسیزم - لنینیسم - مائوتیسم در جهان ادامه یافت، این مبارزه در کنفرانس اول احزاب و سازمان های مارکسیست - لنینیست در خزان سال ۱۹۸۰ و بیانیه این کنفرانس خود را به روشنی نمایاند و با برگزاری دومین کنفرانس بین المللی احزاب و سازمان های مارکسیست -

لنینیست - مائوتسه دون اندیشه (مائوتیست) که منجر به تشکیل جنبش انقلابی
انترناسیونالیستی گردید، به نحو بارزی در سطح بین المللی مشخص گردید،

بیانیه جنبش انقلابی انترناسیونالیستی " اندیشه مائوتسه دون " را تکامل مارکسیزم
- لنینیزم دانسته و اعلام نمود :

" ما تأکید میکنیم که اندیشه مائوتسه دون مرحله نوین از تکامل مارکسیزم -
لنینیزم است ... "

بیانیه، مهم ترین اصل " اندیشه مائوتسه دون " یعنی " تیوری ادامه انقلاب تحت
دیکتاتوری پرولتاریا " را محک تشخیص مارکسیزم از رویونیزم دانسته و بیان نمود :

" فقط کسی مارکسیست است که نه فقط قبول مبارزه طبقاتی را به قبول
دیکتاتوری پرولتاریا ارتقاء دهد، بلکه موجودیت عینی طبقات ، تضاد های انتاگونیستی
طبقاتی و ادامه مبارزه طبقاتی تحت دیکتاتوری پرولتاریا در سراسر دوره سوسیالیزم تا
کمونیزم را قبول میکند ، "

اصطلاح " مائوتیزم " برای اولین بار توسط حزب کمونیست پیرو بکار گرفته شد،
این حزب در اسناد متعدد خود که پس از تشکیل جنبش انقلابی انترناسیونالیستی،
انتشار یافته ، اصطلاح " مائوتیزم " را بکار برده است، همچنان در هشتمین پولینوم
دومین کمیته مرکزی حزب کمونیست انقلابی امریکا (R C P) در سال ۱۹۸۸
اصطلاح " مائوتیزم " مورد قبول قرار گرفت ،

پس از آن ، سازمان کمونیست های انقلابی افغانستان و اتحادیه کمونیست های
ایران (سر بداران) نیز " مائوتیزم " را مورد پذیرش قرار دادند و سپس " حزب
کمونیست افغانستان " نیز در بکاربرد این اصطلاح تأکید اساسی به عمل آورد ، از آن
بعید سایر احزاب و سازمان های عضو جنبش انقلابی انترناسیونالیستی، یکی پس از
دیگری، " مائوتیزم " را تأیید کردند، جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در سال ۱۹۹۳
رسماً اعلام کرد که " مائوتیزم " را به عنوان سومین مرحله در تکامل ایدئولوژی و علم
انقلاب پرولتری ، مورد پذیرش قرار داده است ، به این ترتیب، رسمیت بین المللی "
مائوتیزم " خدمتی است که به جنبش انقلابی انترناسیونالیستی تعلق دارد، جنبش

انقلابی انترناسیونالیستی اعلام کرده است که مارکسیزم - لنینیسم - مائوتیسم باید فرمانده و راهنمای انقلاب جهانی شود،

اصطلاح "مائوتیسم" بدرستی هم سطح و هم ارزش بودن خدمات مائو با خدمات کارل مارکس و لنین را نشان داده و زمینه هرگونه برداشت نادرست در کم بها دادن به خدمات مائو را از میان می برد و به همین جهت سومین مرحله در تکامل علم انقلاب پرولتاریا را دقیقتر و روشنتر از اصطلاح "اندیشه مائوتسه دون" بیان می نماید،

خدمات مائوتسه دون در امر تکامل مارکسیزم - لنینیسم

بخش فلسفی:

۱ - مائوتسه دون قانون تضاد یا قانون وحدت اضداد را به عنوان قانون اساسی دیالکتیک در طبیعت، جامعه و تفکر انسانی مطرح کرد و آنرا به مثابه جوهر دیالکتیک ماتریالیستی تکامل داد، مائو قانون تضاد یا قانون وحدت اضداد را عمیقاً مورد بررسی قرار داده و در پرتو این بررسی عمیق مفهوم تضاد عمده به عنوان تضاد رهبری کننده مرحله مشخص از تکامل هر پروسه را روشن کرد و آنرا از تضاد اساسی که پایه موجودیت یک پروسه از ابتدا تا انتها ی آن میباشد، تفکیک نمود، مائوتسه دون در پرتو این بررسی عمیق جوانب گوناگون قانون تضاد یا قانون وحدت اضداد را مورد بررسی قرار داد، او همگونی و مبارزه، تضاد عام و تضاد خاص، جهت عمده و جهت غیر عمده تضاد و مقام انتاگونیسم در تضاد را روشن نمود،

۲ - مائوتسه دون دیالکتیک ماتریالیستی را به نحو استادانه ای در سیاست بکار گرفته و قانون تضاد یا قانون وحدت اضداد را به نحو عمیقی در بررسی قضایا و مبارزات سیاسی مورد استفاده قرار داد،

۳ - مائوتسه دون تیوری شناخت دیالکتیک ماتریالیستی را در پرتو بررسی عمیق دو جهش تشکیل دهنده آن یعنی جهش از پراتیک به تیوری و سپس جهش از تیوری به پراتیک، با تکیه بر عمده بودن پراتیک در کل، تکامل داده و آنرا عمیق تر ساخت،

مائوتسه دون روشن ساخت که تیوری به نوبه خود تأثیر تعیین کننده ای بر پراتیک دارد و مادامیکه جهش از تیوری به پراتیک مطرح باشد، تیوری نقش عمده بازی می نماید،

۴ - مائوتسه دون موفق شد فلسفه را به میان توده ها ببرد، وی با این کار، فلسفه را از لابلای کتابها و از درون کتابخانه ها و از انحصار فیلسوفان بیرون کشیده و به نیروی مادی توده یی فعالی مبدل نمود،

۵ - تحلیل رابطه میان زیر بنا و روبنا بصورت دیالکتیکی و نفی برداشت متافیزیکی رابطه یکجانبه میان روبنا و زیر بنا که در مبارزه علیه برداشت اکونومیستی از مارکسیزم و در مبارزه علیه تیوری رویونیستی رشد نیروهای مولده بکار گرفته شد، مائوتسه دون تصریح نمود: همانطوریکه زیر بنا بر روبنا تأثیر می نهد و خصلت آنرا تعیین می نماید، و این در کل عمده است، روبنا نیز به نوبه خود و در موقعش نقش عمده بازی کرده و بر زیر بنا تأثیر می گزارد و خصلت آنرا معین می نماید، بر اساس این دید، وی بیان لنین مبنی بر: "سیاست بیان فشرده اقتصاد است" را تکامل داده و تأکید نمود که باید سیاست انقلابی بر همه عرصه ها حاکم باشد، به این ترتیب مائوتسه دون جایگاه شایسته آگاهی انقلابی را در تغییر جهان معین نمود و شعار لنینی "بدون تیوری انقلابی، جنبش انقلابی وجود ندارد" را تکامل بخشید،

بخش اقتصادی :

۱ - مائوتسه دون اقتصاد سیاسی سوسیالیستی را تکامل داده و با انتقاد از جنبه های معینی از سیاست اقتصادی شوروی در ساختمان سوسیالیزم، سیاست اقتصادی ساختمان سوسیالیزم در چین را تدوین نموده و عملی کرد، نکته مرکزی درین مورد عبارت است از بر انگیزتن ابتکار عمل توده ها بر اساس خط درست و اصولی و افزایش تولید از طریق توده یی ساختن سیاست های اقتصادی و نه افزایش تولید از طریق اجرای صرف دستورالعمل های بروکراتیک، در همین مضمون مائوتسه دون رابطه میان انقلاب و توسعه اقتصادی را معین نموده و این شعار معروف را فرموله نمود :

"انقلاب را دریابید! تولید را افزایش دهید!"

۲ - مانوتسه دون سیاست اقتصادی دموکراسی نوین را تدوین و عملی نمود، سه نکته اساسی در این سیاست اقتصادی عبارت است از :

الف : ریشه کن کردن فیودالیزم از طریق انقلاب ارضی بر مبنای شعار زمین از آن کشتکار و شکلهی به فعالیت های جمعی دهقانان از قبیل تشکیل دسته های کار مشترک و تعاونی ها،

ب : مصادره تمام مؤسسات اقتصادی خارجی و داخلی که " یا خصلت انحصاری دارند و یا دامنه فعالیت آنها از حدود ظرفیت اداره خصوصی بیرون است ، "

ج : رهبری ، کنترل و تحدید سرمایه های خصوصی تا نتوانند وسایل زندگی خلق را زیر نظارت خود بگیرند، "

اعمال سیاست اقتصادی فوق الذکر در جریان پروسه طولانی انقلاب دموکراتیک نوین چین از زمان ایجاد اولین پایگاه های انقلابی روستایی (سال ۱۹۲۷) تا زمان آغاز انقلاب سوسیالیستی ، توانست زمینه مساعد برای ساختمان اقتصادی سوسیالیزم در چین فراهم نماید،

۳ - مانوتسه دون مفهوم سرمایه داری بروکراتیک را به مثابه شکلی از سرمایه داری خصلتاً کمپرادور که امپریالیزم در کشور های تحت سلطه و به عنوان اهرم نفوذ خود بر قرار میسازد، مطرح نمود ، توجه به این مطلب از اهمیت اساسی برخوردار است زیرا که اولاً بدون شناخت بورژوازی بروکراتیک و مصادره سرمایه بروکرات، سر نگرانی امپریالیزم در کشور های تحت سلطه بطور عموم ناممکن میباشد و ثانیاً جهت پیریزی اقتصادی ساختمان سوسیالیزم، مصادره آن ضرورت حیاتی دارد،

بخش سوسیالیزم علمی:

۱ - انقلاب دموکراتیک نوین : در عصر ما انقلاب در کشور های تحت سلطه در پهلوی انقلاب در کشور های امپریالیستی یکی از دو جریان انقلاب جهانی پرولتاری محسوب میگردد، بر خلاف انقلاب در کشور های امپریالیستی، انقلاب در کشور های تحت سلطه، مستقیماً دارای خصلت سوسیالیستی نبوده و دارای خصلت دموکراتیک

میباشد که در اثر تأمین رهبری انقلابی پرولتری بر آن به انقلاب دموکراتیک نوین تبدیل گردیده و جهتگیری سوسیالیستی می یابد، مانوتسه دون تیوری انقلاب دموکراتیک نوین را در جریان مبارزه انقلابی در چین شکل داده و با به پیروزی رساندن انقلاب در چین راه انقلاب در کشور های تحت سلطه را روشن نمود، انقلاب دموکراتیک نوین مبتنی است بر تأمین رهبری حزب کمونیست بر مبارزات ضد امپریالیستی و ضد فئودالی تمامی طبقات خلقی و بطور مشخص تأمین رهبری حزب کمونیست بر ارتش خلق و جبهه متحد، انقلاب دموکراتیک نوین دارای جهتگیری سوسیالیستی بوده و زمینه مساعد را برای گذار به انقلاب سوسیالیستی فراهم می نماید،

۲ - مانوتسه دون مبارزه مسلحانه طولانی حزب کمونیست و توده های خلق چین را تا به پیروزی رساندن انقلاب در آن کشور رهبری نموده و مهمتر از آن برای اولین بار پرولتاریای بین المللی را از یک مشی نظامی مدون بهره مند ساخت ، تیوری جنگ خلق مانوتسه دون تنها یک استراتژی نظامی صرف نیست، بلکه بیان مدون قهر انقلابی پرولتاریا و توده ها در مبارزه انقلابی طبقاتی بخاطر به پیروزی رساندن انقلاب محسوب میگردد که شعار " قدرت سیاسی از لوله تفنگ بیرون می آید " بیان فشرده آن است،

۳ - مانوتسه دون تیوری طبقات و مبارزه طبقاتی را تکامل داده و تداوم مبارزه طبقاتی را در سراسر دوران ساختمان سوسیالیزم تا رسیدن به کمونیزم روشن نمود، وی با توجه به تجربه تلخ احیای مجدد سرمایه داری در شوروی به این نتیجه رسید که مبارزه میان پرولتاریا و بورژوازی در طول دوران سوسیالیزم تا رسیدن به کمونیزم مبارزه ای است بسیار پیچیده و طولانی، وی راه مبارزه برای جلوگیری از احیای مجدد سرمایه داری در جامعه سوسیالیستی را فرموله کرده و انقلاب فرهنگی عظیم پرولتاریایی را در چین رهبری نمود ، به این صورت مانو تسه دون با تدوین تیوری " ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " بزرگترین خدمت به علم انقلاب پرولتاریایی بین المللی را ارائه نموده و تیوری طبقات و مبارزه طبقاتی در مارکسیزم را که جوهر سوسیالیزم علمی میباشد ، به مرحله کاملاً نوینی ارتقا و تکامل بخشید، اینک یکبار دیگر تأکید بنیانه جنبش انقلابی انترناسیونالیستی را درین مورد یاد آور می شویم :

" لنین گفت : " فقط کسی مارکسیست است که قبول مبارزه طبقاتی را به قبول دیکتاتوری پرولتاریا ارتقا دهد، " در پرتو درس و پیشرفت های گرانبهای حاصله از

طریق انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی تحت رهبری مائوتسه دون معیاریکه لنین ارائه کرده بود عمیقتر شده است، اینک میتوان گفت: فقط کسی مارکسیست است که نه فقط قبول مبارزه طبقاتی را به قبول دیکتاتوری پرولتاریا ارتقا دهد، بلکه موجودیت عینی طبقات، تضاد های اناگونیستی طبقاتی و ادامه مبارزه انقلابی تحت دیکتاتوری پرولتاریا در سراسر دوره سوسیالیزم تا کمونیزم را قبول می کند، همانگونه که مائوتسه دون با قدرت بیان داشت: " نا روشنی در مورد این مسئله به رویونیزم می انجامد،"

سه جزء مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم

با توجه به خدمات عظیم مائوتسه دون به علم انقلاب پرولتاریای بین المللی و تکامل کیفی این علم توسط وی پس از مارکس و لنین، اصول اساسی علم مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم را در سه جزء فلسفه، اقتصاد سیاسی و سوسیالیزم علمی توضیح می دهیم،

فلسفه

فلسفه مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم، ماتریالیزم دیالکتیک است، این فلسفه بیان این مطلب اساسی است که کل واقعیت و وجود عبارت است از واقعیت و وجود مادی، این واقعیت و وجود مادی در بر گیرنده اشکال مختلف ماده متحرک است که شعور از آن سر چشمه میگیرد، به آن وابسته است و به آن تبدیل میشود، اشکال مختلف ماده متحرک فقط و فقط در حالت وحدت اضداد موجود اند، قانون تضاد یعنی قانون وحدت اضداد، قانون اساسی تکامل طبیعت، جامعه و تفکر میباشد، وحدت و همگونی در تمامی پدیده ها موقتی و نسبی است، در حالیکه مبارزه اضداد دایمی و مطلق است و همین امر مایه جهش ها و کیفیت های نوین و پدیده های نوین محسوب میگردد، اعتقاد به تعادل دایم، نظم دایم و ابدی بودن امور و نیز اعتقاد به مقدر بودن آنها غلط و ارتجاعی میباشد،

ماتریالیزم دیالکتیک پراتیک را سر چشمه حقیقت و نیز معیار نهایی آن دانسته و بیش از هر چیزی بر پراتیک انقلابی تکیه می نماید، برین مبنا ماتریالیزم دیالکتیک فلسفه ای است در خدمت تغییر انقلابی جهان،

ماتریالیسم تاریخی عبارت است از بکار بستن ماتریالیسم دیالکتیک در مورد جامعه بشری و تکامل آن، ماتریالیسم تاریخی بالای نقش اساسی دو چیز تکیه می نماید :

۱ - تولید و تضاد اساسی آن یعنی تضاد میان نیروهای مولده و مناسبت تولیدی،

۲ - رابطه متقابل میان تولید و رونمای ایدیولوژیک و سیاسی جامعه،

واقعیت این است که پیدایش زندگی اجتماعی با پروسه تولید اجتماعی توأم بوده و بقایش به آن وابسته است، اما نیروهای مولده فقط میتوانند از طریق ورود انسانها به مناسبات تولیدی معین وجود داشته و تکامل نمایند ، تضاد میان نیروهای مولده و مناسبات تولیدی در مرحله معینی از تکامل نیروهای مولده آشکارا انتاگونیستی میشود، ضرورت رشد بیشتر نیروهای مولده این الزام را به وجود می آورد که باید یک تغییر ریشه یی و انقلابی در جامعه رخ داده و مناسبات تولیدی نوینی جایگزین مناسبات تولیدی کهن گردد، این تغییر ریشه یی و انقلابی در جامعه در رونمای ایدیولوژیک و سیاسی براه می افتد و حول مبارزه طبقاتی برای قدرت سیاسی متمرکز میشود، در صورتیکه شرایط مادی لازم فراهم نباشد ، ایدیولوژی و سیاست نمی توانند انقلاب به وجود آورند، اما همینکه شرایط مادی لازم بوجود آمد، رونمای (ایدیولوژی و سیاست) بصورت عرصه تعیین کننده نبرد طبقات و نیرو های مختلف سیاسی در می آید و ایجاد تحول کیفی در رونمای به ضرورت عمده تکامل جامعه مبدل میشود،

اقتصاد سیاسی

تیوری ارزش اضافی هسته اصلی اقتصاد سیاسی مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیزم را در تحلیل از اقتصاد سرمایه داری تشکیل میدهد، سرچشمه پیدایش و عامل حیات و رشد سرمایه عبارت است از تولید ارزش اضافی که از طریق عملکرد مکانیسم بازار بصورت سود تحقق پیدا می نماید، در تولید سرمایه داری سود هم آغاز تولید به شمار میرود و هم مقصد نهایی آن که از همان آغاز از طریق تصاحب ارزش اضافی حاصل کار جمعی کارگران و تحقق آن در بازار بدست می آید، بدین صورت سرمایه داری آن شیوه تولیدی است که صفت مشخصه آن کالایی شدن نیروی کار انسانی می باشد ،

تضاد میان تولید جمعی و تملک خصوصی، تضاد اساسی سرمایه داری محسوب می گردد که انارشی در تولید را در خود نهفته دارد و باعث بروز بحران های متعدد سرمایه داری میشود، در جریان تولید و گسترش مداوم سرمایه که با فقر روز افزون کارگران همراه است، بین سرمایه های مختلف اصطکاک بوجود می آید و رقابت میان سرمایه داران زاده میشود که در نهایت به انحصار منجر میگردد، رشد و گسترش انحصار ها در ابعاد مختلف به حدی میرسد که فضای داخل سرحدات کشور برای رشد مداوم آنها کفایت نمیکند و به ناچار به خارج از مرز ها سرازیر شده و صدور سرمایه آغاز میگردد ، امپریالیزم با صفات مشخصه خود پا بعرصه وجود میگزارد و در پهلوی استثمار کارگران کشور های خودی به چپاول و غارت خلق ها و ملل تحت سلطه می پردازد، در دوران امپریالیزم، تضاد میان تولید جمعی و تملک خصوصی ابعاد جهانی بخود میگیرد، تضاد میان امپریالیزم و خلق ها و ملل تحت سلطه بوجود می آید و رقابت میان سرمایه داران تا سرحد تضاد میان قدرت های مختلف سرمایه داری در سطح جهان رشد می نماید، کما اینکه تضاد میان پرولتاریا و بورژوازی بصورت روز افزون تشدید میگردد ،

انقلاب سوسیالیستی با خلع ید از سرمایه داری، گام کیفی مهمی در حل تضاد اساسی سرمایه داری بر می دارد ، اما هنوز این گام کیفی کامل نیست، دولت به عنوان نماینده جامعه، وسایل تولید را در اختیار میگیرد و این عمل، اجتماعی ساختن ناقص و اعتباری وسایل تولید محسوب میگردد، نه اجتماعی ساختن کامل و حقیقی آن، انقلاب سوسیالیستی در حرکت به سوی کمونیزم باید این اجتماعی بودن ناقص و اعتباری وسایل تولید را به اجتماعی بودن کامل و حقیقی وسایل تولید مبدل نماید، این مسئله سمتگیری اساسی و در عین حال ماهیت حقیقی جامعه را معین می نماید ،

علاوآ در ساختمان اقتصادی سوسیالیزم چند نکته دیگر در رابطه با حل کامل تضاد اساسی سرمایه داری از اهمیت اساسی برخوردار است : کنترل و تحدید عملکرد قانون ارزش و تحدید حق بورژوازی بصورت روز افزون، بر انداختن سود از مقام فرماندهی در تولید و مبارزه مداوم در جهت حل تضاد میان کار فکری و کار جسمی و شهر و روستا و کارگر و دهقان، در تولید سوسیالیستی نیروی کار انسانی و وسایل تولید کالا تلقی نمیگردد ، اما اقتصاد سوسیالیستی اقتصاد گذار از سرمایه داری به کمونیزم است و با اقتصاد کمونیستی تفاوت کیفی دارد، شعار اساسی دوران سوسیالیزم " از هر

کس به اندازه توانش و به هر کس به اندازه کارش " است، در حالیکه شعار اساسی در دوران کمونیزم " از هر کس به اندازه توانش و به هر کس به اندازه نیازش " می باشد،

سوسیالیزم علمی

سوسیالیزم علمی اساساً عبارت است از تیوری طبقات و مبارزه طبقاتی، ارتقای مبارزه طبقاتی تا سطح قبول دیکتاتوری پرولتاریا و ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا از طریق انقلابات متعدد فرهنگی و حرکت بسوی جامعه کمونیستی جهانی، دولت ها و احزاب که زائیده طبقات اند ، با نابودی آنها نابود میشوند،

- از زمان پیدایش طبقات و جوامع طبقاتی تا زمان ورود به عصر امپریالیزم و انقلابات پرولتری (کمون پاریس درنمورد یک استثنا به شمار میرود)، تمامی انقلاباتی که به وقوع پیوسته، یک طبقه استثمارگر را جانشین طبقه استثمارگر دیگر و یک سیستم استثماری را جایگزین سیستم استثماری دیگر ساخته است، سیستم سرمایه داری که آخرین سیستم استثمارگرانه به شمار میرود ، اساس مادی ساختمان یک جامعه فاقد استثمار و بهره کشی را بوجود آورده و طبقه ای را که منافعش در جهت ساختمان همچو جامعه ای میباشد ، یعنی پرولتاریا را در خود پرورانده است، تضاد اساسی جامعه سرمایه داری از طریق انقلاب پرولتری، استقرار دیکتاتوری پرولتاریا ، ساختمان سوسیالیزم و رهبری انقلاب به سوی کمونیزم تحت دیکتاتوری پرولتاریا از طریق انقلابات فرهنگی متعدد تا رسیدن به کمونیزم حل می گردد،

- سیستم سرمایه داری امپریالیستی یک سیستم جهانی است و پرولتاریا نیز یک طبقه جهانی میباشد، بدین لحاظ جنبش انقلابی پرولتری ماهیتاً جنبش بین المللی بوده و انترناسیونالیزم پرولتری پایه اساسی آن است، پرولتاریا مبارزه اش را باید در سطح جهانی به پیش ببرد و حین پیشبرد مبارزه در کشورهای خاص نیز روی این مطلب تأکید نماید که عرصه جهانی تعیین کننده ترین عرصه در معین نمودن فرجام مبارزه بوده و منافع عمومی پرولتاریای جهانی برترین منافی است که باید در پیشبرد مبارزه در نظر گرفته شود ،

- جهان امروزی به کشور های امپریالیستی و کشور های تحت سلطه امپریالیزم تقسیم گردیده است ، انقلاب جهانی پرولتری توسط پرولتاریا، زحمتکشان و خلق ها در هر دو نوع این کشور ها به پیش برده میشود، مگر وقوع انقلاب در این دو نوع کشور ها از هم متفاوت میباشد ، انقلاب در کشور های امپریالیستی مستقیماً دارای خصلت سوسیالیستی میباشد و انقلاب اکتوبر نمونه پیروزمند این نوع انقلاب است، جنگ خلق در این نوع کشور ها از طریق افشاگری و مبارزه سیاسی تدارک دیده میشود و با قیام در شهر ها و ادامه جنگ داخلی عمومی به پیش برده میشود، انقلاب در کشور های تحت سلطه مستقیماً دارای کرکتر سوسیالیستی نمیباشد، بلکه عبارت است از انقلاب دموکراتیک نوین که تحت رهبری پرولتاریا با بر انداختن سلطه امپریالیزم و سرنگونی فیودالیزم و سرمایه داری بروکرات و کمپرادور، راه را برای انقلاب سوسیالیستی هموار میسازد، انقلاب چین نمونه پیروزمند این نوع انقلاب به شمار میرود که بر اساس استراتژی جنگ توده بی طولانی با تکیه بر پایگاه های روستایی و محاصره شهر ها و نهایتاً تسخیر شهر ها ، به ایجاد قدرت سیاسی سرتاسری انقلابی منجر میگردد، گرچه انقلاب در کشور های مختلف نظر به گوناگونی شرایط و اوضاع مشخص، اشکال مشخص متعددی بخود میگیرد، اما بطور کلی تمامی انقلابات در کشورهای مختلف جهان به یکی از دو جریان فوق الذکر مربوط میباشد، اصول عام در هر دو نوع این انقلابات عبارت اند از : رهبری انقلاب توسط پرولتاریا از طریق حزب کمونیست، استفاده از قهر انقلابی و مبارزه مسلحانه به عنوان عالی ترین شکل مبارزه سیاسی و تصرف قدرت و خصلت توده یی انقلاب و جنگ انقلابی،

- انقلاب پرولتری با استقرار دیکتاتوری پرولتاریا پایان نمی یابد، تحت دیکتاتوری پرولتاریا باید در طول دوران سوسیالیزم تا رسیدن به کمونیزم، انقلاب تداوم یابد، زیرا که طبقات و مبارزه طبقاتی در طول این دوران ادامه می یابد، انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی در چین تحت رهبری مانوتسه دون، متکامل ترین دستاوردی است که تا حال پرولتاریای بین المللی در حرکت انقلابی اش به سوی کمونیزم، به آن دست یافته است، این انقلاب نشان داد که چگونه و با کدام وسایل میتوان با بسیج توده ها و تکیه بر آنها از احیای سرمایه داری در جامعه سوسیالیستی جلوگیری نموده و پیشروی بسوی کمونیزم را تأمین نمود، نکته مرکزی در این دستاورد، توجه به خصلت حزب انقلابی پرولتری بر سر قدرت، بعد از تصرف قدرت سیاسی است، حزب انقلابی پرولتری

پیشاهنگ پرولتاریا و رهبرانقلاب است و مبارزه برای نیل به کمونیزم را رهبری میکند، اما وقتی که حزب رهبری دولت سوسیالیستی را بدست گرفت، تضاد میان حزب و توده ها به تبلور تضاد های جامعه در حال گذار سوسیالیستی مبدل میگردد، حزب باید حرکت بسوی انقلاب جهانی و حرکت بسوی حل نهایی تضاد اساسی سرمایه داری را رهبری نماید، آنهاییکه به خصوص در مقامات رهبری حزب نمیخواهند در این جهت حرکت نمایند و در نهایت میکوشند سرمایه داری را دوباره احیا کنند، ستاد بورژوازی را در درون حزب و دولت تشکیل میدهند و به آماج انقلاب مبدل میشوند، چنین ستاد هایی بار بار سر بلند خواهند کرد و حزب در مبارزه علیه آنها، با تکیه بر توده ها، بر اساس سمتگیری اصولی بسوی کمونیزم و با سرنگون ساختن این ستاد ها، ضرورت دارد که بطور مداوم پروسه انقلابی شدن بیشتر از پیش خود را در تمامی سطوح به پیش برده و حرکت مداوم به سوی کمونیزم را رهبری نماید، ولی این مطلب هرگز بدان معنا نیست که کشور معینی میتواند این مبارزه را به فرجام رسانده و به تنهایی وارد دوران کمونیزم شود، پیروزی کمونیزم بدون پیروزی مبارزه جهانی پرولتاریا علیه بورژوازی نمیتواند قابل حصول باشد، بناءً باید تأکید نمود که تداوم انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا به تداوم انقلاب در کشور معینی خلاصه نشده و تداوم انقلاب در سطح جهانی را طلب می نماید،

رویزیونیزم

علم انقلاب پرولتاریای جهانی در مسیر تکامل خود با تمامی ایدئولوژی های غیر پرولتری مصاف داده و پاکیزگی و صفای خود را بیشتر از پیش صیقل داده است، تکامل این علم نه تنها در مبارزه علیه ایدئولوژی هایی که با خصومت آشکار و عیان در مقابلش ایستاده اند حاصل شده است، بلکه در عین حال مرهون مبارزه علیه آنچنان اشکالی از ایدئولوژی بورژوایی میباشد که ادعاهای کمونیستی دارند، آن جریان ایدئولوژیک بورژوایی که ظاهراً شکل کمونیستی دارد، اما در ماهیت دشمن کمونیزم است، به رویزیونیزم معروف میباشد،

رویزیونیزم (تجدید نظر طلبی) عبارت از نفی اصول و حقایق عام علم انقلاب پرولتاریایی و تجدید نظر در مورد آنها و در عین حال حفظ شکل ظاهری این علم است

وقتی سرمایه داری وارد مرحله امپریالیزم گردید، با استفاده از سود ها و مافوق سود های حاصله از استثمار و غارت جهانی ، یک بخش از کارگران کشورهای امپریالیستی را با اعطای امتیازاتی به دنبالچه خود مبدل نمود و اشرافیت کارگری را به وجود آورد، این امر انشعاب در طبقه کارگر کشورهای امپریالیستی به وجود آورد، توده وسیع کارگران کماکان به مثابه پایه اجتماعی انقلاب پرولتری باقی ماندند، ولی قشر اشرافیت کارگری، عامل بروز رویزیونیزم یعنی عامل بروز ایدئولوژی بورژوازی در درون طبقه کارگر گردید، در نتیجه بخش بزرگی از احزاب پرولتری فاسد گردیدند و با پیشروی در مسیر قهقرایی ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی به بخشی از هیئت های حاکمه کشورهای امپریالیستی مبدل گردیدند، این جریان رویزیونیستی در اشکال مختلف خود به رویزیونیزم کهن معروف است ،

بروز رویزیونیزم در درون احزاب کمونیست پیروزمند و دولت های سوسیالیستی بر سر قدرت، از همان بدو امر، بر پایه بورژوازی بروکرات صورت می گیرد و رهبران حزبی و دولتی گام نهاده در راه سرمایه داری پایه اجتماعی بروز رویزیونیزم و در عین حال هسته های اصلی شکل دهنده سرمایه داری احیا شده بعد از سرنگونی سوسیالیزم را تشکیل می دهند، این جریان رویزیونیستی در اشکال مختلف خود به رویزیونیزم مدرن معروف است در کشورهای تحت سلطه امپریالیزم بطور عموم بورژوازی کمپرادور وابسته به قدرت های امپریالیستی و سوسیال امپریالیستی تحت رهبری رویزیونیست های کهن و مدرن پایه بروز رویزیونیزم است و رویزیونیست ها در این کشور ها بطور مشخص نمایندگان سیاسی این بخش از بورژوازی کمپرادور هستند،

چهره های اصلی رویزیونیزم کهن و رویزیونیزم مدرن در " ضمیمه شماره اول برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان " بی نقاب گردیده اند ،

انترناسیونالیزم پرولتری

انترناسیونالیزم پرولتری یک اصل اساسی برای کمونیست ها محسوب می گردد ، این اصل مبین آن است که کمونیست ها قبل از همه بخاطر انترناسیونالیست بودن شان از

سایر انقلابیون تفکیک می‌شوند، حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان،
انترناسیونالیزم پرولتری را از لحاظ ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی به مثابه یک اصل
اساسی مبارزاتی خود پذیرفته است،

انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ ایدئولوژیک

مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم اساساً ایدئولوژی پرولتاریای بین‌المللی است و نه
منحصراً ایدئولوژی طبقه کارگر این یا آن کشور مشخص، قبل از همه به این خاطر که
پرولتاریا اساساً طبقه ای است بین‌المللی،

این مکتب از همان آوان تأسیس خود محصول فکری و مبارزاتی یک ملت خاص
نبود، مارکس و انگلس که مارکسیزم را بنیان گذاشتند، گرچه آلمانی الاصل بودند، اما
منابع تغذیه فکری شان در ایجاد مارکسیزم صرفاً آلمانی نبود، از سه منبع تیوریک
مارکسیزم فقط یکی از آنها متعلق به آلمان بود و آن فلسفه کلاسیک آلمان است، در
حالیکه منبع تیوریک اقتصادی، اقتصاد کلاسیک انگلستان و منبع تیوریک سوسیالیزم
علمی، سوسیالیزم فرانسه محسوب می‌گردد،

مبارزاتی که مارکس و انگلس با شرکت مستقیم و یا با تکیه بر آنها مارکسیزم را
بنیان‌گذاری کرده و آنرا به پیش سوق دادند، مبارزات انقلابی پرولتاریا در یک کشور
خاص نبود بلکه شامل مبارزات انقلابی در کشورهای مختلف می‌گردید،

مانیفیست حزب کمونیست، بیانیه حزب کمونیست به مثابه یک حزب جهانی است،
اتحادیه کمونیست‌ها صرفاً آلمانی نبود، بلکه تشکیلات بین‌المللی محسوب می‌گردید،
دومین چوکات تشکیلاتی که مارکس و انگلس در داخل آن مبارزات شان را پیش
بردند، انترناسیونال اول بود که آنهم یک تشکیلات بین‌المللی بود، وقتیکه شرایط و
اوضاع جدید، تشکیل احزاب جداگانه در کشورهای مختلف را الزام آور ساخت،
مارکس و انگلس بازم بر روی مواضع انترناسیونالیزم پرولتری استوار ایستادند و
تشکیل انترناسیونال دوم تحقق این استواری محسوب می‌گردید که در اواخر عمر
انگلس به وقوع پیوست،

پس از بروز انحرافات در انترناسیونال دوم و مبدل شدن آن به انترناسیونال زرد، جریان مارکسیزم انقلابی به عنوان دوام راه مارکس و انگلس که منجر به تبارز بلشویزم و راه لنین گردید، در مبارزه بین المللی علیه ارتداد انترناسیونال دوم شکل گرفت، لنینیزم گرچه انقلاب روسیه را به پیروزی رساند، اما محصول خالص جامعه روسیه نبود، لنین بلافاصله پس از پیروزی انقلاب در روسیه فکر تشکیل انترناسیونال جدید را عملی نمود و انترناسیونال سوم بوجود آمد که علی‌رغم کمبودات و اشتباهات، خدمات عظیمی برای جنبش بین المللی کمونیستی انجام داد، انحلال کمینترن در سال ۱۹۴۳ ضربه بزرگی بر جنبش بین المللی کمونیستی محسوب می‌گردد،

سومین مرحله در تکامل علم انقلاب پرولتاری یعنی مائوئیسم نیز محصول خالص جامعه چین محسوب نمی‌گردد، قبل از همه به این دلیل که احکام اساسی آن، همان تکامل احکام اساسی مارکسیزم - لنینیزم است که محصول جامعه چین نبود، اصل عمده در مائوئیسم یعنی " تیسوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " گرچه بصورت بر پای انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی در چین عملاً پیاده گردید، اما شکل گیری آن اساساً مبتنی بود بر توجه به تجربه منفی احیای سرمایه داری در " شوروی "

امروز جمع‌بندی‌های مهمی توسط جنبش انقلابی انترناسیونالیستی از مارکسیزم - لنینیزم و مائوئیسم و گذشته جنبش بین المللی کمونیستی به عمل آمده است، این جمع‌بندی‌ها محصول جنبش بین المللی کمونیستی اند ولو با نام افراد و یا احزاب معین و مشخص درین یا آن کشور گره خورده باشند،

مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیسم ایدئولوژی پرولتاریایی بین المللی است و درست به همین جهت احکام اساسی آن برای مبارزات انقلابی پرولتاریا در هر کشور کاربرد دارد که از طریق تطبیق حقیقت عام آن در شرایط خاص هر انقلاب خاص، تحقق پیدا می‌نماید،

مارکسیزم - لنینیزم - مائوئیسم علم است، علم انقلاب پرولتاریایی جهانی، به همین جهت می‌تواند - و باید - تکامل یافته و غنای بیشتری حاصل نماید، این، وظیفه و مسئولیتی است که بر دوش جنبش بین المللی کمونیستی یعنی بر دوش تمامی

کمونیسست‌های جهان قرار دارد، پیشبرد این مبارزه در مورد مسایل عام ایدئولوژیک و دخالت در مباحثات ایدئولوژیک جنبش بین‌المللی کمونیستی مسایلی اند که بی‌توجهی و غفلت نسبت به آنها نه تنها به ستریزم و ناسیونالیزم منجر خواهد شد، بلکه بخصوص در رابطه با کمونیست‌های کشور‌های تحت سلطه، نشانه‌ای از "سلطه‌پذیری فکری" نیز محسوب می‌گردد،

انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ سیاسی

درین مورد پنج نکته قابل دقت است :

۱ - هدف نهایی سیاسی کمونیست‌ها رسیدن به جامعه بی طبقه کمونیستی است، تأمین این هدف فقط و فقط در سطح جهانی ممکن است و اولین شرط تأمین آن، نابودی سیستم استثمارگرانه امپریالیستی می‌باشد، دم زدن از ساختمان کمونیزم در کشور خاص، در حالیکه نظام جهانی امپریالیستی موجود باشد، پوچ و بی‌معنی است، بنا بر این هدف غایی سیاسی کمونیست‌ها یک هدف جهانی است و نه یک هدف ملی و کشوری، سمتگیری اساسی مبارزات کمونیست‌ها باید متوجه این دور نمای غایی باشد، دور نمایی که برای یک لحظه نباید به فراموشی سپرده شود، در صورت عدول از سمتگیری به طرف این دورنمای غایی، مبارزات ما در بهترین صورت مبارزات ناسیونال سوسیالیستی است، نه مبارزات کمونیستی، این است مفهوم انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ دورنمای غایی سیاسی و سمتگیری اساسی سیاسی،

۲ - اوضاع جهانی تعیین‌کننده‌ترین عرصه مبارزات کمونیست‌ها در جهان است، مفهوم این گفته آن نیست که در پیشبرد وظایف انقلابی و به پیروزی رسانیدن انقلابات در کشور‌های معین، اوضاع خاص آن کشور‌ها نباید مدنظر قرار بگیرند، توجه به اوضاع داخلی هر کشور خاص در به پیروزی رساندن انقلاب در آن کشور از اهمیت اساسی برخوردار است، اما امپریالیزم یک سیستم جهانی است و امروزه در شرایط سلطه جهانی امپریالیزم، اوضاع داخلی هر کشور خاص نیز عمدتاً توسط الزامات و شرایط بین‌المللی شکل می‌گیرد و نباید کشور‌ها را به مثابه پدیده‌های کاملاً مستقل و بیرون از سیستم جهانی امپریالیستی به حساب آورد، کمونیست‌ها مکلف اند مبارزات شان را در کشور

های خاص عمدتاً بر اساس توجه به اوضاع و شرایط بین‌المللی به پیش برند، بدون اینکه شرایط خاص کشورها را از نظر دور بدارند،

این است مفهوم انترناسیونالیسم پرولتری از لحاظ برخورد به اوضاع جهانی و اوضاع داخلی کشور های خاص،

۳ - با توجه به هدف غایی جهانی و با توجه به تعیین‌کنندگی اوضاع جهانی، باید روی این مطلب تأکید کرد که برای کمونیست‌ها منافع انقلاب جهانی نسبت به منافع انقلاب خاص در یک کشور خاص مرجح‌تر و اولی‌تر است، اگر منافع انقلاب جهانی ایجاب نماید که کمونیست‌های یک کشور منافع انقلاب خاص را که در کشورشان مطرح است، قربانی نمایند، آنها نباید در تقبل این قربانی تردیدی بخود راه دهند،

انقلاب در یک کشور حلقه‌ای از حلقه‌های انقلاب جهانی است و باید در خدمت آن قرار گیرد، سوسیالیسم در یک کشور پایگاهی برای انقلاب جهانی است و باید به مثابه پایگاهی برای انقلاب جهانی در نظر گرفته شود، سوسیالیسم برای یک کشور و برای تأمین منافع و تأمین رفاه یک ملت مبتنی بر ناسیونالیسم است و نه کمونیسم، مسئله این نیست که نباید منافع انقلاب در یک کشور خاص مدنظر قرار بگیرد، در واقع از دید منافع انقلاب جهانی نیز توجه به این امر اساسی است، مسئله آن است که در لحظاتی که به ظاهر منافع یک انقلاب خاص با منافع انقلاب جهانی در تقابل قرار بگیرد، باید منافع انقلاب جهانی را بر منافع انقلاب خاص ترجیح داد، دلیل تکیه روی تقابل ظاهری یک انقلاب خاص با انقلاب جهانی بدین خاطر است که بین منافع یک انقلاب خاص و منافع انقلاب جهانی از دید استراتژیک توجه به هدف غایی تقابلی وجود ندارد و بروز تقابلات ازین لحاظ می‌توانند صرفاً تاکتیکی باشند، قربانی نمودن یک منفعت خاص یک انقلاب معین، خود از لحاظ استراتژیک به نفع همان انقلاب خاص نیز هست،

این است مفهوم انترناسیونالیسم پرولتری از لحاظ ارتباط میان منافع انقلاب جهانی و منافع انقلاب در کشورهای خاص، در نظر داشت دایمی و استوار این مفهوم برای کمونیست‌ها نه در گذشته کار آسانی بوده و نه در حال و آینده سهل و ساده خواهد بود، کوشش مداوم و پیگیر در جهت تحقق این امر اجتناب‌ناپذیر و الزام‌آور می‌باشد،

۴ - سهم کمونیست های هر کشور برای ادای وظایف انترناسیونالیستی شان قبل از همه عبارت از تجزیه و تحلیل درست اوضاع سیاسی - اجتماعی کشور های شان بر پایه تحلیل درست طبقاتی و پیشبرد مبارزه انقلابی پرولتری با اتکا به اصول عام مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم میباشد، کمونیست های تمامی کشور ها وظیفه دارند با پیشبرد وظایف انقلابی و به پیروزی رساندن انقلابات دموکراتیک نوین و انقلابات سوسیالیستی، کشور های خود را به پایگاه های نیرومندی برای پیشبرد انقلاب جهانی تبدیل نمایند، آنها فقط به این صورت میتوانند از در غلطیدن به ناسیونالیسم و یا فروگزاری وظیفه پیشبرد مبارزه برای انقلاب در کشور خود شان احتراز جویند،

۵ - چوکات سیاسی انترناسیونالیسم پرولتری و به بیان مشخص تر چوکات سیاسی انترناسیونال کمونیستی عبارت است از مشی سیاسی عمومی جنبش بین المللی کمونیستی و پیشبرد آن توسط تمامی احزاب و سازمان های کمونیست جهان،

در حال حاضر که جنبش بین المللی کمونیستی فاقد یک مشی سیاسی عمومی بدون شده میباشد، مبارزه در راه تدوین آن، وظیفه ای است که بر عهده تمامی کمونیست های جهان قرار دارد، پایه های اساسی مشی عمومی جنبش بین المللی کمونیستی در اسناد اساسی جنبش انقلابی انترناسیونالیستی مطرح گردیده است، اما این پایه ها باید تا سطح یک مشی عمومی بدون تکامل نماید، بدون اجرای این مسئولیت سترگ تشکیل انترناسیونال نوین کمونیستی ممکن نخواهد بود،

انترناسیونالیسم پرولتری از لحاظ تشکیلاتی

تشکیل و تقویت احزاب کمونیست در تمامی کشور ها وظیفه ای است که کمونیست ها مکلف اند آنها را به عنوان یک وظیفه اساسی در نظر بگیرند، این احزاب و لو بر اساس انترناسیونالیسم پرولتری، وظیفه پیشبرد مبارزه انقلابی پرولتری و به پیروزی رساندن انقلاب در کشور های خاص را بر دوش دارند، پیشبرد و رهبری انقلاب در سطح جهانی مسئولیتی است به مراتب بفرنج تر و پیچیده تر از انقلاب در یک کشور خاص، از آنجاییکه انقلاب جهانی صرفاً مجموعه عددی انقلابات در کشور های خاص نیست، به طریق اولی پیشبرد آن، بدون تشکیلات بین المللی از دید کمونیستی امری

است نا ممکن، تا حال در تاریخ جنبش بین المللی کمونیستی، سه تشکیلات بین المللی برای پیشبرد انقلاب جهانی به وجود آمده است: انترناسیونال اول، انترناسیونال دوم و انترناسیونال سوم، از زمان انحلال انترناسیونال سوم در سال ۱۹۴۳ تا حال جنبش بین المللی کمونیستی فاقد ستاد رهبری بین المللی میباشد و در حال حاضر مبارزه در راه تشکیل انترناسیونال کمونیستی وظیفه ای است اساسی، تشکیل جنبش انقلابی انترناسیونالیستی از آنرو از اهمیت اساسی بین المللی برخوردار است که گام کیفی مهمی درین راستا محسوب می گردد، در حال حاضر رزمیدن در صفوف جنبش انقلابی انترناسیونالیستی بخاطر پیشبرد امر انقلاب جهانی و مشخصاً ایجاد انترناسیونال نوین کمونیستی، تحقق انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ تشکیلاتی محسوب میگردد،

بطور خلاصه، انترناسیونالیزم پرولتری از لحاظ تشکیلاتی عبارت است از مبارزه در راه تشکیل انترناسیونال نوین کمونیستی که در حال حاضر تبارز عملی این مبارزه عبارت از رزمیدن در صفوف جنبش انقلابی انترناسیونالیستی می باشد،

اوضاع جهانی

و

جنبش جهانی کمونیستی

عصر ما عصر امپریالیسم و انقلابات پرولتری است، سیستم اقتصادی و سیاسی امپریالیستی غالب بر جهان کنونی چهار چوب اساسی جوامع مختلف در سطح جهانی را معین می نماید، انقلاب پرولتری یگانه راه نابود ساختن امپریالیسم و تمامی سیستم های استثمارگرانه از جهان ما میباشد ،

انقلاب پرولتری برای اولین بار در کمون پاریس خود را نشان داد، ولی پس از آنکه سرمایه داری به مرحله امپریالیسم وارد گردید ، با پیروزی انقلاب اکتوبر، به مثابه یک پروسه و روند جاری آغاز گردید و با دستاورد های عظیم، پیچ و خم های فراوان و عقبگرد های وخیم ، ادامه یافت ،

کمون پاریس اولین حرکت انقلابی پرولتاریا برای سرنگونی بورژوازی و تصرف قدرت سیاسی، در یک سطح محدود و بصورت موقتی بود، کارگران مسلح پاریسی در مارچ سال ۱۸۷۱ قیام کرده و قوای بورژوازی را در پاریس شکست دادند و قدرت را در این شهر بدست گرفتند، کمون پاریس پارلمان بورژوازی را منحل نموده و ارگان قدرت توده یی را که هم قوه مقننه را در دست داشت و هم قوه مجریه را، بوجود آورد ، دستمزد مقامات دولتی و کارگران را برابر ساخت، راه تسلیح عمومی توده ها بجای ارتش دائمی را در پیش گرفت و قدرت اقتصادی و دینی کلیسا را مورد حمله قرار داد، اینها دستاورد های مبارزاتی ای بودند که برای اولین بار کارگران و توده های پایینی به آن دست می یافتند،

اما کمون از پیروزی هایش حد اکثر استفاده را به عمل نیاورد و قوای بورژوازی را بصورت پیهم و مداوم تحت تعقیب و یورش قرار نداد، درس رکوب ضد انقلابیون کوتاهی ورزید، بانک فرانسه و سایر موسسات بزرگ مالی را مصادره نکرد و راه اتحاد با توده های دهقانی را در پیش نگرفت، بنا به این عوامل صرفاً در محدوده شهر پاریس باقی ماند و فقط ۷۲ روز دوام نمود و پس از آن توسط قوای بورژوازی سرنگون گردید، کمون پاریس با دستاورد های مبارزاتی عظیم در استقرار دیکتاتوری پرولتاریا و دفاع جانبازانه از این دستاورد ها، صفحه درخشانی از مبارزات پرولتاریا را در بر می گیرد،

با پیروزی انقلاب اکتوبر در روسیه در سال ۱۹۱۷، یعنی تقریباً نیم قرن بعد از کمون پاریس، مرحله نوینی در تاریخ مبارزاتی پرولتاریای جهانی آغاز گردید، در واقع

با پیروزی انقلاب اکتوبر بود که انقلاب پرولتری به مثابه یک جریان تاریخی جاری در سطح جهانی آغاز گردیده و ادامه یافت ،

انقلاب اکتوبر تحت رهبری حزب پیشاهنگ پرولتری بر پا گردیده و پیش برده شد، حزب پیشاهنگ پرولتری، توده های کارگران و سربازان را تسلیح و سازماندهی کرده و با رهبری قیام مسلحانه، دولت امپریالیستی روسیه را سرنگون نمود و دیکتاتوری پرولتاریا را برقرار کرد، دولت انقلابی، سه سال مداوم جنگ داخلی علیه بقیه الجیش ارتجاع روسیه و جنگ علیه قوت های مهاجم چهارده کشور امپریالیستی را پیش برد و با تارو مار کردن آنها، بر سراسر قلمرو روسیه تزاری سابق که یک ششم تمامی خشکی های روی زمین را در بر می گرفت ، قدرت انقلابی نوین را بر پا نمود ،

انقلاب اکتوبر، مالکیت های طبقات استعمارگر فئودال و بورژوا را مصادره نموده و به مالکیت عمومی دولتی سوسیالیستی مبدل نمود، این انقلاب، توده های میلیونی کارگران و دهقانان را به میدان سیاست و قدرت دولتی، کنترل اقتصاد و ایجاد و رشد و شگوفایی فرهنگ نوین سوسیالیستی کشاند ،

امپراطوری روسیه زندان ملل بود، با انقلاب اکتوبر، این زندان بزرگ فرو ریخت و ملل تحت ستم به حق تعیین سرنوشت شان دست یافتند، اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی که بر ویرانه های روسیه تزاری بنا گردید، اتحاد داوطلبانه جمهوریات های شوروی سوسیالیستی بود و بر مبنای برابری حقوق میان شان تشکیل گردید،

با پیروزی و پیشروی انقلاب اکتوبر، زنان به حقوق و آزادی های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی وسیع و بی سابقه ای نایل آمدند و بصورت عمیق و گسترده ای به عرصه های گوناگون حیات اجتماعی وارد گردیدند،

ساختمان سوسیالیزم در نیمه دوم دهه بیست و دهه سی قرن بیستم، در شرایطی اقتصاد اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی را به شگوفا ترین اقتصاد جهان مبدل ساخت که اقتصاد کشور های امپریالیستی به شدت بحران زده بود، اقتصاد برنامه ریزی شده سوسیالیستی با صنعت و زراعت سوسیالیستی ، برای اولین بار در تاریخ بشر ، آن اقتصاد شگوفای متعلق به زحمتکشان بود که به معنی واقعی کلمه در خدمت نابودی استثمار و تأمین عدالت اجتماعی قرار داشت ،

جنگ کبیر دفاع از شوروی سوسیالیستی در مقابل تهاجم و تجاوز نازیزم، علی‌رغم کمبودها و اشتباهات معین، یکی از حماسه‌های رزمی بی‌همتای تاریخ بشریت محسوب می‌گردد که فقط می‌توانست از عهده یک دولت سوسیالیستی و توده‌های رزمنده یک کشور سوسیالیستی بر آید،

انقلاب کبیر اکتوبر تقریباً چهار دهه به حیات پر بار خود ادامه داد و سرانجام پس از درگذشت استالین، توسط خروشچف و دار و دسته رویونیست‌اش سرنگون گردید، اشتباهات اجتناب‌ناپذیر و اشتباهات اجتناب‌پذیر ناشی از فقدان تجربه قبلی در ساختمان سوسیالیسم و محاصره امپریالیستی، که دامنگیر کمونیست‌های شوروی گردید، نقش مهمی در شکست انقلاب بازی نمود، کمونیست‌های جهان تحت رهبری مائوتسه دون و حزب کمونیست چین، این اشتباهات را جمع‌بندی کرده و با درس آموزی از آنها جنبش جهانی کمونیستی را به پیش سوق دادند و مبارزه علیه رویونیسم و مبارزه برای برپایی انقلابات و ساختمان سوسیالیسم را ادامه دادند،

انقلاب چین که اندکی بیشتر از سه دهه بعد از انقلاب اکتوبر، در سال ۱۹۴۹ به پیروزی سرتاسری دست یافت، ضربات کاری، عمیق و گسترده‌ای بر نظام امپریالیستی جهانی وارد آورده و انقلاب جهانی پرولتری را به نحو فوق‌العاده‌ای به پیش سوق داد، در این انقلاب، توده‌های چند صد میلیونی چین تحت رهبری حزب کمونیست، پس از پیشبرد یک جنگ انقلابی طولانی بیست و چند ساله، موفق به سرنگونی نظام نیمه فئودالی - نیمه مستعمراتی و برقراری نظام انقلابی در کشوری گردیدند که یک پنجم تمامی نفوس نسل بشر را در بر می‌گرفت، این انقلاب، چند صد میلیون دهقان چینی را از شر استثمار فئودالی نجات بخشیده و یکجا با میلیون‌ها کارگر چینی، حاکم بر سرنوشته‌شان ساخت و بیکاری و گرسنگی را در سرزمین وسیع چین نابود کرد، انقلاب، شوونیسم مردسالار را قویاً مورد ضربت قرار داده و تساوی حقوق میان زنان مردان را در عرصه قوانین و همچنان عرصه‌های مختلف حیات اجتماعی متحقق ساخت،

انقلاب چین فرهنگ نوین انقلابی را شگوفا ساخت و قادر گردید که مفاصل اجتماعی جامعه کهن مثل فحشا و اعتیاد را در ظرف چند سال ریشه کن سازد،

از پیش و بصورت فوق العاده، عمیق و گسترده ای مورد ضربت قرار داد، در جریان این انقلاب کارگران و دهقانان در سطح وسیعی زمام سیاست، اداره اقتصاد و ایجاد و پرورش فرهنگ انقلابی در جامعه را به دست گرفتند، کمیته های انقلابی ای که در تمامی عرصه های جامعه قد بر افراشتند، نمونه های بی نظیر و درخشانی از سهمگیری زحمتکشان در اداره امور جامعه را به نمایش گذاشتند، در این انقلاب، زنان به آن حدی از تساوی حقوق با مردان و آزادی در عرصه های مختلف دست یافتند که واقعاً تا حال در تاریخ بشر بیمانند است،

انقلاب فرهنگی برای مدت بیشتر از یک دهه توانست از احیای نظام کهن در چین جلوگیری نماید، ولی سر انجام پس از درگذشت مائوتسه دون، رویزیونیست ها، که علیرغم ضربات وارده بر آنها در دوران انقلاب فرهنگی، همچنان در حزب کمونیست و دولت چین قوی باقیمانده بودند، دست به کودتا زده و جناح انقلابی در حزب و دولت چین را سرنگون کردند و انقلاب را از پا در آوردند،

در واقع همان عوامل اساسی ای که باعث شکست انقلاب در شوروی گردید، شکست انقلاب در چین را نیز ببار آورد، اما تفاوت های بسیار برجسته ای نیز میان این دو شکست وجود دارد، در شوروی، رویزیونیست ها به آسانی به قدرت دست یافتند و بعد از تصرف قدرت توسط آنها، مقاومت چندانی و یا در واقع تقریباً هیچ مقاومتی در مقابل آنها صورت نگرفت، زیرا که حزب کمونیست و دولت شوروی در مقابل این خطر خلع سلاح بود و آمادگی قبلی نداشت، اما مائوتسه دون و سایر کمونیست های چینی خطر را درک کردند، برای مدت بیشتر از ده سال علیه آن جنگیدند و ضربات کاری ای بر آن وارد کردند و توانستند انقلاب را حفظ کرده و به پیش سوق دهند، مائوتسه دون در آخرین روز های حیاتش، همچنان خطر ضد انقلاب را احساس میکرد و به کمونیست ها و خلق های چین و جهان هوشدار داد که در صورتیکه رویزیونیست ها دست به کودتا زده و قدرت را قبضه نمایند، علیه آنها بپا خیزند و سرنگون شان سازند، پس از آنکه رویزیونیست ها دست به کودتا زده و انقلاب را در چین سرنگون کردند، نتوانستند به آسانی و بدون مقاومت، کنترل تمامی امور را در دست بگیرند، مقاومتی که علیه آنها صورت گرفت، از دفتر سیاسی حزب تا کارخانه ها و مزارع و مراکز گارد

های سرخ و از گوشه های زندان تا میدان های نبرد، وسیع و گسترده بود و برای چند سال ادامه یافت،

به این ترتیب با وجودی که انقلاب فرهنگی نیز نتوانست تا آخر از سرنگونی انقلاب جلو گیری نماید، اما مشی سیاسی برای جلو گیری از سرنگونی انقلاب سوسیالیستی و حفظ و تداوم آن را ارائه داد، نکات اصلی این مشی سیاسی (ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا) عبارتند از :

۱ — انقلاب سوسیالیستی یک انقلاب مداوم است که از زمان تصرف قدرت سیاسی توسط پرولتاریا و ساختمان اولیه سوسیالیسم تا رسیدن به جامعه کمونیستی باید پیوسته ادامه یابد ، جامعه سوسیالیستی یک جامعه در حال گذار از سرمایه داری به کمونیسم است و طبقات و مبارزه طبقاتی در این جامعه وجود دارد و موتور محرکه تکامل آن است، مصادره مالکیت های طبقات استثمار گر و شکلهی نوین آنها در مالکیت های عمومی دولتی و یا مالکیت های جمعی زحمتکشان، صرفاً شکل بسیار ابتدایی مالکیت اجتماعی محسوب میگردد، این مالکیت های سوسیالیستی، مالکیت های اجتماعی اعتباری است و به اعتبار سوسیالیستی بودن دولت و رهبری پرولتری بر آن، مالکیت های اجتماعی محسوب می گردند، اگر ماهیت سوسیالیستی دولت و پرولتری بودن حزب رهبری کننده دولت یعنی حزب کمونیست، عوض شود، مالکیت های مذکور تغییر ماهیت می دهند و به مالکیت های سرمایه دارانه مبدل می گردند، مالکیت اجتماعی حقیقی فقط در جامعه کمونیستی می تواند به وجود آید، یعنی در جامعه ای که دیگر دولت در آن نمی تواند موجودیت داشته باشد،

در جامعه سوسیالیستی، حزب کمونیست بمثابه حزب سیاسی بر سر قدرت، به تبلور تمامی تضاد های این جامعه در حال گذار تبدیل میگردد، از این جهت است که تضاد طبقاتی میان پرولتاریا و بورژوازی یعنی تضاد عمده این جامعه، در درون حزب کمونیست متمرکزی گردد و باعث سر بلند کردن ستاد بورژوازی از داخل حزب میگردد، در طول دوره انقلاب سوسیالیستی، چنین ستاد هایی بار بار سر بلند می نمایند و برای احیای سرمایه داری تلاش می کنند، حزب از طریق مبارزه علیه این ستاد ها و سرنگون کردن بار بار شان است که می تواند خصلت سوسیالیستی پیشرونده جامعه و انقلاب را حفظ نماید و همچنان خصایل انقلابی خود، دولت سوسیالیستی و

کل جامعه را پیوسته ارتقا و گسترش دهد، ازینجا است که بر پایی انقلابات فرهنگی متعدد در جامعه سوسیالیستی ضرورت می یابد، بدون پیشبرد مداوم و پیوسته این مبارزه، فساد و گندیدگی در درون حزب بیشتر و بیشتر میگردد و خطر قلب ماهیت حزب و خطر سرنگونی انقلاب بروز می نماید ،

۲- بر قراری مالکیت های دولتی و مالکیت های جمعی زحمتکشان حتی در سطح کل جامعه، به مفهوم نابودی کامل مناسبات سرمایه دارانه نیست، سیستم مبادله کالایی و رواج پول، عملکرد قانون ارزش و حق بورژوازی، تضاد میان سطح در آمد افراد، تضاد میان کار فکری و جسمی، شهر و ده ، دهقان و کارگر، زن و مرد، آن جوانی از مناسبات سرمایه دارانه اند که برای مدت طولانی در جامعه سوسیالیستی باقی می مانند و به فوریت و با یکی دو ضربه کاری از میان نمیروند، انقلاب باید پیوسته بر مسایل مربوط به این تضاد ها فایق آید و آنها را در جهت تکامل پیوسته سوسیالیزم و حرکت به سوی کمونیزم حل و فصل نماید و این تضاد هارا پیوسته به سوی حل نهایی سوق دهد، چنانچه انقلاب بنا به هر دلیل تیوریک و عملی و یا داخلی و خارجی، از این حرکت مداوم پیشرونده باز ماند و در جا زند، خطر رشد عوامل سرمایه دارانه در جامعه بیشتر میگردد و زمینه های عینی احیای سرمایه داری بیشتر و بیشتر میگردد،

۳- جوانب مختلف روبنای فکری و فرهنگی بازمانده از دوران قبل از انقلاب، به درجات و سطوح مختلف و برای مدت طولانی در جامعه سوسیالیستی به حیات خود ادامه می دهند و بصورت خود بخودی از میان نمی روند، بلکه فقط می توانند طی یک مبارزه طولانی و پیوسته به سوی نابودی کامل سوق داده شوند، از جانب دیگر به همان میزانی که جوانب گوناگون مناسبات سرمایه دارانه در جامعه سوسیالیستی موجود باشند، روبنای فکری و فرهنگی ارتجاعی و ضد انقلابی در خود جامعه سوسیالیستی نیز از پایه مادی برخوردار است، بناء حفظ خصلت سوسیالیستی انقلاب و تضمین پیشروی مداوم آن، مستلزم مبارزه دوامدار در عرصه روبنا، نه تنها در عرصه سیاست، بلکه در عرصه های فکری، فلسفی، فرهنگی و غیره نیز هست، اگر این عرصه های مبارزاتی نا دیده گرفته شوند و یا حتی اهمیت لازم به آنها داده نشود، افکار و عقاید و فرهنگ و سنن ارتجاعی می توانند رشد کنند و نه تنها تأثیرات منفی فرهنگی ، بلکه تأثیرات

منفی سیاسی و اقتصادی نیز بر سطح کل جامعه وارد نمایند و برای زمینه سازی احیای سرمایه داری خدمت کنند ،

۴ — موجودیت نظام امپریالیستی در جهان، فشار های سیاسی، نظامی، اقتصادی و فرهنگی عدیده ای را بر جامعه سوسیالیستی وارد می نماید، این فشار ها صرفاً به خطر تهاجم و تجاوز نظامی از بیرون محدود نمی گردد و در اشکال متعدد خود، عوامل داخلی منفی اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی جامعه سوسیالیستی را تقویت می نماید، اگر پیشروی انقلاب در سطح جهانی باعث جلو گیری و یا حد اقل تضعیف این تأثیرات منفی نگردد، عاقبت می تواند به نحو مؤثری در سرنگونی انقلاب و احیای سرمایه داری نقش بازی نماید، یک انقلاب پیروزمند حیثیت یک پایگاه انقلابی برای انقلاب جهانی پرولتری را دارا می باشد، اگر این پایگاه انقلابی نتواند در متن پروسه پیشرونده انقلاب جهانی تحکیم و گسترش یابد و برای مدت طولانی منفرد باقی بماند، عوامل منفی ارتجاعی سرنگون کننده در درون آن رشد می نماید و می تواند خطر واژگونی برای انقلاب را به وجود آورد، کمک به رشد و گسترش انقلاب جهانی توسط یک انقلاب پیروزمند، صرفاً کمک انترناسیونالیستی به دیگران محسوب نمی گردد، بلکه وجه مهمی از مبارزه برای بقا و پیشروی خود آن انقلاب را نیز در بر می گیرد،

اینها عالی ترین تجاربی اند که پرولتاریا در جریان انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی به آنها دست یافته است، این تجارب نشان می دهند که چگونه و از کدام طرق می توان خصلت پرولتری حزب کمونیست و خصایل انقلابی دولت و جامعه سوسیالیستی را حفظ نموده و پیوسته ارتقا بخشید و با پیشروی مداوم به سوی جامعه کمونیستی جهانی ، از احیای سرمایه داری و سرنگونی انقلاب جلو گیری به عمل آورد، یقیناً این مسیری است که با فراز و نشیب و پیچ و خم های فراوان به پیش می رود و نمی تواند صاف و هموار و یکنواخت باشد، با کسب این تجارب ، اکنون پرولتاریای جهانی و جنبش بین المللی کمونیستی به موقعیت قبل از انقلاب اکتوبر بر نگشته اند، بلکه در موقعیت بسیار بهتری قرار دارند، این تجارب که قابل تکامل اند و باید در جریان مبارزات کنونی و آینده کمونیست ها بیشتر و بیشتر تکامل یابند، در بر گیرنده آموزش هایی اند که نه تنها پس از پیروزی انقلاب، بلکه قبل از آن نیز بخش مهمی از اصول راهنمای مبارزاتی کمونیست ها را تشکیل می دهند،

این یک واقعیت است که در اثر خیانت رویزیونیست های رنگارنگ روسی، چینی، البانیایی و ...، انقلاب جهانی پرولتری به یک عقبگرد واقعی و خطرناک مبتلا گردید، از آنجاییکه تمامی کشور های قبلاً سوسیالیستی تغییر ماهیت داده اند و پرولتاریا در هیچ کشوری قدرت سیاسی سرتاسری را در دست ندارد، تضاد میان سیستم سوسیالیستی و سیستم امپریالیستی موقتاً از عرصه جهانی رخت بر بسته است،

اما این نیز یک واقعیت است که پروسه انقلاب جهانی توسط مبارزات خلق ها و ملل تحت ستم و مبارزات پرولتاریا و متحدینش در کشور های امپریالیستی و مبارزات کمونیست ها در سراسر جهان نمایندگی میشود، تضاد های سیستم امپریالیستی که کلاً حدت می یابند، گسیختگی رو به رشد نظم جهانی امپریالیستی را به نمایش گذاشته و زمینه های عینی مبارزاتی برای پرولتاریا و خلق های جهان در مسیر انقلاب جهانی به وجود می آورند،

تضاد اساسی سیستم سرمایه داری امپریالیستی، به مثابه یک سیستم جهانی عبارت است از تضاد میان تولید جمعی و تملک خصوصی، تضاد های بزرگ این سیستم که ریشه در تضاد اساسی آن دارند، عبارت اند از :

۱ - تضاد میان خلق ها و ملل تحت ستم با امپریالیزم ،

۲ - تضاد میان پرولتاریا و بورژوازی در کشور های امپریالیستی ،

۳ - تضاد میان قدرت های مختلف امپریالیستی با یکدیگر،

از تضاد اولی و دومی روند انقلاب در مقیاس جهانی به وجود می آید، در حالیکه تضاد سومی محرک روند جنگ های امپریالیستی در جهان می باشد، کمونیست ها مکلف اند که انقلاب جهانی را به پیش سوق دهند و در صورت وقوع جنگ جهانی امپریالیستی، آنرا به جنگ انقلابی علیه امپریالیزم مبدل سازند ،

تضاد خلق ها و ملل تحت ستم با امپریالیزم جهانی همچنان شدت می یابد، زیرا که تشدید غارتگری ها و تجاوزات امپریالیستی باعث مقاومت جدی و راسخ خلق ها و ملل تحت ستم در آسیا ، افریقا و امریکای لاتین میگردد، مبارزات توده یی عظیمی توسط خلق های تحت ستم در کشور های مختلف بر پا شده و ضربات کوبنده ای بر

پیکر ارتجاع و امپریالیسم وارد میسازند، امپریالیست‌ها و مرتجعین مرتباً در سرکوب و یا به انحراف کشاندن این جنبش‌ها تلاش می‌نمایند، ولی از آنجاییکه عوامل عینی این مبارزات روز به روز شدت کسب می‌نماید، تلاش امپریالیست‌ها و مرتجعین در نهایت نمیتواند با موفقیت همراه باشد.

مقاومت‌ها و مبارزات خلق‌ها و ملل تحت ستم علیه تجاوزات و غارتگری‌های سوسیال‌امپریالیست‌های شوروی، که جنگ مقاومت ضد سوسیال‌امپریالیستی در افغانستان نمونه برجسته آن بود، نقش مهمی در تضعیف و فروپاشی سوسیال‌امپریالیسم شوروی و بلوک تحت رهبری اش ایفا نمود.

وجه مهمی از "نظم نوین جهانی" امپریالیستی که بعد از فروپاشی سوسیال‌امپریالیسم شوروی توسط امپریالیست‌های غرب به سردمداری امپریالیسم امریکا مطرح گردید، تشدید تضاد خلق‌ها و ملل تحت ستم با امپریالیسم است که بصورت سرکوب قهری و تجاوزگرانه امپریالیستی و مقاومت علیه آن تبارز می‌نماید، پرده اول این نمایش خشونت بار در جنگ اول خلیج در سال ۱۹۹۱ روی صحنه آمد که در آن تقریباً تمامی قدرت‌های امپریالیستی، منطقه خلیج را مورد تعرض و تجاوز نظامی قرار دادند، پرده دوم و سوم این نمایش بعد از حادثه یازده سپتامبر ۲۰۰۱ روی صحنه آمده‌اند، این حادثه به امپریالیست‌ها و در رأس آنها به امپریالیسم امریکا فرصت داد که کارزار تجاوزکارانه جهانی شانرا آغاز نمایند، منطقه آسیای میانه، شرق میانه و آسیای جنوبی تمرکز گاه عمده این تهاجم جهانی امپریالیستی محسوب میگردد و افغانستان و عراق در مراکز این گرد باد شوم قرار دارند، روشن است که تجاوزات و تهاجمات امپریالیستی که توأم با جنایات و ددمنشی‌های روز افزون علیه توده‌های ستمدیده جهان و به قصد تحکیم نظام پوسیده امپریالیستی براه افتاده است، امواج بالاقوه و بالفعل مقاومت‌های روز افزون علیه خود را بر می‌انگیزاند.

از جانب دیگر در کشور‌های امپریالیستی مبارزات توده‌ی دامن‌داری در مخالفت با تدارکات جنگی، تجاوزگری‌ها و لشکرکشی‌ها و تحمیل ستم بر خلق‌های تحت سلطه و تشدید دامنه استثمار در داخل این کشور‌ها به وقوع می‌پیوندد.

مهم ترین این مبارزات طی سال های اخیر در داخل شوروی و کشور های اروپای شرقی به وقوع پیوسته است، این مبارزات نقش مهمی در نابودی بلوک وارسا، سرنگونی حاکمیت رویونیست ها در اروپای شرقی و نهایتاً فرو پاشی خود اتحاد شوروی سوسیال امپریالیستی بازی نموده و ضربات مهمی بر پیکر امپریالیزم جهانی وارد نمودند،

خیزش های توده پی قدرتمندی که طی مدت زمان کوتاهی توانست به عمر انحصار قدرت احزاب رویونیست در کشور های اروپای شرقی خاتمه دهد، سلطه سوسیال امپریالیزم شوروی بر اروپای شرقی را به نحو مؤثری مورد ضربت قرار داده و نه تنها منجر به به فرو ریختن دیوار برلین شد، بلکه ضرورت موجودیت پیمان وارسا را نیز تحت سوال برد،

گرچه طرفداران پروستریکا و گلاسنوست گرجاچوف در اروپای شرقی توانستند با هوشیاری انفجارات توده پی را آنطوری سمت و سو دهند که عجلتاً به هستی شان خاتمه نداد، ولی بحران کماکان به قوت خود باقی ماند و تحولات نیم بند سیاسی نتوانست از سقوط حتمی آنها جلوگیری نماید، سر انجام پیمان وارسا فروپاشید و رویونیست ها در تمامی اروپای شرقی از سریر قدرت به زیر کشیده شدند،

پس از رویکار آمدن گرجاچوف، امواج قدرتمندی از مبارزات کارگران و ملل تحت ستم در " شوروی " سر بلند نمود، مواردی از این خیزش ها با قساوت و ددمنشی سوسیال امپریالیستی سرکوب گردیده و خوابانده شد، اما در موارد متعدد دیگری توانست کرملین را به عقب نشینی واداشته و امتیازات نسبی به چنگ آورد،

برای دارو دسته گرجاچوف جلوگیری از انعکاس حوادث اروپای شرقی در داخل " شوروی " نا ممکن بود و این حوادث بر دامنه اغتشاشات ملی در بین ملل غیر روسی افزوده و دامنه خیزش های توده پی را در میان کارگران و سایر اقشار پایینی جامعه " شوروی " عمق و گسترش بیشتری بخشید، اوضاع برای سردمداران سوسیال امپریالیست کرملین وخیم گردید و امپراطوری تزاران نوین ثبات و استقرارش را از دست داده و در سراشیب فروپاشی و سقوط قرار گرفت،

آخرین تلاش سوسیال امپریالیست های شوروی برای حفظ حاکمیت شان از طریق کودتای نظامی، به شکست و فروپاشی ارتش و دولت " شوروی " منجر گردید، شوروی

سوسیال امپریالیستی فروپاشید و از داخل قلمرو آن، کشور های متعددی سر بلند کردند که همگی پوشش رویزیونیستی سابق را دور افکنده و ماهیت سرمایه دارانه شان را کاملاً آفتابی کردند، این وضع سر انجام به عمر حاکمیت رویزیونیست ها در کشور های بالکان نیز خاتمه بخشید،

اما فروپاشی پیمان وارسا، سرنگونی رویزیونیست ها در اروپای شرقی، فرو پاشی " شوروی" و اختتام حاکمیت رویزیونیست های منطقه بالکان به بهبود اوضاع اقتصادی و اجتماعی هیچ یک از کشور های این مناطق منجر نگردید، بحران در سراسر این مناطق بزرگ ادامه یافت و دامنه جنگ ها و در گیری های نظامی حتی به درون روسیه و قلمرو یوگوسلاویای سابقه کشیده شد، فقر، بیکاری و تشدید استثمار و ستم، " دست آورد هایی اند که " سرمایه داری بازار آزاد " در اختیار توده های چند صد میلیونی این کشور ها قرار داده است،

اوضاع در داخل امریکا و کشور های امپریالیستی متحد آن نیز آرام نیست، طی چند سال گذشته مبارزات حادی از سوی توده های مردم به ویژه گارگران، سیاهپوستان و مهاجرین مربوط به کشور های تحت سلطه در امریکا و کشور های اروپای غربی به راه افتاده و پایه های حاکمیت بورژوازی امپریالیستی آن کشور ها را به لرزه انداخته است، آخرین سلسله از این مبارزات، حرکت های وسیع توده یی ضد گلوبالیسیون و همچنان اعتراضات وسیع توده یی علیه کارزار بین المللی تجاوزگرانه امپریالیستی به سردمداری امپریالیزم امریکا، تقریباً در تمامی کشور های امپریالیستی غرب بوده است،

به این ترتیب امواج مبارزات توده یی که توسط خلق ها و ملل تحت ستم به راه می افتد و مبارزات توده یی مهمی که در کشور های امپریالیستی صورت می گیرد، به وضوح نشان می دهند که روند انقلاب در جهان در حال تکامل بوده و عوامل عینی این روند در حال کسب قدرت میباشد، علیرغم عدم موجودیت رهبری آگاه انقلابی پرولتری در بسا موارد، روند انقلاب، روند عمده در سطح جهانی محسوب میگردد،

عمده دانستن روند انقلاب در سطح جهانی به این مفهوم نیست که تضاد میان امپریالیست ها به مثابه یکی از تضاد های اصلی جهانی از میان رفته و روند جنگ

امپریالیستی کاملاً نابود شده است، روشن است که نابودی قدرت رویونیست ها در اروپای شرقی، از میان رفتن پیمان وارسا، فروپاشی " شوروی " و سرتنگونی رویونیست ها در بالگان، به پیمانۀ زیادی نمایانگر کاهش یافتن تضاد میان امپریالیست ها و تضعیف روند جنگ امپریالیستی بوده و خطر جنگ جهانی سوم را از چشمرس دور کرده است، امپریالیست ها فرصت یافته اند که در نبود سوسیال امپریالیزم شوروی و بلوک تحت رهبری اش، بعد از یک دوره پر تنش نسبتاً طولانی " جنگ سرد "، دوره ای را بیاغازند که عمدتاً تباری و سازش، مناسبت میان شان را شکل می دهند، احتمالاً ممکن است این دوره نسبتاً طولانی باشد،

اما در متن تباری میان امپریالیست ها، تضاد میان آنها وجود دارد و این امر تباری آنها را مملو از رقابت میسازد، اتحادیه اروپا با دارا بودن پول واحد و از میان رفتن مرز های گمرکی کشور های مربوطه برای همدیگر، به مثابه یک قدرت اقتصادی در برابر امپریالیزم امریکا قدر برافراشته و به تدریج به یک حریف سیاسی قدرتمند برای وی مبدل میگردد، آنچه امروز پیمان ناتو را، علیرغم نابودی پیمان رقیب، از دید منافع امپریالیزم امریکا سر پا نگه می دارد، قبل از هر چیزی کنترل امپریالیست های اروپایی توسط امریکا در چوکات این پیمان است،

بشارت صلح جهانی و ختم جنگ در چوکات " نظم نوین جهانی " به یک امر پوچ و بی معنی مبدل گردیده است، با وجودی که پس از نابودی " شوروی " و بلوک وارسا، " جنگ سرد " از میان رفت و خطر قریب الوقوع جنگ جهانی سوم علی العجاله مرفوع گردید، تضاد میان امپریالیست ها کماکان به مثابه یکی از عوامل اصلی درگیری ها و جنگ های منطوقی، به ویژه در بالگان، قفقاز، افغانستان و آسیای میانه و شرق میانه عمل کرده است،

پیمان ناتو به سردمداری امپریالیزم امریکا، پس از فروپاشی " شوروی " خرس نیم جان را لگد باران می نماید، هم از سوی اروپای شرقی و بالکان و هم از سوی قفقاز و افغانستان و آسیای میانه و شرق میانه، این امر خواهی نخواهی عکس العمل های معینی را از سوی امپریالیست های روسی ببار می آورد و منازعات منطوقی را دامن می زند،

حتی در متن کارزار تجاوزگرانه امپریالیستی به سردمداری امپریالیزم امریکا، تضاد میان امپریالیست ها عمل می نماید و کیفیت و دامنه این کارزار را متأثر میسازد، به همین جهت است که گسترش دامنه این کارزار در کشور ها و مناطق دیگر، علاوه بر افغانستان و کشور های همجوار شمال و جنوب آن، برای امپریالیست های امریکایی سهل و آسان نبوده و با مخالفت سایر کشور های امپریالیستی مواجه میگردد، آن ائتلاف وسیعی که در رابطه با افغانستان میان قدرت های مختلف امپریالیستی وجود دارد، در رابطه با عراق موجود نیست و ممکن اسیت در رابطه با نقاط و مناطق دیگری نیز به وجود نیاید، از این گذشته حتی در افغانستان نیز تضاد میان امپریالیست ها، عمدتاً میان امپریالیست های امریکایی و روسی یکی از عوامل مهم ادامه بحران محسوب می گردد،

در هر حال، کل این اوضاع نشان می دهد که نظام جهانی امپریالیستی یک نظام بحران زده است، امپریالیست ها برای فایق آمدن بر بحران نظام شان و حفظ موجودیت استثمارگرانه آن، به تشدید و گسترش دامنه استثمار در سطح جهانی، هم در کشور های امپریالیستی و هم در کشور های تحت سلطه، می پردازند، گلوبالیزسیون امپریالیستی چهار چوب جهانی اقتصادی این تشدید و گسترش دامنه استثمار را تشکیل می دهد، آنها فشار و ستم بر خلق ها و ملل تحت ستم را افزایش می دهند و به اعمال اشکال جدیدی از استثمار کهن می پردازند، کارزار جهانی امپریالیستی به رهبری امپریالیست های امریکایی، این هدف را دنبال می نماید، مرتبط با تشدید استثمار و ستم در سطح جهانی توسط امپریالیست ها، ستم بر زنان، نه تنها در کشور های تحت سلطه، بلکه در خود کشور های امپریالیستی نیز افزایش می یابد و اشکال جدید برده دارانه و نیمه برده دارانه را بخود می گیرد، کلیت این استثمار گری ها، ستمگری ها و غارتگری ها، با توسل به ددمنشانه ترین روش ها و استفاده از سخیفانه ترین و کهنه ترین حربه های امپریالیستی و ارتجاعی پیش برده می شود، توسل به خرافات و مذهب برای سرکوب توده ها، نه تنها در کشور های تحت سلطه، بلکه قسمأ در خود کشور های امپریالیستی نیز، که یکی از علایم روشن بحران زدگی نظام حاکم جهانی است، وجه مهمی از این سرکوبگری سبعانه و ارتجاعی را تشکیل می دهد، این اوضاع مقاومت ها و مبارزات روز افزون پرولتاریا و خلق ها را بر می انگیزاند و روند انقلاب جهانی را بیشتر از پیش عمق و گسترش می دهد،

از میان دو تضادی که ماحصل حرکت آنها روند انقلاب جهانی را میسازد، به وضوح تضاد خلق ها و ملل تحت ستم با امپریالیزم عمدگی دارد، بنهائاً همین تضاد به مثابه تضاد عمده جهانی، اوضاع فعلی جهان و پروسه تکامل اوضاع بین المللی را مشخص می نماید، این امر بعد از حادثه یازده سپتامبر و آغاز کارزار جهانی تجاوز گرانه امپریالیستی به سردمداری امپریالیزم امریکا، بیشتر از پیش شدت اختیار کرده است،

عامل اساسی ای که ضعف روند انقلاب جهانی را رقم می زند همانا عدم موجودیت رهبری انقلابی پرولتری بر بسیاری از مبارزات خلق ها و ملل تحت ستم و مبارزات توده ای در کشور های امپریالیستی یعنی عدم رهبری روند انقلاب جهانی توسط پرولتاریای بین المللی میباشد، علیرغم حضور کمونیست های انقلابی در بسیاری ازین مبارزات، آنها صرفاً در پیرو و نیپال از نقش رهبری کننده برخوردارند، این ضعف باعث میگردد که مبارزات ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی که در بسیاری از کشور های سه قاره و نیز در کشور های امپریالیستی وجود دارند، به سر انجام اساسی خود دست نیابند، از طرف دیگر این کمبود خود باعث میشود تا امپریالیست ها بدون ترس در فرو بردن پنجه های آهنین خود در حلقوم خلق ها عمل نمایند که لشکر گشی دسته جمعی آنها به خلیج و بره انداختن کارزار تجاوز گرانه تحت رهبری امپریالیست های امریکایی، بزرگترین نمونه های آن به شمار می روند، بر این اساس تا زمانیکه رهبری پرولتاریای بین المللی بر روند انقلاب جهانی تأمین نگردد، عمدگی این روند در سطح جهانی، شکننده خواهد بود،

بحرانی که پس از شکست انقلاب در چین و البانیه دامنگیر جنبش بین المللی کمونیستی گردیده است، عامل اصلی عدم موجودیت رهبری انقلابی پرولتری بر روند انقلاب جهانی در مقطع فعلی محسوب میگردد، از این جهت بازسازی جنبش بین المللی کمونیستی در یک انترناسیونال نوین کمونیستی بر پایه ایدئولوژی، سیاست و مشی اصولی پرولتری، یکی از شروط اصلی تأمین رهبری کمونیستی بر روند انقلاب جهانی محسوب میگردد، تشکیل جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در دومین کنفرانس بین المللی احزاب و سازمان های مارکسیست - لنینیست - مائوتسه دون اندیشه و تکاملات بعدی این جنبش از آن جهت اهمیت بین المللی شایسته ای دارد که پیشرفت کیفی قابل توجهی در این راستا محسوب میگردد،

بیانیه جنبش انقلابی انترناسیونالیستی بر مبنای این دید روشن ایدئولوژیک - سیاسی استوار میباشد که اندیشه مائوتسه دون مرحله جدیدی در تکامل علم انقلاب پرولتاریای بین المللی محسوب می گردد،

بر مبنای همین دید روشن ایدئولوژیک است که بیانیه در مورد یک سلسله مسایل پایه یی که برای جنبش بین المللی کمونیستی مطرح است، مواضع درست و اصولی اتخاذ نموده است که مهم ترین آنها قرار ذیل اند :

- در تحلیل از اوضاع جهانی سه تضاد اصلی جهانی را مشخص نموده و روی تشدید روز افزون آنها و گسیختگی بیشتر از پیش نظم جهانی امپریالیستی انگشت گزارده است،

- دو مؤلفه انقلاب جهانی پرولتاریایی را توضیح نموده و استراتژی بین المللی پرولتاریای جهانی را بر اساس وحدت این دو مؤلفه شرح داده است ،

- در رابطه با انترناسیونالیزم پرولتری به درستی روی این مطلب تأکید کرده است که مضمون و خصلت مبارزات کمونیست ها را در سراسر جهان به صورت عمده منافع انقلاب جهانی تعیین می نماید،

- مسایل ناظر بر جنبش بین المللی کمونیستی را به درستی به بحث گرفته و روی اندیشه مائوتسه دون به عنوان مرحله تکاملی نوین علم انقلاب پرولتری تأکید به عمل آورده است ،

- در مورد مائوتسه دون ، انقلاب فرهنگی و جنبش مارکسیستی - لنینیستی - مائوتسه دون اندیشه، به توضیح نکات اساسی پرداخته و موارد فوق العاده مهم و قابل توجه را به درستی نشانی نموده است،

- وظایف کمونیست های انقلابی را به روشنی توضیح داده و جوانب مختلف این وظایف را در کشور های تحت سلطه و کشور های امپریالیستی بصورت اصولی مشخص نموده است ،

- جهتگیری جهانی تأمین وحدت ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی جنبش بین المللی کمونیستی یعنی ایجاد انترناسیونال نوین کمونیستی را قاطعانه روشن نموده و غرض پیشروی درین راستا وظایف مهمی پیش پای جنبش انقلابی انترناسیونالیستی و کمونیست های جهان قرار داده است، مبانی ایدئولوژیک - سیاسی ارائه شده در بیانیه جنبش انقلابی انترناسیونالیستی اساس محکمی است که بر مبنای آن میتوان پروسه تجمع مجدد نیروهای کمونیستی راستین در جهان را در جهت ایجاد انترناسیونال نوین کمونیستی به پیش هدایت نمود، همچنان تکیه روی این خط ایدئولوژیک - سیاسی در جهت رفع سر درگمی های ایدئولوژیک - سیاسی جنبش کمونیستی در کشور های مختلف جهان و ایجاد احزاب کمونیست جدید، منجمله و به پیش راندن پروسه انقلاب در تمامی کشور ها، از اهمیت اساسی و تعیین کننده ای برخوردار می باشد ،

تکامل و پیشرفت جنبش انقلابی انترناسیونالیستی از زمان تشکیل تا حال علیرغم فراز و نشیب هایی، بصورت عمده مثبت و سازنده بوده است،

— جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در سال ۱۹۹۳ رسماً پذیرفت که مائوئیسم سومین مرحله در تکامل علم انقلاب پرولتاریای بین المللی است و اعلام کرد که باید مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم در فرماندهی و رهبری انقلاب قرار بگیرد ،

- جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در اول ماه می سال ۲۰۰۰ با تأکید روی انقلاب به مثابه روند عمده و تضاد میان خلق ها و ملل تحت ستم و امپریالیسم به مثابه تضاد عمده جهانی، اعلام کرد که قرن بیست و یک، قرن برپایی و پیشبرد جنگ خلق ها و پیشروی به سوی سوسیالیسم و کمونیسم است ،

— حزب کمونیست پیرو با خطرات تهدید کننده از سوی امپریالیسم و ارتجاع داخلی علیه جنگ خلق و نیز خط راست تسلیم طلبانه مواجه شده و ضربات شدیدی را متحمل گردیده است، ولی علیرغم این خطرات و ضربات نابود کننده، موجودیت حزب و موجودیت جنگ خلق در آن کشور حفظ گردیده است، کارزاری که از سوی جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در دفاع از جان رفیق گونزالو و جنگ خلق در پیرو، در طول چندین سال گذشته پیش برده شده است، یکی از مبارزات مهم بین المللی کمونیست ها در دهه های اخیر به شمار می رود ،

— حزب کمونیست نیپال (مائوئیست) موفق گردیده است جنگ خلق در نیپال را بر پا نموده و در طول چند سال گذشته به پیشرفت های امیدوار کننده ای دست یابد، هم اکنون مناطق وسیعی در نیپال به مناطق پایگاهی انقلابی مبدل گردیده است و توده ها درین مناطق قدرت سیاسی را به کف آورده و به پیریزی جامعه انقلابی نوین مصروف اند، پیشرفت های جنگ خلق در نیپال مایه امید واری های عظیم برای پرولتاریا و توده های جهان بوده و ضربات سختی به پیکر امپریالیزم و ارتجاع وارد می نماید،

- از زمان تشکیل جنبش انقلابی انترناسیونالیستی تا حال احزاب مارکسیست - لنینیست - مائوئیست جدیدی تشکیل گردیده و در چوکات این جنبش به مبارزات شان ادامه داده اند، حزب کمونیست افغانستان، حزب کمونیست مائوئیست ایتالیا و حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست) آن احزابی اند که تشکیل آنها مستقیماً محصول مبارزات جنبش انقلابی انترناسیونالیستی محسوب می گردد،

تأسیس حزب کمونیست مائوئیست ایتالیا، پیشرفت مهمی برای جنبش انقلابی انترناسیونالیستی و جنبش کمونیستی ایتالیا محسوب می گردد، این پیشرفت می تواند — و باید — تأثیرات مثبتی بر جنبش کمونیستی مائوئیستی کل اروپا بر جای نهاده و پروسه مبارزه برای تأسیس احزاب کمونیست مائوئیست جدید در سایر کشور های اروپایی را به پیش سوق دهد،

حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست)، حزبی است که تجارب چند دهه مبارزات جنبش کمونیستی ایران را در خود فشرده کرده است، این حزب در پیوند بسیار نزدیک با اجرای وظایف انترناسیونالیستی در جنبش انقلابی انترناسیونالیستی، بوجود آمده است، تأسیس حزب کمونیست ایران (مارکسیست - لنینیست - مائوئیست) تأثیرات مهمی بر جنبش کمونیستی در منطقه داشته و محرک پیشرفت های بیشتر آن خواهد شد،

آغاز و پیشرفت پروسه وحدت جنبش کمونیستی (مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی) افغانستان و تأمین وحدت این جنبش در یک حزب کمونیست واحد، دستاورد مبارزاتی دیگری درین عرصه برای جنبش انقلابی انترناسیونالیستی و جنبش

کمونیستی (مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی) افغانستان محسوب می‌گردد، این پروسه که آغازگر آن حزب کمونیست افغانستان و کمیته وحدت جنبش کمونیستی م، ل، م، افغانستان بودند، نه تنها با پیشرفت خود و با جذب سایر گروه‌ها و شخصیت‌های م، ل، م، افغانستان، وحدت جنبش کمونیستی م، ل، م، افغانستان را تأمین کرد، بلکه در جریان آن، کنفرانس مشترک احزاب و سازمان‌های م، ل، م، افغانستان و ایران نیز برگزار گردید، برگزاری موفقانه این کنفرانس نه تنها پروسه وحدت جنبش م، ل، م، افغانستان را به نحو جدی‌ای به پیش سوق داد، بلکه سطح اتحاد جنبش م، ل، م، در منطقه را نیز ارتقا داد، این کنفرانس می‌تواند سنگ بنای خوبی برای اتحاد بیشتر جنبش م، ل، م، منطقه در آینده محسوب گردد.

- انحلال حزب کمونیست هند (مارکسیست - لنینیست) توسط وینوی خاین و دارو دسته اش ضربتی بود که در یکی از نقاط حساس جهان بر جنبش انقلابی انترناسیونالیستی وارد آمد، اما کل جنبش و بطور خاص رفقای مارکسیست - لنینیست - مائوئیست در هند، مبارزات شان را ادامه دادند و طی چندین سال مبارزه، حزب را دوباره بازسازی کردند، اکنون نه تنها این حزب، جای شایسته اش را در صفوف جنبش انقلابی انترناسیونالیستی احراز کرده است، بلکه حزب کمونیست دیگری از هند (مرکزیت کمونیستی مائوئیستی) نیز به جنبش پیوسته است.

یکی از جنبه‌های فوق‌العاده مهم و در خور اهمیت فعالیت‌های مبارزاتی نیروهای شامل در جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در جنوب آسیا، فعالیت‌های مشترک منطقوی این نیروها است که بر پای و پیشروی جنگ خلق در نیپال قوت و توان بیشتری به آن بخشیده است.

- حزب کمونیست (مائوئیست) ترکیه نه تنها مبارزات مسلحانه اش را در ترکیه ادامه داده است، بلکه مبارزات قهرمانانه زندانیان سیاسی را که طنین جهانی داشته نیز رهبری نموده است.

- حزب کمونیست انقلابی امریکا، حزبی است که در متن مبارزات توده‌یی کارگران و زحمتکش‌ان ایالات متحده حضور فعال دارد و توانمندی انقلابی آن غرض تدارک برای برپایی انقلاب در آن کشور مایه امیدواری است، حزب کمونیست انقلابی

امریکا، حزب انترناسیونالیست کبیری است که علاوه بر خدمات ارزنده تیوریک برای جنبش بین المللی کمونیستی، نقش شایسته و قاطعی در تشکیل جنبش انقلابی انترناسیونالیستی ایفا نموده و در پیشبرد مبارزات آن فعالانه حضور دارد، حزب کمونیست انقلابی امریکا در متن مبارزات توده یی علیه کار زار تجاوز کارانه امپریالیستی به سردمداری امپریالیزم امریکا، حضور فعال دارد و در آینده میتواند - و باید - نقش مهمی در پیشبرد و هدایت این مبارزات بر عهده بگیرد.

سایر احزاب و سازمان های مربوط به جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در کشور های دیگر جهان نیز در امر تدارک و برپایی انقلاب دموکراتیک نوین و انقلاب سوسیالیستی کوشا هستند،

در پهلوی جنبش انقلابی انترناسیونالیستی و احزاب و سازمان های شامل در آن، سایر نیروهای مائوئیست نیز در اطراف و اکناف جهان، مبارزه علیه امپریالیزم و ارتجاع - منجمله در شکل مسلحانه آن - را به پیش می برند که دو نمونه برجسته آن حزب کمونیست فلیپین و حزب کمونیست هند (جنگ خلق) می باشند،

جنبش انقلابی انترناسیونالیستی پیشبرد مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی با سازمان ها و احزاب مائوئیست بیرون از جنبش را به منظور تأمین وحدت با آنها هدایت و رهبری می نماید، یکی از دستاوردهای مهم این مبارزه، پیوستن حزب کمونیست هند (مرکزیت کمونیستی مائوئیستی) به جنبش انقلابی انترناسیونالیستی است،

جنبش بین المللی کمونیستی در حال اعتلای نوین قرار دارد، پایه های عینی و ذهنی مساعدی برای این اعتلای نوین وجود دارد، شعار " مرگ کمونیزم " که پس از نابودی کمونیزم کاذب " شوروی " از سوی امپریالیست های غربی به رهبری امپریالیست های امریکایی بلند گردید، توسط جنبش بین المللی کمونیستی در حال اعتلا به افسانه پوچ و میان تهی مبدل میگردد، جنبش انقلابی انترناسیونالیستی در بیابانه اول ماه می ۲۰۰۰ خود اعلام کرده است که باید فرماندهی مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم بر انقلاب جهانی تثبیت گردد، اینک یکبار دیگر شعار معروف مائیفیست حزب کمونیست در چهار گوشه جهان به اهتزاز در آمده و طنین جهانی می یابد:

"کمونیست ها عار دارند که مقاصد و نظریات خویش را پنهان سازند ، آنها آشکارا اعلام می کنند که تنها از طریق واژگون ساختن کلیت نظام اجتماعی موجود از راه قهر، وصول به هدف های شان میسر است ، بگزار طبقات حاکمه در مقابل انقلاب کمونیستی بر خود بلرزند، پرولتاریا در این میان جز رنجیر های شان ، چیزی از دست نخواهند داد ، آنها جهانی برای فتح در پیش رو دارند ، "

سیمای کنونی افغانستان

افغانستان کنونی یک کشور تحت اشغال قوت های نظامی امپریالیستی است و مستقیما توسط امپریالیستهای متجاوز و اشغالگر، به سردمداری امپریالیستهای امریکایی ، اداره و کنترل می شود، این حالت مستعمراتی افغانستان اولین نتیجه کارزار جهانی تجاوز کارانه امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان علیه پرولتاریا و خلقها و ملل تحت ستم جهان و اشغال نقاط و مناطق حساس سه قاره، بعد از حادثه ۱۱ سپتامبر است،

نقش عمده در اشغال افغانستان را نیروهای به اصطلاح ائتلاف بین المللی ضد تروریستی بر عهده دارد که متشکل از نیروهای متجاوز و اشغالگر امپریالیزم امریکا و متحدین آن است، این نیروها مجموعا تحت رهبری امپریالیستهای امریکایی قرار دارد و بخش عمده آن را قوت های نظامی امریکایی تشکیل می دهد،

اما نیروهای اشغالگر امپریالیستی محدود و منحصر به قوت های متجاوز امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان در " نیروهای ائتلاف بین المللی ضد تروریستی " نیست، " نیروهای بین المللی تامین امنیت " بخش دیگری از قوت های اشغالگر امپریالیستی را تشکیل می دهد ، نقش این نیروها در اشغال افغانستان در مقایسه با نقش نیروهای متجاوز و اشغالگر امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان در "نیروهای ائتلاف بین المللی ضد تروریستی " یک نقش غیر عمده و تابع است، این نیروها پس از اشغال افغانستان توسط قوت های مهاجم و متجاوز امپریالیست های امریکایی و متحدین شان به کشور وارد شدند، موجودیت این نیروها در افغانستان مشروط و متکی بر موجودیت قوتهای جنگی امپریالیستهای امریکایی و متحدین آنها در

کشور است، ساحه فعالیت این نیروها محدود است و علیرغم فیصله های جلسه خابنین ملی در بن، مدت ها صرفاً شهر کابل و حومه های آنرا در بر می گرفت، گسترش این نیروها در ولایات از لحاظ تعداد محدود است و قرار است صرفاً مراکز به اصطلاح ولایات کلیدی را در بر گیرد، نقش این نیروها به نگرانی از رژیم دست نشانده در کابل و حد اکثر مرکز چند ولایت مهم و جلوگیری از برخوردهای نابود کننده باندهای متشکله آن با هم دیگر در این نقاط خلاصه می شود، اما علیرغم اینها "نیروهای بین المللی تامین امنیت" نقش مهمی در اشغال افغانستان و دوام حالت مستعمراتی در کشور بازی می نمایند، موجودیت این نیروها در افغانستان نمایشی از جواز قانونی تجاوز و اشغال امپریالیستی کشور تحت نام فریبنده "سازمان ملل متحد" است، امری که در نگرانی از رژیم دست نشانده و جلوگیری از فروپاشی عمومی آن دارای اهمیت می باشد، این فریبکاری آنچنان آفتابی و آشکار است که فرماندهی این نیروهای به اصطلاح تأمین امنیت بی پرده و وقیحانه به یک پیمان نظامی امپریالیستی یعنی "ناتو" سپرده شده است،

بخش دیگری از نیروهای اشغالگر امپریالیستی را « تیم های بازسازی ولایتی » تشکیل می دهد، این « تیم های بازسازی » که ظاهراً با لباس غیر نظامی، در فعالیت های غیر جنکی مربوط به بازسازی ولایات درگیر اند، در اصل متشکل از نظامیان امریکایی و سایر کشور های عضو « ناتو » هستند، کار عمده این تیم ها جاسوسی برای دولت های امپریالیستی مربوطه شان است و فعالیت های آنها راساً در ارتباط با آن دولت ها برنامه ریزی و سازماندهی می شود،

حالت مستعمراتی افغانستان در نتیجه یک جنگ خونین تجاوز کارانه امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان علیه این کشور بوجود آمده است و دوام آن مشروط به موجودیت دائمی تهدید و سرکوب نظامی توسط قوت های اشغالگر و ادامه حالت جنگی و عملیات نظامی آنها است،

این جنگ تجاوز کارانه که تحت نام فریبنده مبارزه علیه تروریسم برافشاده است، در بدو امر رژیم طالبان و نیروهای القاعده را مورد هدف قرار داد و بعد از فروپاشی رژیم طالبان و نیروهای القاعده در افغانستان به بهانه مبارزه علیه بقیه الجیش آنها ادامه یافته است، این جنبه از این جنگ تجاوز کارانه و اشغالگرانه امپریالیستی، سرکوب قهری ای

است که امپریالیستهای امریکایی و متحدین آنها علیه دست پروردگان دیروزی شان پیش میبرند،

نیروهای اسلامی مختلف خارجی عمدتاً عرب که بعدها تشکیلات القاعده از میان آنها شکل گرفت، در اثر رهنمایی ها و کمک های بیدریغ امپریالیستهای امریکایی و متحدین ارتجاعی منطوقوی شان پرورده شده و در افغانستان مستقر گردیدند تا در جنگ علیه رقیب سوسیال امپریالیستی آنها بکار گرفته شوند، استقرار مجدد نیروهای القاعده در افغانستان با تایید امپریالیستهای امریکایی و حمایت مستقیم وابستگان مرتجع پاکستانی آنها صورت گرفت، تا در جهت تامین اهداف غارتگرانه آنها در افغانستان و منطقه بکار گرفته شوند،

رژیم طالبان از ابتدای شکل گیری تا رسیدن به اوج قدرت، نتیجه نقشه ها و حمایت های مستقیم و غیر مستقیم امپریالیستهای امریکایی و مزدوران پاکستانی و عرب آنها و وسیله ای برای تامین امیال غارتگرانه و سرکوب گرانه آنها در منطقه و افغانستان بود که در این میان دست یابی به منابع نفت و گاز و تامین امنیت راه های تجارتي آسیای میانه نقش محوری بازی می کرد، اما موقعیکه این دست پروردگان دیگر برای تامین منافع و اجرای نقشه های شان ناکار آمد و زیان آور گردیدند و تاریخ استعمال شان به سر رسید ، به صورت خشن و قهری از میان بر داشته شدند ،

اما کارزار تجاوزکارانه واشغالگرانه امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان در اصل علیه پرولتاریا و خلق های جهان و بصورت عمده علیه خلقها و ملل تحت ستم، منجمله توده های افغانستانی است، از زمان براه افتادن این جنگ تا زمان فروپاشی رژیم طالبان و نیروهای القاعده در افغانستان و رویکار آمدن رژیم دست نشانده، هزاران زن ، مرد و کودک افغانستانی توسط بمبها ، راکتها و گلوله های متجاوزین به خاک و خون غلطیدند، سلسله این قتل و کشتار ادامه یافته است و در آینده نیز ادامه خواهد یافت ، این جنگ تجاوز کارانه و اشغالگرانه نه تنها افغانستان ویرانه را بیشتر به ویرانی کشاند و با خاک یکسانش ساخت، بلکه ادامه اشغال کشور و موجودیت قسوی متجاوز در آن، در شرایط کنونی و در آینده، به مثابه عامل عمده ادامه بحران، بی ثباتی، بی امنیتی و در یک کلام ویرانی کشور و در بدری مردمان کشور عمل می نماید،

حالت مستعمراتی افغانستان و تحت اشغال بودن آن، نقش عمده در شکلدهی کل اوضاع کشور بازی می نماید، امپریالیستهای متجاوز واشغالگر برای شکلدهی اوضاع اقتصادی، سیاسی، فرهنگی واجتماعی افغانستان، متناسب با نقشه ها و منافع آزمندانه امپریالیستی شان، عمدتاً بر نیروهای نظامی تکیه می نمایند و با توسل به قهر و خشونت عریان در پی تطبیق برنامه های شان هستند،

جنگ تجاوز کارانه واشغالگرانه سوسیال امپریالیستها و دمنشی و سببیت مزدوران شان، خانه جنگی های ارتجاعی اسلامی های جهادی و طالبی و تهاجم خونین امپریالیستهای امریکایی و متحدین شان، افغانستان را به معنی واقعی کلمه به یک کشور ویران و مخروبه مبدل کرد، در نتیجه تحمیل این جنگهای سوسیال امپریالیستی، ارتجاعی و امپریالیستی بر مردمان افغانستان، یکی پس از دیگری و در طول یک ربع قرن، بافت اجتماعی جامعه قویا از هم گسیخت، بی سرو سامانی و آشفتگی اقتصادی به مرز انهدام کامل رسید، فروپاشی سیاسی تمامی نهادها، یکشوری و لشکری را در بر گرفت، فقر و فلاکت توده ها و زحمتکشان به انتها درجه رسید، نفاق ملی شدیداً عمق و دامنه یافت و وفاق ملی اساساً تحمیلی، متزلزل و ضعیف به سوی نابودی سوق داده شدو سقوط فرهنگی، واپس گرایی سیاسی و انحطاط فکری، که کهنه پرستی خرافاتی و مذهبی و تشدید تهوع آور بردگی زنان از تبارزات مهم آنها است، در جامع گسترش یافت،

امپریالیستهای متجاوز و اشغالگر امریکایی و متحدین شان مژده میدهند که این کشور ویرانه و جامعه فروپاشیده را سر از نو خواهند ساخت و تمامی عرصه های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی آنرا باز سازی خواهند کرد، شکی نیست که در این ادعا حقیقتی وجود دارد، آنها در واقع به این خاطر بالای افغانستان تجاوز کرده و آنرا به اشغال در آورده اند که این کشور را سر از نو و در تمامی عرصه ها مطابق به نیازمندی ها، نقشه ها و منافع آزمندانه، سرکوبگرانه و غارتگرانه کنونی امپریالیستی شان باز سازی نمایند،

نخستین و مهم ترین موضوع در این بازسازی امپریالیستی و ارتجاعی، اشغال افغانستان و مسلط ساختن مجدد حالت مستعمراتی بر این کشور، تقریباً یک و نیم دهه بعد از خروج قوت های نظامی اشغالگر سوسیال امپریالیزم شوروی از آن است، اینک

اخلاف امریکایی و انگلیسی و... مکناتن و لارد برنس، تقریباً یک قرن بعد از رانده شدن اسلاف شان از این مرز و بوم، مجدداً برگشته اند تا از موقعیت اشغالگرانه، برای تحکیم سلطه و پیش روی های بعدی استعمارگرانه و نو استعمار گرانه شان در افغانستان، منطقه و جهان، بصورت مستقیم و غیر مستقیم استفاده نمایند، باز سازی حالت مستعمراتی افغانستان نه تنها از این جهت که اجرای نقشه های باز سازی امپریالیستی و ارتجاعی در تمامی عرصه های دیگر مشروط و متکی بر آن است، بلکه از این جهت که در واقع به تحقق پیوسته و عملی گردیده است نیز نقش عمده در مجموع برنامه های بازسازی امپریالیست های متجاوز و اشغالگر بر عهده دارد، خلاصه افغانستان کنونی یک مستعمره تحت اشغال قوت های متجاوز و اشغالگر امپریالیستی است و سلطه امپریالیزم بطور مستقیم بر آن اعمال میگردد.

دومین عرصه مهم در بازسازی استعمارگرانه افغانستان، شکلدهی به یک رژیم دست نشانده است که تحت او امر امپریالیست های متجاوز و اشغالگر و در جهت تامین منافع آنها کار می نماید، این پروسه قبل از آغاز تهاجم نظامی امپریالیست های امریکایی و متحدین شان بر افغانستان آغاز گردید، تعداد معینی از سران جنایتکار جهادی و بروکرات های مرتجع و کهنه کار سابقه توسط امپریالیست ها با هم وصل شدند تا برای شکلدهی رژیم دست نشانده بعد از طالبان بکار گرفته شوند، فرو پاشی سرتاسری نیرو های طالبان و القاعده بعد از مدت تقریباً دو ماه بمباران و راکت کوبی های سنگین و سهمگین توسط نیرو های مهاجم امریکایی و متحدین شان، برای جنگ سالاران جنایتکار جهادی بی رمق و از نفس افتاده، بار دیگر مناطق نفوذ، سلاح ها و تجهیزات هنگفت و نیرو های نظامی کثیرالعده به ارمغان آورد، بدین ترتیب، نتیجه تهاجم امپریالیستی بر کشور، سقوط رژیم طالبان و مسلط شدن حالت مستعمراتی بر افغانستان و سر بر آوردن مجدد ملوک الطوایفی جهادی در سراسر کشور بود، در بحبوحه پیاده شدن نیرو های زمینی مهاجمین امپریالیست در نقاط مختلف افغانستان که با آخرین تقلا های رژیم طالبان و نیرو های القاعده برای حفظ سلطه شان بر بخش کوچکی از کشور توأم بود، جلسه خاینین ملی در بن توسط امپریالیست ها فرا خوانده شد تا شکلدهی رژیم دست نشانده در مرکز مشخص گردد، این رژیم به تاریخ اول جدی ۱۳۸۰__ ۲۲ دسامبر ۲۰۰۱، در کابل بکار گمارده شد و حامد کرزی بمثابه شاه شجاع سوم و ببرک کارمل دوم بر مسند چاکری و دست نشاندهگی نصب گردید.

حاکمیت دست نشانده که یک مجموعه ملوک الطوایفی است، نه تنها در اطراف و اکناف کشور منتشر و متفرق است بلکه در مرکز نیز از انسجام و هم آهنگی لازمه برخوردار نیست، نیروهای متشکله این حاکمیت منتشر و متفرق، نه تنها در ولایات هر یکی قویا در پی برنامه ها و نقشه های خود شان هستند، بلکه در مرکز نیز به این خاطر حضور دارند که از آن شدیدا برای تقویت و تحکیم باند های خود استفاده نمایند، این حالت، انعکاس و ابستگی باند های متشکله این حاکمیت به قدرت های امپریالیستی و ارتجاعی خارجی مختلف و چاکر پیشگی به بارگاه آنان است، حفظ اتحاد شکننده و متزلزل میان این باند ها که سالها با هم متصادم و متخاصم بوده اند، بسته به برقرار ماندن ائتلاف بین المللی امپریالیست ها در مورد افغانستان، موجودیت قوای امپریالیستی در کشور و ادامه سیاست جلو گیری از برخورد های شدید میان آنها، توسط این قوا و در مواردی ضعف و ناتوانی خود این باند ها است ،

این چنین اوضاع و احوالی تمامی برنامه های باز سازی نظامی ، امنیتی و اداری حاکمیت پوشالی را تحت تاثیر قرار میدهد، اجرای این برنامه ها در میان کشمکش ها و رقابت های جناح های متشکله رژیم دست نشانده آنچنان به کندی پیش میرود که در موارد بسیاری عملا در حکم عدم پیشرفت است، حتی در آن مواردی که پیشرفت های معینی در باز سازی نظامی، امنیتی و یا اداری صورت میگیرد، تشتت و تفرق باند های متشکله رژیم به گونه های دیگری سر بر می آورد و خود را نشان میدهد، بدینسان ملوک الطوایفی ای که به دست خود متجاوزین و اشغالگران امپریالیست در افغانستان دامن زده شد، بمثابه مهمترین مانع شکل گیری دولت مرکزی و اجرای برنامه های باز سازی آنان عمل می نماید ، این وضعیت به بی ثباتی و بی امنیتی در سراسر کشور دامن می زند و به حفظ و تداوم بحران و تشنج در کشور مدد می رساند در هر حال ، حاکمیت دست نشانده به هر شکل و شمایلی که در آید، متشکل از خابنین ملی خادم و خدمتگزار متجاوزین و اشغالگران امپریالیست است، این حاکمیت از لحاظ طبقاتی بخش عمده فیودال ها و کمپرادوران را نمایندگی میکند، گردانندگان این حاکمیت عناصر جنایتکار، رهن و چپاولگری هستند که در ویرانی های کنونی کشور و در بدری مردمان آن، بصورت مستقیم و یا غیر مستقیم ، نقش های مهمی بازی کرده اند، ترکیب اساسی حاکمیت پوشالی، چه توسط خابنین ملی در بن به وجود آید، چه توسط لویه جرگه های " اضطراری " و یا " اساسی " و سرهمبندی به اصطلاح قانون اساسی

و چه توسط انتخابات نمایشی ریاست جمهوری پارلمانی توسط اشغالگران امریالیست، دست نخورده باقی می ماند و دچار تحول ماهوی و یا حتی تحولات جدی غیر ماهوی نمی تواند شود ،

خیانت ملی و نگرهبانی از استثمار طبقاتی فیودالی و بورژواکمپرادوری در ذات و سرشت این حاکمیت دست نشانده، که سرنوشت آنرا از ابتدا تا انتها رقم میزند، ریشه دارد، شوونیزم و ستمگری ملی و مرد سالاری فیودال کمپرادوری، خصلت های اجتماعی برجسته این حاکمیت ارتجاعی ستمگر را تشکیل میدهد، هویت ارتجاعی مذهبی یکی از تبارزات مهم ماهیت ضد دموکراتیک این حاکمیت استبدادی را می سازد ،

از آنجاییکه امریالیست های متجاوز و اشغالگر امریکایی و متحدین شان طبق یک طرح و نقشه استراتژیک جهانی و منطقوی همه جانبه و دراز مدت به افغانستان تجاوز کرده و آنرا اشغال کرده اند، بدلخواه خود شان به زودی از کشور نخواهند رفت و میخواهند بصورت دراز مدت در اینجا بمانند، از این جهت آنها حاکمیت دست نشانده شان را به قسمی شکل میدهند که از هر لحاظ موجودیت و قدرت و وابسته به موجودیت قوای اشغالگر امریالیستی باشد، به ویژه از لحاظ دفاعی و امنیتی،

باز سازی اقتصادی استعمارگرانه افغانستان دارای دو جنبه است : یک جنبه آن باز سازی خود زیر ساخت اقتصادی است و جنبه دیگر آن فراهم آوردن امکانات اقتصادی برای باز سازی عرصه های سیاسی ، فرهنگی و اجتماعی ، از آنجاییکه در این طرح، فرض بر این است که جامعه افغانستان برای باز سازی اقتصاد آشفته و نزدیک به انهدام خود و فراهم آوری امکانات اقتصادی برای باز سازی سایر عرصه ها ، فاقد زمینه ها و امکانات بالقوه و بالفعل اقتصادی است، هر دو جنبه متذکره به صورت عمده متکی به کمک های دولتهای امریالیستی و ارتجاعی خارجی است ،

اما کمپاین بین المللی جمع آوری کمک های مالی برای باز سازی افغانستان ، علیرغم تبلیغات پر سر و صدایی که برای آن میشود ، به وضوح غیر موثر و نا کار آمد است ،

اولاً - مجموع کمک‌هایی که داده میشود، در مقایسه با ضرورت‌های بازسازی اقتصاد فرو پاشیده و در مرز انهدام، بسیار نا کافی است، این موضوع هم برای کمک‌دهندگان امریالیست و مترجع خارجی و هم برای دست‌نشانندگان خاین داخلی روشن است؛ اما نمیخواهند و نمیتوانند چاره‌ای برای آن بیندیشند،

انگیزه‌های اقتصادی مستقیم در سازماندهی کمک‌های بین‌المللی برای بازسازی افغانستان، ضعیف است، از این جهت این طرح بر مبنای داستانی در رابطه با حادثه یازده سپتامبر توجیه میگردد، این داستان میتواند کم و بیش حقیقت داشته باشد، ولی بصورت عمده افسانه‌ای بیش نیست، در این داستان گفته میشود که اگر افغانستان ویرانه باقی بماند و مردمان آن بی سر و سامان، بازهم این کشور میتواند تمرکز گاه تروریزم گردد و حوادثی مثل حادثه یازده سپتامبر تکرار شود، در این داستان تاکید میگردد که ویرانی افغانستان و فقر مردمان آن عامل عمده استقرار پایگاه‌های القاعده در افغانستان بوده است، اما بر همگان روشن است که استقرار پایگاه‌های القاعده در افغانستان عمدتاً بر مبنای ضرورت‌ها و نقشه‌های سیاسی و نظامی امریالیست‌های امریکایی و پا دو‌های مترجع منطقی آنها صورت گرفت و نیازمندی‌های اقتصادی و نظامی مترجعین جهادی و طالبی نقش مستقل نداشت بلکه از نقش تابع و فرعی برخوردار بود، بنا انگیزه سیاسی بین‌المللی ای که بخاطر جمع‌آوری کمک مالی برای بازسازی افغانستان علم گردیده است نمیتواند عملکرد قوی جهانی داشته باشد،

"داستان" واقعی ای که بسورت عمده کل پروژه بازسازی اقتصادی استعمارگرانه افغانستان را شکل میدهد به منابع نفت و گاز آسیای میانه مربوط میشود، امریالیست‌های امریکایی بازسازی اقتصادی افغانستان را عمدتاً در خدمت به بهره‌برداری غارتگرانه از نفت و گاز آسیای میانه پیش میبرند و بهره‌برداری اقتصادی از خود افغانستان را تابع و فرعی تلقی مینمایند، از این جهت انگیزه عمده اقتصادی امریالیست‌های امریکایی نه به خود افغانستان، بلکه به خارج از آن متوجه است، طبیعی است که این انگیزه اقتصادی غیر مستقیم نمیتواند همانند یک انگیزه اقتصادی مستقیم باعث واریز شدن "کمک‌های مالی" هنگفت امریکایی‌ها به افغانستان گردد، از جانب دیگر انگیزه اقتصادی عمده آن دولت‌های امریالیستی و ارتجاعی ای که مسلط شدن امریالیست‌های امریکایی بر منابع نفت و گاز آسیای میانه را روپهمرفته به نفع خود

شان نمایند، برای کمک به بازسازی اقتصادی افغانستان نیز به نفت و گاز آسیای میانه مربوط میشود و یک انگیزه اقتصادی غیر مستقیم است، آنها در واقع به این خاطر این "کمک ها" را به عمل می آورند که جلو اجرای نقشه های امریکا را بگیرند و یا حداقل آنها را به تعویق بیندازند، بدین ترتیب آنها نیز انگیزه های قوی مستقیم اقتصادی برای کمک به برنامه های بازسازی اقتصادی افغانستان ندارند، ولی مهم تر از آن، محدودیت و ناتوانی عمومی اقتصادی دامنگیر این قدرت ها است و در هر حالتی نمیتوانند کمک های هنگفت تهیه نمایند، ناتوانی عمومی این قدرت ها در رقابت موثر اقتصادی با امریکا، عامل دیگری برای محدودیت کمک های اقتصادی امریکا محسوب میگردد.

ثانیاً - کمک های وعده داده شده، که در اصل ناکافی اند، موقعیکه شکل پرداخت عملی را به خود می گیرند، بازمه نقصان می پذیرند، دو عامل اصلی این نقصان پذیری عبارت اند از: محدودیت های اقتصادی ای که دولت های کمک دهنده حین پرداخت با آنها مواجه میشوند و عدم اطمینان آنها از کار آیی موثر کل مکانیزم بازسازی، ثالثاً - از آنجاییکه برنامه جامع برای بازسازی اقتصادی وجود ندارد، کمک های پرداخته شده نمیتواند بصورت هماهنگ به مصرف برسد، هر مرجع کمک کننده، طرح ها، نقشه ها و اهداف خود را دنبال مینماید و در نتیجه مجموع برنامه با هرج و مرج همراه است و در مسیر های مختلفی پیش میرود، این امر در اساس از آنجا ناشی میگردد که اشغالگران "رسالت" خود میدانند که اقتصاد مبتنی بر خصوصی سازی و نه اقتصاد برنامه ریزی شده متمرکز دولتی را در افغانستان برقرار نمایند،

رابعاً - بخش مهمی از کمک ها به مصارف غیرمولد اختصاص می یابد، یک قسمت به حوایج عاجل و اضطراری مصرفی تعلق می گیرد و قسمت دیگری به مصارف غیر مولد دولتی، در نتیجه دامنه برنامه های اقتصادی و برنامه های غیر اقتصادی قویا موثر بر عرصه اقتصاد، باز هم محدود ترمی گردد،

خامساً - ریخت و پاش های سازمان های غیر دولتی و فساد و اختلاس و چور و چپاول مروج در ارگان های متشت و متفرق دولتی، بخش مهمی از کمک ها را یا از میان می برد و یا به مجراهای شخصی می اندازد،

مجموع این عوامل باعث می‌گردد که طرح کمک رسانی اقتصادی دولت های امپریالیستی و ارتجاعی خارجی برای باز سازی افغانستان، حالت رقت انگیز و مسخره ای بخود بگیرد ،

در واقع باز سازی اقتصادی افغانستان تا حدود زیادی به بخش خصوصی و سرمایه گزاری های خصوصی خارجی حواله گردیده است، اما از آنجاییکه زیر ساخت اقتصادی مطمئن برای بهره برداری امپریالیستی گسترده از منابع طبیعی و نیروی کار ارزان افغانستان وجود ندارد، صدور سرمایه های هنگفت امپریالیستی به کشور مقدور نیست زیرا که فیصدی بهره دهی آن ناچیز خواهد بود، از جانب دیگر دوام حالت اشغال کشور که نشاندهنده دوام جنگ و دوام حالت بی امنیتی در آن است، سرمایه گزاری های خارجی را با ریسک و خطر مواجه میسازد و این چیزی نیست که سرمایه گزارهای امپریالیستی را در افغانستان بطور موثری تشویق نماید ،

البته تا آنجاییکه امپریالیست های متجاوز و اشغالگر بتوانند، با بهره برداری غارتگرانه امپریالیستی از منابع طبیعی و نیروی کار ارزان افغانستان، هزینه های نظامی و غیر نظامی شان را در افغانستان جبران می نمایند، در حال حاضر مهم ترین مورد این بهره یرداری به کشت و تجارت تریاک مربوط می شود که سالانه میلیارد ها دالر به امپریالیست ها منفعت می رساند، علاوه امپریالیست ها به منابع مهم زیر زمینی کشور نیز چشم دوخته اند و در صورتیکه شرایط برای شان اجازه دهد از غارت این منابع صرف نظر نخواهند کرد ،

گذشته از بهره برداری غارتگرانه از منابع طبیعی و استثمار نیروی کار ارزان افغانستان، آنچه باقی می ماند بازار آن برای فروش کالا های ساخته شده است، برای رونق بازار قدرت خرید لازم است و مادامی که قدرت خرید ضعیف باشد و ضعیف باقی بماند ، بازار پر رونق و شگوفایی در کار نیست و در کار نخواهد بود ،

در حال حاضر سه منبع مهم برای قدرت خرید در افغانستان دارد :
وجود تولیدات زراعتی و صنایع دستی ،

فروش نیروی کار در خارج از کشور ،

گذشته از اینکه بخش عمده تولیدات سنتی زراعتی، که تولید و فروش مواد مخدر جزء آن نیست، توسط خودمولدین به مصرف میرسد و راه بازار را در پیش نمی گیرد، مجموع منابع متذکره فوق قابلیت ارتقا و گسترش در خور توجهی را که بتواند یک بازار پر رونق به وجود بیاورد ندارد، از این جهت بازار افغانستان با برد و دامنه بالفعل و بالقوه محدود، تاحدود زیادی دروابستگی به بازار های نه چندان پر رونق کشور های همسایه، به ویژه بازار های پاکستان و ایران توجیه شده و سال های سال به همین صورت باقی خواهد ماند، پول های اهدایی خارجی ظاهرا می تواند قدرت خرید را بالا ببرد، اما این قدرت خرید هم موقتی است و هم فریبنده و کاذب و نمی تواند تاثیر دیر پا در رونق بازار افغانستان برجای بگذارد.

مجموع مسایل فوق به روشنی نشان میدهد که برنامه بازسازی اقتصادی افغانستان که امپریالیست ها و مرتجعین با طرح و اجرای آن مردمان افغانستان را با وعده های سر خرمن فریب میدهند، در حد یک برنامه ارتجاعی و امپریالیستی نیز یک برنامه غیر موثر و ناکار آمد است، این برنامه حتی در چوکات راه حل های امپریالیستی و ارتجاعی نیز نمیتواند روزه های امید وار کننده ای برای مداوای اقتصاد بیمار و در حال نزع افغانستان بگشاید ،

طرح باز سازی اقتصادی کنونی افغانستان، یک طرح مستعمراتی _ نیمه فیودالی است، مستعمراتی بودن این طرح جنبه عمده آنرا میسازد، این جنبه حاکی از آن است که در این طرح مسئله عمده، تامین منافع و خواسته های اشغالگران در جهت تحکیم و تداوم موقعیت اشغالگرانه شان در افغانستان، آنهم موقعیت اشغالگرانه در یک معبر یا گذرگاه است، در چنین طرحی، منافع ملی افغانستان نقشی بازی نمی نماید و هر آن چیزی که مطرح است آن است که به منافع اشغالگران خدمت نماید، در یک کلام این طرح ترجمه اقتصادی ستمگری ملی امپریالیستی در شکل مستعمراتی آن است، جنبه دیگر این طرح نیمه فیودالی بودن آن است ، دست نخورده باقی ماندن مناسبات ارضی و مالکیت فیودالی یکی از ارکان اصلی این طرح بازسازی اقتصادی را تشکیل میدهد، این رکن هم توسط اشغالگران و هم توسط دست نشانندگان آنها به صراحت بیان می گردد، حتی پروگرام هایی برای اصلاحات جزئی و قسمی نیز در این مورد وجود ندارد،

طرح بازسازی اقتصادی استعمارگرانه افغانستان، حلقه‌های از حلقه‌های کل زنجیر «گلوبالیزسیون» امپریالیستی را تشکیل می‌دهد و تابع عملکردها و درآمدها و برآمدهای سرمایه‌های امپریالیستی در سطح جهانی است، در واقع همین چهارچوب بین‌المللی امپریالیستی است که در حال حاضر افغانستان را به عنوان معبر گذرگاهی نفت و گاز آسیای میانه، صادرکننده مواد مخدر و صادرکننده نیروی کار ارزان، معین و مشخص می‌کند، این حالت کل طرح بازسازی اقتصادی و کل اقتصاد افغانستان را بی‌ثبات می‌سازد و سرنوشت غیرمطمئنی را بر آن مستولی می‌نماید،

واضح است که سلطه نیروهای اشغالگر بر کشور و ورود ولو کم دامنه سرمایه‌های امپریالیستی به آن توأم با تاثیرگذاری‌های سرمایه‌های دلال، خواهی‌نخواهی بصورت خودبخودی تغییرات و تحولات معینی در مناسبات نیمه‌فیودالی موجود ایجاد می‌نماید، ولی این تغییرات و تحولات، تا آنجاییکه در چشم‌سار قرار دارد، در حدی نخواهد بود که سلطه مناسبات نیمه‌فیودالی در جامعه را براندازد، بناً مسئله دهقانی‌کماکان به مثابه یکی از مسایل اصلی جامعه باقی می‌ماند، حتی ممکن است استثمار فیودالی در پیوند با استثمار توسط سرمایه‌های امپریالیستی و سرمایه‌های دلال، اشکال و صورت‌های منفورتری نیز بخود بگیرد، سرمایه‌های امپریالیستی و دلال در کشور‌های تحت سلطه، منجمله افغانستان صرفاً تاثیرات سرمایه‌دارانه ندارند بلکه جنبه‌هایی از مناسبات نیمه‌فیودالی را در خدمت به نظام سرمایه‌داری امپریالیستی جهانی، به صورت‌ها و اشکال جدیدی، احیا و بازتولید نیز می‌نمایند،

در پیوند با ورود سرمایه‌های امپریالیستی، بخصوص توسط امپریالیست‌های اشغالگر، سرمایه‌های دلال نیز در صور گوناگون، به ویژه در شکل سرمایه‌های کمپرادوری خصوصی، بیشتر از پیش تقویت و گسترش می‌یابند، ولی این تقویت و گسترش مرتبط با ورود کم وسعت سرمایه‌های امپریالیستی به کشور، در آن حدی نخواهد بود که سلطه مناسبات نیمه‌فیودالی بر جامعه را براندازد و باعث سلطه مناسبات سرمایه‌دارانه بر آن گردد،

بدین ترتیب طرح بازسازی اقتصادی کنونی در خدمت به بقا و دوام پایه‌های اقتصادی سلطه امپریالیزم، نیمه‌فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور قرار دارد و از اساس متناقض با منافع و خواسته‌های برحق و راستین توده‌های مردم، در راس کارگران و

دهقانان، می باشد، در این طرح هیچگونه راه حل اساسی برای از میان بردن فقر و فلاکت مستولی بر توده های مردم وجود ندارد و درست آن است که بگوییم بر روی این فقر و فلاکت توده ها استوار گردیده است،

باز سازی فرهنگی در پیوند با باز سازی سیاسی و اقتصادی و در خدمت آنها قرارداد، در این عرصه سعی به عمل می آورند که غرور ملی و روحیه استقلال طلبی مردمان افغانستان را بشکنانند و روحیه مزدور منشی و چاکر پیشگی را در آنها پرورش دهند، هم امپریالیست های اشغالگر و هم دست نشانندگان مرتجع و خاین وطنی آنها مداوما تلاش دارند به این مردمان آزاده بقبولانند که بدون چتر حمایتی قوای اشغالگر امپریالیستی قادر به تامین امنیت برای خود شان نیستند و نمیتوانند از خود دفاع نمایند، در حالیکه قوت های امپریالیستی اشغالگر در کشور حضور دارند و فعال اند و در حالیکه مزدوران دست نشانده آنها مجهزو مسلح اند، به ذرایع مختلف و با شدت بسیاری در پی خورد کردن روحیه سلحشوری مردمان ما هستند و کوشش می نمایند روحیه صلح طلبی برده وار و بیزاری از اسلحه را در آنها پرورش دهند، کل تلاش شانرا روی این موضوع متمرکز کرده اند که روحیه اتکا بخود و روی پای خود استادن در مردمان ما بمیرد و آنها دست نگر دیگران و صدقه خور بار بیابند، این است لب و لباب باز سازی فرهنگی که امپریالیست های اشغالگر و دست نشانندگان شان در نظر دارند و آنرا برنامه ارتقای فرهنگی افغانستان قلمداد می نمایند، تحت نام احیا و باز سازی فرهنگ ملی، بینش های خرافاتی و ضد علمی و افکار کهنه پرستانه و منسوخ، شدیداً تبلیغ و ترویج می گردد، با تمام قوت و توان تلاش به عمل می آورند که مذهبی بودن بمثابه خصیصه ذاتی ملی مردمان افغانستان قویاً تثبیت و تسجیل گردد، تحت نام عنعنات ملی، سخیف ترین و مرموم ترین رسوم مورد تقدیس قرار می گیرد و پروراندن میشود ،

به این ترتیب تحت نام باز سازی فرهنگی، در واقع شکلهی یک فرهنگ ضد ملی، ارتجاعی و ضد علمی که در خدمت اشغالگران امپریالیست و دست نشانندگان مرتجع آنها قرارداد شده باشد، رویدست است ،

این فرهنگ استعماری نیمه فیودالی انعکاس دهنده منافع امپریالیست های اشغالگر و دست نشانندگان فیودال و بورژواکمپرادور آنها است و در ضدیت با منافع راستین و خواسته های بر حق توده های مردم قرار دارد.

مسائل ملیت ها، زنان و آوارگان، مهمترین معضلات اجتماعی کنونی افغانستان را تشکیل می دهند،

افغانستان یک کشور چند ملیتی تحت سلطه _ در شرایط حاضر تحت سلطه مستقیم _ امپریالیزم است و در پیوند با ستم ملی امپریالیستی، ستمگری ملی شوونیستی در آن بیداد می نماید، نقش همیشگی امپریالیزم، حمایت از ستمگری ملی شوونیستی بوده و هست، اما امپریالیست ها تابع سیاست « نفاق بینداز و حکومت کن » نیز هستند، از این جهت امپریالیست های اشغالگر در عین حالیکه دست جناح هایی از شوونیست های پشتون را گرفته و به تقویت آنها می پردازند، مرتجعین سایر ملیت ها را نیز به انحا و طرق گوناگون زیر بال و پر گرفته اند و تحریکات ارتجاعی ملیتی را در میان آنها دامن میزنند و به این ترتیب به صورت دو جانبه نفاق ملیتی در کشور را مورد استفاده قرار می دهند، به هر پیمانۀیکه این نفاق ملی دامن زده شود تحریکات شوونیستی و ارتجاعی ملیتی در خدمت به اشغالگران بال و پر می گستراند،

بدینسان در شرایطی که کشور تحت اشغال بوده و در حالت مستعمره قرار دارد و وظیفه عمده سیاسی باید مبارزه علیه اشغالگران باشد، تلاش های گستاخانه و وقیحانه ای برای تحقق خواست های شوونیستی و ارتجاعی ملیتی با توسل به قوت های اشغالگر و از طریق خوشخدمتی به قدرت های امپریالیستی و ارتجاعی خارجی به عمل می آید و تداوم می یابد، این امر را فقط میتوان خیانت ملی به حساب آورد که صرفا در خدمت اشغالگران قرار دارد و هیچ ربطی به حل عادلانه و راستین مسئله ملیت ها نمیتواند داشته باشد، هسته اصلی راه حل امپریالیست های اشغالگرو مرتجعین دست نشانده در مورد مسئله ملیت ها را همین خیانت ملی تشکیل می دهد،

مسئله زنان و ستمگری مرد سالارانه خشنی که بر آنها اعمال میگردد و در زمان حاکمیت رژیم طالبان به اوج خود رسید، یکی دیگر از معضلات اجتماعی مهم جامعه افغانستان است، امپریالیست های متجاوز و اشغالگر امریکایی و متحدین شان شعار

آزادی زنان افغانستان از ستمگری طالبی را به مثابه یکی از شعار های مهم ، روکش
تهاجم شان به افغانستان قرار دادند و موقعیکه کشور را اشغال کردند اعلام نمودند که
اینک زنان افغانستان به آزادی دست یافته اند، این ادعا دروغی بیش نیست، اصلاحات
نا چیززی که به عمل آورده اند و اصلاحات نا چیزتری که رویدست دارند، آنقدر سطحی
و کم دامنه است که زنجیر های ستم بر دست ها و پاهای زنان را حتی سست تر نمی
نماید چه رسد به اینکه آنها را پاره نماید، بخش مهمی از دست نشانندگان، آشکارا و
علنی زن ستیزان قهاری هستند که از اعلام مواضع شان خجالت نمی کشند، بخش
های دیگری از آنها که گویا خود را طرفدار آزادی زنان اعلام می نمایند، در واقع
فریبکارانی هستند که در اساس از برادران دیگر شان در زن ستیزی کم و کسری ندارند،

موضوع مهم دیگر در رابطه با مسئله زنان این است که امپریالیست های اشغالگر و
دست نشانندگان آنها، در ازای همان اصلاحات سطحی شان در اینمورد، تلاش دارند که
کلیت مسئله زنان را در خدمت به تقویت و تداوم موقعیت و مواضع اشغالگران و رژیم
دست نشاننده قرار دهند ، این تلاش هیچ ربطی به مبارزه حقیقی زنان برای رهایی
ندارد، بلکه متناقض با آن است ،

آوارگان افغانستانی شامل دو بخش اند : یکی بخش آوارگان داخلی و بخش دیگر
آوارگان خارج از کشور، هر دو بخش، قسمت بزرگی از نفوس افغانستان را تشکیل
میدهند، اشغالگران امپریالیست و دست نشانندگان شان پیوسته ادعا می نمایند که
معضله آوارگان را بطور قاطع و فیصله کن حل و فصل می نمایند و آنها را مجددا در
افغانستان جایجا می کنند، شکی نیست که تحت تاثیر تبلیغات آنها جریان عودت
پناهندگان به داخل کشور و جریان عودت پناهندگان داخلی به مناطق شان شکل
گرفته است، اما تعدادی از این پناهندگان عودت کننده کم و بیش به امکانات واقعی
جایجا شدن دست می یابند و تعداد دیگری در خانه و کاشانه خود شان سرگردان و
آواره باقی می مانند، این امر جریان عودت آوارگان را بصورت پیهم ضعیف میسازد، دوام
حالت اشغال کشور، دوام زد و خورد ها با قوای اشغالگر و ادامه زد و خورد های ذات
البینی باند های شامل در حاکمیت دست نشانده، درمورد بخش معینی از آوارگان خارج
از کشور به مثابه موانعی برای برگشت به کشور عمل مینماید، دوام سلطه جنگ
سالاران جنایتکار بر نقاط مختلف کشور و بی امنیتی ایکه بدست آنها دامن زده میشود

منابع دیگر در این راه محسوب می‌گردد، به هر حال در این شکی نیست که بخش‌هایی از پناهندگان در اثر بیزاری از محیط‌های آوارگی به افغانستان و مناطق مورد سکونت‌شان عودت خواهند کرد، اما اشغالگران و دست‌نشانندگان‌شان قادر نیستند که معضله پناهندگان را بصورت اساسی و عمومی حل و فصل نمایند،

مناسبات تولیدی حاکم بر افغانستان

سیمای کنونی افغانستان نشان‌دهنده مناسبات تولیدی حاکم بر جامعه افغانستان است، این مناسبات عبارت است از مناسبات تولیدی مستعمراتی - نیمه فیودالی، مستعمراتی به این معنی که اشغالگران امپریالیست اقتصاد کشور را مستقیماً و با توسل به قوه فهریه تحت کنترل گرفته و طبق منافع‌شان شکل می‌دهند، نیمه فیودالی به این معنی که مناسبات ماقبل سرمایه‌داری نقش کیفی و عمده در تولید و باز تولید بلا واسطه اقتصادی جامعه بر عهده دارد، مناسبات مستعمراتی پس از تهاجم نظامی امپریالیستی امریکایی‌ها و متحدین‌شان، تقریباً یک و نیم دهه بعد از خروج قوای اشغالگر سوسیال امپریالیستی از افغانستان، مجدداً به جامعه برگشته است،

موقعیت اشغالگران امپریالیست‌های امریکایی و متحدین‌شان در افغانستان، این زمینه را برای آنها بوجود آورده است که کلیت فعالیت‌های اقتصادی مربوط به این کشور را در سطح جهانی کنترل نمایند، علاوه بر این تنها به کنترل و شکل‌دهی مستقیم اقتصاد در داخل کشور می‌پردازند بلکه اقدامات‌شانرا از طریق حاکمیت دست‌نشانده و سازمان‌های غیر دولتی، که نهایتاً آنها هم تحت کنترل‌شان قرار دارند و فعالیت‌های‌شان مشروط به حمایت‌های مستقیم و غیر مستقیم قوت‌های اشغالگر است، نیز پیش می‌برند، البته این اقدامات به صورت مداخلات جزئی به جزء در تمامی عرصه‌های فعالیت‌های اقتصادی پیش نمی‌روند و نمیتوانند پیش روند، بلکه عبارت‌اند از اقدامات کلی برای کنترل و شکل‌دهی ساختاری این فعالیت‌ها، به ویژه در عرصه‌های مهم و کلیدی،

در این راستا، اشغالگران کلیت اقتصاد افغانستان را عمدتاً به مثابه اقتصاد یک مستعمره گذرگاهی برای نفت و گاز آسیای میانه و به این اعتبار در خدمت به موقعیت جهانی مسلط اقتصادی شان کنترل کرده و شکل میدهند، از آنجاییکه بهره برداری اقتصادی مستقیم از خود افغانستان، در این طرح نقش عمده بازی نمی نماید، کل طرح عمدتاً بر پایه یک نوع سرمایه‌گذاری ای که امن سازی اقتصادی کشور برای انتقال نفت و گاز آسیای میانه از آن را میسر سازد، استوار گردیده است، به ویژه که هنوز سلسله کشمکش‌ها و منازعات جنگی و غیر جنگی امپریالیستی در راه است و تهاجم بر افغانستان و اشغال این کشور فقط سر آغاز جدید این منازعات در منطقه و جهان محسوب می شود،

کنترل و شکلدهی اقتصادی افغانستان توسط اشغالگران امپریالیست، هر سه عرصه سرمایه‌های امپریالیستی، سرمایه‌های کمپرادوری و اقتصاد نیمه فیودالی را در بر می‌گیرد،

سرمایه‌های امپریالیستی از دوره امنی تا زمان جنگ تجاوزکارانه سوسیال امپریالیستی _ عمدتاً بصورت قرضه‌های دولتی به افغانستان وارد میگردید و در بخش‌های مختلف سکتور دولتی سرمایه‌گذاری میشد، این سرمایه‌های سوسیال امپریالیستی و امپریالیستی، سرمایه‌های بروکراتیک کمپرادور را در کشور بوجود آورده بود،

پس از کودتای هفت ثور و به ویژه پس از تجاوز سوسیال امپریالیستی بر افغانستان و اشغال این کشور توسط قوای متجاوز، ورود سرمایه‌های سوسیال امپریالیستی و امپریالیستی به افغانستان، عمدتاً شکل دیگری بخود گرفت، هم سوسیال امپریالیست‌های شوروی و اعمار شان و هم امپریالیست‌های غربی، ورود سرمایه‌های شان به افغانستان را مبتنی بر الزامات جنگی که در افغانستان پیش میرفت، شکل جنگی دادند، در این اقتصاد جنگی که تقریباً یک دهه دوام نمود، میلیارد‌ها و بلکه ده‌ها میلیارد دلار سرمایه‌های سوسیال امپریالیستی و امپریالیستی به شکل سلاح‌ها و مهمات جنگی و خدمات لجیستیکی جنگی به افغانستان سرازیر گردید، حتی کمک‌های اقتصادی‌ای که توسط سوسیال امپریالیست‌ها برای فعال نگه داشتن پروژه‌های تولیدی دولتی و در موارد معدودی گسترش آنها و ایجاد پروژه‌های تولیدی جدید، صورت

میگرفت، شکل جنگی یافته و از حالت قرضه های دولتی خارج گردید و بصورت کمک های " بلا عوض " در آمد، این حالت در دوران خانه جنگی های ارتجاعی جهادی و طالبی از لحاظ کیفی همچنان دوام نمود، گرچه از لحاظ دامنه گسترش خود به شدت کاهش یافت، در این دوره نیز سرمایه های امپریالیستی عمدتاً به شکل کمک های تسلیحاتی و نقدی و جنسی جنگی به طرف های متخاصم جنگ در افغانستان داده میشود، تهاجم نظامی امپریالیست های امریکایی و متحدین شان به افغانستان و صرف ده ها میلیارد دالر برای اشغال این کشور و ادامه اشغالگری نیز طبق منطق امپریالیستی یک نوع سرمایه گذاری محسوب می شود، این سرمایه گذاری چند برابر مجموعه کمک های اقتصادی امپریالیست ها برای باز سازی افغانستان است و لذا شکل عمده ورود سرمایه های امپریالیستی به افغانستان را تشکیل میدهد،

دومین شکل ورود سرمایه های امپریالیستی به افغانستان، کمک های اقتصادی امپریالیست ها برای باز سازی افغانستان است که آنهم بر بنیاد های اضطراری جنگی صورت می گیرد،

در پهلوی این اشکال مهم، کمک های تسلیحاتی و لوجیستیکی و نقدی امپریالیستی برای جناح های نظامی مورد حمایت نیز توسط قدرت های مختلف امپریالیستی بصورت ضمنی ادامه یافته است و تا زمانیکه جناح های نظامی ارتجاعی گوناگون در کشور وجود داشته باشند، این نوع ورود سرمایه های امپریالیستی به کشور نیز ادامه خواهد یافت،

چنانچه اشغالگران امپریالیست _ به احتمال ضعیف _ بتوانند بر مشکلات امنیتی و بی ثباتی سیاسی مستولی بر افغانستان فایق آیند و حالت جنگی خاتمه یابد، ممکن است ورود سرمایه های امپریالیستی به کشور بصورت قرضه های دولتی یا سرمایه گذاری های مستقیم امپریالیستی، نیز کم و بیش رویدست گرفته شود، ولی در حال حاضر تحقق این امر بصورت روشن در چشمرس نمی باشد،

یکی از اشکال دیگر ورود سرمایه های امپریالیستی به افغانستان از طریق تجارت قاچاقی مواد مخدر است که مجموع معاملات آن به میلیارد ها دالر بالغ میگردد و یکی

از رشته های مهم اتصال سرمایه های امپریالیستی، سرمایه های کمپرادور و اقتصاد نیمه فیودالی را تشکیل می دهد،

بورژوازی کمپرادور، بورژوازی وابسته به سرمایه های امپریالیستی و خدمتگزار آن است، این بورژوازی هم مستقیماً توسط سرمایه های امپریالیستی به وجود می آید و هم از طریق استحاله بخش هایی از نیمه فیودالیزم توسط سرمایه های امپریالیستی، بورژوازی کمپرادور به نیمه فیودالیزم وصل است، از آن تغذیه می نماید، بر آن تاثیر می گذارد و در باز تولید و احیای مجدد جنبه هایی از آن در خدمت به سرمایه های امپریالیستی سهم می گیرد،

بورژوازی کمپرادور در افغانستان، در طول سال های جنگ، تغییرات و تحولات مهمی به خود دیده است بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی سابق، اساساً از میان رفته و بقایای آن به نحو متزلزلی بصورت بورژوازی کمپرادور وابسته به امپریالیزم روسیه در آمده است،

از درون اقتصاد جنگی یک ربع قرن گذشته، قشری از بورژوازی کمپرادور جدید شکل گرفته است که با اتکا به سلطه سیاسی و نظامی و وابستگی و خدمتگزاری به قدرت های امپریالیستی، هم بقایای سرمایه های بروکراتیک گذشته را بصورت عمده تحت کنترل دارد و هم به تجارت بزرگ داخلی و خارجی و معاملات بزرگ خرید و فروش زمین و مستغلات چنگ انداخته است، یکی از عرصه های بسیار منفعت آور اقتصادی تجارت قاچاقی مواد مخدر است که در اصل اداره داخلی آن بر عهده همین بخش از بورژوازی کمپرادور است، علاوه مضمولین این بخش کمک های تسلیحاتی و لجیستیکی نظامی حامیان امپریالیستی و ارتجاعی خارجی شانرا همچنان کم و بیش دریافت میدارند،

از درون سازمان های غیر دولتی " کمک رسانی " مرتبط به منابع امپریالیستی، عناصری به موقعیت بورژواکمپرادوری رسیده اند و عناصری دیگری نیز در حال دستیابی به چنین موقعیتی هستند،

در حال حاضر تجارت کمپرادوری نسبت به صنعت کمپرادوری به وضوح از عمدگی برخوردار است، از درون این شکل از سرمایه کمپرادور، سرمایه های کمپرادوری

خصوصی صنعتی جدیدی در حال سر بر آوردن است، چنانچه امپریالیست های اشغالگر و دست نشانندگان شان _ به احتمال ضعیف _ قادر به ایجاد ثبات سیاسی ، تامین امنیت و ختم جنگ در کشور گردند، رشد این سرمایه های کمپرادوری خصوصی صنعتی کم و بیش میتواند در آینده متحقق گردد،

نیمه فیودالیزم با فیودالیزم کهن تفاوت کیفی دارد و در عین حال مشخصات ذاتی مهمی از آنرا حفظ کرده است ،

فیودالیزم کهن مبتنی بر تولید خود کفای طبیعی بود، یعنی بصورت مستقل و با اتکا به منابع طبیعی موجود در محل به تولید می پرداخت و تولیدات را منحصررا در خود محل به مصرف می رساند، در این نوع تولید هم مدار تولید بسته بود و هم مدار مصرف ، ابزار ساده و ابتدایی بود و در خود محل تولید می گردید و در همانجا مورد استفاده قرار میگرفت، وقتی نطفه های سرمایه داری در درون نظام فیودالی رشد نمود، تولید خود کفای طبیعی با پهای این رشد، هم از وجه تولیدی مورد ضربت قرار گرفت، هم از وجه طبقاتی و هم از وجه مصرفی، سر انجام این تضاد به مقام انتاگونیزم رسید و فیودالیزم سرنگون گردیده جای خود را به سرمایه داری سپرد، چنین بود جریان رشد و شگوفایی سرمایه داری از درون نظام فیودالی و سر انجام مسلط شدن بر آن در غرب ،

اما در کشور های تحت سلطه، منجمله افغانستان، تغییرات و تحولات در نظام فیودالی کهن، نه از طریق رشد سرمایه داری از درون این نظام، بلکه از طریق ورود سرمایه های امپریالیستی خارجی به این کشور ها، صورت گرفته است، این تغییرات و تحولات ، تابع منافع و خواست های غارتگران سرمایه های امپریالیستی است و نه تابع نیازمندی های رشد اقتصادی این کشور ها، از آنجاییکه منافع غارتگران سرمایه های امپریالیستی اقتضا می نماید که این کشور ها بمشابه منابع مهم مواد خام و نیروی کار ارزان و بازار فروش تولیدات عمدتا بنجل امپریالیستی همچنان حفظ گردد، سرمایه های امپریالیستی در پهلوی معرفی عناصری از مناسبات سرمایه داری به این کشور ها، قویا دارای این گرایش هستند که مناسبات ماقبل سرمایه داری در این کشور ها را تا آنجاییکه منافع شان اقتضا می نماید حفظ و باز تولید نمایند،

نیمه فیودالیزم محصول این دو گرایش متضاد سرمایه های امپریالیستی است، نیمه فیودالیزم به سرمایه های امپریالیستی وابسته است و در خدمت آنها قرار دارد، نیمه فیودالیزم آن شکل تغییر یافته فیودالیزم توسط سرمایه های امپریالیستی است که اساس تولید خود کفایتی طبیعی آن ویران شده ولی اساس استثمار طبقاتی آن یعنی استثمار دهقانان توسط فیودالان و به عبارت دیگر اساس نظام مالکیت و نظام طبقاتی آن رویهمرفته حفظ شده است، نیمه فیودالیزم در افغانستان نیز دارای همین مشخصات عمومی است،

ولی وجه مشخصه افغانستان این است که سرمایه های استعماری و امپریالیستی به آن به صورت عمده به شکل سرمایه های جنگی وارد گردیده است، انگلیس ها مداوماً به این کشور سپاه و لشکر فرستادند تا آنرا بمثابه دیوار حایلی در مقابل پیشروی های تزاران روس قرار دهند، سوسیال امپریالیست های شوروی تقریباً یک دهه این کشور را در اشغال گرفتند و ده ها میلیارد دالر سرمایه های جنگی در اینجا به مصرف رساندند تا از این طریق به سوی آبهای گرم جنوب پیشروی نمایند، و در مقابل، رقبای غربی شان میلیارد ها دالر سرمایه جنگی به این کشور وارد کردند تا جلو پیشروی آنها را بگیرند، قدرتهای امپریالیستی گوناگون برای یک دهه دیگر جهت تقویت جناح های ارتجاعی تحت حمایت شان سرمایه های جنگی به مصرف رساندند، هم اکنون امپریالیست های اشغالگر امریکایی و متحدین شان، سرمایه های نظامی ده ها میلیارد دالری به این کشور سرا زیر کرده اند تا این گذرگاه به منابع نفت و گاز آسیای میانه را به نفع شان تحکیم نمایند و از این تحکیم به نفع سلطه جهانی شان سود ببرند، از اینجا است که ویرانی اساس تولید خود کفایتی طبیعی فیودالیزم کهن در افغانستان بیشتر از آنکه به معرفی عناصر مناسبات سرمایه داری به این کشور بیانجامد، ویرانی گسترده و عقیماندگی اقتصادی مفروض این سرزمین و مردمان آنرا بار آورده است، افغانستان حتی در میان همسایگان تحت سلطه و عقب نگهداشته شده خود یک مفاک عمیق ویرانی و عقیماندگی اقتصادی محسوب می گردد،

علاوتاً ویرانی اساس تولید خود کفایتی فیودالیزم کهن در افغانستان بسیار بطی و کند انجام یافته است، در دوره سلطه تقریباً یک قرنه استعمار انگلیس بر کشور، فیودالیزم کهن تغییرات اندکی یافت و تقریباً دست نخورده باقی ماند، انگلیس ها به این

کشور فقط سپاه و لشکر فرستادند، به بهره برداری استعمار گرانه از آن نپرداختند و آنرا صرفاً بمنابه دیوار حایلی میان هند برتانوی و امپراطوری روسیه تزاری حفظ کردند، در واقع شروع سلطنت امان الله خان نقطه آغازین آشکار پروسه تبدیلی فیودالیزم کهن به نیمه فیودالیزم محسوب می گردد، اما این پروسه به کندی پیش رفت، آنچنانکه تقریباً چهل سال بعد _ در دوره استبداد داود خانی _ پس از ورود سرمایه های کمپرادور بروکراتیک وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی به این کشور و گسترش پایه های آن، تبدیلی تثبیت شده فیودالیزم کهن به نیمه فیودالیزم به تحقق پیوست،

رژیم کودتای هفت ثور با وجودیکه امتیازاتی را برای نیمه فیودالیزم حفظ نمود، آنرا از موضع بورژوازی کمپرادوربروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی و در جهت تامین منافع آن مورد تحدید و سرکوب قرار داد، اما این تحدید و سرکوب صرفاً نتایج موقتی بیمار آورد، با شروع جنگ ها علیه رژیم کودتا، دست رژیم از مناطق روستایی افغانستان به سرعت کوتاه گردید، بناءً نه تنها نتایج مذکور از میان رفت، بلکه ادامه آن سیاست نیز ناممکن گردیده و به حالت تعلیق در آمد، این حالت نه تنها پس از تجاوز قوای سوسیال امپریالیستی به افغانستان و اشغال کشور توسط آنها ادامه یافت، بلکه سوسیال امپریالیست ها و رژیم دست نشانده شان سیاست نسبتاً آشتی جویانه ای در قبال نیمه فیودالیزم در پیش گرفتند، سیاستی که پس از بمیان آمدن " مشی مصالحه ملی " رژیم مزدور و به ویژه پس از خروج قوای اشغالگر سوسیال امپریالیستی از کشور، بیشتر از پیش تثبیت گردید،

پس از فروپاشی رژیم دست نشانده بازمانده از دوران اشغال کشور، وقوع فاجعه هشت ثور و انتقال قدرت به باندهای جهادی اسلامی، نیمه فیودالیزم تقویت بیشتری یافت،

تغییر مهمی که نیمه فیودالیزم در طول تقریباً ده سال حاکمیت و خانه جنگی های ارتجاعی اسلامی های جهادی و طالبی بخود دید، عبارت بود از انتقال بخش مهمی از مالکیت های کوچک و متوسط ارضی نیمه فیودالی از ملاکان قبلی به جنگ سالاران اسلامی، که ضمیمه سازی زورگویانه خرده مالکیت های دهقانی معینی را نیز با خود همراه داشت ، نتیجه این رویداد، پیدایش قشر جدیدی از ملاکان تازه به دوران رسیده

است که غالباً موقعیت بورژوا کمپرادوری نیز دارند و به لحاظ قدرت نظامی شان از خصلت بروکراتیک برخوردار هستند،

در شرایط حاضر پیوند های نیمه فیودالیزم با سرمایه های امپریالیستی و بورژواکمپرادوری بیشتر از پیش در حال تحکیم و گسترش است، در واقع کل برنامه بازسازی اقتصادی افغانستان متوجه این امر میباشد، یکی از عرصه های مهم تحکیم و گسترش این پیوند ها، تولید و خرید و فروش مواد مخدر است که ملکیت های ارضی نیمه فیودالی را با سرمایه های امپریالیستی و بورژواکمپرادوری قویا پیوند میدهد،

وجه عمده مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی ، روابط مالکیت مستعمراتی _ نیمه فیودالی حاکم بر جامعه است، در این روابط مالکیت ، امپریالیست ها و تعداد قلیلی فیودال و سرمایه دار بزرگ، منابع مهم ثروت و وسایل عمده تولید جامعه را در کنترل و ملکیت خویش دارند، در طرف مقابل، کارگران، دهقانان و اقشار مختلف خرده بورژوازی یا کاملاً فاقد مالکیت اند و یا ملکیت های کوچکی در اختیار دارند، ملکیت های بورژوازی متوسط یا بورژوازی ملی گرچه در میان این دو صنفبندی واقع است، ولی تحت فشار شدید ملکیت های امپریالیستی، نیمه فیودالی و بورژواکمپرادوری قرار دارد،

جریان تولید اجتماعی در این مناسبات تولیدی، بطور خلاصه در این امر تبلور می یابد که امپریالیست ها و فیودال ها و سرمایه داران بزرگ ، کارگران، دهقانان و سایر توده های زحمتکش را با استفاده از طرق ماقبل سرمایه داری و سرمایه داری مورد استثمار قرار میدهند و بورژوازی متوسط را تحت فشار مداوم و شدید میگزارند،

در توزیع محصولات، بیشترین قسمت محصولات و درموردی همه آنها به امپریالیست ها، فیودالان و سرمایه داران بزرگ تعلق میگیرد، توده های زحمتکش یا به مقدار کمی از محصولات دست می یابند ، یا فقط نان بخور و نمیری بدست می آورند و یا حتی از بدست آوردن آن نیز محروم میگردند،

مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی ، شکل معینی از مناسبات تولیدی سلطه گرانه امپریالیستی _ نیمه فیودالی است ، تفاوت آن با مناسبات نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی صرفاًدر نحوه اعمال سلطه امپریالیستی است که بصورت مستقیم و از

طریق اشغال نظامی تحمیل میگردد، ولی این نوع اعمال سلطه امپریالیستی اگر از یکجانب صرفاً در روبنا محدود نمیگردد و جوانب زیر بنایی معینی را نیز در بر میگیرد، ازجانب دیگر یک مناسبات تولیدی اساساً جداگانه و مستقل از مناسبات تولیدی نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی را تشکیل نمی دهد، در واقع مناسبات تولیدی نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی، آن تحول ناقص مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی است که در آن سلطه امپریالیزم، در پیوند با سلطه نیمه فیودالیزم ، اساساً باقی می ماند و صرفاً شکل غیر مستقیم بخود میگیرد، بدینسان مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی و نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی، دو شکل از یک مناسبات تولیدی واحد با تفاوت های معین هستند،

تضاد میان این مناسبات تولیدی و نیرو های مولده ، تضاد اساسی جامعه مستعمره _ نیمه فیودال، و همچنان جامعه نیمه فیودال _ نیمه مستعمره را تشکیل میدهد، این تضاد در تضاد های بزرگی انعکاس می یابد که هر یکی می تواند در مراحل مختلف تکامل این جامعه نیمه فیودالی تحت سلطه امپریالیزم به صورت تضاد عمده جامعه در آید، این تضاد های بزرگ عبارت اند از : تضاد ملی خلق ها و ملیت های افغانستان علیه قدرت های امپریالیستی، تضاد توده های خلق ها با طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور و تضاد میان دسته بندی های ارتجاعی مختلف وابسته به قدرت های بزرگ امپریالیستی، در حال حاضر که کشور تحت اشغال قوت های نظامی امپریالیستی قرار دارد، تضاد ملی خلق ها و ملیت های افغانستان با قدرت های اشغالگر امپریالیستی، تضاد عمده جامعه محسوب می گردد، سایر تضاد های بزرگ در جامعه، بصورت تضاد های درجه دوم و تابع این تضاد عمده در می آیند، کما اینکه موجودیت و تاثیر گذاری های بزرگ آنها بر کل جامعه غیر قابل انصراف باقی می ماند

طبقات اجتماعی جامعه افغانستان

مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی حاکم بر جامعه افغانستان، در بر گیرنده آن طبقات اجتماعی مختلف و روابط میان این طبقات است که مجموعاً ساختار طبقاتی این جامعه را تشکیل می دهند، این طبقات عبارت اند از :

۱ _ طبقه فیودال

فیودال کسی است که صاحب زمین است ولی خودش در آن کار نمیکنند و زندگی خود را از طریق استثمار دهقانان تامین می نماید، فیودال ها بر پایه مناسبات نیمه فیودالی مسلط بر افغانستان به استثمار دهقانان می پردازند، شکل عمده استثمار دهقانان توسط فیودالان ، تحمیل بهره مالکانه بر دهقانان است، ولی علاوه بر آن فیودال ها به ربا خوری، استخدام مزدور و فعالیت های تجاری نیز می پردازند ،

نرخ بهره مالکانه در نقاط مختلف افغانستان بسیار متفاوت است، قاعدتا زمین و آب به فیودال ها تعلق دارد و نیروی کار به دهقانان، ولی سهمگیری دهقانان و فیودالان در تهیه سایر عناصر مورد ضرورت تولید زراعتی یعنی ابزار کار، کود و تخم بذری، همیشه و در همه جا یکسان نیست، بر پایه تفاوت در تهیه این عناصر شامل در تولید، نرخ بهره مالکانه تغییر می نماید، این نرخ معمولا دو سوم مجموعه محصولات و یا نصف محصولات است ، ولی در مواردی حتی تا چهار پنجم محصولات نیز بالا می رود، در کشت تریاک نرخ معمولی بهره مالکانه بالا تر از نرخ معمولی بهره مالکانه کشت های دیگر است و قاعدتا تا چهار پنجم کل محصول و یا قیمت آنرا در بر میگیرد، در مناطق روستایی علاوه از مالکان ارضی، سه دسته افراد دیگر نیز از موقعیت عینی فیودالی یعنی موقعیت استثمار دهقانان برخوردار اند:

۱ _ مالکان ارضی ورشکسته ایکه دار و دسته مسلح دارند و به غارتگری و چور و چپاول میپردازند و یا از طریق پیوند با مراجع حکومتی، باند های مسلح و دسته های قاچاقبر، به کلاشی و کلاه برداری مصروف اند و زندگی مرفه ای برای خود فراهم می آورند ،

۲ _ آنهایکه در کار اداره املاک فیودالها و جمع آوری بهره مالکانه ، گماشندگان خاص فیودالان اند و " ناظر " نامیده میشوند، منبع عمده در آمد شان مستقیما و یا بصورت غیر مستقیم استثمار دهقانان است و زندگی مرفه ای دارند ،

۳ _ آن خوانین کوچی که مالداران بزرگ هستند، چوپانان متعدد را بکار میکشند و مراتع وسیعی را مورد استفاده قرار می دهند،

بصورت تقریبی نصف زمین های زراعتی افغانستان بصورت مالکیت های بزرگ، متوسط و کوچک ارضی به فئودال ها تعلق دارد و از طریق استثمار دهقانان بی زمین و یا کم زمین مورد بهره بر داری قرار می گیرد،

شکل دیگری از مالکیت های فئودالی، مالکیت های مشاع خاندانی و یا طایفوی بر مراتع، جنگلات و زمین های بایری است که عملا در اختیار و کنترل فئودال ها قرار دارد،

مالکیت های فئودالی در اثر اجرای برنامه اصلاحات ارضی رژیم کودتای هفت ثور، از موضع بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیسم شوروی، تا حد معینی مورد ضربت قرار گرفت، ولی پس از آغاز جنگ علیه رژیم و خاتمه یافتن حاکمیت آن در مناطق وسیع روستایی، این مالکیت ها دوباره اعاده گردید، بعدا خود اشغالگران سوسیال امپریالیست و رژیم دست نشانده شان نیز مالکیت های فئودالی خوانین وابسته شان را قانونا اعاده کردند،

فئودال ها از لحاظ پیوند و ارتباط با دستگاه های دولتی و باند های مسلح حاکم به دو بخش تقسیم میگردند: بخشی از فئودال ها پیوند های محکم و استواری با این دستگاه ها و باند ها دارند و یا اصلا جزء آنها هستند و موقعیت های فئودالی شان مرتبط با این دستگاه ها و باند ها است، این بخش، فئودال های بروکرات را تشکیل می دهند، بخش دیگر فئودال ها، پیوند های محکم و استواری با دستگاه های دولتی و باند های مسلح حاکم ندارند، جزء این دستگاه ها و باند ها نیستند و موقعیت های فئودالی شان ربط مستقیمی به آنها ندارد، این بخش، فئودال های غیر بروکرات را در بر میگیرد، فئودال های بروکرات روابط و پیوند های نزدیکی با اشغالگران امپریالیست و نمایندگان نهاد های بین المللی مرتبط به آنها دارند، در حالیکه فئودال های غیر بروکرات از چنین پیوند نزدیکی برخوردار نیستند، هر چند کاملا بی ارتباط به آنها نیز نمی باشند،

فئودال های امروزی دیگر فئودال های مستقل دوران فئودالیسم کهن نیستند، موقعیت امروزی اینان زایده امپریالیسم است، رشته های محکمی آنان را به امپریالیسم جهانی و بورژوازی کمپرادور پیوند زده است، موقعیت برخی از فئودال های دیروزی

دیگر عمدتا به موقعیت بورژواکمپرادوری تبدیل گردیده است و موقعیت برخ دیگری از آنان نیز قسما بورژواکمپرادوری است، فیودال هایی که انحصارا منبع زندگی شان را دریافت بهره مالکانه از دهقانان تشکیل دهد، فقط بخشی از طبقه فیودال را تشکیل می دهند، برخی از فیودال ها به استفاده از ابزار تولید مدرن زراعتی روی آورده اند و از این طریق به واردات این ابزار وابسته شده اند، کشت تریاک و تولید مواد مخدر مورد دیگری است که آنها را به سرمایه های امپریالیستی و بورژواکمپرادوری وصل کرده است، فیودال ها بصورت عموم چشم امید زیادی به برنامه های باز سازی اقتصادی امپریالیست ها بسته اند، آنها امید وارند که از طریق این برنامه ها، زمین ها و منابع آبی مخروبه شان دوباره احیا گردد،

بدینسان، طبقه فیودال پایه عمده اجتماعی سلطه امپریالیزم بر کشور و بستر اصلی برای تقویت و رشد بورژوازی کمپرادور است، از آنجاییکه این طبقه عامل و حامل عقبمانده ترین و ارتجاعی ترین مناسبات تولیدی میباشد، مانع پیشرفت اقتصادی جامعه و در نتیجه مانع پیشرفت سیاسی، فرهنگی و اجتماعی آن بوده و هیچگونه نقش مترقی و پیشرونده بازی نمی کند،

بخش بزرگی از فیودال ها و نمایندگان سیاسی آنها در خدمت اشغالگران امپریالیست قرار دارند و جزء عمده دست نشاندگان آنها را تشکیل می دهند، بخش دیگری از فیودال ها و نمایندگان سیاسی شان کم و بیش علیه اشغالگران مقاومت می نمایند و با دست نشاندگان آنها مخالف اند، این مقاومت و مخالفت که بر پایه موقعیت ارتجاعی و بینش واپسگرایانه فیودالی صورت میگیرد، در نهایت انعکاس دهنده تضاد درونی طبقه فیودال و در سطح دیگری انعکاس دهنده تضاد میان قدرت های امپریالیستی گوناگون است، این تضاد میتواند در این مقطع مبارزه و مقاومت علیه اشغالگران و دست نشاندگان شان قابل استفاده باشد، اما ماهیت و سرشت ذاتی ضد انقلابی طبقه فیودال و همچنین حامیان امپریالیست آن در کلیت شان نباید به فراموشی سپرده شود،

۲_ بورژوازی کمپرادور

بورژوازی کمپرادور طبقه ای است که مستقیماً در خدمت سرمایه های امپریالیستی قرار دارد و توسط آنها پرورانده میشود، این طبقه پیوند های محکمی با طبقه فیودال دارد، در واقع در موارد بسیاری موقعیت های فیودالی و بورژواکمپرادوری در هم تداخل میکنند، بورژوازی کمپرادور که مخصوص کشورهای تحت سلطه امپریالیزم است، در واقع همان بورژوازی بزرگ این کشورها، منجمله افغانستان، محسوب میگردد، بورژوازی کمپرادور به استثمار مضاعف نیروی کار می پردازد و نقش اقتصادی دلالتی آن برای سرمایه های امپریالیستی صرفاً تحصیل سود نیست، بلکه مافوق سود است، تحصیل مافوق سود بصورت عمده از طریق استثمار مضاعف نیروی کار مقید جامعه ای که مناسبات نیمه فیودالی بر آن مسلط است ممکن و میسر میگردد،

بورژوازی کمپرادور نقش مخرب دوگانه ای علیه رشد نیروهای مولده بازی می نماید: از یکجانب در اتحاد و تداخل با فیودال ها جلو رشد نیروهای مولده را میگیرد و از جانب دیگر در خدمت به سرمایه های امپریالیستی باعث رشد معوج و غیر مستقل آنها میگردد،

از آنجاییکه بورژوازی کمپرادور اساساً توسط انحصارات امپریالیستی پرورانده میشود، دارای خصلت انحصاری است، در اکثر موارد از همان ابتدا در چهارچوب انحصارات بروکراتیک و غیر بروکراتیک به وجود می آید، ولی در مواردی که از ابتدا در این موقعیت قرار ندارد نیز شدیداً دارای گرایشات انحصار طلبانه است،

بورژوازی بروکرات کمپرادور بخش عظیمی از بورژوازی کمپرادور را تشکیل میدهد، اما بخش غیر بروکرات یا بخش خصوصی آن نیز مهم است، زیرا که سیاست های اقتصادی امپریالیست ها مبنی بر گلوبالیزاسیون سرمایه های امپریالیستی و خصوصی سازی مرتبط به آن، پرورش بیشتر از پیش این نوع بورژوازی کمپرادور را مدنظر دارد،

بورژوازی کمپرادور وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی در افغانستان که بطور کلی بروکراتیک بود، در اثر فروپاشی " شوروی " و سقوط رژیم مزدور آن از میان رفته است و بقایای ناچیز باقیمانده از آن در وابستگی به امپریالیزم روسیه به سر می برد، از بورژوازی کمپرادور بروکرات و غیر بروکرات سابقه وابسته به امپریالیست های غربی نیز چیزی چندانی باقی نمانده است، اما از درون جنگ های یک ربع قرن گذشته و تحولات

مرتبط به آن، افسار جدیدی از بورژوازی کمپرادور بروکرات و غیر بروکراتی سر بر آورده اند که فعلا مجموعه آنها طبقه بورژوازی کمپرادور در کشور را تشکیل میدهند، بخش بروکرات آن، در قدم اول کمپرادورهای شامل در هیئت حاکمه دست نشانده در مرکز و ولایات را در بر میگیرد که سرمایه های بروکراتیک باقیمانده از گذشته و سرمایه های بروکراتیک در حال شکلگیری جدید را تحت کنترل دارند، این بخش شامل تعدادی از سران و فرماندهان نظامی بزرگ عمدتا فیودال باند های مسلح ارتجاعی نیز میگردد، آنها سرمایه های بزرگ متعلق به باند های شانرا تحت کنترل دارند، یک بخش از سرمایه های بزرگ این باند ها به شکل سرمایه های خصوصی سران و فرماندهان بزرگ آنها در آمده است، خصلت بروکراتیک این بخش نیز محفوظ است، زیرا که هم از لحاظ منشاء، هم از لحاظ موقعیت کنونی و هم از لحاظ نقشی که بازی می نماید، در نهایت خصلت بروکراتیک دارد، بورژوازی کمپرادور بروکرات کنترل تجارت قاچاقی مواد مخدر در داخل کشور را نیز عمدتا بر عهده دارد، تجارت قاچاقی ای که یک سر آن به نیمه فیودالیزم و سر دیگر آن به امپریالیست ها وصل است،

بخش غیر بروکرات بورژوازی کمپرادور در حال حاضر تقریبا بصورت اختصاصی بورژوازی تجارتی است، البته ممکن است در آینده در صورت مساعد شدن شرایط برای سرمایه گزاری های صنعتی بزرگ خصوصی، که احتمال آن در کوتاه مدت ضعیف است، در بخش صنعتی نیز فعال شود، این بخش از بورژوازی کمپرادور در واقع دلالتی خصوصی کمپنی های تجارتی امپریالیستی را در کشور بر عهده دارد، قشر کوچک بورژواکمپرادور های بر آمده از درون سازمان های غیر دولتی کمک رسانی نیز از لحاظ موقعیت در بخش بورژوازی کمپرادور غیر بروکرات جای میگیرد،

یک هدف مهم سیاست اقتصادی امپریالیست ها، به ویژه امپریالیست های اشغالگر، در چوکات باز سازی اقتصادی افغانستان، این است که در عین حفظ موقعیت بر تر طبقه فیودال در جامعه، بخشی از مزدوران و دست نشانندگان فیودال و غیر فیودال شانرا به بورژواکمپرادور های جدید تبدیل نمایند و در عین حال بورژواکمپرادور های موجود را نیز تقویت کنند، گرچه این استحکام و گسترش بورژوازی کمپرادور، بنا به دلایل مختلف، حتی در صورت تحقق یافتن، بسیار عمیق و زیاد وسیع نخواهد بود، ولی قصد امپریالیست ها برای تحقق آن، امید های زیادی برای بورژواکمپرادور ها به وجود آورده

است، از اینجا است که بورژوازی کمپرادور در حال حاضر مجموعاً به شدت تسلیم طلب است و کمر به خدمت امپریالیست‌ها، به ویژه امپریالیست‌های اشغالگر، بسته است، البته ممکن است بخش‌هایی از بورژوازی کمپرادور که وابستگی چندانی به امپریالیست‌های اشغالگر امریکایی ندارند و بیشتر به امپریالیست‌های دیگری که فعلاً نیروی نظامی در افغانستان ندارند وابسته میباشند، در صورتیکه اربابان امپریالیست‌شان به رقابت جدی علیه اشغالگران در کشور بپردازند، به مخالفت جدی علیه اشغالگران دست بزنند، اما در حال حاضر که در مورد افغانستان عمدتاً تسانی میان امپریالیست‌ها وجود دارد، زمینه‌ای برای چنین مخالفتی نمیتواند وجود داشته باشد،

در هر حال بورژوازی کمپرادور به عنوان طبقه‌ای که با فئودال‌ها پیوند‌های محکم و تداخلات وسیع دارد و خادم و خدمتگار امپریالیست‌ها است، یک طبقه ارتجاعی و ضد انقلابی جامعه محسوب میگردد،

۳_ بورژوازی ملی

بورژوازی ملی گرچه از لحاظ ماهیت طبقاتی استثنای گرانه‌اش با بورژوازی کمپرادور تفاوت اساسی ندارد، اما ویژگی‌هایی دارد که آنرا از بورژوازی کمپرادور متمایز میسازد،

بورژوازی ملی بورژوازی خود جامعه افغانستان است و بصورت عمده توسط سرمایه‌های امپریالیستی پرورانده نمیشود، این بورژوازی در واقع عبارت از بورژوازی متوسط است، گرچه بورژوازی ملی از رشد مجموعی مناسبات سرمایه‌دارانه در جامعه توسط سرمایه‌های امپریالیستی و کمپرادوری کم و بیش سود می‌برد، ولی در نهایت توسط این سرمایه‌ها محدود میگردد، بورژوازی ملی که حجم سرمایه‌اش با حجم سرمایه‌های بزرگ امپریالیستی و کمپرادوری قابل مقایسه نیست، تاب رقابت با این سرمایه‌ها را ندارد و بصورت پیوسته‌ای توسط سلطه انحصاری روز افزون این سرمایه‌ها، از عرصه‌های مهم تولیدی به بیرون پرتاب میشود، در واقع دسترسی گسترده به بازار جهانی و پیوند وسیع با سرمایه‌های امپریالیستی، در شرایط سلطه جهانی سرمایه‌داری امپریالیستی بین‌المللی، شرط اساسی رشد سرمایه در کشور‌های تحت سلطه

امپریالیسم است، این سرمایه فقط میتواند سرمایه کمپرادور باشد، بورژوازی ملی که در عین کم بودن حجم سرمایه اش از امتیازات و اعتبارات دولتی عمدتا محروم است و در بازار کشور موقعیت غیر انحصاری دارد، از امکان دسترسی وسیع به امکانات بازار جهانی و برقراری پیوند گسترده با سرمایه های امپریالیستی برخوردار نیست، از اینجا است که راه رشد وسیع برای بورژوازی ملی کشور های تحت سلطه امپریالیسم عمدتا مسدود است، از جانب دیگر بورژوازی ملی در عین حالیکه از مناسبات نیمه فیودالی سود می برد، بصورت عمده توسط این مناسبات دچار محدودیت میگردد،

بورژوازی ملی افغانستان بصورت ویژه ای بسیار ضعیف و ناتوان است، زیرا که پیوسته توسط امپریالیسم، سوسیال امپریالیسم، نیمه فیودالیسم و بورژوازی کمپرادور مورد سرکوب و تحدید قرار گرفته است، تولید خرده کالایی و اندوخته های ربایی و تجارتي ایکه بطور محدود از درون شیوه تولید مسلط فیودالی سر بر می آورد و می توانست نطفه های اولیه رشد بورژوازی ملی را به وجود آورد، در طول دوران سلطه تقریبا یک قرنه استعمار انگلیس بر افغانستان، به همدستی استعمار و فیودالیسم، بصورت پیوسته و مداوم مورد سرکوب و تحدید قرار گرفت، پس از استقلال نیز این سرکوب و تحدید توسط امپریالیسم و نیمه فیودالیسم در حال شکلگیری به قسمی پیش رفت که نقش سرکوبگرانه بورژوازی کمپرادور پیوسته بر آن علاوه میشد، معهدا تا زمان وقوع کودتای هفت ثور و بعدا تجاوز قوای سوسیال امپریالیستی به افغانستان، بورژوازی ملی سرو سامان ضعیفی یافته بود، این سرو سامان ضعیف توسط کودتای هفت ثور و اشغالگران سوسیال امپریالیست به شدت پایمال شد، این پایمالی دردوران خانه جنگی های ارتجاعی اسلامی ها نیز ادامه یافت و فقط موجودیت در حال نزعی برای بورژوازی ملی باقی گذاشت، این ضعف مفرط پس از اشغال کشور توسط امپریالیست های امریکایی و متحدین شان و رویکار آمدن رژیم دست نشانده نیز ادامه یافته است،

بورژوازی ملی فعلا در تجارت متوسط داخلی، تجارت کوچک خارجی به ویژه با کشورهای همسایه، کارخانجات کوچک صنعتی، شرکت های ترانسپورتي متوسط، ورکشاپ ها، کارگاه های صنایع دستی، هولداری و خانه سازی های متوسط فعال است، در برنامه باز سازی اقتصادی مطروحه امپریالیست ها و دست نشانندگان شان هیچگونه توجهی در مورد حمایت از این فعالیت های اقتصادی وجود ندارد، مقدم بر آن،

قیودات نیمه فیودالی و فشار های شدید سرمایه های امپریالیستی و کمپرادوری، مداوما بورژوازی ملی را مورد تحدید قرار میدهد و عرصه را بر آن تنگ میسازد، از اینجا است که بورژوازی ملی نمیتواند پشتیبان اشغالگران امپریالیست و دست نشانندگان شان باشد، بلکه بطور کلی از آنها ناراضی است، اما این نارضایتی بخاطر اینکه احتمال رشد مجموعی مناسبات سرمایه دارانه توسط سرمایه های امپریالیستی و بورژواکمپرادوری در چوکات برنامه باز سازی اقتصادی افغانستان، مستفید شدن ضمنی ای در چشم رس بورژوازی ملی قرار میدهد، عمیق و پیگیر نیست، بلکه متزلزل و نوسانی است، این حالت، بورژوازی ملی را بمنابیه نیروی مخالف متزلزل و ناپیگیر اشغالگران امپریالیست و دست نشانندگان شان مشخص میسازد،

۴_ خرده بورژوازی

اقتدار کثیرالعده خرده بورژوازی، بخش گسترده ای از نفوس شهرهای افغانستان و قسما روستاهای آنرا تشکیل میدهند و بطور عموم به دو بخش تقسیم میشوند: بخشی که مرتبط به بازار است و بخشی که مرتبط به دولت و موسسات کمک رسانی غیر دولتی است،

پیشه وران، دوکانداران و تاجران کوچک، صنعتکاران خرده پا و صاحبان منفرد وسایل ترانسپورتی، مجموعا بخش خرده بورژوازی مرتبط به بازار را تشکیل میدهند،

پیشه وران ابزار تولیدی محدودی در اختیار دارند و خود به تولید میپردازند، پیشه وران عموما در جریان تولید استثمار نمی شوند و بطور عمده از استثمار نیروی کار دیگران نیز سود نمی جویند، در مواردی شاگرد می گیرند و یا از کار بی مزد خانوادگی استفاده میکنند،

دوکانداران و تاجران کوچک با اندوخته های خوردی که در اختیار دارند، خود به دوکانداری و خرید و فروش کالا می پردازند و یا از کار بیمزد خانوادگی استفاده می نمایند، در صورتی که کار و بار شان رونق بگیرد، قسما از نیروی کار دیگران مثلا حاملان استفاده مینمایند و برای خرید و فروش، شاگرد استخدام میکنند،

صنعتکاران خرده پا با در دست داشتن اندوخته های شخصی کوچک و ابزار تولیدی محدود، خود به تولید میپردازند و در ضمن از نیروی کار بیمزد خانوادگی استفاده می نمایند و یا یکی دو شاگرد استخدام میکنند،

صاحبان منفرد وسایل ترانسپورتی، وسایل تحت تملک شان را خود به کار می اندازند و به نقل و انتقال مسافری و یا حمل و نقل کالا می پردازند، اینها در مواردی از کار بیمزد خانوادگی استفاده مینمایند و یا شاگرد استخدام میکنند،

افراد قشر فوقانی خرده بورژوازی مرتبط به بازار از لحاظ موقعیت طبقاتی به بورژوازی ملی نزدیک اند، اینها بطور کلی از ارتباطات خارجی امپریالیستی و ارتباطات دولتی برخوردار نیستند و از امتیازات اینگونه ارتباطات بی بهره هستند، اینها با وجودی که خرد و ریز های ناچیزی از خوان استثمار بدست می آورند، ولی مجموعاً تحت فشار سرمایه های امپریالیستی و کمپرادوری قرار دارند، از این جهت رویهمرفته از وضع موجود ناراضی اند، گرچه در این نارضایتی پیگیر و استوار نیستند،

قشر پایینی خرده بورژوازی مرتبط به بازار از لحاظ موقعیت طبقاتی به کارگران نزدیک است، در فقر و تنگدستی شدید بسر میبرد و دایماً به نیستی تهدید میگردد، قشر متوسط خرده بورژوازی مرتبط به بازار عمدتاً به قشر پایینی و بصورت غیر عمده به قشر بالایی این بخش از خرده بورژوازی نزدیک است، این دو قشر که از بی امنیتی ها، نوسانات اقتصادی و چپاولگری های ناشی از سیاست های امپریالیستی، نیمه فیودالی و بورژواکمپرادوری مداوماً و به شدت متضرر میشوند، در چهارچوب برنامه بازسازی اقتصادی امپریالیست ها و دست نشانندگان شان، منفعت خاصی برای خود شان نمی بینند، اما نارضایتی این اقشار از وضع موجود، به دلیل پیوند هایی که با مناسبات نیمه فیودالی دارند، توأم با گرایشات محافظه کارانه و واپس گرایانه است، در هر حال موقف طبقاتی این اقشار، یک موقف عینی نسبتاً استوار مخالفت علیه امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور و در وضعیت کنونی یک موقف عینی نسبتاً استوار مقاومت علیه امپریالیست های اشغالگر و دست نشانندگان شان محسوب میگردد،

محصلین، معلمین و استادان، مامورین دولتی و کارمندان موسسات کمک‌رسانی غیر دولتی، بخش خرده‌بورژوازی مرتبط به دولت و موسسات کمک‌رسانی غیر دولتی را تشکیل می‌دهند، این بخش در واقع بخاطر مرتبط بودن به امپریالیست‌ها و موسسات دولتی از بخش خرده‌بورژوازی مرتبط به بازار متمایز می‌گردد،

محصلین از لحاظ منشاء طبقاتی، به طبقات اجتماعی مختلف تعلق دارند، ولی موقعیت عینی طبقاتی خودشان خرده‌بورژوازی است، اکثریت حاصلین از طبقات پایین و متوسط جامعه بر می‌خیزند و تأثیرات این منشاء طبقاتی مردمی را در محیط تحصیلی با خود می‌آورند، طبیعی است که حاصلین برخاسته از میان طبقات بالا نیز تأثیرات منشاء طبقاتی شانرا در محیط تحصیلی می‌آورند این قشر به سرعت از نامالییات اقتصادی _ اجتماعی و بالتبع نامالییات سیاسی و فرهنگی متأثر می‌گردد و عکس‌العمل نشان می‌دهد، این قشر خواهان شرایط تحصیلی خوب و رونق تحصیلات است و چون این امکانات میسر نیست، از وضع موجود ناراضی است، ولی در عین حال از امپریالیست‌ها و دست‌نشانندگان شان انتظاراتی دارد، عکس‌العمل این قشر در برابر وضع موجود مخلوطی از نارضایتی و حالت انتظار است،

قشر معلمین و استادان در سراسر مناطق شهری و روستایی کشور وجود دارد، معلمین در اثر سالها در بدری و فقر شدید ناشی از بیکاری به شدت سرخورده و بی‌روحیه‌اند و در حال حاضر به برنامه‌باز سازی امپریالیست‌ها و رژیم دست‌نشانده امید بسته‌اند تا حد اقل از بیکاری نجات یابند و یک منبع تأمین معاش حد اقل برای شان فراهم گردد، در مواردی که این انتظار بر آورده نمی‌گردد نا رضایتی نشان می‌دهند، ولی معمولاً کماکان امیدواری شان را از دست نمی‌دهند، این حالت معلمین یک وضعیت اضطراری گذرا است و موقعی از میان می‌رود که یا امیدواری آنها کاملاً از میان برود و یا وضعیت معارف تثبیت گردد، در هر دو حالت معلمین به عنوان یک قشر حساس جامعه، موقعیت مخالف شانرا علیه امپریالیست‌ها و دست‌نشانندگان شان احراز خواهند کرد، استادان پوهنتون‌ها وضعیت بهتری از معلمین دارند و مجموعاً شغل و موقعیت شانرا بدست آورده‌اند، آنها خواهان تثبیت اوضاع و بهبود حالت تحصیلات عالی در کشور هستند و چون این خواست‌ها به خوبی بر آورده نمی‌شود، نا رضایتی نشان می‌دهند،

مامورین دولتی عالی‌رتبه و یا دارای رتبه های حساس، به ویژه در بخش های پولیس و اداری، چپاولگرانی هستند که از طریق رشوه ستانی، اختلاس و سوء استفاده های مداوم به زندگی مرفه ای دست یافته اند، اینها از وضع موجود نفع میبرند و ثنا خوان امپریالیست ها و دست نشانندگان شان هستند و بهتر است گفته شود بخشی از این دست نشانندگان هستند.

مامورین دولتی متوسط و پایین رتبه که کمتر معاش بدست می آورند، یا هیچ بدست نمی آورند و راه رشوه ستانی، اختلاس و سو استفاده نیز به روی آنها بسته است، زندگی فلاکت باری دارند، آنها در واقع خواهان سر و سامان یافتن دولت هستند تا زمینه تامین حد اقل زندگی برای شان فراهم گردد و چون این خواست شان بر آورده نمیشود، علیه اشغالگران و دست نشانندگان شان مخالفت نشان میدهند.

کارمندان موسسات کمک رسانی غیر دولتی، آن بخشی از خرده بورژوازی را تشکیل میدهند که بخوبی از وضع موجود مستفید میگردند، از آنجاییکه بخش عمده کمک های امپریالیستی برای "بازسازی افغانستان" از طریق موسسات کمک رسانی غیر دولتی به مصرف میرسد، کارمندان این موسسات در سراسر کشور گسترده شده اند، موقعیت این بخش که مستقیماً به سرمایه های امپریالیستی وصل است، در کل نسبت به تمامی بخش های دیگر خرده بورژوازی بهتر است، افراد این بخش با معاشات خوب و تسهیلات نسبتاً عالی زندگی از سایر بخش های خرده بورژوازی متمایز هستند.

قشر فوقانی خرده بورژوازی مرتبط به دولت و موسسات کمک رسانی غیر دولتی از لحاظ موقف طبقاتی به بورژوازی کمپرادور نزدیک است، افراد این قشر بطور کلی از ارتباطات خارجی امپریالیستی و ارتباطات دولتی برخوردار هستند و از امتیازات اینگونه ارتباطات بهره میبرند، اینها از خوان استثمار بهره ای دارند و مجموعاً در خدمت سرمایه های امپریالیستی و کمپرادوری قرار دارند و میتوانند خیالات صعود به موقعیت بورژوا کمپرادوری را در سر بپرورانند، از این جهت رویهمرفته از وضع موجود راضی اند و از اشغالگران و رژیم دست نشانده حمایت به عمل می آورند.

اقتدار پایینی و متوسط خرده بورژوازی مرتبط به دولت از لحاظ موقعیت طبقاتی جزء زحمتکشان محسوب میگردند، اینها در عین حالیکه در ارتباط با منابع مادی

تامین زندگی شان انتظاراتی از امپریالیست ها و رژیم دست نشانده دارند، از وضعیت موجود ناراضی اند و این نارضایتی شانرا در قالب ها و اشکال گوناگون نشان میدهند،

بدین ترتیب افسار مختلف خرده بورژوازی به دلیل تفاوت‌هایی در موقعیت های شان نسبت به امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور، مواضع مختلفی در قبال اشغالگران امپریالیست و دست نشاندهگان شان دارند که شامل تسلیم طلبان، مخالفان نا پیگیر و مخالفان نسبتا استوار میگردد، در مجموع بخش اول غیر عمده و بخش دوم و سوم بخش عمده خرده بورژوازی را تشکیل میدهند ،

۵ _ دهقانان :

بصورت تقریبی هفتاد و پنج فیصد نفوس افغانستان در دهات زندگی میکنند که اکثریت عظیم آنان را دهقانان تشکیل میدهند، دهقانان اساسا به فعالیت های تولیدی زراعتی و در پهلوی آن به مالدار میپردازند و بصورت ضمنی کم و بیش به تولید صنایع دستی نیز مصروف اند ، مجموع زمین های زراعتی ای که دهقانان در تملک دارند، تقریبا نصف تمام زمین های زراعتی افغانستان را در بر میگیرد، نصف دیگر به فیودال ها تعلق دارد، بخش عظیم دهقانان یا اصلا زمین ندارند و یا خیلی کم دارند،

در جامعه افغانستان ، که مناسبات تولیدی نیمه فیودالی بر آن حاکم است، مسئله ارضی، مسئله محوری اقتصادی - اجتماعی کل جامعه است، تا زمانی که این مسئله به نفع اکثریت زحمتکشان جامعه (دهقانان) حل و فصل نگردد، تغییر بنیادی در وضعیت آنها و در نتیجه کل جامعه رخ نخواهد داد،

برنامه اصلاحات ارضی رژیم کودتای هفت ثور که از موضع بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی و مطابق به منافع آن صورت گرفت، بنا به خصلت ضد دهقانی خود، نه تنها نتوانست مسئله ارضی در افغانستان را حل و فصل نماید ، بلکه با شکست قطعی مواجه شد، پس از اشغال کشور توسط قوای متجاوز سوسیال امپریالیستی ، برنامه اصلاحات ارضی توسط اشغالگران و رژیم دست نشانده شان، کلا کنار گذاشته شد، نتیجه عملی و نهایی این برنامه، در رابطه با مسئله ارضی در

افغانستان، در واقع یک عقبگرد بود و بی‌زمینی و کم‌زمینی دهقانان را از یکطرف و ملکیت‌های فیودالی را از طرف دیگر بیشتر از پیش تثبیت و تحکیم نمود،

مسئله کم‌زمینی و بی‌زمینی در دهات افغانستان، در طول بیست و پنج سال گذشته حاد تر شده است، جنگ‌های پیهم، سیستم زراعتی و آبیاری عمدتاً سنتی افغانستان را وسیعاً تخریب کرده است، در حالیکه زراعت و آبیاری مدرن نه تنها جای آنرا نگرفته است، بلکه چند ساحت محدود زراعتی و آبیاری مدرن که قبلاً وجود داشت نیز تقریباً به کلی از میان رفته است، این امر و در پهلوی آن خشک‌سالی‌های ممتد چند ساله باعث گردیده است که رقبه مجموعی زمین‌های قابل کشت نه تنها افزایش نیابد، بلکه بصورت وسیعی کاهش نیز پیدا نماید، این وضعیت در حالی پیش آمده است که جمعیت دهات نسبت به بیست و پنج سال گذشته تقریباً دو برابر گردیده است، به عبارت دیگر مسئله کم‌زمینی و بی‌زمینی دهقانان نسبت به بیست و پنج سال گذشته حد اقل دو برابر گردیده است، در پهلوی این مسئله، از میان رفتن وسیع ابزار و وسایل کار، به ویژه حیوانات قلبه‌ی و بارکش، نیز اوضاع دهقانان را به شدت وخامت بخشیده است،

دهقانان به مثابه یک طبقه، کاملاً یکدست و یکپارچه نیستند، وجه مشترک میان تمامی دهقانان این است که منطبق به مناسبات نیمه فیودالی مسلط بر جامعه روی زمین کار میکنند، ابزار و وسایل کارشان معمولاً ساده و ابتدایی است و به تولید زراعتی می‌پردازند، اما از لحاظ میزان ملکیت بر زمین، تعداد ابزار کاری که در اختیار دارند، استفاده و عدم استفاده از نیروی کار دیگران، حدود استثمار از نیروی کار خودشان و سطح درآمد، به دهقانان مرفه، دهقانان میانه حال و دهقانان فقیر تقسیم میشوند،

دهقانان مرفه :

دهقانان مرفه بخش کوچکی از دهقانان را تشکیل میدهند، مقدار زمینی که دهقانان مرفه در اختیار دارند معمولاً از حد توان بهره‌برداری خودشان بیشتر است، ابزار کار خود آنان برای استفاده خودشان کافی است و بعضاً ابزار کار اضافی نیز دارند، آنان خود روی زمین‌های شخصی‌شان کار میکنند و در جریان تولید مورد استثمار قرار نمی‌

گیرند، علاوه بر زمین های اضافی شان را به اجاره و یا مزارعه می دهند و اجاره بها یا بهره مالکانه مستقیم می گیرند و یا برای بهره برداری از این زمین ها مزدور استخدام می کنند و نیروی کار مزدی را مورد استثمار قرار می دهند،

دهقانان مرفه معمولاً به پرورش حیوانات و مالرداری در سطح محدود می پردازند و در این کار از نیروی کار چوپانان ده نشین و یا مزدور استفاده میکنند، بعضی از دهقانان مرفه به ربا خواری و تجارت نیز می پردازند، در مناطق معینی از کشور، تعدادی از دهقانان مرفه کارگاه های صنایع دستی راه می اندازند و برای پیشبرد کار آن ها کلاً و یا قسماً از نیروی کار مزدی استفاده به عمل می آورند،

در آمد دهقانان مرفه از استثمار نیروی کار دیگران، قسمت مهم و بعضاً قسمت عمده در آمد آنها را تشکیل می دهد، مجموع در آمد این قشر از دهقانان بالا ترین حد در آمد دهقانان است و بالا ترین سطح زندگی میان دهقانان را برای آنها تامین می نماید،

موقعیت عینی دهقانان مرفه، از یکجانب در ضدیت با فیودالان و انحصارگری های آنان قرار دارد و از جانب دیگر در ضدیت با حل عمیق مسئله ارضی به نفع دهقانان کم زمین و بی زمین، به عبارت دیگر موقعیت این قشر، از نظر طبقاتی در دهات یک موقعیت بینابینی است، این موقعیت باعث می گردد که علیه امپریالیست های اشغالگر و مزدوران شان دارای موقف مخالف متزلزل و نا پیگیر و توأم با انتظاراتی از آنها باشند

دهقانان میانه حال :

تعداد دهقانان میانه حال نسبت به دهقانان مرفه بیشتر است و بخش قابل توجهی از دهقانان را تشکیل می دهند، این قشر از دهقانان معمولاً به اندازه کفایت خود شان زمین دارند و در موارد کمی بیشتر و یا مقداری کمتر از آن، این دهقانان اکثراً ابزار کار مورد نیاز شان را در اختیار دارند و بعضاً به کمبود قسمی این ابزار دچارند،

دهقانان میانه حال خود روی زمین های شان کار میکنند و ندرتاً و بصورت های موقتی مزدور استخدام میکنند و گاهی نیز مقدار کمی زمین از دیگران به اجاره میگیرند، ولی مزدوری نمیکنند، به این ترتیب دهقانان میانه حال معمولاً از حاصل کار

خودشان زندگی می نمایند، ولی گاهی اوقات و بصورت موقتی کار مزدی را استثمار میکنند و یا کمی اجاره بها به دیگران می پردازند،

دهقانان میانه حال معمولاً به پرورش حیوانات و مالداری در سطح محدود میپردازند و درین کار به صورت قسمی از نیروی کار چوپانان ده نشین استفاده می نمایند، در بعضی مناطق کشور، دهقانان میانه حال کارگاه های صنایع دستی راه می اندازند و در پیشبرد این کار بصورت انحصاری از نیروی کار خانوادگی استفاده به عمل می آورند،

در آمد دهقانان میانه حال در حدی است که یک سطح زندگی متوسط دهاتی را برای آنها فراهم می آورد، اما این قشر بسیار متزلزل و بی ثبات است و دائماً تجزیه میشود و عموماً به پایین سقوط می نماید، به همین سبب زندگی دهقانان میانه حال عموماً بصورت دائمی در بیم و هراس از سقوط می گذرد،

موقعیت عینی دهقانان میانه حال، از یکجانب در ضدیت با فیودالان و انحصارگری های آنان قرار دارد و از جانب دیگر در عدم مخالفت تایید گرانه با حل عمیق مسئله ارضی به نفع دهقانان بی زمین و کم زمین، این موقعیت باعث میگردد که علیه امپریالیست های اشغالگر و مزدوران شان موقف مخالف نسبتاً داشته باشند

دهقانان فقیر :

دهقانان فقیر اکثریت دهقانان کشور را تشکیل میدهند و از دو بخش ، دهقانان کم زمین و بی زمین، تشکیل می شوند، دهقانان کم زمین مالک قطعات کوچکی از زمین هستند، بهره برداری از این زمین ها فقط بخش اندکی از نیازمندی های این دهقانان را تأمین می نماید، از اینجهت آنها بصورت عمده از طریق کار روی زمین های دیگران زندگی شان را تأمین می نمایند، این زمین ها عمدتاً به فیودال ها و در مواردی به دهقانان مرفه تعلق دارند ، اما دهقانان بی زمین اصلاً زمینی در اختیار ندارند، از اینجهت مجبور اند دائماً از طریق کار روی زمین های فیودالان و در مواردی زمین های دهقانان مرفه و گاهی هم بصورت های موقتی روی زمین های دهقانان میانه حال

زندگی شانرا تأمین نمایند، دهقانان کم زمین مقدار کمی ابزار کار دارند، ولی دهقانان بی زمین بعضاً مقدار کمی ابزار کار دارند ولی بعضاً کاملاً فاقد ابزار کار هستند،

دهقانان کم زمین بصورت جزئی و قسمی بخود متکی هستند، ولی عمدتاً مورد استثمار قرار میگیرند، آنان زمین های فیودالان و در مواردی زمین های دهقانان مرفه را به اجاره و یا مزارعه میگیرند و اجاره بها و یا بهره مالکانه مستقیم می پردازند، علاوه بر دهقانان کم زمین به کار مزدوری برای فیودال ها و دهقانان مرفه نیز میپردازند، دهقانان بی زمین بصورت کلی مورد استثمار قرار میگیرند، آنان در مواردی که کمی ابزار کار دارند، زمین های فیودالان و یا دهقانان مرفه را به اجاره و یا مزارعه می گیرند و اجاره بها یا بهره مالکانه مستقیم میپردازند، ولی در مواردی که هیچگونه ابزاری در اختیار ندارند نمیتوانند زمینی را به اجاره بگیرند، در این صورت مجبور اند یا مزارعه ای را بپذیرند که سنگین ترین بهره مالکانه را دارد و یا به کار مزدی جنسی و یا نقدی تن در دهند،

دهقانان کم زمین و بی زمین در مواردی به پرورش حیوانات در سطح بسیار محدودی میپردازند، ولی معمولاً در حدی که مورد نیاز کار شان و یا مربوط به احتیاجات اولیه دیگر خانواده گی شان باشد، دهقانان فقیر قادر به راه اندازی کارگاه های صنایع دستی نیستند و معمولاً روی کارگاه های دیگران بصورت مزدور کار می نمایند،

زندگی دهقانان کم زمین و بی زمین بسیار فقیرانه است، آنان با تقلا و افتان و خیزان زندگی بخور و نمیری را از سر می گذرانند، سطح زندگی آنان پایین ترین سطح زندگی در دهات محسوب میگردد،

موقعیت عینی دهقانان فقیر در ضدیت شدید با فیودالان، انحصارگری های فیودالی و کل مناسبات نیمه فیودالی حاکم قرار دارد، مسئله ارضی در اصل مسئله دهقانان فقیر است، ضرورت حل عمیق و بنیادی مسئله ارضی به نفع آنان از موقعیت عینی طبقاتی شان ریشه میگیرد، این موقعیت عینی طبقاتی دهقانان فقیر، پایه و اساس مخالفت قاطع و پیگیر آنان علیه اشغالگران و مزدوران دست نشانده شان را تشکیل می دهد،

مالدوران متوسط و کوچک کوچی را نیز میتوان مجموعاً جزء دهقانان به شمار آورد، کوچی ها مجموعاً در جریان جنگ ها به شدت آسیب دیده اند و از وضعیت موجود

بسیار ناراضی هستند، فقط عده معدودی از خوانین بزرگ کوچی به رژیم دست نشانده مرتبط هستند،

۶ - طبقه کارگر

کارگر به کسی گفته میشود که از طریق فروش نیروی کار خود امرار معاش نماید، مجموع کارگران افغانستان که طبقه کارگر در کشور را تشکیل میدهند، تقریباً نیم میلیون نفر میشوند، با احتساب روابط خانوادگی این مجموعه، میتوان گفت که کلاً حدود دو تا دو و نیم میلیون نفر یعنی تقریباً ده فیصد نفوس افغانستان در موقعیت کاری قرار دارند، این کارگران در بخش های صنایع و معادن و سایر تأسیسات دولتی، ساختمانی و راهسازی، صنایع متوسط و کوچک خصوصی، حمل و نقل، پیشه وری، هوتلداری، صنایع دستی و ...، فعالیت دارند،

کارگران صنایع و معادن و سایر تأسیسات دولتی، بخش کوچکی از کارگران افغانستان را تشکیل میدهند، کار آنها دائمی است و معاشات شان را روبهرفته ماهوار دریافت میکنند، مجموع در آمد این کارگران آنقدر قلیل است که به زحمت زندگی بخور و نمیری را برای آنان تأمین مینماید، سرنوشت کار و اشتغال آنها در دست باند های مسلح مربوط به رژیم دست نشانده است،

کارگران ساختمانی و راهسازی یا در کار های ساختمانی خصوصی فعالیت دارند و یا در کار های ساختمانی و راهسازی مربوط به مؤسسات کمک رسانی غیر دولتی، کار این کارگران موقتی و فصلی است و هر بار پس از اتمام یک ساختمان یا پروژه مشخص بیکار میشوند، آنها معمولاً بصورت روزمزد معاش میگیرند و مقدار معاش شان نیز - که معمولاً بسیار کم است - ثابت نیست،

کارگران صنایع متوسط و کوچک خصوصی معمولاً کارگران روز مزد نیستند و بطور ماهوار معاش میگیرند، اما این حالت به مفهوم آن نیست که از ثبات کاری و امنیت شغلی برخوردار هستند، آنها هر زمانی و به هر دلیلی می توانند از کار اخراج شوند،

کارگران حمل و نقل شامل دو بخش هستند: بخش سنتی که مجموعاً صنف حملات را تشکیل میدهد و بخش مدرن که با وسایل حمل و نقل مدرن سرو کار دارد و

شامل دریور ها و کلینر ها میشود، بعضی از حملان ، کراچی و یا فورغونی برای حمل و نقل کالا در اختیار دارند، ولی بعضی های دیگر شان غیر از ریسمانی و پشت بندی، ابزار کار دیگری ندارند، در آمد این کارگران، چه به حمل و نقل کالاهای تجارتی بپردازند و چه به حمل و نقل کالاهای مصرفی خصوصی، نه تنها اندک و قلیل است، بلکه پایدار نیز نیست، دریوران که معمولاً کار چندین ساله بی مزد و یا کم مزد کلینری را از سر می گذرانند، معمولاً مزد ماهوار دارند، ولی شغل شان بی ثبات است و دائماً در معرض اخراج از کار قرار دارند، کلینران مدت ها بی مزد شاگردی میکنند و مدتی نیز پول حد اقلی از مالک میگیرند، موقعیت آنها شبیه کارگران پیشه ور است،

کارگران پیشه وری، غیر از بخش نانوائی ها، شامل شاگردان و استاد کار ها هستند، شاگردان باید مدتها بدون مزد و یا با مزد حد اقلی کار نمایند تا حیثیت یک کارگر مستقل را بدست آورند، یک کارگر پیشه ور یا قطعه کاری می نماید و یا مزد روزانه، هفته وار و یا ماهوار میگیرد و گاهی یکی دو شاگرد نیز زیر دست دارد، در بخش نانوائی ها کار تقسیم است و هر کارگر مستقلاً کار خود را انجام میدهد، کار کارگران نانوائی ها نه تنها شاق است ، بلکه مدت کار شان نیز طولانی و تقریباً شبانه روزی است،

کارگران بخش هوتلداری مجموعاً با ساعات کار طولانی تقریباً شبانه روزی سر و کار دارند و مزد شانرا روزانه، هفته وار و یا ماهوار میگیرند، اشتغال این کارگران از ثبات و امنیت برخوردار نیست، شکایت کوچک یک مهمان و یا شکستن یک پیاله میتواند باعث اخراج آنها گردد، یکتعداد مهمانخانه های معدود دولتی نیز وجود دارد که کارگران آنها معاش ماهوار میگیرند،

کارگران کارگاه های صنایع دستی که یا خصوصی هستند و یا توسط مؤسسات کمک رسانی غیر دولتی به راه انداخته شده اند، یا قطعه کاری می نمایند و یا مزد هفته وار و یا ماهوار میگیرند، شاگردانی که در این کارگاه ها کار مینمایند، یا اصلاً مزدی ندارند و یا مزد بسیار ناچیز و قلیلی بدست می آورند،

کارگران زن که در کارگاه های صنایع دستی، مؤسسات خیاطی، فابریکه های میوه پاکي و پشم پاکي کار مینمایند، موقعیت ویژه ای دارند، آنها به دلیل زن بودن مورد استثمار مضاعف فوق العاده ای قرار میگیرند، مزد آنها در برابر کار مساوی با مردان

بسیار کمتر از مزد مردان است و بر علاوه بصورت خاصی به دیده تحقیر نگریسته میشوند و در معرض سوء استفاده های جنسی نیز قرار دارند، شغل شان از ثبات و امنیت برخوردار نیست و نه تنها هر زمانی توسط صاحب کاران قابل اخراج اند، بلکه بنا به دلایل دیگر، منجمله دلایل خانوادگی نیز بعضاً مجبور میشوند از کار دست بکشند،

کارگران کم سن و سال یعنی اطفال کارگر، به نحو بسیار شدید و فوق العاده ای مورد استثمار قرار میگیرند، این کارگران در رشته های معینی مدت ها اصلاً مزدی ندارند و مفت و مجانی شاگردی میکنند، در آن رشته هایی که مثل کار های ساختمانی، میوه پاکي و بسته بندی مزد دریافت میکنند، مزد شان بسیار ناچیز و اندک است، بعضاً این اطفال در معرض شکنجه های جسمی، منجمله شکنجه های جنسی نیز قرار میگیرند،

بخش کوچکی از کارگران افغانستان در موقعیت کارگری خالص، یعنی موقعیتی که غیر از نیروی کار خود چیز دیگری در اختیار نداشته باشد و از ملکیت بر وسایل تولید و قیودات غیر اقتصادی ماقبل سرمایه داری "آزاد" باشد، قرار دارد، این بخش شامل کارگرانی است که معمولاً در بخش های صنایع و معادن و سایر تأسیسات دولتی، که کم و بیش بازسازی شده و معدود و محدود هستند، به کار اشتغال دارند، تعداد اندکی از کارگران بخش خصوصی به ویژه در صنایع متوسط و کوچک خصوصی و حمل و نقل مدرن را نیز کارگران دایمی یا تقریباً دایمی با موقعیت های کارگری خالص تشکیل میدهند، این کارگران به زحمت، یک پنجم کل کارگران افغانستان را در بر میگیرند،

بخش بزرگ کارگران را، کارگران موقتی و فصلی و معمولاً غیر ماهر تشکیل میدهند، این کارگران که معمولاً بصورت روزمزد کار می نمایند و در موارد معدودی مزد ماهر میگیرند، بطور موقت و فصلی به کارگری میپردازند، آنها از یکطرف به زمین و دهات وصل هستند و کلاً از اجزای غیر اقتصادی ماقبل سرمایه داری "آزاد" نیستند و از جانب دیگر کاملاً از وسایل تولید بریده نشده اند، علاوه بر آن کل مکانیزم اقتصادی کشور قسمی است که امکان اشتغال دایمی بحیث کارگر، بزای آنها ممکن و میسر نمیگردد،

علاوه از کارگران داخل کشور، آن کارگران افغانستانی ایکه در ایران، پاکستان و کشور های عربی خلیج به کارگری مصروف اند و بخش عمده در آمد شانرا به افغانستان می فرستند، نیز در زمره کارگران افغانستانی محسوب میگرددند، مرکز عمده تجمع کارگران افغانستانی در پاکستان، معادن ذغال سنگ بلوچستان است که همه ساله کارگران فصلی افغانستانی برای چند ماه زمستان، اواخر خزان و اوایل بهار، درین معادن به تولید مصروف اند، بخش عمده کارگران افغانستانی در ایران، کارخانه های سنگ بری را می چرخانند و نیز در کارهای ساختمانی، داش های خشت پزی و پروژه های مرغداری و غیره فعال هستند، این کارگران علاوه از استثمار شدید از شوونیزم ایرانی نیز رنج میبرند، کارگران افغانستانی در کشور های عربی خلیج در رشته های گوناگونی فعالیت دارند، این کارگران موقعیت ویژه ای دارند، در آمد آنها به مقیاس در آمد در افغانستان بسیار بالا است، اکثر آنها به امید دریافت این در آمد بالا توسط باند های ویژه برای چند سال پیش خرید میشوند و بصورت نیمه برده در می آیند، مصارف دستیابی به اشتغال در این کشور ها بسیار گزاف است و آنها از تهیه این مصارف عاجزانند، لذا مجبور اند که سالها بخاطر تأدیه پول قرض این باند ها برای آنها بصورت انحصاری کار نمایند، این کارگران پس از چند سال کار برای تأدیه قروض شان، قادر میگردند برای خانواده های شان پول ارسال نمایند، کارگرانی که به چنین موقعیتی دست یابند میتوانند پس از چند سال کار سخت درین کشور ها و تحمل شوونیزم غلیظ عربی، اندوخته های نسبتاً هنگفتی گرد آورده و در افغانستان به خرده بورژواهای مرفه تبدیل گردند،

به این ترتیب اختلافاتی در شرایط کار و سطح دستمزد کارگران افغانستانی وجود دارد، اما علیرغم اختلافات مذکور، این کارگران در مجموع تحت استثمار فوق العاده شدید یعنی استثمار مضاعف قرار دارند،

ضعف کمی و عدم گستردگی طبقه کارگر و اینکه هنوز در جامعه نیروی مولد اصلی به حساب نمی آید، به هیچ وجه از اهمیت و نقش اجتماعی پیشتاز این طبقه نمی کاهد، طبقه کارگر بخاطر محرومیت از مالکیت بر وسایل تولید و جایگاهش در تولید اجتماعی، از لحاظ عینی موقعیت انقلابی پیشتاز و رهبری کننده در جامعه دارد، طبقه کارگر نماینده نیروهای تولیدی نوین است، این طبقه منضبط ترین، قاطع ترین،

پیشرو ترین و رزمنده ترین طبقه اجتماعی است، منافع اساسی این طبقه در ضدیت با مالکیت خصوصی و هر نوع استثمار و ستم قرار دارد و فقط با از بین رفتن کامل آنها تأمین میشود، تأمین این منافع ضدیت کامل با امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی بطور کلی و در مرحله اول بورژوازی کمپرادور و سرنگونی آنها را می طلبد، موقعیت عینی طبقاتی کارگران هیچگونه وجه مشترکی با موقعیت امپریالیست ها و دست نشاندهگان آنها ندارد، طبقه کارگر میتواند - و باید - پیشرو ترین و قاطع ترین مقاومت کننده ضد اشغالگران و دست نشاندهگان آنها باشد

نیمه پرولتاریا

بخش عظیمی از کارگران افغانستان، از مالکیت بر وسایل تولید و قیودات غیر اقتصادی ماقبل سرمایه داری کاملاً "آزاد" نیستند، این کارگران که برای امرار معاش غیر از فروش نیروی کار شان، کم و بیش وسایل تولید نیز در اختیار دارند و یا در فروش نیروی کار شان به درجات مختلف در قید و بند اجیارات غیر اقتصادی ماقبل سرمایه داری قرار دارند مجموعاً نیمه پرولتاریا را تشکیل می دهند، دهقانان فقیر (دهقانان بی زمین و کم زمین) که مجبورند بخشا نیروی کارشان را مطابق به شیوه های سرمایه دارانه بفروشند، نیمه پرولتاریای روستا محسوب می گردند، آن کسانی که روابط شان از روستا بریده شده و به شیوه تولید سرمایه دارانه وصل نشده اند و برای امرار معاش به هر کاری که پیش آید تن می دهند نیز جز نیمه پرولتاریا محسوب می گردند،

موجودیت گسترده نیمه پرولتاریا در افغانستان حاکی از این است که شیوه تولید سرمایه داری در این کشور هنوز یک شیوه تولید غیر مسلط است و سرمایه های امپریالیستی و کمپرادوری و همچنان سرمایه ملی عمدتاً به استثمار مضاعف نیروی کار مقید در چوکات شیوه تولید مسلط نیمه فیودالی می پردازند، به همین دلیل است که تضاد میان پرولتاریا و بورژوازی هنوز به یک تضاد بزرگ در این جامعه مبدل نگردیده است، نیمه پرولتاریای روستایی هنوز بصورت عمده به مناسبات نیمه فیودالی وصل است و بخشی از دهقانان را تشکیل می دهند، نیمه پرولتاریای شهری علیرغم اینکه بخشی از طبقه کارگر کشور را می سازند دارای گرایشات دهقانی نیرومندی هستند

و می توانند به مثابه یک پایه اجتماعی نیرومند برای انقلاب ارضی در نظر گرفته گرفته شوند،

موقعیت عینی نیمه پرولتاریای شهری و روستایی در مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و خاپنین ملی دست نشانده شان همان موقعیت عینی مبارزاتی کارگران و دهقانان است،

۷- اوباشان و اراذل

در اثر شرایط فوق العاده نا مساعد ناشی از جنگ های اشغالگرانه و جنگ های ارتجاعی تحمیلی بر جامعه افغانستان، قشری در جامعه به وجود آمده است که امکان تأمین زندگی برای شان از راه های معمولی و پذیرفته شده اجتماعی سد گردیده است و مجبور شده اند برای امرار معاش به کار های " غیر شرافتمندانه " بپردازند، این قشر شامل گدایان، دزدان، کیسه بران، سازماندهندگان فحشا، معتادین به مواد مخدر و اوباشان است، این قشر که در حقیقت بخشی از قربانیان شرایط اجتماعی نامناسب و نا مساعد است، یک قشر بسیار ناپایدار است و افراد آن به آسانی توسط امپریالیست ها و مرتجعین برای جاسوسی و تخریبکاری خریده شده می‌توانند، این قشر برای تخریبکاری و ویرانگری بسیار مساعد است و کمتر روحیه سازندگی دارد،

تضاد های اجتماعی مهم

علاوه بر طبقات اجتماعی و تضاد های طبقاتی که مجموعاً ساختار طبقاتی _ اجتماعی جامعه را تشکیل می دهند، مسایل و تضاد های مهم دیگری نیز در جامعه موجود هستند که فرا تر از مرز های طبقاتی ، در صفتندی های اجتماعی معین دیگری خود را نشان می دهند، مسئله زنان و مسئله ملیت ها، برجسته ترین آنها محسوب می گردند، این تضاد ها به ساختار طبقاتی جامعه مرتبط بوده، از آن منشأ گرفته و در نهایت توسط آن معین می گردند، ولی به نوبه خود بر ساختار طبقاتی تأثیراتی نیز می گزارند، ساختار طبقاتی جامعه، ارتباط فشرده ای با این تضاد ها دارد و این ارتباط در پیوند نزدیک میان مبارزه طبقاتی و مبارزه برای حل این تضاد ها تبارز می یابد

مسئله زنان

ستم بر زنان دارای سابقه تاریخی بس طولانی است، از همان زمانیکه با از میان رفتن سیستم کهن کمونی، طبقات و مالکیت خصوصی در جوامع بشری به وجود آمد، نظام مادر سالاری از میان رفت و با پیدایش و سلطه مرد سالاری، ستم بر زنان آغاز گردید،

ستم بر زنان ثمره ای از تقسیم جامعه به طبقات و پیدایش مالکیت خصوصی است، در دوره نظام کهن کمونی، کار میان زنان و مردان طبق تفاوت های جنسی آنان تقسیم شده بود، پس از آنکه طبقات و مالکیت خصوصی به وجود آمد، این تقسیم کار مبتنی بر تفاوت های جنسی، تحت تأثیر آن قرار گرفت و به یک تقسیم کار اجتماعی ستمگرانه تبدیل گردید، این ستمگری، در تمامی نظام های طبقاتی برده داری، فیودالی و سرمایه داری ادامه یافته و از محیط خانواده تا گستره های وسیع اجتماعی را در بر گرفته است، در طول این دوره ها، ستمگری حاکم بر روابط میان زنان و مردان، یکی از عوامل باز تولید مناسبات طبقاتی و مالکیت خصوصی بوده است، در خانواده پدر سالار یعنی یکی از اولین ساختار های اجتماعی جامعه طبقاتی و تا حال موجود و مسلط، انقیاد زنان و فرزندان و تسلط پدران (مردان) محور اساسی روابط خانوادگی محسوب می گردد، قوانین و مقررات، افکار و عقاید و رسوم و عنعنات مسلط بر جوامع طبقاتی، که زنان را ((ضعیفه))، ((عاجزه))، زیر دست و قابل سرپرستی می دان، در خدمت حفاظت و تداوم مناسبات طبقاتی و مالکیت خصوصی قرار دارد، دولت های استثمارگر در طول تاریخ، حافظ ستمگری بر زنان بوده و حفظ و تداوم این ستمگری را یکی از وظایف تخطی نا پذیر شان دانسته اند،

در جامعه مستعمره _ نیمه فیودال افغانستان، اکثریت عظیم زنان، علاوه بر اینکه ستم امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور را متحمل می گردند، از ستم مرد سالارانه نیز رنج می برند، تبعیضات و تبعیضات بیعدالتی های شدید و گسترده ای که از درون خانواده تا گستره وسیع جامعه، در حق زنان روا داشته می شود، تمامی عرصه های اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی را در بر می گیرد،

در درون خانواده ها نه تنها بطور کل، دختران نسبت به پسران و زنان نسبت به مردان، از هر حیث، در موقعیت پایین تری قرار دارند، بلکه اکثرا موضوعی برای خرید و

فروش و تملک و موجودی برای اطاعت و فرمانبرداری از مردان محسوب می گردند، نه تنها اکثریت دختران جوان، از حق تعیین سرنوشت زندگی آینده زناشویی شان محروم هستند، بلکه جنایت فوق العاده آشکار ازدواج دختران صغیر نیز تا حال از میان نرفته است، زنان در عرصه های مختلف جامعه نیز با تبعیضات شدید و بیعدالتی های گسترده مواجه هستند.

اکثریت بزرگ زنان دهاتی با وجودی که در تولیدات زراعتی، مالداری و صنایع دستی، سهم برجسته ای دارند، از حق مالکیت بر زمین و سایر وسایل تولیدی و کنترل بر ثمرات کار شان محروم هستند، این فعالیت های اقتصادی زنان دهاتی تماماً در چهار چوب کار اقتصادی خانوادگی صورت می گیرد و بیرون از این چهار چوب ممنوع است، بخش عظیمی از زنان شهری عملاً از حق کار در بیرون از خانه بی نصیب هستند و فعالیت اقتصادی بیرون از چهار دیواری خانه ندارند، دستمزد زنان کارگر در برابر کار مساوی با مردان، پایین تر از دستمزد مردان است و زنان کارمند و معلم در اشکال و صور گوناگون دیگری از لحاظ شغلی در مضیقه قرار می گیرند، ورود به عرصه های زیادی از فعالیت های اقتصادی برای زنان شهری و دهاتی ممنوع است، کار خانگی زنان نه تنها در دهات بلکه در شهر ها نیز به رسمیت شناخته نمی شود.

نیازمندی های رشد سرمایه های کمپرادور می تواند تعداد بیشتری از زنان شهری را به عرصه های کار بیرون از خانه روانه سازد، دولت اسلامی دست نشانده در قدم اول می کوشد تا آنجاییکه ممکن است از وقوع این امر جلوگیری نماید و در قدم دوم سعی به عمل می آورد که این زنان و تمامی زنان شهری شاغل را کنترل نماید، آنجاییکه نه جلوگیری ممکن گردد و نه کنترل، یقیناً سرکوب خشن و قهری به عمل می آید، این تناقض تأثیرات شدید کننده ای بر مسئله زنان بر جای می گزارد.

ستم بر زنان قویاً دارای خصلت سیاسی است، دولت ارتجاعی به عنوان حافظ و نگهدارنده نظام استثمارگرانه و ستمگرانه حاکم بر جامعه، وظیفه سیاسی حفاظت از این ستم و تداوم آن در سطح کل جامعه را بر عهده دارد، این وظیفه ستمگرانه سیاسی توسط تمامی ارگان های قانون گذاری، اجرایی و قضایی دولت ارتجاعی پیش برده می شود، دولت ارتجاعی قوانین ستمگرانه علیه زنان وضع می نماید و یا قوانین ستمگرانه

موجود را در دست میگیرد و اجرا و تعمیم این قوانین را در سطح کل جامعه، منجمله در درون خانواده ها ، توسط قضا و نیرو های سرکوبگرش پیش می برد،

درین مورد تفاوت میان رژیم طالبان و رژیم دست نشانده فعلی وجود ندارد، جز اینکه زن ستیزی رژیم دست نشانده در پیش چشمان قوت های اشغالگر امپریالیستی و یا در واقع با موافقت و همنوایی صریح و یا ضمنی آنها صورت می گیرد، این ادعا که زنان افغانستان پس از سرنگونی رژیم طالبان و اشغال کشور توسط مهاجمین امپریالیست و رویکار آمدن رژیم دست نشانده، به آزادی دست یافته اند، یک ادعای دروغین بوده و افسانه ای بیش نیست،

محرومیت عمیق، وسیع و گسترده سیاسی زنان، یکی از نتایج اجتناب نا پذیر این وضعیت است، خدمتگزاری قشر کوچکی از زنان برای قوت های اشغالگر و رژیم دست نشانده، یعنی خدمتگزاری برای دم و دستگاهی که حیثیت مرد سالار بزرگ در جامعه را دارد، نقش مثبت و سازنده ای در رفع این محرومیت سیاسی نمی تواند بازی نماید

“

ستم بر زنان توسط ایدئولوژی، فرهنگ و عنعنات ارتجاعی حاکم، تقدیس و تعمیم می گردد، درین میان تیوکراسی اسلامی به مثابه ایدئولوژی حاکم، از نقش محوری برخوردار است، این بینش و تفکر ارتجاعی، تغییر و تحول در زندگی زنان و تغییر و تحول در مناسبات میان زنان و مردان را نمی پذیرد و برین باور خرافی و ضد علمی استوار است که این امور باید طبق مقتضیات و مقررات وضع شده دوران برده داری پانزده قرن قبل شبه جزیره عرب، در هر دور و زمانی و در هر جا و مکانی ، بلا تغییر و ثابت باقی بماند، بر مبنای این ایدئولوژی ضد علمی ، سلطه مردان و تحت قیمومیت بودن زنان ناشی از خصایل و ویژگی های ذاتی و پیدایشی فطری آنها بوده و غیر قابل تغییر و تحول است، جالب اینجا است که امپریالیست های حامی مرتجعین اسلامی و بطور مشخص امپریالیست های متجاوز و اشغالگر، این بینش تیوکرات های اسلامی را تحت عنوان ((نسبیت فرهنگی)) اساساً مورد تایید قرار می دهند،

در واقع فرهنگ و عنعنات ستمگرانه ارتجاعی حاکم، مداوماً با توسل به مذهب و باور های مذهبی تحکیم و تقویت می گردد، درین راستا است که هر ارزش فرهنگی و

هر عنعنۀ ارتجاعی زن سستیز، رنگ و بوی مذهبی به خود می‌گیرد و تخلف از آن به مثابه تخلف از اسلام تکفیر و تفسیق می‌گردد،

جامعه در واقع عرصه فعالیت مردان است و زنان برده خانگی به حساب می‌آیند، زنان در اکثریت قریب به اتفاق موارد از فعالیت های اجتماعی محروم هستند و در آن مواردی هم که به گونه ای فعالیت دارند، نقش شان فرعی و جانبی است، رهبریت تمامی امور اجتماعی انحصاراً به مردان تعلق دارد، این تبعیض که توسط ایدئولوژی ارتجاعی حاکم (تیوکراسی اسلامی) تقدیس می‌گردد، تمامی عرصه های فعالیت اجتماعی را در بر می‌گیرد، بدینسان زنان به طور کلی جنس درجه دوم به حساب می‌آیند،

ستم بر زنان باعث پدیدآمدن تضاد میان زنان و مردان به طور عموم می‌شود، مردان از اینکه در موقعیت برتر نسبت به زنان قرار دارند، مجموعاً از این موقعیت نفع می‌برند، در واقع نظام ارتجاعی حاکم این امتیاز را به همه مردان می‌دهد که بر زنان مسلط باشند، به همین جهت مردان کلاً آغشته به سموم شوونیزم مرد سالارانه هستند، حتی مردان متعلق به قشر های به اصطلاح مدرن جامعه، در مورد مسئله زنان، افکار و گفتار و کردار به شدت فیودالی دارند،

اما علیرغم این موضوع، مسئله زنان نباید به مثابه یک پدیده غیر مرتبط به طبقات اجتماعی و تضاد های طبقاتی انگاشته شود، این مسئله از خصلت فیودالی ای برخوردار است که اشکال معین بورژوا کمپرادوری و امپریالیستی را در خود جذب کرده است، به عبارت دیگر مسئله زنان در آخرین تحلیل مسئله ای است مربوط به منافع طبقات استثمارگر فیودال و بورژوا (عمدتاً بورژوا کمپرادور) و امپریالیست های حامی و پشتیبان آنها و در شرایط فعلی عمدتاً امپریالیست های متجاوز و اشغالگر و مرتجعین دست نشانده شان، به همین جهت اعمال شوونیزم مرد سالار توسط مردان مربوط به اقدار و طبقات مردمی در نهایت در ضدیت با منافع طبقاتی آنها قرار دارد، ازین دیدگاه این مردان با اعمال شوونیزم مرد سالار در واقع در خدمت منافع طبقات استثمارگر و امپریالیست ها قرار می‌گیرند،

از جانب دیگر، زنان مربوط به طبقات استثمارگر از مزایای زندگی استثمارگرانه این طبقات بهره مند هستند و همین امر اساس جهتگیری اجتماعی و سیاسی آنها را معین می نماید، اما زنان مربوط به طبقات تحت استثمار که علاوه بر تحمیل ستم و استثمار نیمه فیودالی، بورژوا کمپرادوری و امپریالیستی، بار ستم شوونیزم مرد سالار را نیز به دوش می کشند، به صورت بالقوه دارای شور و شوق انقلابی عظیمی می باشند که اگر در جهت انقلاب رها شود، تأثیرات بالفعل بزرگی بر پیشرفت پروسه انقلاب و در مقطع کنونی، برپایی و پیشبرد مقاومت انقلابی و مردمی علیه اشغالگران و دست نشاندهگان شان، خواهد داشت، شرکت فعال زنان درین مبارزه یک ضرورت جدی و غیر قابل انصراف است، زیرا که بدون شرکت فعال نصف نفوس جامعه امکان پیشبرد موفقیت آمیز چنین مبارزه ای متصور نیست، فعالیت های انقلابی زنان، ستم مرد سالارانه بر آنها را که جزء مهمی از نظام استثمارگرانه و ستمگرانه مستعمراتی _ نیمه فیودالی حاکم بر جامعه است و در باز تولید این نظام نقش معینی بازی می نماید، مورد ضربات جدی قرار می دهد و خشم زنان را به مثابه عامل قدرتمندی در راه انقلاب رها می نماید،

مردان نه تنها بخاطر الزامات و ضرورت های عمومی مبارزه انقلاب، بلکه به طور مشخص بخاطر مبارزه علیه شوونیزم مرد سالارانه ای که خود در نهاد دارند، باید از مبارزات آزادیخواهانه زنان حمایت و پشتیبانی نموده و در جهت تقویت و اعتلای این مبارزات کوشا باشند،

نابودی کامل ستم بر زنان فقط با نابودی کامل طبقات و مالکیت خصوصی ممکن و میسر می گردد، ازین جهت مبارزات آزادیخواهانه زنان در متن و بطن مبارزات انقلابی ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی کنونی، از هم اکنون جهتگیری سوسیالیستی و کمونیستی انقلاب را تقویت مینماید و باعث استحکام و گسترش پایه های رهبری پرولتری در انقلاب می گردد،

مسئله ملیت ها :

افغانستان کشوری است که ملیت ها و اقلیت های ملی گوناگونی در آن زندگی می نمایند، این ملیت ها و اقلیت های ملی که از لحاظ ورود شان به مناسبات نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی و یا مستعمراتی _ نیمه فیودالی و زندگی در یک کشور واحد برای

مدت طولانی، دارای وجوه مشترکی هستند، از لحاظ اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی میان خود تفاوت‌های معینی نیز دارند.

ملیت‌های پشتون، تاجیک، هزاره، ازبک، ترکمن، بلوچ و نورستانی آن ملیت‌های ساکن در افغانستان شمرده می‌شوند که به مثابه ملیت‌های مختلف مشخص شده‌اند و افراد منسوب به آنها بر هویت ملیتی‌شان آگاه بوده و در اظهارآن صریح و روشن هستند، اقوام مختلف ایماق دیگر به بخشی از ملیت تاجیک مبدل شده و پشه‌یی‌ها نیز به احتمال زیاد در آینده در درون ملیت نورستانی جای خواهند گرفت.

اقلیت‌های ملی عرب، مغول، قزلباش، بیات، قونقورات، لقی، قزاق، قرغز، دروازی، شغنانی و غیره با وجودیکه در میان ملیت‌های مختلف کشور حیات به سر می‌برند، سعی می‌نمایند هویت‌شان را مطرح نمایند، ((سادات)) به عنوان یک اقلیت ملی صاحب امتیاز مذهبی، تقریباً در میان تمامی ملیت‌های کشور وجود دارند که معمولاً از امتیازات ویژه اقتصادی و اجتماعی و حتی سیاسی نیز بهره‌مند می‌شوند، اهل هنود و سیک‌ها در شهرهای معینی از کشور بود و باش دارند و اقلیت مذهبی _ ملی غیر مسلمان افغانستان را تشکیل می‌دهند.

یکی از خصوصیات ملیت‌های افغانستان این است که همه آنها در کشورهای همسایه از پیوند‌های ملیتی برخوردارند، تاجیک‌ها در تاجیکستان، ازبک‌ها در ازبکستان، ترکمن‌ها در ترکمنستان، پشتون‌ها و نورستانی‌ها در پاکستان، بلوچ‌ها در ایران و پاکستان و حتی هزاره‌ها که منطقه اصلی مورد سکونت‌شان در مناطق مرکزی کشور واقع است و به مرز هیچ یک از کشورهای همسایه وصل نیست، به صورت یک اقلیت ملی در پاکستان، این موضوع مسئله ملیت‌ها در افغانستان را در رابطه با سیاست‌های دولت‌های همسایه، از حساسیت زیادی برخوردار میسازد.

در کشور مستعمره _ نیمه فئودال چند ملیتی افغانستان، علاوه از موجودیت ستم ملی امپریالیستی که توسط امپریالیست‌ها، به ویژه امپریالیست‌های اشغالگر امریکایی، بالای تمامی ملیت‌ها و اقلیت‌های ملی کشور اعمال می‌گردد، ستمگری ملی دیگری نیز وجود دارد که توسط طبقات حاکمه ملیت حاکم پشتون بر سایر ملیت‌ها و اقلیت‌های ملی به عمل می‌آید و در پیوند با ستم ملی امپریالیستی قرار دارد، این ستم که

تضاد میان ملیت‌ها و اقلیت‌های ملی تحت ستم و شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون را به مثابه یکی از تضاد‌های اجتماعی مهم در جامعه افغانستان به وجود می‌آورد، از سابقه تاریخی طولانی‌ای برخوردار است ،

درست از همان زمانی که سلسله مغولی هرات از میان رفت، ریشه‌های این ستمگری نطفه بست، در دوره میان انقراض سلسله مغولی هرات و قدرنگیری سلسله‌های هوتکی و درانی، افراد منسوب به قبایل و اقوام مختلف پشتون، به خدمات لشکری دربار‌های صفوی و مغولی در ایران و هند جذب شدند و با دست‌یافتن به مقام‌های نسبتاً عالی نظامی، تیول‌های وسیعی در مناطق مربوط به اقوام و قبایل غیر پشتون به دست آوردند، پس از تشکیل سلسله‌های هوتکی و درانی که ستم حاکمیت سلطنتی طبقه حاکمه پشتون بر سایر اقوام و قبایل کشور تحمیل گردید، جریان تصاحب سرزمین‌های مربوط به اقوام و قبایل غیر پشتون، با حمایت مستقیم حاکمیت، تا زمان سلطه استعمار انگلیس بر کشور همچنان ادامه یافت ،

سلطه استعمار انگلیس بر کشور، ستمگری طبقه حاکمه پشتون بر سایر اقوام و قبایل را از میان نبرد، بلکه آنرا به زایده و تابع ستمگری استعماری و امپریالیستی مبدل کرد، ازین پس، طبقه حاکمه پشتون در همدستی با استعمار انگلیس، به منظور تحکیم و گسترش حاکمیت ارتجاعی خود، ستم بر سایر اقوام و قبایل کشور را در عرصه‌های مختلف اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی اعمال نمود، این ستمگری در دوره امارت عبد الرحمان با قساوت و خشونت بی‌مانندی تبارز نمود.

بعد از کسب ((استقلال)) از انگلیس‌ها ، ساخت اقتصادی _ اجتماعی جامعه بصورت اساسی تغییر نخواست، بلکه صرفاً حالت مستعمراتی _ فئودالی به حالت نیمه فئودالی _ نیمه مستعمراتی تبدیل گردید، تلاش برای سرو سامان دادن حاکمیت به صورت یک " دولت مدرن " از یکجانب و شکل‌گیری ملیت‌های مختلف کشور از جانب دیگر، برتری طلبی دیرینه طبقه حاکمه پشتون و تحت ستم بودن غیر پشتون‌ها را به سطح ملیتی ارتقا داد و شوونیزم ملی و ستم ملی شکل گرفت ، البته در دوره‌های با غیر قانونی شدن برده‌داری، ستم بردگی بر هزاره‌ها رسماً از میان رفت ،

در دوره حاکمیت خاندان ((طلائی))، ستمگری ملی بر ملیت های غیر پشتون نه تنها تخفیف نیافت، بلکه در ابعاد مختلف تشدید نیز گردید و در عرصه های مختلف شکل قانونی به خود گرفت، درین دوره " پشتو تولنه " تأسیس شده و فراگیری زبان پشتو برای مامورین دولت و القاب پشتو در اردو اجباری گردید، تبلیغ بی بند و بار شوونیزم پشتون به نحو وسیعی در اسناد و رسانه های دولتی و حتی کتب درسی مکاتب رویدست گرفته شد، قانون " ناقلین " به منظور واگذاری زمین های مناطق ملیت های غیر پشتون به پشتون های ناقل تصویب شده و مورد اجرا قرار گرفت، امتیازات ویژه اقتصادی برای پشتون ها و مناطق پشتون نشین در نظر گرفته شد، ممنوعیت شمول افراد ملیت های معین در وزارت دفاع، خارجه و داخله به پیش برده شد، " افغانستان سازی اجباری " کل کشور، که آغازگر آن استعمار انگلیس بود، از طریق جایگزینی نام های پشتو به جای نام های قدیمی مناطق و محلات مختلف کشور، ادامه یافت، بر مبنای سیاست " افغان سازی " اجباری تمامی ملیت های کشور، هویت ملی تمامی ملیت های غیر پشتون مورد انکار رسمی قرار گرفت و قانوناً اجباری گردید که: ((هـرکس از افغانستان اسـت، افغان اسـت))، پس از کودتای هفت ثور نیز ستم ملی بر ملیت های غیر پشتون به هیچ وجه از میان نرفت، باند کودتایی مزدور سوسیال امپریالیزم آغشته به سموم غلیظ شوونیستی بود، موقعی که رژیم مزدور با خطر سقوط مواجه شد تلاش به عمل آورد تا با استفاده از شوونیزم ملیت حاکم ، بقایش را تضمین نماید،

در طول دوره مقاومت علیه قوای اشغالگر سوسیال امپریالیستی، چون مبارزه علیه اشغالگران تمامی تضاد های داخلی را تحت تأثیر شدید قرار داده بود، تضاد های ملی داخلی چندان تبارزی نداشت، درین دوره علیرغم اینکه ستمگری بر ملیت های غیر پشتون، هم در طرف رژیم دست نشانده کابل و هم در طرف مقاومت، همچنان ادامه یافت، اما مناسبات درونی ملیت های مختلف کشور و مناسبات ملیت های مختلف با هم، بخصوص مناسبات ملیت های تحت ستم با ملیت حاکم پشتون دچار تغییرات معینی گردید،

گرچه در جریان جنگ مقاومت، اهرم اصلی قدرت سیاسی همچنان در دست طبقه حاکمه ملیت پشتون باقی ماند، اما مناطق وسیعی از سرزمین های مورد سکونت ملیت

های تحت ستم در دست نیروهای محلی ملیتی افتاد و حاکمیت مستقیم طبقه حاکمه ملیت پشتون بر این مناطق پایان یافت، این امر از یکجانب کلاً باعث تقویت بافت های ملیتی ملیت های تحت ستم در کشور گردید و از جانب دیگر باعث ضرت خوردن جدی مناسبات حاکمیت و محکومیت میان ملیت پشتون و سایر ملیت های کشور نشد، زیرا که اکثریت مطلق نیروهای محلی ملیتی غیر پشتون با ماهیت فیودالی و کمپرادوری در واقع پا دو های شوونیست های پشتون به شمار می رفتند.

پس از خروج قوای " شوروی " از کشور، سیاست های شوونیستی نفرت انگیز اکثریت " تنظیم های جهادی " از یکجانب و مکاری ها و نیرنگ بازی های رژیم مزدور کابل و سوسیال امپریالیزم در حال سقوط، در عین دفاع از شوونیزم ملیت حاکم، از جانب دیگر، بر زمینه حدت یابی تضاد های ملی داخلی تأثیرات جدی بر جای گذاشته، گرایشات شوونیستی و ناسیونالیستی محلی را تقویت نمود،

سوسیال امپریالیزم شوروی و رژیم مزدورش در عین حالیکه بر شوونیزم ملیت حاکم به عنوان اهرم اصلی ثبات مورد خواست شان در برخورد به مسئله ملیت ها و اقلیت های ملی در افغانستان تکیه کردند، به مثابه یک زمینه احتیاطی در جهت تطبیق نقشه تجزیه کشور به شمال و جنوب و یا لا اقل حفظ سلطه و نفوذ شان در سمت شمال، در صورت از میان رفتن سلطه و نفوذ سراسری شان بر کشور، ناسیونالیزم ملیت های غیرپشتون را نیز مورد توجه قرار دادند و تلاش متمرکزی به عمل آوردند تا از طریق تحت نفوذ قرار دادن دارو دسته های ارتجاعی غیر پشتون، آنرا تحت کنترل و اداره خویش در آورند،

اکثریت " تنظیم های جهادی " وابسته به غرب و پا دو های منطقوی شان، با اتخاذ سیاست های شوونیستی غلیظ، هرگونه خواست تأمین حقوق ملیت ها و اقلیت های ملی تحت ستم کشور را تحت نام ضد اسلامی بودن، آشکارا و صریح رد و نفی کردند،

این سیاست ها مجموعاً توانست مسئله ملیت ها را در کشور شدیداً در یک مسیر ارتجاعی و پرو امپریالیستی بیندازد،

پس از فرو پاشی شوروی سوسیال امپریالیستی ، سقوط رژیم مزدور کابل و وقوع فاجعه هشت ثور ۱۳۷۱، یعنی انتقال قدرت به مرتجعین اسلامی، شوونیزم نو خاسته تاجیک با قدرتگیری در کابل قد بر افراشت، جنگ ارتجاعی ای که میان باند های مختلف اسلامی به حمایت باداران امپریالیستی شان به راه افتاد، از لحاظ ملیتی، در واقع جنگی بود میان شوونیزم نو خاسته تاجیک و شوونیزم ضربت خورده پشتون، در حالیکه مرتجعین ملیت های دیگر گاهی از این طرف و گاهی از آن طرف جنگ حمایت می کردند، این جنگ ارتجاعی سر انجام منجر به ضربت خوردن شدید شوونیزم نو خاسته تاجیک و قدرتگیری مجدد شوونیزم پشتون در وجود رژیم طالبان گردید،

رژیم طالبان به مثابه بخشی از کل سیاست فوق العاده ارتجاعی و استبدادی اش، سیاست شوونیستی شدید و غلیظی را در پیش گرفت که تصفیه عمومی ملیت های غیر پشتون از مناطق وسیع، بصورت کوچ دادن اجباری و یا قتل عام اهالی را نیز در بر می گرفت، پیشبرد شدید و خشن این سیاست ، باعث بسط و گسترش سلطه طالبان، بر مناطقی وسیعی از ساحات مورد سکونت ملیت های غیر پشتون، در پهلوی تمامی مناطق پشتون نشین گردید، اما کینه ها و نفرت های ملیتی را به صورت ها و اشکال شدیداً منفی عمق و گسترش بخشید، کینه ها و نفرت هایی که توسط امپریالیست های اشغالگر و باند های ارتجاعی دست نشانده شان، مورد استفاده قرار گرفت تا در یک جو مملو از نفاق ملی، اشغال کشور و رویکارآمدن رژیم دست نشانده تسهیل و تسجیل گردد ،

در جریان تجاوز و تهاجم قوت های امپریالیستی امریکا و متحدینش بر کشور، نه تنها جناح هایی از شوونیست های پشتون بلکه مرتجعین سایر ملیت ها نیز نشان دادند که برای خود فروشی و وطنفروشی از هر لحاظ استعداد و آمادگی دارند، آنها تماماً خود را در خدمت تهاجم و تجاوز امپریالیستی بر کشور قرار دادند تا از این طریق به قدرت و حاکمیت دست یابند ،

گرچه این قوت های نظامی تحت فرماندهی مرتجعین غیر پشتون بودند که در جریان تجاوز و تهاجم امپریالیستی بر کشور، به مثابه قوای زمینی خدمتگزار مهاجمین و متجاوزین امپریالیست، نقش عمده بازی نمودند ، اما پس از اشغال کشور، نقش رهبری کننده در رژیم دست نشانده به شوونیست های پشتون تعلق گرفت، این امر

نشان داد که علی‌رغم سرنگونی حاکمیت شوونیست طالبان توسط امپریالیست‌های متجاوز و اشغالگر، آنها کماکان به صورت عمده شوونیست‌های پشتون را به خدمت می‌گیرند و برای مرتجعین سایر ملیت‌ها نقش‌های درجه دوم و تابع را در نظر دارند.

این ادعا که پس از تجاوز و تهاجم امپریالیست‌های امریکایی و متحدین‌شان بر افغانستان و اشغال این کشور توسط آنها، ملیت‌های تحت‌ستم به حقوق‌شان دست یافته‌اند، یک ادعای دروغین و فریبکارانه است، شوونیست‌های پشتون از موقعیت عمده و رهبری‌کننده در حاکمیت دست‌نشانده برخوردار هستند و جریان تحکیم و گسترش پایه‌های این حاکمیت، به طرف تقویت و بسط بیشتر قدرت شوونیست‌ها پیش می‌رود، دست‌یافتن چهره‌های منفور و وطن‌فروشی از مرتجعین ملیت‌های غیر پشتون به موقعیت‌های درجه دوم و تابع در حاکمیت دست‌نشانده، هیچ ربطی به حقوق ملیت‌های تحت‌ستم در کشور ندارد، دست‌یافتن این مرتجعین به چنین موقعیت‌هایی، مکافات خدمتگزاری آنها برای امپریالیست‌های متجاوز و اشغالگر است، این موقعیت‌ها اساساً موقعیت‌های سرکوبگرانه علیه توده‌های مردمان تمامی ملیت‌های کشور است، از همه مهم‌تر اینکه در شرایط اشغال کشور توسط قوت‌های امپریالیستی که استقلال کل کشور و آزادی تمامی ملیت‌های کشور مورد پامالی قرار گرفته است، تأمین حقوق هیچ‌یکی از ملیت‌های کشور اساساً نمی‌تواند موضوعیت داشته باشد.

ستمگری ملی یک رکن مهم دولت ارتجاعی مستعمراتی _ نیمه‌فیودالی را، که مستقیماً تحت سرپرستی امپریالیست‌های اشغالگر قرار دارد، تشکیل می‌دهد، ازین جهت مبارزه علیه شوونیسم و ستمگری ملی، بخشی از مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و دست‌نشانده‌گان آنها بوده و باید بطور قطع در خدمت آن قرار داشته باشد، تأمین حقوق ملیت‌های تحت‌ستم ارتباط ناگسستنی با تأمین استقلال کل کشور و آزادی مردمان تمامی ملیت‌های کشور از اسارت امپریالیست‌های اشغالگر دارد، گدایی این حقوق از امپریالیست‌های اشغالگر فقط و فقط می‌تواند خیانت ملی محسوب گردد و نه چیز دیگری.

مبارزه علیه ستم ملی بر مبنای قبول حق تعیین سرنوشت برای تمامی ملیت‌های کشور به دست خودشان و مطابق به اراده آگاهانه خودشان، می‌تواند _ و باید _ به

مناظره يك عامل مهم در تأمين وحدت توده هاي مليت هاي مختلف كشور در مبارزه عليه اشغالگران امپرياليست و خاينين ملي، در دست گرفته شود، اين مبارزه مي تواند _ و بايد _ نقش مهمي در امر تدارك، برپايي و پيشبرد موفقيت آميز مقاومت ملي مردمی و انقلابی بازی نماید،

انقلاب افغانستان

جامعه مستعمره _ نيمه فيودال و تضاد هاي طبقاتی و اجتماعي

آن

جامعه افغانستان يك جامعه مستعمره _ نيمه فيودال است ، مناسبات توليدي مستعمراتی _ نيمه فيودالی، مناسبات توليدي حاكم برين جامعه است ، تضاد اساسی درين جامعه، تضاد میان نیروهای مولده و مناسبات توليدي حاکم مستعمراتی _ نيمه فيودالی است ، اين تضاد اساسی در تضاد هاي بزرگی مستقيماً انعكاس يافته و متبلور می گردد که هر يکي می تواند در مراحل مختلف تکامل جامعه به حيث تضاد عمده جامعه تبارز نماید ، اين تضاد هاي بزرگ عبارت اند از :

۱ _ تضاد ملي خلق ها و مليت ها با قدرت هاي امپرياليستی :

در شرايط فعلی افغانستان، که کشور تحت اشغال قوت هاي اشغالگر امريکايی و متحدین شان قرار دارد، تضاد ملي با قدرت هاي امپرياليستی به صورت تضاد ملي تمامی خلق ها و مليت هاي کشور با اشغالگران امپرياليست و خاينين ملي دست نشانده شان ، تضاد عمده جامعه محسوب می گردد، تضاد ملي با قدرت هاي امپرياليستی ايکه مستقيماً در اشغال افغانستان دست ندارند، عليرغم اينکه فعلاً تمامی امپرياليست ها در مورد افغانستان عمدتاً با هم تبانی دارند، نسبت به تضاد ملي با قدرت هاي اشغالگر ضعيف بوده و از نقش عمده برخوردار نمی باشد:

۲_ تضاد میان توده های مردمان کشور و طبقات حاکم فیودال و بورژوا کمپرادور :

آن بخش از فیودال ها و بورژوا کمپرادور ها که در خدمت اشغالگران قرار داشته و جزء خائنین ملی محسوب میگردند، در سمت امپریالیست های اشغالگر قرار داشته و به تبعیت از آنها در یک جهت تضاد عمده قرار دارند، اما تضاد میان توده های مردمان کشور و آن بخش از فیودال ها و بورژوا کمپرادورهاییکه در خدمت اشغالگران قرار ندارند، از عمده گی برخوردار نبوده و نقش تابع ودرجه دوم دارد ،

۳_ تضاد میان دسته بندی های ارتجاعی _ عمدتاً به شکل دو دسته بندی ارتجاعی مربوط به امپریالیست های امریکایی و روسی :

این تضاد انعکاس دهنده منافع متضاد بخش های مختلف طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور و در عین حال انعکاس دهنده تضاد میان قدرت های مختلف امپریالیستی در افغانستان است، در حال حاضر با وجودی که تباری به جنبه عمده مناسبات میان این دو دسته بندی ارتجاعی مبدل گردیده است، اما تضاد میان آنها به عنوان یکی از تضاد های بزرگ جامعه همچنان وجود دارد و از عملکرد شدیدی برخوردار است ، تا زمانی که نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور بر حیات اقتصادی و سیاسی جامعه مسلط باشند، رقابت تبهکارانه و کشمکش سبعانه بر سر چپاول و غارت توده ها میان بخش های مختلف آنها ادامه خواهد داشت، تضاد میان دسته بندی های ارتجاعی صرفاً به تضاد میان دو دسته بندی ارتجاعی مربوط به امپریالیست های امریکایی و روسی محدود نمی گردد، در واقع تضاد های مهمی نیز میان بخش های مختلف دو دسته بندی متذکره وجود دارد،

دو تضاد اجتماعی مهمی که به تضاد های بزرگ فوق مرتبط بوده، از آنها منشا گرفته و در نهایت توسط آنها معین می گردند و به نوبه خود بر آنها تاثیرات جدی می گزارند عبارت اند از :

۱ _ تضاد میان زنان و شوونیزم مرد سالار :

این تضاد با وجودی که با تضاد های ملی و طبقاتی فرق داشته و اسلوب حل آن نیز متفاوت است، اما در هر حال موجودیت آن یک مسئله مهم در جامعه مستعمره _ نیمه فیودال افغانستان شمرده می شود، مسئله ستم بر زنان نباید به مثابه یک قضیه غیر مهم و فرعی تلقی گردد، زیرا که از یکجانب به محرومیت نصف نفوس جامعه از حقوق اجتماعی و فردی مربوط است و از جانب دیگر مناسبات غیر انسانی مرتبط با آن، جامعه را به نحو بسیار عمیق و گسترده _ از خانواده که کوچک ترین سلول جامعه است تا گستره های وسیع اجتماعی _ بصورت منقعی متأثر می نماید و به مثابه یک عامل مهم در حفظ و استحکام مناسبات مستعمراتی _ نیمه فیودالی نقش باری می کند،

۲ _ تضاد میان ملیت های تحت ستم و شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون :

گرچه در شرایط فعلی افغانستان که تضاد ملی با اشغالگران امپریالیست تضاد عمده جامعه محسوب می گردد، تضاد میان ملیت های تحت ستم و شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون نمی تواند بسیار شدید و حاد باشد، اما در اثر سیاست های فریکارانه امپریالیست های اشغالگر که در عین تکیه عمده روی شوونیزم پشتون، مرتجعین سایر ملیت ها را نیز مورد نوازش قرار می دهند، از یک جانب و خود فروشی های شوونیست های پشتون و مرتجعین غیر پشتون که هر یکی از طریق خوشخدمتی به امپریالیست ها برای دستیابی به امتیازات بیشتر می کوشند از جانب دیگر، مسئله ملیت ها در افغانستان کماکان حاد است و تأثیرات مهمی بر اوضاع کشور می گزارد،

مضون و وظایف انقلاب

خصلت مستعمره _ نیمه فیودال جامعه، مناسبات تولیدی مستعمراتی _ نیمه فیودالی حاکم بر جامعه و تضاد های طبقاتی و اجتماعی ناشی ازین مناسبات و خصلت، مضمون و وظایف مرحله فعلی انقلاب افغانستان را معین می نماید، انقلاب افغانستان به مثابه یک تحول سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی بنیادی، در مرحله فعلی باید نظام مستعمراتی _ نیمه فیودالی را سرنگون نماید و خصلت جامعه را در جهت کسب استقلال و آزادی حقیقی و تأمین منافع خلق های کشور از اساس تغییر دهد،

وظیفه عمده این انقلاب در شرایط فعلی، دفع و طرد اشغالگران امپریالیست، سرنگونی رژیم دست نشانده و کسب استقلال و آزادی حقیقی برای کشور و مردمان کشور است، وظایف بزرگ سه گانه این انقلاب در مرحله فعلی عبارت اند از: قطع سلطه امپریالیزم، سرنگونی نیمه فیودالیزم و مصادره سرمایه کمپرادور، مرتبط با این وظایف بزرگ، دو وظیفه مهم اجتماعی دیگر این انقلاب، یکی سرنگونی شوونیزم ملی و ستمگری ملی و تأمین حق تعیین سرنوشت برای تمامی ملیت ها است و دیگری سرنگونی شوونیزم مرد سالار نیمه فیودالی در راستای رفع کامل ستم بر زنان و تأمین تساوی کامل میان زنان و مردان، بدین صورت انقلاب افغانستان در مرحله فعلی دارای مضمون ضد امپریالیستی _ ضد ارتجاعی بوده و انقلابی است ملی _ دموکراتیک ،

ملی بخاطری که کسب استقلال و آزادی ملی از دست امپریالیزم یکی از وظایف بزرگ آن است، ملی بخاطری که مصادره سرمایه کمپرادور یعنی سرمایه انحصاری وابسته به امپریالیزم یکی از وظایف بزرگ آن است، ملی بخاطری که سرنگونی شوونیزم طبقه حاکمه ملیت پشتون و تأمین حق تعیین سرنوشت برای تمامی ملیت های کشور یکی از وظایف مهم اجتماعی آن محسوب می گردد، دموکراتیک بخاطری که سرنگونی نیمه فیودالیزم یکی از وظایف بزرگ آن محسوب می گردد، دموکراتیک بخاطری که سرنگونی شوونیزم مرد سالار نیمه فیودالی، یکی از وظایف اجتماعی مهم آن است،

جهت گیری انقلاب

با وجودی که انقلاب افغانستان در مرحله کنونی یک انقلاب بورژوا _ دموکراتیک است ، اما با انقلاب بورژوا _ دموکراتیک طراز کهن دو فرق کیفی دارد : یکی اینکه در این انقلاب مبارزه علیه امپریالیزم برای حصول استقلال و آزادی ملی بر وظایف انقلاب بورژوا _ دموکراتیک افزوده شده و یکی از وظایف بزرگ _ و در مرحله فعلی عمده _ انقلاب را تشکیل می دهد، دیگر اینکه سرنگونی نیمه فیودالیزم و ریشه کن کردن اساسی آن با مبارزه ضد امپریالیستی و از میان بردن بورژوازی کمپرادور قویاً در پیوند قرار گرفته است، بورژوازی ملی ناتوان تر از آن است که مسئولیت پیشبرد و به فرجام رساندن این انقلاب را به عهده بگیرد، بورژوازی کمپرادور، که نابودی اش یکی از وظایف بزرگ انقلاب است، بخاطر پیوند ها و وابستگی هایش به امپریالیزم و نیمه فیودالیزم، نه خواست پیشبرد انقلاب را دارد و نه توانش را و مهم تر از همه اینکه خودش دشمن

انقلاب محسوب می گردد، بنا به این دلایل است که این انقلاب ، مانند انقلابات بورژوا _ دموکراتیک طراز کهن، نمی تواند دارای جهتگیری سرمایه دارانه باشد ،

اصولاً در عصر حاضر که سیستم امپریالیستی بر تمام جهان مسلط است و نظام سرمایه داری خود آماج انقلاب جهانی است ، انقلاب ملی _ دموکراتیک در کشور تحت سلطه مستعمره _ نیمه فیودال مثل افغانستان باید در جوهر خود یک انقلاب ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی تا به آخر باشد ، چنانچه تحولات ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی توسط انقلاب تا به آخر دنبال نگردد، حتی یک انقلاب پیروزمند در فرجام فقط و فقط تغییراتی در درون سیستم به وجود می آورد و سلطه امپریالیزم و ارتجاع در اساس پا بر جا می ماند،

انقلاب ملی _ دموکراتیک افغانستان زمانی می تواند یک انقلاب ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی تا به آخر محسوب گردد که جزء جدایی ناپذیری از انقلاب جهانی ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی پرولتاریا و خلق های جهان باشد، چنین انقلابی نه تنها مستلزم برچیدن سلطه امپریالیزم و ارتجاع از افغانستان است، بلکه دارای جهت گیری علیه کل سیستم مسلط جهانی نیز باید باشد، بدین جهت نیز انقلاب ملی _ دموکراتیک افغانستان نمی تواند دارای جهتگیری سرمایه دارانه باشد، در واقع در عصر حاضر و تحت شرایط بین المللی حاکم و مسلط موجود، زمینه ای برای رشد مستقل سرمایه دارانه در کشور تحت سلطه مستعمره _ نیمه فیودال مثل افغانستان وجود ندارد،

با وجودی که نمی توان انقلاب افغانستان را در مرحله کنونی یک انقلاب سوسیالیستی محسوب کرد، اما باید راه را برای انقلاب سوسیالیستی هموار سازد، چنین انقلابی نه یک انقلاب دموکراتیک تیپ کهن، بلکه یک انقلاب دموکراتیک تیپ جدید، یعنی انقلاب دموکراتیک نوین است ،

انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان حلقه ای از حلقات انقلابات ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی خلق های تحت سلطه و بخشی از انقلاب جهانی پرولتاریایی است و در خدمت آن قرار دارد، این انقلاب با وجودی که ملی _ دموکراتیک است، اما دارای جهت گیری

انترناسیونالیستی سوسیالیستی _ کمونیستی می باشد، آنچنانکه نا دیده گرفتن این جهت گیری در واقع جز انکار خود انقلاب چیز دیگری نمی تواند به حساب آید،

جهت گیری سوسیالیستی انقلاب دموکراتیک نوین اساساً به این معنی است که این انقلاب مرحله اول یک انقلاب دو مرحله ای است، که بعد از به فرجام رسیدن، بلا فاصله به مرحله دوم یعنی انقلاب سوسیالیستی گذر می نماید، در عین حال، جهت گیری سوسیالیستی انقلاب دموکراتیک نوین به این معنی نیز هست که این انقلاب از همان ابتدا عناصر و گرایشات سوسیالیستی را در خود نهفته دارد و هر قدر پیش برود این عناصر و گرایشات تقویت و گسترش می یابند، این عناصر و گرایشات عبارت اند از :

— رهبری طبقه کارگر بر انقلاب و تقویت و گسترش این رهبری در جریان پیشرفت انقلاب ،

— تشویق و سازماندهی توده ها برای پیشبرد فعالیت های اقتصادی دسته جمعی و ایجاد سازمان های اقتصادی دسته جمعی در عرصه تولید و توزیع ،

— مبارزه برای نابودی بورژوازی کمپرادور به مفهوم بورژوازی بزرگ، انقلاب دموکراتیک نوین دارای خصلت متضاد و گذرا است، این انقلاب از یک جانب انقلاب بورژوا دموکراتیک است و از جانب دیگر باید راه را برای انقلاب سوسیالیستی باز نماید،

انقلاب ارضی که مالکیت ارضی نیمه فئودالی را از میان می برد، یک انقلاب بورژوایی است و در چوکات مالکیت فردی و خصوصی انجام می یابد، این انقلاب زمینه رشد سرمایه داری را مساعد می سازد، اما از آنجاییکه این انقلاب تحت رهبری پرولتاریا صورت می گیرد، اتحاد محکمی میان پرولتاریا و دهقانان _ به ویژه دهقانان فقیر و میانه حال _ به وجود می آورد و این امر زمینه های بسیار مساعدی برای ایجاد تحولات سوسیالیستی در دهات به وجود می آورد و انقلاب ارضی را گرایش سوسیالیستی می یخشد،

انقلاب دموکراتیک نوین از همان مراحل اولی ایجاد پایگاه های انقلابی در روستاها، فعالیت های اقتصادی کلکتیو و ایجاد سازمان های اقتصادی کلکتیو

زحمتکش‌شان را تشویق نموده و بصورت داوطلبانه سازماندهی می نماید، بدین ترتیب عناصر اقتصاد سوسیالیستی در متن اقتصاد دموکراتیک نوین، در مقابل شکل های فردی و خصوصی تولید و توزیع، ایجاد گردیده و پرورش می یابد.

انقلاب دموکراتیک نوین سرمایه داری را در کل از میان نمی برد و برای سرمایه داران ملی (متوسط) اجازه فعالیت داده و تا حدودی و برای مدت معینی به آنها اجازه رشد نیز می دهد، اما این انقلاب بورژوازی کمپرادور را سرنگون کرده و سرمایه کمپرادوری را مصادره می نماید، این اقدام از یکجانب به معنی مبارزه علیه سرمایه وابسته به امپریالیزم است و خصلت دموکراتیک دارد و از جانب دیگر به معنی مبارزه علیه سرمایه بزرگ است و خصلت سوسیالیستی دارد.

هدف غایی و دور نمای عالی انقلاب، رسیدن به جامعه جهانی بی طبقه کمونیستی است، برای پیشروی درین مسیر انقلابی، تنها سرنگونی نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور و از میان بردن مالکیت خصوصی فیودالی و مالکیت بورژوا کمپرادوری کافی نیست، بلکه به دنبال آن، سرنگونی بورژوازی و از میان بردن مالکیت خصوصی سرمایه داری در کل از طریق انقلاب سوسیالیستی نیز لازم است، برای گذار به برنامه حد اکثر یعنی انقلاب سوسیالیستی و حرکت به سوی کمونیزم جهانی، عبور از مرحله اول انقلاب یعنی انقلاب دموکراتیک نوین، در شرایط یک کشور مستعمره _ نیمه فیودال مثل افغانستان ضروری است، اما پس از آنکه این انقلاب به سرانجام رسید و پرولتاریا و متحدینش قدرت سیاسی سرتاسری را کسب کردند، گذار به انقلاب سوسیالیستی آغاز می گردد.

رهبری طبقه کارگر بر انقلاب دموکراتیک نوین، پذیرش این رهبری توسط سایر طبقات مردمی و تثبیت آن در جریان پیشرفت انقلاب در سطح کل جامعه، دولت انقلابی نوین را به مثابه شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا قادر می سازد که اهرم های کلیدی سیاست، اقتصاد، فرهنگ و امور اجتماعی را به دست گیرد و جامعه را به طرف انقلاب سوسیالیستی رهنمون گردد، از آن پس وظایف باقیمانده ملی و دموکراتیک انقلاب در چوکات عمومی انقلاب سوسیالیستی حل و فصل می گردد.

نیروهای محرکه انقلاب

توده های وسیع خلق های کشور یعنی کارگران، دهقانان، خرده بورژوازی و بورژوازی ملی (متوسط)، مجموعاً نیروهای محرکه بزرگ انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان را تشکیل می دهند، کارگران، دهقانان فقیر و میانه حال و اقشار پایینی و متوسط خرده بورژوازی که مورد استثمار شدید قرار گرفته و در فقر فوق العاده و محرومیت شدید از حقوق سیاسی، فرهنگی و اجتماعی به سر می برند و مورد تعدی، اجحاف و ستم شدید قرار می گیرند، نیروهای محرکه استوار انقلاب دموکراتیک نوین می باشند، دهقانان مرفه، قشر بالایی خرده بورژوازی و بورژوازی ملی نیز نیروهای محرکه انقلاب محسوب می گردند، ولی با نالاستواری و تزلزل مختص به خود شان در پیشبرد امر انقلاب، این طبقات و اقشار هر کدام از دید منافع و بر اساس وضعیت خاص خود شان در پیشبرد این انقلاب ذینفع اند و از پیروزی آن سود می برند،

موقعیت این اقشار و طبقات در رابطه با انقلاب یکسان نیست، دهقانان نیروی عمده انقلاب هستند، در حالیکه طبقه کارگر نقش رهبری در انقلاب را بر عهده دارد،

در جامعه مستعمره _ نیمه فیودال افغانستان که تولید نیمه فیودالی بر جامعه مسلط است، طبقه دهقان، طبقه مولد عمده محسوب می گردد و بخش عمده نفوس کشور را تشکیل می دهد، انقلاب دموکراتیک نوین نه تنها از لحاظ اینکه یک انقلاب ضد فیودالی است، بلکه از لحاظ اینکه یک انقلاب ضد امپریالیستی و همچنان به تبعیت از خصایل بزرگ انقلاب، یک انقلاب ضد شوونیستی است، نیز یک انقلاب دهقانی محسوب می گردد، زیرا که در آخرین تحلیل مسئله ملی یک مسئله دهقانی است،

انقلاب ارضی که محور اصلی انقلاب دموکراتیک نوین در کل است، قبل از همه انقلابی است در جهت تأمین منافع علیای توده های دهقانی، بدین جهت، دهقانان مقدم بر هر طبقه و قشری از پیشروی و پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین بهره مند می شوند، در جنگ مقاومت انقلابی و مردمی علیه امپریالیست های اشغالگر و رژیم دست نشانده شان، به مثابه یک جنگ توده یی، دهقانان باید نیروی عمده رزمنده را تشکیل دهند، بدون تحقق این امر، جنگ مقاومت مردمی و انقلابی یک جنگ توده یی نخواهد بود و امکان پیروزی نخواهد داشت،

بنا به همین دلایل دهقانان نیروی عمده انقلاب دموکراتیک نوین بوده و پیشبرد انقلاب عمدتاً بر عهده آنان قرار دارد،

انقلاب دموکراتیک نوین در جوهر خود یک انقلاب ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی پیگیر است، دهقانان با وجودی که نیروی عمده این انقلاب محسوب می گردند، بنا به خصایل ذاتی طبقاتی خود نمی توانند رهبری چنین انقلابی را بر عهده بگیرند، همچنان واضح است که بورژوازی ملی و خرده بورژوازی هرگز قادر نخواهند بود، انقلاب را به صورت درست و اصولی آغاز نمایند و تا به آخر پیش ببرند، زیرا که در نهایت بند های مشترک قوی و یا ضعیفی با مالکیت خصوصی سرمایه دارانه یعنی عنصر عمده مناسبات تولیدی امپریالیستی حاکم بر جهان دارند و قادر نیستند علیه کل سیستم جهانی موجود جهت گیری نمایند، این طبقات قادر نیستند از مرز های سیستم مسلط سرمایه داری امپریالیستی جهانی فراتر روند،

مرتبط با نیروهای محرکه طبقاتی و بزرگ انقلاب، دو نیروی محرکه اجتماعی و مهم انقلاب که از نیروهای محرکه طبقاتی انقلاب منشاء گرفته و در نهایت توسط آنها معین می گردند، عبارت اند از: مبارزات زنان برای کسب رهایی از ستم جنسی شوونیزم مرد سالار و مبارزات ملل تحت ستم برای رهایی ملی از ستم ملی شوونیستی

آن زنان معدودی که جزء رژیم دست نشانده بوده و در خدمت امپریالیست های اشغالگر قرار دارند و برنامه های آنها را پیش میبرند، از لحاظ سیاسی موقعیت خائنین ملی بورژواکمپرادور را دارند، همچنان آن نیروها و شخصیت های مربوط به ملیت های تحت ستم که بخشی از رژیم دست نشانده را تشکیل می دهند و در جرگه خائنین ملی خادم و خدمتگزار امپریالیست های اشغالگر و اجرا کنندگان برنامه های آنها شامل اند، از لحاظ سیاسی طبقات فئودال و بورژواکمپرادور را نمایندگی می نمایند، اما زنان مربوط به اقلات و طبقات مردمی و همچنان توده های مردمان ملیت های تحت ستم، علاوه از محرکات ملی و طبقاتی مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، دارای محرکات اجتماعی جنسی و ملیتی مبارزه علیه شوونیزم جنسی و شوونیزم ملی برای رهایی از ستم شوونیستی مرد سالار و ستم ملی شوونیستی هستند، محرکات اجتماعی جنسی

و ملیتی ایکه، عوامل مهمی در خدمت به تقویت صقبندی نیروهای محرکه ملی و طبقاتی انقلاب و به پیش سوق دادن کل پروسه انقلاب محسوب می گردند،

سه سلاح انقلاب :

انقلاب عملیه ای است آگاهانه، بدون سازماندهی و رهبری توده های مردم و در یک کلام بدون در دست داشتن سلاح های مورد نیاز انقلاب، برپایی، پیشبرد و به فرجام رساندنش ممکن نیست، سلاح های مورد نیاز برای انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان عبارت اند از :

۱ _ حزب کمونیست ،

۲ _ ارتش توده یی ،

۳ _ جبهه متحد ملی ،

۱ _ حزب کمونیست : حزب کمونیست، حزب سیاسی پرولتاریا و پیشاهنگ پرولتاریا در افغانستان است، رهبری طبقه کارگر بر انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان بطور مجموعی و بر مقاومت ملی مردمی و انقلابی در مرحله کنونی، از طریق رهبری حزب کمونیست بر این انقلاب و مقاومت تأمین می گردد، حزب کمونیست اساسی ترین سلاح مبارزاتی انقلاب دموکراتیک نوین محسوب می شود، در واقع همین حزب است که باید ارتش توده یی (دومین سلاح مبارزاتی انقلاب دموکراتیک نوین) را به وجود آورده و رهبری و هدایت نماید و همچنان جبهه متحد ملی (سومین سلاح مبارزاتی انقلاب دموکراتیک نوین) را سازماندهی و رهبری کند، بدون حزب کمونیست، نه ارتش توده یی می تواند به وجود آید و نه جبهه متحدی که تبلوری از اتحاد اقشار و طبقات مختلف خلق های کشور در مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع ، در مقطع کنونی عمدتاً علیه اشغالگران امپریالیست و دست نشانگان شان ، باشد،

۲ _ ارتش توده یی : لزوم بکار برد قهر انقلابی اصل عام در انقلابات تمامی کشور های جهان است و استراتژی مبارزاتی جنگ خلق، استراتژی جهان شمول برای تمامی انقلابات دموکراتیک نوین و انقلابات سوسیالیستی محسوب می گردد، در شرایط کنونی

افغانستان، جنگ خلق، شکل مشخص جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران امپریالیست و رژیم دست نشانده آنان را به خود می گیرد، برای اینکه بتوان چنین جنگی را آغاز نموده و بطرف پیروزی هدایت نمود، وجود نیروی نظامی انقلابی و مردمی حتمی است، این نیروی نظامی عبارت است از ارتش انقلابی توده‌یی که توسط حزب کمونیست به وجود آمده و سازماندهی و رهبری می گردد، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی جنگی است که نیروی انقلابی نظامی توده‌یی آغازگر آن بوده و بر بستر آن رشد و تکامل نموده و به یک ارتش انقلابی توده‌یی عمدتاً دهقانی مبدل می گردد،

۳_ جبهه متحد ملی: در انقلاب دموکراتیک نوین، علاوه بر حزب کمونیست و ارتش انقلابی توده‌یی، موجودیت یک جبهه متحد ملی وسیع که تمامی اقشار و طبقات خلق های کشور را در مبارزات ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی، در مقطع کنونی به صورت عمده در مبارزات ضد اشغالگران امپریالیست و دست نشاندهگان شان، در بر گرفته و متحد گرداند، نیز ضروری است، این جبهه فقط در صورتی می تواند سلاح کارآمدی برای انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان و در مقطع کنونی مقاومت ملی مردمی و انقلابی محسوب گردد که تحت رهبری طبقه کارگر از طریق رهبری حزب کمونیست قرار داشته باشد،

پایه اصلی جبهه متحد ملی را اتحاد کارگران و دهقانان تشکیل می دهد، از این رو حزب کمونیست نه تنها بخاطر تدارک، برپایی و پیشبرد جنگ خلق _ در مقطع کنونی در شکل مشخص جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی _ بلکه بخاطر ایجاد ستون فقرات جبهه متحد ملی نیز باید میان دهقانان رفته، عمیقاً در میان توده های دهقانی نفوذ کرده و با آنها متحد شود، فقط پس از آنکه مبارزات مسلحانه حزب کمونیست و توده های دهقانی تحت رهبری اش رشد نماید و پایگاه های انقلابی به وجود آید، زمینه واقعی و استوار برای پیوستن نیروهای خرده بورژوازی و بورژوازی ملی به جبهه متحد تحت رهبری حزب کمونیست به وجود می آید، هر قدر جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق) سیر رو به رشد داشته باشد و هر قدر پایگاه های انقلابی استحکام و گسترش بیشتری حاصل نماید، امکانات بیشتری برای تقویت و گسترش جبهه متحد ملی فراهم می گردد،

معهدا حزب کمونیست مکلف است حتی قبل از برپایی جنگ خلق (جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در شکل مشخص کنونی) و برقراری پایگاه های انقلابی، از هر امکان اصولی و انقلابی برای همکاری های جبهوی و فعالیت های مبارزاتی ائتلافی مشترک با نیروهای خرده بورژوازی و بورژوازی ملی در خدمت به فعالیت های تدارکی برای برپایی جنگ خلق (جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در شکل مشخص کنونی) فعالانه استفاده نموده و در پیشاپیش مبارزات مشترک ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی (مبارزات مشترک ضد اشغالگران و دست نشاندهگان شان در شکل مشخص کنونی) قرار داشته باشد،

این همکاری های جبهوی و فعالیت های مبارزاتی مشترک ائتلافی باید بر دو پایه اصلی استوار باشد :

۱ - مبارزه علیه امپریالیزم و ارتجاع _ مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و دست نشاندهگان شان در شکل مشخص کنونی،،

۲ - قبول موجودیت حزب کمونیست و به رسمیت شناختن استقلال ایدئولوژیک _ سیاسی و تشکیلاتی آن،

محور عمده جبهه متحد در شرایط کنونی که مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی دست نشانده شان وظیفه عمده مبارزاتی محسوب می گردد، مقاومت ملی علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده است، درین چهار چوب حزب کمونیست مکلف است برای همسویی و هماهنگی مبارزاتی میان تمامی نیرو ها و شخصیت های ضد اشغالگران و رژیم دست نشانده در چوکات مقاومت عمومی سعی و تلاش پیگیر به عمل آورد، چگونگی این تلاش و مبارزه به صورت مشخص در جریان عمل و طبق اوضاع و شرایط خاص روشن می گردد، ولی ضرورت پیشبرد آن انصراف ناپذیر است ،

مقاومت ملی مردمی و انقلابی :

از آنجاییکه افغانستان تحت اشغال قوت های نظامی امپریالیست های امریکایی و متحدین شان قرار دارد و اشغالگران یک رژیم دست نشانده متشکل از خائنین ملی را شکل داده اند؛ از آنجاییکه تضاد ملی خلق ها و ملیت های کشور با اشغالگران

امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان، تضاد عمده جامعه را تشکیل می دهد و از آنجاییکه وظیفه عمده انقلاب در شرایط فعلی دفع و طرد اشغالگران امپریالیست و سرنگونی رژیم دست نشانده و کسب استقلال و آزادی حقیقی برای کشور و مردمان کشور است، شکل مشخص کنونی انقلاب دموکراتیک نوین عبارت است از : مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده آنان،

در مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران امپریالیست و رژیم دست نشانده آنان، تمامی وظایف مبارزاتی دموکراتیک و ملی دیگر تابع مبارزه ملی ضد اشغالگران و خاینین ملی می گردد، در این چهار چوب مبارزه طبقاتی شکل مبارزه ملی به خود می گیرد و نیازمندی های مبارزه ملی ضد اشغالگران و خاینین ملی، مبداء حرکت کلیه خواست های مبارزه طبقاتی می گردد، به عبارت دیگر مبارزه طبقاتی علیه طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور تابع مبارزه ملی ضد اشغالگران و دست نشانندگان شان می گردد، همچنان مبارزه ملی علیه امپریالیست های غیر اشغالگر نیز تابع مبارزه ملی علیه اشغالگران امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان است، مسلم است که مبارزه علیه شوونیزم مرد سالار و همچنان مبارزه علیه شوونیزم ملیت حاکم نیز تابع مبارزه مذکور بوده و باید در خدمت پیشبرد آن قرار داشته باشد،

اما تابعیت مبارزات بزرگ و مهم دیگر از مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان به این مفهوم نیست که آن مبارزات کلاً نادیده گرفته شده و به فراموشی سپرده شوند، علیرغم اینکه در شرایط مشخص کنونی مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان عمده است، اما عرصه های مبارزاتی بزرگ و مهم دیگر نیز کماکان به موجودیت خود ادامه داده و بزرگی و اهمیت شان را حفظ می کنند، مبارزه در این عرصه ها نیز پیش می رود و به نوبه خود و در حد خود روی عرصه عمده مبارزه تأثیر می گذارد، لذا مبارزه در این عرصه ها نمی تواند تعطیل بردار شود،

رابطه میان مقاومت علیه اشغالگران امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان و سایر عرصه های بزرگ و مهم مبارزات دموکراتیک و ملی، توسط هر دو جنبه متذکره فوق معین می گردد، بطور مشخص، انقلاب ارضی که محور اصلی انقلاب دموکراتیک نوین در کل است و بدون آن سخنی هم نمی توان از سرنگونی نیمه فیودالیزم و

پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین به میان آورد، در شرایط مشخص کنونی و هر شرایط دیگری نمی تواند به طور کلی تعطیل شده و به فراموشی سپرده شود، این انقلاب را می توان _ و باید _ در شرایط مشخص کنونی نیز پیش برد، اما در تابعیت از مقاومت علیه اشغالگران و خائنین ملی دست نشانده شان ، زمین های مالکین ارضی مرتبط به رژیم دست نشانده و خدمتگزار امپریالیست های اشغالگر باید بی مهابا و با قاطعیت صادره شده و میان دهقانان بی زمین و کم زمین تقسیم گردد، این اقدام به مفهوم تابعیت مبارزه برای انقلاب ارضی از مقاومت علیه اشغالگران و خائنین ملی دست نشانده شان است ، اما در مورد مالکان ارضی ای که در صفوف مقاومت علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده قرار داشته باشند، می توان به تقلیل بهره مالکانه و تقلیل سود و سایر اصلاحات دموکراتیک در دهات دست زد و در شرایط فعلی علی العجاله به صادره ارضی آنان اقدام نمود، این نیز به مفهوم تابعیت مبارزه دموکراتیک از مبارزه ملی ضد اشغالگران و رژیم دست نشانده است، اما نمی توان به هیچ صورتی از اجرای این اقدامات دموکراتیک صرفنظر نمود، زیرا که این امر به مفهوم تعطیل مبارزه دموکراتیک بطور کلی و دست نخورده باقی ماندن تام و تمام مناسبات مسلط موجود میان مالکان ارضی و دهقانان است، همچنین است سایر عرصه های مبارزاتی،

به این ترتیب مبارزات دموکراتیک در متن مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران و خائنین ملی دست نشانده شان پیش می رود، انقلاب دموکراتیک نوین را نمی توان به دو مرحله کاملاً مجزا از هم ، یکی مرحله ملی و دیگری مرحله دموکراتیک، تقسیم کرد و در شرایط فعلی صرفاً مبارزه علیه اشغالگران و دست نشاندهگان شان را در دستور کار قرار داد، صرفنظر کردن از مبارزات دموکراتیک و صرفاً مبارزه علیه اشغالگران امپریالیست و دست نشاندهگان شان را مد نظر قرار دادن در واقع به این مفهوم است که کلیت مقاومت ملی در چهار چوب مناسبات نیمه فیودالی مسلط پیش برود و نه به مثابه مرحله ای از انقلاب دموکراتیک نوین، اگر مقاومت ملی به مثابه مرحله ای از انقلاب دموکراتیک نوین در نیاید که در آن مبارزه ملی علیه اشغالگران و خائنین ملی عمده و رهبری کننده است ، ولی مبارزه دموکراتیک و مبارزه ملی علیه سایر امپریالیست ها و مبارزه ملی علیه شونیست ها نیز در آن وجود دارد و پیش برده می شود ، ولی به تابعیت از مقاومت ملی و در خدمت آن ، فرجامش فقط می تواند یک فاجعه ملی باشد ،

تجربه جنگ مقاومت ضد سوسیال امپریالیزم شوروی در این مورد یک نمونه گویا و روشن تاریخی است، تثبیت و تسجیل رهبری ارتجاعی فیودال - کمپرادوری بر آن مقاومت، سرانجام آنچنان به فاجعه ملی منجر شد که پای امپریالیست های امریکایی و متحدین شان را به کشور کشاند و بار دیگر افغانستان به یک کشور تحت اشغال مبدل گردید،

ازینجا است که ضرورت بر پایی مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران و خائنین ملی دست نشانده شان به میان می آید، برپایی و پیشبرد مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مفهوم پیشبرد سیاست در های بسته در مقاومت ملی ضد اشغالگران و خائنین ملی دست نشانده شان نیست، بلکه به مفهوم رد تسلیم طلبی طبقاتی در جریان این مقاومت از سوی نیرو های انقلابی است و مقدم بر آن به مفهوم تکیه روی عوامل پیشرونده و تکامل یابنده مقاومت ملی است،

واقعیت این است که مقاومت علیه اشغالگران و دست نشانده گان شان با توسل به عوامل ارتجاعی و کهنه شده و به مفهوم دفاع از مناسبات اجتماعی و فرهنگی ارتجاعی نمی تواند به هیچ جایی برسد، اینچنین مقاومتی حتی نمی تواند گسترش و عمق یابد چه رسد به اینکه به فرجام پیروزمند برسد، اینچنین مقاومتی فقط می تواند در صورت حمایت وسیع توسط قدرت های امپریالیستی رقیب امپریالیزم امریکا، چانس گسترش، تعمیق و احیاناً پیروزی نسبی، مثل مقاومت ضد سوسیال امپریالیزم شوروی، داشته باشد، در شرایط حاضر چنین حمایتی وجود ندارد و احتمال به وجود آمدن آن نیز شدیداً ضعیف است،

از لحاظ داخلی، اینچنین مقاومتی فقط می تواند در صورت حمایت وسیع طبقات ارتجاعی فیودال و بورژوا کمپرادور چانس گسترش و تعمیق داشته باشد، آنهم در صورتی که این طبقات بتوانند توده های مردم را به دنبال خود بکشانند، اما طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور عمدتاً به امپریالیست های اشغالگر پیوسته اند و جرگه خائنین ملی را تشکیل داده اند، توده های مردم طی چند دهه گذشته، سیاستهای ارتجاعی و عواقب آنرا با گوشت و پوست خود لمس کرده اند و حاضر نیستند تحت پرچم این سیاست ها بسیج شوند، قاومت ملی مردمی و انقلابی، مقاومت ملی ای است که هم از لحاظ داخلی و هم از لحاظ بین المللی عوامل مساعدی برای گسترش،

تعمیق، پیشروی و به فرجام پیروزمند رسیدن آن وجود دارد، این عوامل مساعد عبارت اند از :

۱ - پایه مبارزاتی وسیع در میان توده های مردم ،

۲ - اعتلای نهضت انقلابی خلق های امریکا و سایر کشور های امپریالیستی و کمک آنها به مقاومت ملی در افغانستان،

۳ - اعتلای مقاومت و مبارزه علیه امپریالیزم امریکا و متحدینش در سایر کشور های مستعمره و نیمه مستعمره ،

این عوامل به صورت بالقوه و بالفعل وجود دارند ، بالفعل ساختن و فعال ساختن بیشتر و بیشتر آنها خود یک موضوع مبارزاتی است، موضوعی که متحقق ساختن آن هم ممکن است و هم ضروری، اما علیرغم این مسایل، بر پایایی و پیشبرد مقاومت مردمی و انقلابی به مفهوم جواز جنگ داخلی نیست، همسویی و هماهنگی مبارزاتی میان تمامی نیرو های مقاومت کننده علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده، امری است مطلوب و ضروری و حزب کمونیست شدیداً برای تحقق آن مبارزه می نماید، اینکه این همسویی و هماهنگی مبارزاتی چه شکلی در آینده خواهد گرفت و چه مشکلاتی بر سر راه تحقق آن وجود خواهد داشت، بسته به شرایط و اوضاع مشخص است و صرفاً اراده و خواست حزب کمونیست نمی تواند آنرا متحقق سازد، اما خواست حزب کمونیست برای پیشبرد این مبارزه هرگز به مفهوم تسلیم طلبی طبقاتی نیست، این مبارزه اساساً مبتنی بر استقلال ایدئولوژیک _ سیاسی ، تشکیلاتی و نظامی حزب کمونیست در یک چوکات عمومی مقاومت هماهنگ و همسو علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده است ،

ضرورت بر پایایی و پیشبرد مقاومت ملی مردمی و انقلابی به این معنی است که حزب کمونیست در مقاومت ملی علیه اشغالگران و خابنین ملی با درفش و شعار های مستقل خود شرکت می نماید و در این چوکات توده های تحت رهبری خود راسازماندهی کرده و در اتحاد فشرده با نیرو های متحد نزدیک ، مبارزه می نماید ،

مقاومت ملی مردمی و انقلابی باید یک مبارزه همه جانبه و دارای اشکال گوناگون باشد، از آنجاییکه کشور تحت اشغال نیرو های نظامی امپریالیست های امریکایی و

متحدین شان قرار دارد، شکل مسلحانه این مقاومت عمده است و سایر اشکال این مبارزه تابع آن است، به عبارت دیگر جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، شکل عمده این مقاومت است و اشکال مبارزاتی غیر جنگی، علیرغم اینکه غیر قابل انصراف اند، نقش تابع و فرعی دارند،

یقیناً مقاومت ملی علیه اشغالگران امپریالیست امریکایی و متحدین شان و خاینین ملی، یک مقاومت سخت، طولانی و مشکل خواهد بود، این یک مبارزه نا برابر میان خلق ها و ملیت های یک کشور ضعیف، ناتوان و عقب نگه داشته شده و ویران از یک طرف و یک ابر قدرت جهانی یک تاز و متحدین امپریالیست آن و خاینین ملی دست نشانده شان از طرف دیگر است، این حالت می تواند پایه و زمینه برای تیوری انقیاد ملی به وجود آورد، بناءً پیشبرد مبارزه نظری و عملی علیه تیوری انقیاد ملی از ضرورت جدی برخوردار است،

تیوری انقیاد ملی شامل دو موضوع است: یکی اینکه گویا انقیاد ملی به نفع مردمان کشور است و دیگر اینکه مردمان ما توان بیرون راندن اشغالگران امپریالیست و سرنگونی رژیم دست نشانده آنان را ندارند،

امپریالیست های اشغالگر ادعا دارند که بخاطر نابودی تروریسم و باز سازی افغانستان به این کشور آمده اند و نه تنها مردمان افغانستان را از شر طالبان و القاعده آزاد کرده اند بلکه این کشور ویرانه را آباد نیز می نمایند، این دروغ بزرگ باید افشا گردد، آنها تحت این بهانه کشور ما را اشغال کرده اند و استقلال و آزادی مردمان ما را پامال کرده اند،

آنها چنین می نمایند که قدر قدرت جهان اند و در جهان امروزی هر چه اراده نمایند، انجام می دهند و مردمان افغانستان بسی ناتوان تر از آن اند که بتوانند علیه آنها بایستند و مقاومت کنند و آنها را از افغانستان بیرون برانند، کل تاریخ نسل بشر و به ویژه کل تاریخ معاصر جهان و افغانستان بطلان این زور نمایی را ثابت می سازد،

امپراطوری برتانیه کبیر که آفتاب در قلمرو آن غروب نمی کرد، سر انجام افول کرد و افول آن از همین افغانستان عقبمانده و ضعیف آغاز گردید، امپراطوری سوسیال

امپریالیسم شوروی که بر نصف جهان حاکم بود، سرانجام فرو پاشید و فرو پاشیدن آن از همین افغانستان عقب نگه داشته شده و ضعیف آغاز گردید ،

امپریالیسم امریکا سیاست استعمارگرانه خود را در قرن بیست و یک از اشغال همین افغانستان عقب نگه داشته شده و ضعیف و ویرانه آغاز کرده است و اولین گلوله های مقاومت علیه قوت های اشغالگر آن از همین جا شلیک شده است ، آیا بعید است که افول و فروپاشی امپراطوری امریکا نیز همانند امپراطوری های انگلیس و تزاران نوین ، از همین افغانستان ناتوان و ضعیف و ویرانه آغاز گردد؟

اهداف انقلاب دموکراتیک نوین :

تحقق اهداف سیاسی ، اقتصادی و فرهنگی انقلاب دموکراتیک نوین به یکبارگی و فقط پس از کسب قدرت سیاسی سرتاسری توسط پرولتاریا و متحدینش صورت نمی پذیرد، دستیابی به این اهداف از همان اولین روز های جنگ خلق ، فعلاً در شکل جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، ایجاد پایگاه های انقلابی و شکلگیری قدرت سیاسی انقلابی مدنظر قرار می گیرد، هر قدر جنگ خلق ، در شرایط کنونی در شکل جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، گسترش پیدا نماید و هر قدر استحکام و وسعت قدرت سیاسی انقلابی بیشتر گردد، زمینه های تحقق اهداف انقلاب دموکراتیک نوین در ابعاد مختلف افزایش می یابد ، پروسه طولانی جنگ خلق ، منجمله در شکل کنونی آن، پروسه تطبیق و اجرای اهداف انقلاب دموکراتیک نوین در ابعاد مختلف است، پس از کسب قدرت سیاسی سراسری توسط حزب کمونیست و توده های تحت رهبری و متحدین سیاسی اش که گذار به انقلاب سوسیالیستی آغاز می گردد، اهداف باقیمانده انقلاب دموکراتیک نوین در چوکات عمومی انقلاب سوسیالیستی تحقق می یابد ،

بر آورده شدن اهداف انقلاب دموکراتیک نوین در ابعاد مختلف، تحایف تقدیمی حزب کمونیست و یا سازمان سیاسی دیگری نیست که به توده ها پیشکش گردد، بلکه ثمره مبارزات سخت، طولانی و خونین خود آنها علیه امپریالیست ها و مترجعین داخلی است که تحت رهبری حزب کمونیست پیش برده می شود، پیروزی در این مبارزات بهای گرانی را از توده ها، حزب کمونیست و نیرو های سیاسی متحدش طلب می نماید، بدون آمادگی برای پرداخت چنین بهایی، پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین ممکن

نخواهد بود. انقلاب دموکراتیک نوین یک انقلاب سیاسی، اقتصادی و فرهنگی است، این انقلاب با دفع تجاوز و اشغالگری امپریالیستی و سرنگونی رژیم دست نشانده و با قطع سلطه امپریالیزم و نابودی قدرت سیاسی ارتجاعی بطور کلی، استقلال و آزادی حقیقی کشور و مردمان کشور را تأمین نموده و حاکمیت سیاسی انقلابی توده ها را برقرار می نماید، این انقلاب با نابودی اقتصاد مستعمراتی _ نیمه فیودالی و نیمه فیودالی _ نیمه مستعمراتی، اقتصاد دموکراسی نوین را به وجود می آورد و با زدودن فرهنگ ارتجاعی مسلط، فرهنگ ملی، علمی، توده ای و انقلابی را پرورش می دهد،

اهداف سیاسی

الف __ طرد و اخراج نیرو های متجاوز و اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده، در شرایط کنونی که کشور تحت اشغال نیروهای اشغالگر امپریالیست های آمریکایی و متحدین شان قرار دارد، طرد و اخراج این نیرو های اشغالگر از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده، اولین گام در راستای کسب استقلال و آزادی حقیقی برای کشور و مردمان کشور است و هدف عمده انقلاب محسوب می گردد، بر آورده شدن همزمان هر دو جزء این هدف، یعنی اخراج قوای اشغالگر و سرنگونی رژیم دست نشانده، میتواند _ و باید _ مطلوب و مرجح باشد، ولی این امکان نیز وجود دارد که پس از دفع و طرد قوای اشغالگر از کشور، رژیم دست نشانده، با حمایت های بیدریغ اربابان امپریالیستی اش بتواند همچنان به حیات ننگین خود ادامه داده و مرحله دیگری از مبارزه، یعنی مبارزه علیه رژیم بازمانده از دوران اشغال کشور، بر مردمان ما تحمیل گردد،

ب __ سرنگونی حاکمیت ارتجاعی طبقات فیودال و بورژواکمپرادور، اگر حزب کمونیست، توده های تحت رهبری حزب و متحدین سیاسی نزدیکش بتوانند مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی دست نشانده شان را به نحو استوار و جدی پیش ببرند و رهبری انقلابی بر کلیت مقاومت به قسمی تثبیت گردد که بعد از اخراج قوای اشغالگر از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده، قدرت سیاسی سرتاسری به دست توده های مردم بیفتد، هدف سرنگونی کلی حاکمیت ارتجاعی طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور نیز در جریان مقاومت و مبارزه علیه

اشغالگران و رژیم دست نشانده حاصل خواهد شد، ولی ممکن است بنا به یکسلسله عوامل داخلی و خارجی، جریان تحولات به قسم دیگری پیش برود و حتی بعد از اخراج قوای اشغالگر و سرنگونی رژیم دست نشانده، هدف سرنگونی کلی حاکمیت ارتجاعی فیودال _ کمپرادور بر آورده نشده باقی بماند، در آن صورت مرحله ای از مبارزه و جنگ داخلی علیه ارتجاع حاکم ، در مقابل حزب کمونیست ، توده های تحت رهبری و متحدین سیاسی اش قرار خواهد داشت ،بر آورده شدن تمامی اهداف سیاسی ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی انقلاب دموکراتیک نوین، در مرحله مقاومت و مبارزه علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده ، کمال مطلوب و مورد خواست جدی خواهد بود و باید برای تحقق آن سعی و تلاش پیگیر به عمل آورد، ولی توجه به این امر ضروری است که در مرحله کنونی تحقق این خواست محور مبارزاتی و هدف عمده نیست، بلکه اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی و سرنگونی رژیم دست نشانده ، هدف عمده محسوب می گردد و تمامی اهداف دیگر ، منجمله هدف کوتاه نمودن هر چه بیشتر مراحل مختلف انقلاب دموکراتیک نوین ، تابع این هدف عمده خواهد بود ،

ج __ بر قراری حاکمیت سیاسی توده ها یعنی بر قراری دیکتاتوری دموکراتیک خلق ،

حاکمیت سیاسی توده ها یا دیکتاتوری دموکراتیک خلق، شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا و مبتنی بر سیستم شورا های نمایندگان توده های وسیع خلق ها است، این شورا ها که بر اساس یک سیستم انتخاباتی همگانی توده های وسیع خلق ها، بدون در نظر گرفتن تمایزات جنسی، ملیتی، اعتقادی، آموزشی و غیره میان آنها و سلب حقوق انتخاباتی از دشمنان آنها، در دهات، نواحی ، ولسوالی ها، شهر ها، ایالات و نهایتاً در سراسر کشور تحت رهبری پرولتاریا به وجود می آیند، ارگان های محوری قدرت انقلابی محسوب می گردند، این شورا ها علاوه از وضع قوانین نوینی که انعکاس دهنده منافع کارگران، دهقانان و سایر توده های خلقها است ، ارگان های قدرت اجرایی و قضایی تحت رهبری پرولتاریا در تمامی سطوح و در بخش های مختلف را انتخاب نموده و نظارت دایمی بر آنها اعمال می کنند ، شورا های کارگران ، شوراهای دهقانان و شورا های سربازان از اهمیت اساسی برخوردار بوده و موجودیت و فعالیت آنها اساس نظام شورایی را تشکیل می دهد ،

نمایندگان شورا ها در سطوح مختلف ، برای دوره های معین انتخاب می شوند ، اما در صورتی که توده ها بخواهند می توانند نماینده منتخب شان را قبل از موعد معینه خلع نموده و نماینده جدیدی انتخاب کنند ، سیستم قدرت در حاکمیت توده یی مبتنی بر سانترالیزم دموکراتیک است، این سیستم اراده جمعی توده های انقلابی تحت رهبری پرولتاریا را بطور محکمی در خود متبلور می سازد و کلیت توان و قوت مبارزاتی توده ها علیه دشمنان انقلاب را در خود جمع می نماید ، چگونگی تشکیل و همچنان ترکیب شورا های توده یی نظر به اوضاع مشخص هر دوره از مبارزه انقلابی مشخص و معین می گردد ، در دوره ای که هنوز پایگاه های انقلابی توده یی در مراحل ابتدایی شکل گیری خود قرار دارند و هنوز مخفی و یا نیمه مخفی هستند، شورا های توده یی نیز شکل مخفی و نیمه مخفی خواهند داشت، ولی پس از آنکه این پایگاه ها وضع تثبیت شده ای پیدا کردند، متناسب با این وضع ، حالت مخفی و نیمه مخفی شورا های توده یی نیز تغییر خواهد کرد، ترکیب این شورا ها در دوره مقاومت و مبارزه علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده مبتنی بر شرکت نمایندگان توده های شامل در مقاومت ملی مردمی و انقلابی و در دوره های جنگ داخلی مبتنی بر شرکت نمایندگان توده های رزمنده علیه ارتجاع حاکم خواهد بود، در دوره مقاومت علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده، خاینین ملی و تسلیم طلبان از شرکت در این شورا ها محروم خواهند بود، در حالیکه در دوره های جنگ داخلی، طبقات فیودال و بورژوا کمپرادور بطور کلی و همچنان عناصر ضد انقلابی در مجموع حق شرکت در این شورا هارا نخواهند داشت ،

د _ _ تمامین حقوق و آزادی های دموکراتیک سیاسی و مدنی افراد، این حقوق، شامل حق آزادی عقیده و بیان، مطبوعات، اجتماعات، مسافرت، کار، انتخاب شغل، تحصیل، تشکیل احزاب سیاسی، تشکیل اتحادیه های صنفی، مصونیت مسکن، مکاتبه و مخابره بوده و مبنای آن مبارزات قاطع و سازش نا پذیر علیه امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور و همچنان مبارزه علیه شوونیزم جنسی و شوونیزم ملی است، قدرت انقلابی، عقاید مخالف را مورد سرکوب قرار نمی دهد، البته فعالیت سازمان یافته برای ضربه زدن به قدرت انقلابی و یا سرنگونی کلی آن در جهت احیای نظم ارتجاعی تحمل نخواهد شد ،

ه __ تأمین آزادی ملیت های تحت ستم از سلطه شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون،

الغاء وحدت اجباری و تحمیلی فعلی ملیت های مختلف کشور و تامین وحدت انقلابی و داوطلبانه میان آنها، بر اساس قبول حق تعیین سرنوشت برای تمامی ملیت ها و مبارزات پیگیر و متحدانه علیه امپریالیزم و ارتجاع، در شرایط کنونی عمدتاً علیه اشغالگران امپریالیست و رژیم دست نشانده،

وحدت ملیت های مختلف افغانستان در داخل یک کشور باید داوطلبانه باشد، چنین وحدتی تامین نخواهد شد مگر اینکه هر یک از ملیت های کشور حق داشته باشد که بر مبنای حق تعیین سرنوشت، در صورت عدم تمایل به حفظ اتحاد کشوری با سایر ملیت ها، کشور جداگانه ای برای خود تشکیل دهد، این مسئله نباید با آن مطلب که آیا جدایی به نفع این یا آن ملیت هست یا نه؟ اشتباه شده و یکی گرفته شود، به همین جهت از آنجاییکه در شرایط فعلی، جدایی به نفع هیچ یک از ملیتها و به نفع انقلاب نیست، هدف انقلاب دموکراتیک نوین، علیرغم به رسمیت شناختن حق ملیت ها در تعیین سرنوشت شان تا حد جدایی، تأمین وحدت انقلابی داوطلبانه آنها در داخل یک کشور است و نه بیرون رفتن شان ازین محدوده، البته در شرایط دیگری چنانچه بیرون رفتن ملیت خاصی از محدوده وحدت کشوری به نفع انقلاب بوده و به منافع انقلابی همان ملیت خدمت نماید، نه تنها جلو گیری از چنین جدایی و مخالفت با آن نا درست و غیر اصولی خواهد بود، بلکه تشویق و حمایت فعال از آن نیز امر لازمی محسوب خواهد شد،

تقسیمات رسمی اداری کشور یکی از نشانه های اصلی اعمال ستم ملی بر ملیت های غیر پشتون بر پایه انکار موجودیت آنها به مثابه ملیت های جداگانه است، از میان برداشتن این تقسیمات اداری و ایجاد ایالاتی که مرز های آنها بر مبنای ترکیب ملیتی جمعیت در مناطق مختلف کشور تعیین شده باشد، ضرورت اجتناب ناپذیر دارد، هر یک از ایالات کشور به مثابه محدوده مورد سکونت یک ملیت مشخص باید دارای شورای نمایندگان خلق و حکومت مختص به خود بوده و به عنوان یک واحد ملی دارای حق حاکمیت باشد، این ایالات در امور داخلی شان خود مختاری های وسیع داشته و اجرای پالیسی های عمومی سیاسی، اقتصادی و فرهنگی دموکراتیک نوین را طبق

مقتضیات و شرایط ویژه شان پیش خواهند برد، حقوق سیاسی، اقتصادی و فرهنگی اقلیت های ملی ساکن در این ایالات باید محفوظ باشد، در شرایط فعلی که وحدت تمامی ملیت های کشور در مقاومت علیه اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی دست نشانده شان بی نهایت ضروری و حتمی است ، مسئله ملیت ها از حساسیت زیادی برخوردار است ، قبول حق تعیین سرنوشت برای تمامی ملیت ها می تواند _ و باید _ به مثابه یک محرک نیرومند و پر توان در خدمت تأمین این وحدت قرار گرفته و همچون سلاح موثری علیه اشغالگران و خائنین ملی به کار برده شود،

و _ برقراری تساوی میان زنان و مردان از لحاظ سیاسی ،

مسایل اصلی ای که اجرای آنها می تواند این هدف را بر آورده سازد عبارت اند از :

۱ _ برخورداری زنان از حقوق مساوی با مردان در فعالیت های سیاسی ، فراهم آوری زمینه های شرکت فعال زنان در مقاومت ملی مردمی و انقلابی ، منجمله در فعالیت های جنگی ، در شرایط فعلی از نقش عمده برخوردار است،

۲ _ برخورداری زنان از حق رأی، حق انتخاب کردن و حق انتخاب شدن در انتخابات شورا های توده یی و تعیین مقامات اجرایی و قضایی دولت انقلابی، به طور یکسان با مردان،

۳ _ اجبار یکسان برای زنان و مردان در داشتن سند تابعیت،

۴ _ ترویج آموزش نظامی در میان زنان و تشویق آنها برای پیوستن به دسته های نظامی،

ز _ جدایی دین از دولت ، لغو دین رسمی ، تأمین آزادی اعتقاد به ادیان و مذاهب گوناگون و تأمین آزادی عدم اعتقاد به دین و مذهب، استفاده از دین اسلام به مثابه حربه ایدئولوژیک _ سیاسی در جهت توجیه حاکمیت سیاسی ارتجاعی فئودالی و فئودال _ کمپرادوری در افغانستان، دارای تاریخ طولانی است، اسلام به عنوان یک ایدئولوژی سیاسی تاریخاً به نیروهای فئودالی تعلق داشته است، در دوره های اخیر نیرو های بورژوا کمپرادور، بورژوا ناسیونالیست و خرده بورژوایی _ البته به دنباله روی از

نیرو های فیودالی و یا در اتحاد با آنها _ نیز از آن استفاده می نمایند، اسلامی بودن وجه مهمی از حاکمیت دست نشانده کنونی را تشکیل می دهد،

انقلاب دموکراتیک نوین حاکمیت سیاسی مذهب و جنبه مذهبی دولت را از میان می برد، دولت دموکراتیک نوین یک دولت غیر مذهبی است که از دین و مذهب جدا بوده و هیچ دینی را به عنوان دین رسمی کشور به رسمیت نمی شناسد، در جامعه دموکراتیک نوین دین به امر خصوصی افراد مبدل می گردد، از این جهت افراد از آزادی اعتقاد به هر دین و مذهبی و همچنان از آزادی عدم اعتقاد به دین و مذهب برخوردار می گردند، انقلاب دموکراتیک نوین امتیازات سیاسی و اجتماعی ویژه روحانیون و امتیازات نژادی _ مذهبی ویژه سادات را از میان می برد و نمایشات دسته جمعی خرافاتی را که با عقاید خالص مذهبی ربطی ندارند و در واقع نمایشات سیاسی و اجتماعی اند، منسوخ اعلام می نماید و تمامی ادارات مذهبی دولتی را بر می چیند،

ح _ ایجاد یک سیستم اداری خدمتگزار مردم و منزله از فساد و کاغذ بازی، کاغذ بازی، اختلاس، رشوه ستانی، واسطه بازی و اقربا پروری، امراض عمومی موجود در تمامی ادارات دولتی کنونی است، روشن است که این ادارات هرگز نمی توانند از امراض متذکره پاک و منزله باشند، زیرا که آنها در اساس بر پایه خدمت به توده ها بنا نشده اند، بلکه به عنوان وسیله ای برای اعمال حاکمیت نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور و دستگاهی برای خدمتگزاری به امپریالیزم به میان آمده اند، بناءً حتمی و لازمی است که ادارات دولتی کنونی توسط انقلاب از بیخ و بن کنده شوند تا بتوان به جای آنها یک سیستم اداری خدمتگزار مردم و منزله از فساد و کاغذ بازی به وجود آورد، در چنین سیستمی نه تنها کنترل دقیق اداری از بالا، بلکه نظارت و تفتیش توسط شورا های نمایندگان توده ها نیز وجود دارد و شورا ها نهاد های ویژه ای برای اجرای این مسئولیت ایجاد می نمایند،

ط _ مساعد ساختن شرایط سیاسی مناسب برای عودت آبرومندان آوارگان به کشور، این صرفاً تحقق اهداف سیاسی انقلاب دموکراتیک نوین، در شرایط فعلی به طور عمده طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده، است که شرایط مساعد سیاسی برای عودت آبرومندان آوارگان به کشور را بطور اساسی به وجود می آورد، هر چند که ممکن است تشدید تصادمات نظامی در جریان جنگ

مقاومت ملی و پروسه جنگ خلق بطور کلی، باعث آوارگی عده ای از توده ها گردد، علیرغم این مطالب ضروری است که از یک جانب با برنامه ارتجاعی و امپریالیستی عودت آوارگان به نحو جدی مبارزه شود و از جانب دیگر اجرای پالیسی های انقلابی معین و مشخص در مواقع لازمه رویدست گرفته شود،

ی __ انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان بخشی از انقلاب جهانی است، افغانستان انقلابی باید به مثابه پایگاهی برای انقلاب جهانی تلقی گردد که فعالانه در خدمت مبارزات پرولتاریا و خلق های تحت ستم جهان قرار داشته و در این راه از هیچگونه فداکاری دریغ ننماید، بر پای، پیشروی، موفقیت سرتاسری و تکامل انقلاب دموکراتیک نوین افغانستان، منجمله در شکل مقاومت ملی مردمی و انقلابی کنونی آن، از یک جانب به رشد و اعتلای انقلاب جهانی خدمت می نماید و از جانب دیگر خود در گرو رشد و اعتلای آن قرار دارد،

ک __ اتخاذ سیاست خارجی مستقلانه انقلابی برای قطع کامل سلطه امپریالیزم بر کشور و جلوگیری از برقراری مجدد آن، طرد و اخراج قوت های اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده، گام عمده در راستای قطع سلطه امپریالیزم بر کشور محسوب می گردد، برای قطع کامل این سلطه و جلوگیری از برقراری مجدد آن لازم است که قدرت انقلابی، سیاست خارجی مستقلانه انقلابی ضد ارتجاعی و ضد امپریالیستی را اتخاذ نموده و قاطعانه تعقیب نماید، اجزای مهم این سیاست خارجی عبارت اند از:

۱ _ الغای تمامی قرارداد های خاینانه ای که توسط دولت های ارتجاعی افغانستان با قدرت های امپریالیستی و دول ارتجاعی منطقه منعقد شده و منافع خلق ها و حاکمیت ملی ما را پامال می نماید،

۲ _ خاتمه دادن قطعی به نفوذ و سلطه مستشاران نظامی قدرت های امپریالیستی و دول ارتجاعی منطقه بر نیرو های نظامی کشور و مسدود کردن کامل راه های برگشت مجدد آنان، این خواسته در اساس از طریق نابودی نیرو های نظامی ارتجاعی و ساختمان نیروی نظامی انقلابی حاصل می گردد،

۳_ تنظیم روابط خارجی حسنه و همکاری های نزدیک با سایر کشور ها، بر اساس مبارزات مشترک ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی به ویژه در مسایل مهم ذیل :

الف : مبارزه علیه استعمار کهن و نوین،

ب : مبارزه علیه جنگ افروزی ها، توسعه جویی ها، مداخلات، تجاوزات، تهدیدات و توطئه های امپریالیستی و ارتجاعی،

ج : مبارزه علیه نژاد پرستی، صهیونیسم، پان اسلامیزم و سایر اشکال فاشیزم نژادی و مذهبی،

اهداف اقتصادی

پایه های اساسی اقتصاد دموکراسی نوین عبارت اند از :

۱_ انقلاب ارضی به منظور ریشه کن کردن مناسبات فرتوت نیمه فیودالی و ایجاد اقتصاد دهقانی آزاد،

۲_ مصادره تمام سرمایه های امپریالیستی و سرمایه های کمپرادور در کشور به منظور ایجاد سکتور عامه راستین (سکتور دولتی دموکراتیک نوین)،

برای ایجاد و تقویت این پایه های اساسی اقتصادی، اجرا و پیشبرد اقدامات ذیل در عرصه های مختلف اقتصادی رویدست گرفته می شود :

الف _ بخش زراعت :

زراعت شالوده اقتصاد دموکراسی نوین را تشکیل می دهد، خواست اساسی انقلاب دموکراتیک نوین در این بخش عبارت است از ریشه کن کردن استثمار فیودالی و مناسبات فرتوت نیمه فیودالی و ایجاد اقتصاد دهقانی آزاد از مظالم استثمارگرانه فیودالی و تکامل پیگیر زراعت به مثابه پایه اقتصاد ملی کشور، بدین منظور، انقلاب اجرای مسایل مهم ذیل را در دستور کار خود قرار می دهد :

۱_ مصادره زمین های ملاکین و توزیع آنها در میان دهقانان بی زمین و کم زمین، طبق اصل ((زمین از آن کشتکار)) ،

زمین های توزیع شده باید بصورت سرانه به زنان و مردان دهقان تعلق گرفته و سند مالکیت برای شان داده شود این دهقانان باید به صورت داوطلبانه و بر اساس مالکیت شخصی دهقانان بر زمین، تیم های دسته جمعی کار، تعاونی ها و کنوپراتیو های زراعتی را به وجود آورده و از کمک های دولتی بهره مند شوند،

باید توجه داشت که اصل ((زمین از آن کشتکار)) نباید به صورت یک اصل اکونومیستی فهمیده شود، زیرا که تطبیق این اصل بدون مبارزات مسلحانه دهقانان علیه نیمه فیودالیزم، بدون رهبری دلیرانه این مبارزات توسط حزب کمونیست، بدون ساختن نیروی نظامی انقلابی و ایجاد پایگاه های انقلابی و در یک کلام بدون سرنوونی حاکمیت سیاسی امپریالیزم و ارتجاع و بر قراری حاکمیت سیاسی انقلابی ممکن و میسر نمی گردد، این به خاطر این است که در کشور ما طبقه زمیندار فیودال پایگاه اجتماعی استثمار امپریالیستی و سرمایه کمپرادور است ، در حالیکه دهقانان نیروی عمده انقلاب اند ، ازین سبب باید دهقانان بی زمین و کم زمین از لحاظ آگاهی سیاسی به خوبی رشد نمایند و به روشنی دریابند که مبارزه برای گرفتن زمین بدون پیشبرد مبارزه فعال و جدی برای کسب قدرت سیاسی بجایی نخواهد رسید،

از آنجاییکه در شرایط فعلی تضاد ملی میان خلق ها و ملیت های کشور از یکطرف و امپریالیست های اشغالگر امریکایی و متحدین شان و رژیم دست نشانده آنان از طرف دیگر تضاد عمده جامعه را تشکیل می دهد، مصادره زمین های ملاکین و توزیع آنها در میان دهقانان بی زمین و کم زمین، علیرغم اهمیت بنیادی آن برای کل پروسه انقلاب دموکراتیک نوین ، تابع خواست ها و منافع مقاومت ملی مردمی و انقلابی می گردد، ازین جهت در شرایط کنونی زمین های آن مالکان ارضی ای که در صف مقاومت علیه اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی می ایستند، مورد مصادره قرار نمی گیرد، در چنین مواردی، اصلاحات دموکراتیکی از قبیل تقلیل بهره مالکانه ، تقلیل نرخ سود و غیره به عمل می آید، اما زمین های آن مالکان ارضی ای که در صف اشغالگران امپریالیست و رژیم دست نشانده می ایستند ، قاطعانه مصادره شده و میان دهقانان بی زمین و کم زمین توزیع می گردد،

۲_ دهقانان متوسط الحال مورد حمایت قرار گرفته و به پیوستن به تعاونی ها و کنوپراتیو ها تشویق می گردند،

۳_ انقلاب دموکراتیک نوین به اقتصاد دهقانان مرفهه پایان نمی بخشد ، اما مالکیت بر زمین را مورد تحدید قرار می دهد، انقلاب از دهقانان مرفهه در مقابل فیودال ها پشتیبانی به عمل می آورد ، اما آنان را در جهت رشد اقتصاد شان مورد حمایت قرار نمی دهد ،

۴_ اعمار بند ها ، نهر ها و کاریز های جدید و آباد سازی اراضی بایر به منظور تهیه آب و زمین برای دهاقین ملیت های کم زمین، کوچی ها و دهقانانی که نتوانند از زمین های مصادره یی بهره مند شوند،

کار اعمار بند ها، نهر ها، کاریز ها و آباد سازی اراضی بایر نه بر اساس سرمایه گذاری های بزرگ و ایجاد پروژه های عظیم، بلکه باید بر اساس بسیج نیروی کار توده یی و ایجاد پروژه های کوچک و متوسط پیش برده شود ،

تشویق کوچی ها به زندگی ده نشینی و اسکان باید از پایه مادی برخوردار باشد، توزیع زمین به آنها و کمک به ایشان جهت خو گرفتن به زندگی و کار در یک محل، یگانه راه مطمئن پایان دادن به فلاکت و بدبختی اجتماعی آنان است ،

۵_ اتکاء به منابع داخلی و حرکت پا به پا با رشد صنایع داخلی در اجرای پالیسی ماشینی کردن و عصری ساختن زراعت ،

وسایل و مواد قابل استفاده در زراعت افغانستان فوق العاده عقبمانده و دارای بهره دهی و وسعت استفاده ناچیز است ، ماشینی کردن و عصری ساختن زراعت کشور یک ضرورت بسیار جدی به شمار می رود، اما این کاری است که نباید با اتکاء به وسایل ماشینی و مواد عصری وارداتی پیش برده شود ، زیرا که اینگونه حرکت باعث ماشینی کردن و عصری ساختن حقیقی زراعت افغانستان نمی شود، بلکه یک تولید زراعتی وابسته به وجود می آورد و کل اقتصاد کشور را به طرف وابستگی بیشتر و نه به طرف استقلال و خود کفایی سوق می دهد،

۶_ بهبود مالداری و سازماندهی سالم آن از طریق استفاده علمی و معقول از چراگاه ها و توجه به حفاظت و توسعه آنها، اصلاح نسل حیوانات ، انکشاف و ترنری و ایجاد تعاونی های مالداران ،

مالداری سه نقش اقتصادی مهم بر عهده دارد :

الف _ حیوانات قلبه یی و بارکش و کود حیوانی فراهم می سازد که در حال حاضر تولید زراعتی افغانستان به آنها وابستگی اساسی دارد،

ب _ بخش مهمی از مواد غذایی مورد ضرورت جامعه را تولید می نماید ،

ج _ برای رشته های مهمی از صنایع دستی و بعضی از شاخه های صنعتی دیگر کشور مواد خام تهیه می نماید، تا زمان ماشینی کردن و عصری ساختن وسیع زراعت افغانستان راه درازی در پیش است، از این رو در شرایط فعلی رشد و انکشاف مالداری مستقیماً به رشد و انکشاف زراعت خدمت می نماید ،

دسترسی به خود کفایی غذایی و ارتقای سطح زندگی مردم از لحاظ خوراک، مستلزم رشد و انکشاف روز افزون تولید مواد غذایی حیوانی _ در پهلوی رشد و انکشاف تولید مواد غذایی نباتی _ می باشد،

توسعه و انکشاف قالین بافی، گلیم بافی، دباغی یا چرمگری، ابریشم بافی، صنایع پشمینه بافی و رشته های معینی از صنایع مواد غذایی، مستقیماً مستلزم رشد و انکشاف مالداری بخاطر تهیه مواد خام برای این رشته های صنعتی است ،

۷ _ بازسازی، حفاظت و توسعه جنگلات و بهره برداری علمی از آن، جنگلات افغانستان که در طول سال های جنگ تجاوزکارانه و اشغالگرانه سوسیال امپریالیستی ، جنگ های ارجاعی داخلی و جنگ تجاوزکارانه و اشغالگرانه امپریالیستی جاری و همچنان به علت استفاده غیر علمی دوامدار از آن، صدمات زیادی دیده است، فعلاً وسعت چندانی ندارد، اما شرایط طبیعی و اقلیمی افغانستان برای توسعه آن بسیار مساعد است، توسعه جنگلات از طریق افزایش تولید مواد خام برای صنایع ساختمانی، نجاری، کاغذ سازی، گوگرد سازی، افزایش تولید مواد سوختی و افزایش تولید مغزیات

جنگلی، نقش مهمی در بهبودسطح زندگی توده ها و در مجموع تقویت اقتصاد جامعه بازی می نماید.

ب : بخش صنایع و معادن :

صنایع و معادن فاکتور رهبری کننده اقتصاد دموکراسی نوین است ، اقدامات مهمی که در این بخش رویدست گرفته میشوند عبارت اند از :

۱_ ایجاد صنایع وسایل تولیدی با تکیه اساسی به بسیج و بهره برداری از منابع سرشار انسانی و طبیعی کشور، از طریق برآه انداختن پروژه های کوچک و متوسط و سعی در توسعه بعدی آنها،

ایجاد صنایع وسایل تولیدی از طریق ساختمان پروژه های بزرگ باعث می گرددکه روی کمک های خارجی تکیه اساسی صورت بگیرد، روشن است که چنین وضعیتی علاوه از اینکه پایه های اساسی صنعتی شدن کشور را فراهم نمی سازد، نتیجه ای جز تعمیق وابستگی اقتصادی کشور به نظم اقتصادی جهانی امپریالیستی نخواهد داشت ، جاذبه فریبنده پروژه های بزرگ صنایع تولیدی را که زنجیر وابستگی اقتصادی به امپریالیست ها را با خود همراه دارد، در کوتاه مدت باید به دور انداخت ، البته در دراز مدت پس از رشد و انکشاف مطلوب اقتصادی کشور، می توان _ و باید _ برنامه ایجاد پروژه های بزرگ در این عرصه را رویدست گرفت،

ایجاد صنایع تولیدی از طریق برآه انداختن پروژه های کوچک و متوسط که می تواند با تکیه اساسی به بسیج و بهره برداری از منابع سرشار انسانی و طبیعی کشور ممکن باشد، از این مزیت عالی و فوق العاده برخوردار است که برای صنعتی شدن کشور پایه های اساسی بسیار محکمی به وجود می آورد، البته ممکن است بهره وری چنین شیوه ای بخصوص در اوایل کار چندان عالی نباشد، اما این نقیصه ای است که می توان آنرا با سعی و تلاش انقلابی و بر انگیختن ابتکارات توده های کارگر و ماهرین داخلی به تدریج رفع کرده و به سوی توسعه بعدی این رشته کلیدی صنعتی گام برداشت

۲_ توجه اساسی به تولید وسایل و مواد مورد ضرورت بخش زراعت،

چون زراعت اساس اقتصاد کشور را تشکیل می دهد ، هرگونه پیشرفت و ترقی اقتصادی افغانستان در اساس به رشد و توسعه تولیدات زراعتی مربوط است ، لذا تولیدات صنعتی کشور باید در اساس در خدمت رشد و انکشاف بخش زراعت و در خدمت ماشینی کردن و عصری ساختن آن قرار داشته باشد،

۳_ توسعه بهره برداری از معادن با توجه اساسی به رفع نیازمندی های داخلی کشور و با تکیه بر بسیج امکانات خودی،

افغانستان دارای ذخایر معدنی سرشار و متنوع است که اکثراً تا حال غیر قابل استفاده باقی مانده است، آن مقدار کمی از این ذخایر که تا حال مورد بهره برداری قرار گرفته است، عمدتاً توسط سوسیال امپریالیست ها در گذشته به غارت برده می شد،

توسعه بهره برداری از معادن نقش بسیار با اهمیتی در رشد سالم اقتصاد ملی بازی می نماید، به شرط آنکه این کار اولاً با تکیه بر بسیج امکانات خودی و نه امکانات خارجی صورت بگیرد و ثانیاً تولیدات آن در اساس نه راه تجارت به بازار های بین المللی تحت کنترل امپریالیست ها، بلکه راه رفع نیازمندی های صنعتی و غیر صنعتی داخلی را در پیش گیرد .

۴_ ایجاد و توسعه صنایع نظامی :

مردمان کشور ما امکانات بسیار محدودی برای ایجاد و توسعه صنایع نظامی در اختیار دارند ، اما از آنجاییکه رفع وابستگی نظامی به امپریالیست ها و دول مرتجع منطقه یکی از شروط اصلی تامین آزادی ملی و استقلال حقیقی مردمان و کشور ما است، باید همین امکانات محدود را نیز با تمام قوا به کار گرفت و با سعی و تلاش جدی و پیگیر در راه انکشاف و توسعه آن کوشید،

۵_ رهنمایی سرمایه های خصوصی ملی در مجاری صنعتی ،

سرمایه های خصوصی ملی بیشتر به طرف تجارت گرایش داشته اند تا به طرف صنایع، این گرایش زینبار اقتصادی باید از طریق رهنمایی سرمایه های خصوصی ملی به مجاری صنعتی مورد تحدید قرار بگیرد، سرمایه های خصوصی می توانند به صورت مستقل _ البته تحت رهنمایی و نظارت دولت _ و یا در مؤسسات مختلط با دولت در

توسعه و تنوع صنایع سبک و استهلاکی نقش بازی نموده و به پیشرفت صنعتی کشور خدمت نمایند،

۶_ پشتیبانی از صنایع دستی و پیشه‌وری از طریق ایجاد تعاونی‌های صنعت کاران دستی و پیشه‌وران و فراهم‌آوری مساعدت‌های مالی و فنی و تجاری به آنها،

صنایع دستی و پیشه‌وری به خصوص در دوران جنگ خلع، منجمله در دوران جنگ مقاومت علیه اشغالگران امپریالیست و رژیم دست‌نشانده، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌باشد، زیرا که در پهلوی امور زراعتی یک راه اصلی و کم‌خطر تقویت اقتصاد مناطق پایگاهی انقلابی محسوب می‌گردد،

صنایع دستی و پیشه‌وری با زراعت و مالداری رابطه تنگاتنگ و متقابل داشته و بخش مهمی از اقتصادیات روستایی کشور را تشکیل می‌دهد، همچنان این رشته از صنایع در شهرها نیز از اهمیت برخوردار است و در آمد عده‌ای از مردم و مقدار زیادی از وسایل مورد ضرورت اهالی را فراهم می‌نماید،

ج: بخش تجارت و مالیه:

۱_ تنظیم تجارت خارجی در جهت پیشرفت و ترقی سالم اقتصاد کشور بر مبنای سیاست‌های اقتصادی دموکراتیک نوین و ملی ساختن کامل آن،

تجارت خارجی مجرای نفوذ و سلطه اقتصادی کلونیالیستی و نیو کلونیالیستی قدرت‌های امپریالیستی بر کشور است و حتی زمینه‌های نفوذ اقتصادی کشور های پاکستان، ایران و تا حدودی هندوستان را بر افغانستان مساعد ساخته است، در افغانستان انقلابی نقش تجارت خارجی باید از ریشه تغییر یابد و به مجرای در جهت پیشرفت و ترقی سالم اقتصاد کشور مبدل گردد، از این جهت لازم است که تجارت خارجی کاملاً بر پایه سیاست‌های اقتصادی دموکراتیک نوین تنظیم گردد که یکی از ملزومات چنین سازماندهی‌ای، ملی ساختن کامل آن می‌باشد،

۲_ تنظیم تجارت داخلی و نظارت بر آن به نفع پیشرفت و ترقی اقتصاد دموکراتیک نوین،

در حال حاضر تجارت داخلی کشور به مقدار زیادی به پرچون فروشی تجارت خارجی و خدمتگزار آن مبدل گردیده است و نقشی را که از این جهت بر عهده دارد عبارت است از انتقال وابستگی اقتصادی به دور ترین نقاط کشور ، علیرغم اینکه این نقش با ایجاد تغییر ریشه یی در تجارت خارجی دیگرگون خواهد شد ، اما در هر حال لازم است که تجارت داخلی عمدتاً به عرصه داد و ستد تولیدات داخلی مبدل گردد ، تحقق این هدف از یکجانب از طریق تنظیم تجارت داخلی و نظارت بر آن و از جانب دیگر از طریق رشد و افزایش عمومی تولیدات داخلی یعنی ترقی و پیشرفت مجموع اقتصاد جامعه ممکن می گردد،

۳_ تطبیق اصل مالیه مترقی و مستقیم به صورت یکسان و منسجم ،

سیستم مالیاتی افغانستان یک سیستم نامنسجم و ناهمگون است و بار آن در اساس بر شانه های زحمتکشان و اقشار میانی جامعه سنگینی می نماید ، برای اینکه مالیات به منبع مطمئنی برای در آمد دولت و به مجرای در جهت تعدیل ثروت در جامعه بدل گردد، سیستم مالیاتی باید شکل منسجم و متواری به خود گرفته و به صورت مالیه مترقی و مستقیم تطبیق گردد،

د : عمومیات :

۱_ مصادره تمام سرمایه های امپریالیستی و مؤسسات خارجی ،

قسمت اصلی این سرمایه ها در بخش سرمایه گزاری بروکراتیک (سکتور دولتی) به کار برده شده بود که قسمت اعظم آن به صورت قرضه های با بهره ، سالها ثروت ملی ما را به یغما برده است ، علاوه بر بخش دیگر این سرمایه ها در مؤسسات تجاری و فابریکات غیر دولتی و یا در بنگاه های خصوصی و دولتی به صورت مختلط سرمایه گزاری شده بود ، قسمت اعظم این سرمایه گزاری ها در جریان جنگ های تحمیلی یک ربع قرن گذشته از میان رفته اند و غیر قابل پرداخت اند ، دولت دموکراتیک نوین بخاطر تأمین استقلال اقتصادی افغانستان نه تنها سرمایه های امپریالیستی باقی مانده از گذشته و سرمایه های امپریالیستی تازه وارد شده را مصادره می نماید ، بلکه راه هر گونه سرمایه گزاری های امپریالیستی در کشور را نیز مسدود خواهد ساخت ،،

۲_ تبدیل سکتور دولتی کنونی _ که یکی از اهرم های نفوذ و سلطه اقتصادی امپریالیزم بر کشور است _ به سکتور دولتی دموکراتیک نوین (سکتور راستین عامه)،

اقتصاد دولتی در جمهوری دموکراتیک نوین دارای مضمون و خصلت سوسیالیستی بوده و نیروی رهبری کننده کل اقتصاد کشور را تشکیل می دهد،

۳_ ملی ساختن تمام مؤسسات خصوصی ای که دامنه فعالیت آنها از محدوده ظرفیت اداره خصوصی بیرون باشد،

دولت دموکراتیک نوین به سرمایه داران خصوصی ملی اجازه فعالیت اقتصادی می دهد ، اما از یکجانب آنها را رهبری نموده و تحت نظارت قرار می دهد و از جانب دیگر به آنها اجازه نمی دهد که وسایل زندگی خلق ها را تحت کنترل شان در آورند ، بدین سبب سرمایه های خصوصی مورد تحدید قرار گرفته و به آنها اجازه رشد نامحدود داده نمی شود،

۴_ گسترش و تعمیق پلانگزارای دولتی بخاطر تأمین رشد و شگوفایی اقتصاد ملی در جهت رهایی از وابستگی به امپریالیزم ،

پلانگزارای دولتی در جمهوری دموکراتیک نوین مجرای اصلی رفع اعوجاج اقتصادی کلونیالیستی و نیو کلونیالیستی و تنظیم کننده متوازن رشد اقتصادی جامعه بوده و جهتگیری سوسیالیستی انکشاف آن را تقویت می نماید،

۵_ پیشبرد ساختمان اقتصادی هر یک از ایالات کشور در داخل چوکات سیاست های اقتصادی عمومی دموکراتیک نوین در سراسر کشور به شمول حق تقدم در استفاده از منابع طبیعی محدوده ملیتی به قسمی که حق تعیین سرنوشت ملیت ها به دست خود شان بتواند از پایه مادی _ اقتصادی برخوردار باشد،

۶_ مساعد ساختن زیر بنای مادی تأمین تساوی حقوق میان زنان و مردان،

غرض تحقق این هدف اقدامات حد اقل ذیل می تواند رویدست گرفته شود،

الف _ توزیع زمین برای زنان و مردان دهقان به طور یکسان و اعطای سند ملکیت بنام خود شان،

ب _ پرداخت مزد مساوی در برابر کار مساوی به مردان و زنان به طور یکسان،

ج _ فراهم ساختن زمینه های مساعد برای فعالیت های اقتصادی زنان در بیرون از خانه و مهیا ساختن خدمات مورد ضرورت آن،

د _ اعطای کمک های ویژه به زنان صنعتکار و تشویق آنها به تشکیل تعاونی های خاص خود شان ،

ه _ لغو قانون مذهبی تقسیم غیر عادلانه اموال موروثی میان زنان و مردان و تأمین حقوق مساویانه میان آنها،

۷ _ مساعد ساختن زمینه های اقتصادی ویژه غرض عودت آبرومندانه آوارگان به کشور،

تحقق اهداف اقتصادی انقلاب دموکراتیک نوین در اساس زمینه های اقتصادی لازم غرض عودت آبرومندانه آوارگان به میهن را مساعد می سازد ، ولی علاوه برین، اقدامات اقتصادی ویژه نیز باید در این مورد مد نظر قرار داده شود ،

۸ _ تخصیص کمک های ویژه برای معیوبین جنگ آزادیبخش و خانواده های شهدا

۹ _ لغو امتیازات اقتصادی اماکن مذهبی ، روحانیون و سادات و جلوگیری از انتقال وجوهات دینی به خارج از کشور، اموال منقول و غیر منقول وقفی توسط دولت دموکراتیک نوین مصادره شده و در اختیار مستحقین قرار داده می شود و یا به صورت اموال دولتی در می آید،

۱۰ _ سپردن اداره کارخانجات بزرگ و معادن، بمثابه بخشی ازسکتوردولتی به شور،ا های کارگری، نظارت شورا های کارگری بر فعالیت های سرمایه داران متوسط و کوچکی که هنوز فعالیت خصوصی دارند، تدوین قانون کار جدید توسط دولت با مشوره شوراهای کارگری، بهبود شرایط کار به شمول تعیین هشت ساعت کار در روز، بهبود وضعیت اقتصادی کارگران به شمول تعیین حد اقل مزد ماهانه مناسب که پاسخگوی یک زندگی متوسط الحال باشد، ممنوعیت کار اطفال و اعطای امتیازات ویژه به زنان

کارگر، حد اقل اقدامات انقلاب دموکراتیک نوین در عرصه اقتصادی برای کارگران است ، این اقدامات نه تنها رهبری طبقه کارگر بر جامعه را تقویت کرده و اتحاد و همبستگی میان کارگران را عمق و گسترش می دهد و در نتیجه بر توان مبارزاتی آنها می افزاید ، بلکه در پرتو بسیج وسیع کارگران در مبارزات سیاسی ، امکان توجه بیشتر به افزایش تولید ، بهبود شرایط کار و افزایش سطح زندگی توده ها نیز به وجود می آید،

اهداف فرهنگی

الف — فرهنگ دموکراتیک نوین، فرهنگ توده یی است و باید در خدمت کارگران و دهفانان فقیر و تهیدست و سایر اقشار انقلابی باشد که بیش از نود فیصد نفوس کشور را تشکیل می دهند،

فرهنگ انقلابی برای توده های انقلابی سلاح نیرومند انقلاب است، فرهنگ انقلابی قبل از آنکه شیپور انقلاب نواخته شود، انقلاب را از لحاظ ایدئولوژیک تدارک می بیند و در جریان انقلاب بخش ضروری و مهم جبهه عمومی انقلاب است، کارکنان فرهنگی انقلاب در حقیقت رهبران درجات مختلف این جبهه فرهنگی می باشند، ((بدون تیوری انقلابی هیچ جنبش انقلابی نمی تواند وجود داشته باشد))، این می رساند که جنبش فرهنگی انقلابی تا چه پیمانۀ ای برای انقلاب حایز اهمیت می باشد،

ب — زدودن بینش های خرافی و فقر علمی و آراسته شدن توده های مردم به زیور علم و دانش،

فرهنگ ارتجاعی موجود در جامعه ما بر پایه های جهل و بینش های خرافی و عدم آگاهی از علم و دانش استوار است، به عنوان یک واقعیت باید پذیرفت که توده های مردمان ما _ این پایه های اساسی انقلاب کشور _ به خرافات مذهبی و سموم بینش های ضد علمی آغشته هستند، رفع این حالت خفتبار مستلزم پیشبرد مبارزات دلیرانه، جسورانه و در عین حال پیگیرانه فرهنگی و فکری است ، دلیرانه و جسورانه بدین خاطر که در جریان این مبارزه خواهی نخواستی با حساسیت هایی از سوی توده ها مواجهه صورت خواهد گرفت، و پیگیرانه بدین خاطر که این مبارزه سخت و طولانی است و

چسپیدن توده‌ها به خرافات و بی‌بندگی‌های ضد علمی نباید به سرخوردگی در این مبارزه منجر گردد،

ج — رشد و تقویت آگاهی ملی انقلابی تمامی ملیت‌های کشور علیه شوونیزم ملی و ستم ملی،

مبارزه بخاطر کسب آزادی ملی و دفاع از آن، مستلزم رشد و تقویت آگاهی ملی انقلابی تمامی ملیت‌های کشور است، در شرایط جامعه چند ملیتی افغانستان این آگاهی ملی انقلابی صرفاً نمی‌تواند آگاهی ای علیه امپریالیزم باشد، بلکه در عین حال و در تابعیت از آن باید ضدیت با شوونیزم ملی و ستم ملی را نیز احتوا نماید، به این صورت رشد و تقویت آگاهی ملی انقلابی پشتون‌ها مستلزم ضدیت و مبارزه آنها علیه شوونیزم ملی خودشان است، در حالیکه رشد و تقویت آگاهی ملی انقلابی ملیت‌های غیر پشتون با پیشبرد مبارزاتشان علیه ستم ملی به تبعیت از مبارزه ملی علیه امپریالیزم حاصل می‌گردد،

د — از میان بردن امراض مهلک بیسوادی و فقر فرهنگی،

فیصدی بیسوادی در میان مردمان ما در حد بسیار بالایی قرار دارد، این حالت تأسّف بار در طول دوران اشغال کشور توسط سوسیال امپریالیست‌ها و حاکمیت مزدوران شان، در اثر پالیسی‌های تباه‌کن آنها از یکجانب و عملکردهای شدیداً ارتجاعی نیروهای فیودالی _ مذهبی وابسته به امپریالیست‌های غربی از جانب دیگر، بیشتر از پیش تقویت گردید، در دوره تقریباً ده ساله جنگ‌های ارتجاعی داخلی این وضعیت منفی باز هم تقویت و گسترش یافت، امپریالیست‌های اشغالگر امریکایی و متحدینشان و خائنین ملی دست‌نشانده‌شان ادعا دارند که به این وضعیت پایان خواهند داد، اما تجربه اشغالگری و حاکمیت آنها تا کنون نشان داده است که درین عرصه نیز _ همانند تمامی عرصه‌های دیگر _ کار اساسی ای نه می‌خواهند و نه می‌توانند انجام دهند، جهالت و فقر فرهنگی ناشی از این وضعیت نکبت‌بار که دامگیر مردمان ما است، نشانه فضاقت‌باری از سلطه فرهنگ امپریالیستی _ ارتجاعی بالای خلق‌های تحت ستم به شمار می‌رود،

برای از میان بردن این حالت اسفبار اجرای اقدامات ذیل ضروری است :

۱- اجباری ساختن تحصیلات متوسطه در سراسر کشور،

۲- مسلکی کردن تحصیلات ثانوی و دانشگاهی و در آمیختن آن با پروسه تولید،

۳- مهیا ساختن زمینه تحصیلات عالی و تخصصی برای فرزندان زحمتکشان به
خرچ دولت ،

۴- ایجاد شرایط مساعد ادامه تحصیل بعد از وقت رسمی برای کسانی که بنا بر
عللی نتوانسته اند تحصیلات شان را تکمیل نمایند،

۵- ایجاد کورس های سواد آموزی در سطح وسیع برای کلان سالان،

مبارزه علیه بیسوادی باید بر بنیاد های اضطراری و با بسیج تمامی امکانات بصورت
یک کارزار وسیع و پرحاشیه پیش برده شود،

۶- تامین استقلال فرهنگی برای تمامی ملیت های کشور در جهت احیاء و
شگوفایی فرهنگ های اصیل ملی آنها و تکامل هماهنگ شان،

سرکوبی فرهنگی ملیت های تحت ستم در راستای نفی موجودیت و هویت ملی
آنها بخش مهمی از کارکرد شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون است که صدمات
شدیدی به رشد و تکامل ملیت های تحت ستم و در نتیجه رشد و تکامل جامعه
افغانستان در مجموع وارد آورده است ،

رشد و تکامل انقلابی فرهنگ های تمامی ملیت های کشور مستلزم از میان
برداشتن ستم فرهنگی و تامین استقلال فرهنگی برای تمامی ملیت ها است، در این
مورد دو مسئله از اهمیت درجه اول برخوردار می باشد :

یک - رسمیت زبان ملی تمامی ملیت های کشور در ادارات دولتی ، مؤسسات
آموزشی و رسانه های گروهی ایالات مربوطه شان،

دو - فراهم ساختن زمینه استفاده عادلانه تمامی ایالات کشور از امکانات آموزشی
و پرورشی سرتاسری ،

و — رفع تبعیض و برقراری تساوی در زمینه های تحصیلی و آموزشی و پرورشی
میان زنان و مردان

محرومیت کتله های وسیع زنان از حق انسانی تحصیل و فراگیری علم و دانش یکی از
علایم خفت بار سلطه فرهنگ ارتجاعی مرد سالارانه بر مردمان ما است که به نوبه خود
به مثابه یک عامل مهم عقبماندگی کل جامعه عمل می نماید ، لذا رفع تبعیض و بر
قراری تساوی در تحصیلات میان زنان و مردان از ضرورت جدی و با اهمیتی بر خوردار
است، باید با تلاش پیگیر تمامی موانعی را که باعث عدم تحقق این مأمول شریفانه
انقلابی است از میان برداشت،

ز _ زدودن نا آگاهی و جهل سیاسی و رشد و تقویت آگاهی سیاسی انقلابی توده
های مردم ،

نا آگاهی و جهل سیاسی در میان توده های مردم وسیع است، به همین جهت است
که آنها توسط نیروهای سیاسی ارتجاعی و وابسته به امپریالیزم جهانی مورد تحمیق
قرار می گیرند و در جهت تامین منافع آنها به خدمت گرفته می شوند ، از میان بردن
این حالت تأسف بار مستلزم پیشبرد مبارزات ایدئولوژیک شجاعانه و پیگیر در میان
توده های مردم است ، زیرا که توده های فاقد آگاهی سیاسی انقلابی نمی توانند
مبارزات انقلابی را به پیش برند ، آنرا به پیروزی رسانند و از موجودیت و تکامل بعدی
آن دفاع نمایند ،

برای حزب کمونیست (مائوئیست) پیشبرد مبارزات ایدئولوژیک مارکسیستی _
لنینیستی _ مائوئیستی نقش کلیدی و رهبری کننده بازی می نماید ، بدون درک
عمیق این نکته و توجه عمیق در عمل به آن نمی توان وظایف ایدئولوژیک در قبال
انقلاب کشور را انجام داد و به هدف رشد و تقویت آگاهی سیاسی انقلابی توده های
مردم دست یافت ، این هدف همانند تمامی اهداف انقلاب صعب الحصول است ، اما
دستیابی به آن ضرورت اجتناب ناپذیر و غیر قابل انصراف دارد و مبارزه پیگیر در راه آن
نشانه عمق باور به مارکسیزم _ لنینیزم _ مائوئیزم است ،

ح _ پرورش هنر انقلابی و مبارزه علیه هنر ارتجاعی ،

هنر ارتجاعی موجود در جامعه، بخش جدایی ناپذیری از فرهنگ ارتجاعی مستعمراتی _ نیمه فیودالی مسلط بوده و در خدمت حفظ و استحکام نظام ارتجاعی قرار دارد، هنر ارتجاعی در تمامی شاخه ها سلاح نیرومندی در دست امپریالیزم و ارتجاع برای تخریب توده ها و جلب احساسات و عواطف آنها است،

هنر انقلابی که از درون مبارزات انقلابی ملی و طبقاتی توده ها متولد می شود و در جریان پیشبرد آن رشد می نماید نه تنها به مثابه سلاحی برای مبارزه علیه هنر ارتجاعی به کار می آید، بلکه همچون عامل قدرتمندی برای بسیج توده ها خدمت می نماید،

هنر انقلابی بخشی از جبهه عمومی ایدئولوژیک انقلاب است، بدون پروراندن آن نمی توان وظایف جبهه ایدئولوژیک انقلاب را تمام و کمال به انجام رساند، تأثیرات مسموم کننده هنر ارتجاعی بر احساسات و عواطف توده ها را از میان برد و شور و اشتیاق انقلابی توده ها را برانگیخت،

اهداف اجتماعی

انقلاب دموکراتیک نوین دارای اهداف اجتماعی متعددی است که از آنجمله چهار مسئله ذیل قابل تأکید ویژه است:

۱- برقراری تساوی میان زنان و مردان از لحاظ اجتماعی،

غرض بر آورده شدن این خواسته، اقدامات حد اقل ذیل می توانند رویدست گرفته شوند:

الف _ لغو ازدواج اجباری، ممنوعیت پرداخت و دریافت شیر بها، غیر قانونی ساختن تعدد زوجات و برقراری تساوی حقوقی میان زنان و مردان در تمامی امور مربوط به ازدواج و خانواده،

ب _ تأمین آزادی برای زنان در فعالیت های اجتماعی بیرون از منزل و لغو حجاب اجباری،

ج _ ثبت نام والدین به صورت توأم جهت مشخص شدن نسبت خانوادگی فرزندان ، در تمامی اسناد رسمی و سعی در ترویج آن در سطح کل جامعه،

د _ برقراری تساوی میان زنان و مردان در قضاوت ، شهادت و سایر امور مربوط به محاکم عدلی،

۲ _ ایجاد یک سیستم خدمات صحتی علمی و متوازن در سراسر کشور با تکیه بر منابع و امکانات داخلی،

نظام موجود صحتی در افغانستان به مقدار زیادی یک نظام غیر علمی و مبتنی بر شیوه های بدوی است ، ولی آنجاییکه تا حدودی بر اساسات علمی استوار است نیز شدیداً دارای دو خصالت منفی می باشد : یکی اینکه غیر متوازن است و دیگر اینکه از لحاظ پرسونل و نیز ادویه و وسایط وابسته به خارج است ،

نظام صحتی نوین فقط با از میان بردن سیستم موجود می تواند به وجود آمده استحکام و گسترش پیدا نماید، غرض تحقق این هدف لازم است روی سیاست اتکاء به خود ، هم از لحاظ تربیت پرسونل طبی و هم از لحاظ تولید ادویه جات و وسایل طبی تکیه اساسی صورت بگیرد ،

۳ _ مبارزه علیه انحرافات و مفسد اخلاقی و اجتماعی،

۴ _ فراهم ساختن امکانات تفریحات و سرگرمی های سالم و فعالیت های ورزشی برای توده ها ،

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی

(شکل مشخص کنونی جنگ خلق)

(قدرت سیاسی از لوله تفنگ بیرون می آید ،))

((کمونیست ها عار دارند که مقاصد و نظریات شان را پنهان دارند ، آنها آشکارا اعلام می نمایند که فقط از طریق توسل به قهر، از طریق سرنگونی جبری نظام اجتماعی موجود، نیل به هدف های شان میسر است،)) (مانیفیست حزب کمونیست)

((با گذر از جنگ های طولانی داخلی و بین المللی است که طبقه کارگر نه فقط شرایط موجود را دیگرگون می کند بلکه خود نیز متحول گشته ، برای اعمال قدرت سیاسی آماده می شود ،)) (مارکس)

((وظیفه مرگزی و عالی ترین شکل انقلاب ، کسب قدرت به وسیله نیرو های مسلح یعنی حل مسئله از طریق جنگ است ، این اصل مارکسیستی در همه جا ... صادق است،)) (مائوتسه دون)

مردمان هیچ کشور اشغال شده توسط قوت های متجاوز و مهاجم امپریالیستی، بدون توسل به مقاومت ملی مسلحانه و جنگ آزادیبخش ، نمی توانند به استقلال و آزادی حقیقی برسند و هیچ طبقه ای بدون به کار بردن نیروی قهر و استفاده از نیرو های مسلح خویش به قدرت سیاسی دست نمی یابد ، این یک حکم قانونمندانه عمومی در مورد مبارزات ملی و طبقاتی است و در طول تاریخ در تمامی جوامع طبقاتی کاملاً به اثبات رسیده است، دلیل این امر کاملاً روشن است، در امر سلطه و حاکمیت بر یک کشور و در ساختمان دولت ، نیرو های مسلح در مرکز تمامی نهاد های دیگر قرار دارد و بدست آوردن سلطه و حاکمیت بر یک کشور و سرنگونی یک دولت ، بدون درهم شکستن این نهاد مرکزی که لازمه اش توسل به جنگ می باشد ، ممکن نیست ، بدین جهت است که مائوتسه دون با قدرت و صلابت اعلام می نماید :

((قدرت سیاسی از لوله تفنگ بیرون می آید ،))

وقتی به تاریخ مبارزات طبقاتی و ملی معاصر جامعه افغانستان نظر اندازیم به درستی می بینیم که حکم فوق نه تنها در مورد آن از مصداق های روشنی برخوردار است ، بلکه هرگونه تبدیلی در حاکمیت سیاسی در این کشور از طریق توسل به جنگ به عمل آمده است، طرد سلطه استعماری انگلیس از طریق مبارزات مسلحانه ای ممکن گردید که در یک دوره طولانی بار بار در نقاط مختلف کشور با درجات مختلفی از حدت و شدت و دارای دامنه و وسعت گوناگون به راه انداخته شد ، سقوط دولت امانی،

روی‌کار آمدن و بعداً سرنگونی سقوی‌ها و استقرار حاکمیت‌خاندان‌طلائی تماماً با استفاده از نیروی قهر و به کار برد نیروهای مسلح و توسل به جنگ صورت گرفتند، به عمر نظام سلطنتی در افغانستان توسط کودتای ۲۶ سرطان سال ۱۳۵۲ خاتمه داده شد و حاکمیت کودتایی داود توسط کودتای هفت ثور ۱۳۵۷ از میان رفت، پس از کودتای هفت ثور ۱۳۵۷، اوضاع در جامعه افغانستان برای مدت بیشتر از یک دهه با مبارزات مسلحانه پر دامنه خود بخودی توده‌ها و مبارزات نیروهای سیاسی مخالف رژیم کودتا و سرکوب مسلحانه این مبارزات، تجاوز مسلحانه قوای سوسیال امپریالیستی و مقاومت گسترده و وسیع در مقابل آن مشخص می‌گردد، در مورد خروج قوای متجاوز سوسیال امپریالیستی از افغانستان نیز نقش مرکزی مقاومت مسلحانه در کشور کاملاً روشن و بی‌نیاز از استدلال است، فروپاشی رژیم بازمانده از دوران اشغال کشور توسط قوای متجاوز سوسیال امپریالیستی یعنی رژیم نجیب نیز توسط فروپاشی نیروهای مسلح این رژیم رقم خورد، انتقال قدرت به باند‌های ارتجاعی اسلامی جهادی و خانه‌جنگی‌های ارتجاعی میان آنها نیز توسط نقش مرکزی جنگ و نیروهای مسلح معین و مشخص گردید، در ظهور طالبان و پیشروی‌های آنها و مسلط شدن شان بر بخش اعظم قلمرو کشور، به شمول کابل، نقش مرکزی جنگ و نیروهای مسلح کاملاً مشخص و روشن بود، سرانجام، اشغال کشور توسط قوای متجاوز و مهاجم امپریالیست‌های امریکایی و متحدین شان و روی‌کار آمدن رژیم دست‌نشانده، از طریق تحمیل یک جنگ فوق‌العاده شدید و خونین امپریالیستی بالای افغانستان و مردمان آن متحقق گردیده است، و بالاخره ضعف کمونیست‌ها در لحظه فعلی در جامعه مشخصاً با ضعف نظامی و فقدان نیروهای مسلح متعلق به خودشان هویدا می‌گردد.

توجه به حقایق فوق‌نشان می‌دهد که حصول استقلال و آزادی کشور و مردمان کشور و تصرف قدرت سیاسی، از لحاظ استراتژیک فقط و فقط یک راه دارد و آن عبارت است از بکار برد نیروهای مسلح و توسل به جنگ، برای پرولتاریا و حزب کمونیست (مائوئیست) استفاده تاکتیکی از مبارزات غیر جنگی باید بر محور این راه استراتژیک مدنظر قرار گرفته و به آن خدمت نماید،

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان نمی‌تواند مبارزه در راه بدست آوردن استفاده از ((مزایای)) پارلمانتاریزم را مدنظر قرار دهد، زیرا در جامعه مستعمره _

نیمه فیودال افغانستان نه تا حال سیستم بورژوا دموکراتیک به وجود آمده است و نه در آینده به وجود خواهد آمد ، حتی به فرض به وجود آمدن چنین سیستمی ، حزب کمونیست (مائوئیست) می باید انتخابات پارلمانی را قویاً ، هم از لحاظ استراتژیک و هم از لحاظ تاکتیکی، تحریم نماید ، زیرا که فقط و فقط همچون پرده نازکی چهره کریمه استبداد امپریالیستی و ارتجاعی حاکم بر جامعه را خواهد پوشاند و نظام سرو دم بریده ای بیش نخواهد بود.

حزب کمونیست (مائوئیست) برای حصول استقلال و آزادی کشور و مردمان کشور، تصرف قدرت سیاسی و تحقق اهدافش هیچ راه استراتژیک دیگری جز توسل به قهر انقلابی و بکار برد نیرو های مسلح انقلابی و در یک کلام جنگ انقلابی نمی تواند سراغ نماید، اهداف انقلاب دموکراتیک نوین، منجمله هدف عمده فعلی یعنی طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی از کشور و سر نگونی رژیم دست نشانده و حصول استقلال و آزادی حقیقی ، فقط با پیروزی پرولتاریا و متحدینش در میدان جنگ می تواند به کف آید.

قیام شهری و کودتا ، دو بیراهه

در افغانستان مستعمره _ نیمه فیودال که شیوه تولید مستعمراتی _ نیمه فیودالی بر آن مسلط است و تحت اشغال نیرو های متجاوز امپریالیستی قرار دارد، زمینه ای برای بر پایی و موفقیت قیام های شهری به مثابه استراتژی نظامی مقاومت ملی مردمی و انقلابی وجود ندارد، دلایل این امر روشن است :

نیرو های نظامی اشغالگر امپریالیستی و نیرو های نظامی خابنین ملی دست نشانده در شهر ها متمرکز و قوی اند و امکان درهم کوبیدن آنها با تکیه بر توده های شهری میسر نیست، بلکه بر عکس نیرو های بر تر دشمن هر گونه قیامی را به خاک و خون خواهند کشید، البته در آخرین مراحل جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی یعنی مرحله تعرض استراتژیک که در واقع محاصره شهر ها از طریق دهات تکمیل می گردد، سازماندهی نوعی قیام از درون شهر ها در همسویی با یورش نیرو های مقاومت ملی مردمی و انقلابی هم ضروری است و هم ممکن ، گرچه در این مرحله سازماندهی قیام های

شهری اهمیت زیادی می یابند، اما در هر حال در خدمت راه محاصره شهرها از طریق دهات قرار دارند و نمیتوانند اهمیت استراتژیک مستقل پیدا نمایند،

نفوس شهرها بخش کوچکی از مجموع نفوس کشور را در بر می گیرد، بدین جهت قیام شهری در صورت بر پا شدن نیز جنگ توده های وسیع خلق های کشور نخواهد بود و دامنه تاثیر آن از لحاظ سیاسی روی توده ها محدود باقی خواهد ماند،

استراتژی قیام شهری باعث می شود که خرده بورژوازی شهری و بورژوازی ملی به مثابه نیرو های عمده جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در نظر گرفته شوند و نقش نیروی عمده واقعی جنگ مقاومت ملی و انقلاب دموکراتیک نوین یعنی دهقانان بصورت فرعی و جانبی باقی بماند و حتی این نیرو به تماشایی صرف مبدل گردد،

تولید در شهرها وابسته به خارج است، از این سبب قیام شهری حتی در صورت موفقیت _ که در واقع ناممکن است _ از همان ابتدا یک رژیم متکی به تولید وابسته به امپریالیسم جهانی را به وجود خواهد آورد، رژیمی که نه قادر به درهم کوبیدن بورژوازی کمرداور خواهد بود و نه قادر به از میان بردن نیمه فبودالیسم و به طریق اولی نه قادر به سرنگونی سلطه امپریالیسم بر کشور،

وقتی امکان بر پایی و دور نمای موفقیت قیام شهری چنین تیره و تار باشد، واضح است که کودتا یعنی توسل به آن استراتژی جنگی ای که حتی توده های شهری نیز در آن درگیر نمی باشند و صرفاً با تکیه بر مشتی از افسران و سربازان تعلیم دیده و سازمان یافته در ارتش ارتجاعی به راه می افتد، همانطوریکه تجارب کودتاها در افغانستان و سایر کشورها نشان داده است، کوچکترین نتیجه مثبتی بیار نخواهد آورد، در شرایط ویژه کنونی که کشور تحت اشغال نیرو های اشغالگر امپریالیستی قرار دارد در واقع امکان پیروزی کودتا در هیچ شکلی اصلاً وجود ندارد و اگر بر پا نیز گردد، به شدت به خاک و خون کشیده خواهد شد،

اما علیرغم این موضوعات، بالفرض اگر کودتا براه بیفتد و موفق نیز گردد فقط چند مهره هیئت حاکمه دست نشانده را تعویض مینماید، ولی تمام ساختار اصلی دولت ارتجاعی را اساساً دست نخورده باقی می گذارد، بدین جهت رژیم کودتایی نه بر ماشین دولتی نوین و نیروی نظامی انقلابی، بلکه بر همان ماشین دولتی کهن و نیروی نظامی

ارتجاعی تکیه می نماید، البته سازماندهی خیزش های مسلحانه در درون قوت های مربوط به دولت دست نشانده در خدمت به راه محاصره شهر ها از طریق دهات، در هر مرحله از جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی ضروری و لازمی است، در مرحله دفاع استراتژیک این خیزش ها با ضربه زدن به نیرو های نظامی دولت دست نشانده می تواند راهی برای تسلیح توده های شهری و روستایی و پیوستن نیرو های قیام کننده به جبهات روستایی و احتمالاً گروپ های چریکی شهری باشد، در مرحله تعادل استراتژیک ، این خیزش ها می توانند بخشی از قیام های درون شهر ها در هماهنگی با یورش قوت های رزمی ملی انقلابی از بیرون شهر ها باشند و یا جهت تسلیح توده های شهری و روستایی و تقویت جبهات روستایی بکار گرفته شوند، در مرحله تعرض استراتژیک ، این خیزش ها اساساً می توانند به مثابه بخشی از قیام های درون شهر ها در هماهنگی با یورش نیرو های ملی انقلابی از بیرون شهر ها به حساب آیند،

بر اساس این حقایق روشن و انکار ناپذیر است که حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان غرض کسب استقلال و آزادی کشور و مردمان کشور ، تصاحب قدرت سیاسی و به پیروزی رساندن انقلاب دموکراتیک نوین، هرگز به بیراهه های قیام شهری و کودتا به مثابه استراتژی جنگی اش نخواهد رفت و این بیراهه ها را کاملاً غیر اصولی، مردود و فاقد دور نمای روشن می داند، اما در عین حال از خیزش های توده بی درون شهر ها و خیزش های درون نیرو های مربوط به رژیم دست نشانده در خدمت به تقویت و گسترش راه محاصره شهر ها از طریق دهات در مواقع لازم استفاده خواهد کرد،

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی

جنگ توده بی عمدتاً دهقانی تحت رهبری پرولتاریا

استراتژی مبارزاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان برای کسب استقلال و آزادی حقیقی کشور و مردمان کشور، تصاحب قدرت سیاسی و به پیروزی رساندن انقلاب دموکراتیک نوین در کشور، در شرایط فعلی، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مثابه شکل مشخص کنونی جنگ خلق می باشد، جنگی که دهقانان نیروی عمده آن و پرولتاریا از طریق حزب پیشاهنگ خود رهبر آن است،

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مثابه شکل مشخص کنونی جنگ خلق ، متکی بر این واقعیت است که بیش از هفتاد و پنج در صد کل نفوس افغانستان را دهاتیان و بیشتر از نود در صد قلمرو کشور را دهات تشکیل می دهند، نه تنها اکثریت عظیم نفوس ساکن در دهات (در حدود هفتاد فیصد کل نفوس کشور) به درجات گوناگون موقعیت دهقانی دارند، بلکه اکثریت قابل ملاحظه آوارگان خارج از کشور و آوارگان داخلی نیز دارای تعلقات و روحیات دهقانی اند، علاوه‌آ بخش بسیار مهمی از طبقه کارگر جوان افغانستان هنوز دارای ارتباطاتی با دهات بوده و برخی خصوصیات دهقانی اش را حفظ کرده است ، دهقانان طبقه مولد عمده کشور اند، بار استثمار نیمه فیودالی که شکل مسلط استثمار در جامعه است بر شانه های آنها _ به ویژه دهقانان بی زمین و فقیر _ حمل می گردد، فقط با بیدار ساختن ، بسیج و تکیه عمده بر این طبقه در جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی است که امکان طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی و سرنگونی خاینین ملی دست نشانده آنها و در نهایت امکان سرنگونی انقلابی طبقه زمیندار فیودال که پایه اجتماعی عمده نظام ارتجاعی مستعمراتی _ نیمه فیودالی حاکم بر کشور است و امکان پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین در کل ، میسر می گردد ،

بدون پیشبرد امر انقلاب ارضی و مصادره زمین های ملاکین توسط دهقانان بی زمین و فقیر نمی توان سرنگونی عمیق وریشه یی نیمه فیودالیزم را به پایان رساند ، طرح انقلاب ارضی و واگذاری زمین های مصادره شده به دهقانان فقیر و بی زمین، یا عدم طرح و قبول این مسئله در آخرین تحلیل مفهومی جز قبول سرنگونی نیمه فیودالیزم و یا عدم قبول آن نخواهد داشت، بدین جهت بر افراشتن درفش انقلاب ارضی با شعار ((زمین از آن کشتکار)) به مثابه درفش مبارزه طبقاتی ضد فیودالی برای بر انگیختن و بسیج دهقانان در جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی دارای اهمیت زیادی است، اما توجه به این مسئله ضروری است که در شرایط اشغال کشور توسط قوای متجاوز امپریالیستی و حاکمیت رژیم دست نشانده، تضاد ملی خلق ها و ملیت ها با اشغالگران و خاینین ملی تضاد عمده جامعه محسوب می گردد، تضادی که مجموع تضاد های دیگر جامعه _ منجمله تضاد میان دهقانان و فیودالان _ را رهبری می نماید، از این جهت امر بسیار مهم و بنیادی انقلاب ارضی نیز در آخرین تحلیل نمی تواند تابع مبارزه علیه اشغالگران و خاینین ملی نباشد، در چنین شرایطی مصادره

انقلابی زمین های فیودالان ، روی زمین های خائنین ملی متمرکز می گردد و زمین های آن فیودال هاییکه در جبهه مقاومت ملی قرار می گیرند و معمولاً مالکین کوچک و احیاناً مالکین متوسط خواهند بود، می تواند مورد مصادره قرار نگیرد و در اینگونه موارد علی العجله یکسلسله اقدامات اصلاحی دموکراتیک انجام یابد ،

علاوتاً روشن است که شعار ((زمین از آن کشتکار)) نمی تواند _ و نباید _ به صورت یک شعار ریفورمیستی در چوکات نظام مسلط موجود مطرح گردد، تحقق انقلاب ارضی بدون طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی و سرنگونی قدرت سیاسی ارتجاعی خائنین ملی و تأمین استقلال و آزادی حقیقی کشور و مردمان کشور و بر قراری حاکمیت سیاسی انقلابی در بخش هایی از کشور و در سطح کل کشور ، ممکن نیست ، بدون درک این مضمون سیاسی _ طبقاتی انقلاب ارضی و ((شعار زمین از آن کشتکار)) و تکیه اساسی روی آن ، مبارزات دهقانان برای بدست آوردن زمین ولو با شجاعت ، تهور و برخورد های مسلحانه همراه باشد، در بهترین حالت از محدوده ریفورمیزم تجاوز نخواهد نمود و عاقبت به جایی نیز نخواهد رسید،

محاصره شهر ها از طریق دهات :

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مثابه شکل مشخص کنونی جنگ خلق، جنگی است که ابتدا در مناطق روستایی به راه می افتد و تنها پس از آنکه از استحکام و گسترش لازم و مناسبی در دهات برخوردار گردید، به محاصره شهر ها و سپس تصرف آنها گذر می نماید، اینکه جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مثابه شکل مشخص کنونی جنگ خلق چنین مسیری را می پیماید _ و باید بپیماید _ قبل از همه بدین جهت است که دهقانان به مثابه نیروی عمده انقلاب دموکراتیک نوین و پایه اصلی جنگ در مناطق روستایی بسر می برند ،

در شرایط فعلی افغانستان با وجودی که نمی توان گفت نیرو های نظامی امپریالیست های اشغالگر و رژیم پوشالی صرفاً در شهر ها متمرکز اند و دهات از نیرو های نظامی دشمنان خالی است، اما این نیرو ها در بسیاری از مناطق روستایی نسبتاً ضعیف اند و یا پراکنده، متفرق، غیر منظم و نهایتاً ضربه پذیر تر از نیرو های نظامی مستقر در شهر ها و اطراف شهر ها می باشند، از این سبب از لحاظ نظامی نیز ضرور

است که جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به مثابه شکل مشخص کنونی جنگ خلق به عنوان جنگی که اساساً ابتدا در دهات برافروخته می‌افتد و به تکامل می‌رسد، در نظر گرفته شود.

اینکه تقریباً در سراسر مناطق روستایی افغانستان نیروهای نظامی دشمنان وجود دارند نمی‌تواند مشکلاتی بر سر راه برپایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی ایجاد ننماید، اما از آنجاییکه این مشکلات در نهایت صرفاً می‌تواند مشکلات تاکتیکی محسوب گردد و نه مشکلات استراتژیک، قابل حل و فصل است، برای یک نیروی نظامی انقلابی که بطور شایسته سازماندهی شده باشد و تحت رهبری حزب پیشاهنگ پرولتری نبرد هایش را استوارانه مطابق به استراتژی جنگ خلق، در شکل مشخص کنونی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، پیش ببرد، موجودیت نیروهای نظامی ارتجاعی پراکنده و بی‌نظم و غالباً فاقد وفاداری عمیق به نیروهای سیاسی مربوطه شان در حاکمیت دست نشانده، می‌تواند به منبع قابل دسترسی برای تأمین اسلحه و مهمات مبدل گردد.

ضرورت تأمین اقتصادی جنگ و قدرت سیاسی نوین نیز تکیه روی دهات را در پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی الزام آور می‌سازد، برعکس شهرها، دهات تا حدود زیادی از لحاظ اقتصادی خودکفا است، با سرنگونی مناسبات کهن و برقراری مناسبات نوین اقتصادی، بسیج آگاهانه و شگوف ساختن ابتکارات توده‌ها و بکارگیری تمام و کمال و سازمانیافته امکانات موجود اقتصادی در دهات، می‌توان خود کفایی اقتصادی مناطق پایگاهی انقلابی روستایی را آنچنان تقویت نمود که محاصره اقتصادی این مناطق از سوی دشمنان امپریالیستی و ارتجاعی که یقیناً در جریان جنگ پیش خواهد آمد، کار آبی چندانی نداشته باشد و یا کار آبی آن بسیار کم باشد.

تکیه اساسی روی دهات در جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی هرگز به این معنی نیست که حزب کمونیست (مانوئیست) به فعالیت‌های مبارزاتی و منجمله فعالیت‌های نظامی در شهرها نمی‌پردازد، برعکس کاملاً لازم است که اشکال مختلف فعالیت‌های مبارزاتی به شمول فعالیت‌های نظامی در شهرها سازماندهی شده و به پیش برده شود، اما تمامی این نوع فعالیت‌ها باید بر محور تقویت و گسترش جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در روستاها و در خدمت آن قرار داشته باشد، فقط در

این صورت است که مبارزات کارگران و سایر توده های شهری می تواند واقعاً سیاسی شده و با طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی حاکمیت ارتجاعی دست نشانده گره بخورد، مبارزات کارگران و سایر توده های شهری تحت رهبری حزب کمونیست (مائوئیست) می تواند در اشکال گوناگون و متنوعی در خدمت جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به راه افتد، توده های مبارز شهری می توانند مستقیماً به جبهات جنگی روستایی بپیوندند و یا اشکال متنوع مبارزاتی، منجمله فعالیت های نظامی در شهر ها را در خدمت به جنگ پیش ببرند، مجموع این فعالیت ها از یکجانب باعث تقویت جریان جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی می گردد و از جانب دیگر برای مراحل بعدی جنگ، شرایط درونی شهر ها را برای تصرف آنها مساعد میسازد تا توده های شهری هم زمان با یورش نیرو های ارتش انقلابی دست به قیام بزنند و با وارد آوردن ضربات همه جانبه به نیرو های دشمن، شهر ها از تسلط امپریالیست ها و مرتجعین دست نشانده شان آزاد گردد.

جنگ طولانی

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، جنگی است طولانی و دراز مدت که از زمان بر پایی تا موفقیت نهایی و سرتاسری سالیان متمادی دوام می نماید، طرد و اخراج قوت های اشغالگر امپریالیستی و سرنگونی حاکمیت خائنین ملی دست نشانده، امری نیست که به یکباره و در فرصت کوتاهی متحقق گردد، بلکه فقط می تواند در یک پروسه طولانی به وقوع بپیوندد،

جنگ تجاوز کارانه و اشغالگرانه ای را که امپریالیست های امریکایی و متحدین شان بر مردمان ما تحمیل کرده اند، جنگ یک ائتلاف بین المللی امپریالیستی پر قدرت علیه مردمان یک کشور ضعیف، عقب مانده و ویرانه ای است که بیشتر از دو دهه قربانی جنگ های تجاوز کارانه سوسیال امپریالیستی و جنگ های خانه خرابکن و خانمان بر انداز ارتجاعی داخلی بوده است، این جنگ بخشی از یک کارزار بین المللی امپریالیستی است که به رهبری امپریالیست های امریکایی علیه خلق ها و ملل تحت ستم جهان به راه افتاده است، امپریالیزم امریکا در حال حاضر یگانه ابر قدرت موجود در جهان است و از قدرت نظامی، اقتصادی و سیاسی عظیمی در جهان برخوردار است، لذا جنگ مقاومت ملی علیه اشغالگران امپریالیست امریکایی و متحدین شان و

حاکمیت دست نشانده شان در افغانستان یک جنگ کوتاه مدت و زود فرجام نخواهد بود ، بلکه جنگی خواهد بود سخت، طولانی و مملو از فراز و نشیب و پیچ و خم،

کارزار جهانی تجاوز کارانه و اشغالگرانه امپریالیستی ای که تحت رهبری امپریالیست های امریکایی علیه خلق ها و ملل تحت ستم جهان به راه افتاده است ، ناشی از الزامات تاکتیکی امپریالیست های امریکایی و متحدین شان نیست، بلکه ناشی از یکسلسله الزامات استراتژیک و ضرورت های ساختاری امپریالیستی بعد از فروپاشی سوسیال امپریالیزم شوروی و بلوک تحت رهبری اش است، از این جهت آنها به زودی از پیشبرد این کارزار جنایت کارانه شان دست نخواهند کشید و به زودی از مناطق اشغالی شان، منجمله افغانستان ، عقب نخواهند کشید، بلکه مناطق و کشور های دیگری را نیز آماج تجاوزگری ها و اشغالگری های شان قرار خواهند داد، بناءً جنگ مقاومت ملی در افغانستان بخشی از یک مقاومت جهانی خلق ها و ملل تحت ستم علیه امپریالیست های متجاوز و اشغالگر است و سرنوشت آن اساساً در سطح جهانی معین و مشخص می گردد و البته به نوبه خود شدیداً بر این مقاومت جهانی ضد امپریالیستی تأثیرات مثبت و یا منفی بر جای می گزارد، این مقاومت جهانی ضد کارزار امپریالیستی تحت رهبری امپریالیست های امریکایی ، علیرغم وسعت و دامنه خود که توده های وسیع خلق ها و ملل تحت ستم و توده های خلق های کشور های امپریالیستی را در بر می گیرد، تازه در مراحل اولیه شکل گیری خود است و تا زمانی که به یک مقاومت منسجم و متکامل تبدیل گردد و از رهبری آگاهانه انقلابی برخوردار گردد راه درازی در پیش دارد، از این جا است که جنگ مقاومت ملی ضد اشغالگران امپریالیست در افغانستان نیز نمی تواند از خصلت طولانی بر خوردار نباشد،

خلق ها و ملیت های مختلف افغانستان در طول تقریباً یک دهه خانه جنگی های ارتجاعی از یکجانب شدیداً دچار تفرقه و نفاق گردیده اند و از جانب دیگر از جنگ خسته شده اند، رفع این نفاق و تفرقه و بیحالی و باز گرداندن اتحاد مقاومت جویانه و سر زندگی زرمجویانه توده های کشور، خود امری است که باید در جریان نبرد علیه اشغالگران امپریالیست و خاینین ملی دست نشانده شان متحقق گردد، حالت موجود باعث می گردد که یورش های اولیه جنگ مقاومت ملی نتواند دارای دامنه و وسعت توده یی گسترده باشد ، بلکه فقط پس از آنکه این جنگ به سوی تحکیم و گستردگی

بیشتر پیش برود، اتحاد مقاومت جوانه و سر زندگی رزمجویانه توده ها به تدریج احیاء خواهد شد و همپا با پیشرفت جنگ مقاومت به سوی شگوفایی و رونق بیشتر پیش خواهد رفت ، امر مسلم است که این پروسه طولانی خواهدبود و باعث طولانی شدن جنگ مقاومت خواهد شد ،

اما مادامی که مسئله بر سر جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی یعنی بر سر جنگ مقاومت ملی به مثابه شکلی از جنگ خلق و به مثابه بخشی از استراتژی مبارزاتی برای پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین باشد، موضوع جنگ بازمه پیچیده تر و بغرنج تر می گردد و بیشتر از پیش به یک امر طولانی مدت تبدیل می گردد . واقعیت هایی که این امر را بدینگونه شکل می دهند عبارت اند از :

۱__ در جامعه مستعمره _ نیمه فیودال افغانستان که اشغالگری امپریالیستی دست در دست استبداد خشن و اختناق قرون وسطایی نیمه فیودالی برآن حاکمیت دارد، بردن آگاهی انقلابی در میان توده های مردم از راه ها و طرق آرام و مسالمت آمیز آنچنان مشکل است که عمدتا باید آنرا ناممکن دانست، البته ظلم و ستمی که بالای توده ها اعمال می گردد بصورت بالقوه پتانسیل انقلابی عظیمی را در آنها به وجود می آورد، اما تبدیل شدن این پتانسیل انقلابی عظیم از حالت بالقوه به حالت بالفعل عمدتا نه از راه های نرم و ملایم، بلکه از راه های قهری می تواند ممکن گردد، به همین جهت است که بردن سیاست انقلابی و طرح مسئله قدرت سیاسی انقلابی در میان توده های دهقانی و سایر توده های تحت ستم، عالی ترین شکل مبارزه ملی و طبقاتی یعنی جنگ را طلب می نماید، حزب کمونیست (مانوئیست) مجبور است از همان ابتدای فعالیت های مبارزاتی اش روی استراتژی مبارزاتی جنگی انقلابی ملی و طبقاتی به مثابه ظرف استراتژیک مورد نیاز برای بردن آگاهی سیاسی انقلابی در میان توده ها اتکاء نماید، تا زمانی که جنگ انقلابی ملی و طبقاتی بر پا نگردیده است، تلاش های تدارکی برای بر پایی آن و بعد از آنکه بر پا گردید، پیشبرد آن محور عمده فعالیت های مبارزاتی حزب در میان توده ها است، واضح است که حزب کمونیست (مانوئیست) بخاطر ضعف و ناتوانی ابتدایی اش نمی تواند این کار را به یکباره در مقیاس وسیع سراسری آغاز نماید ، بلکه ابتدا در مقیاس های کوچک می تواند آن را انجام دهد و به تدریج با کسب توانمندی های بیشتر خواهد توانست محدوده های فعالیتش را گسترش

داده و توده های بیشتر و بیشتری را به آگاهی سیاسی انقلابی مجهز نماید، فقط در پروسه یک جنگ طولانی مدت است که توده های دهقانی و سایر توده های تحت استثمار و ستم قادر به کسب آگاهی انقلابی در سطح وسیع و سراسری خواهند شد، از جانب دیگر آمادگی های بالقوه و بالفعل مبارزاتی توده ها نیز ناموزون و متفاوت از هم می باشند، حزب کمونیست (مانونیست) ناگزیر در ابتدای کار صرفاً در میان توده های پیشرو می تواند به بردن آگاهی سیاسی انقلابی اقدام نماید، دامنه آمادگی توده ها فقط در پروسه طولانی جنگ انقلابی ملی و طبقاتی است که به تدریج گسترش یافته و بطرف سرتاسری شدن پیش می رود، البته این موضوع را نباید با طرح کمیت گرایانه یکی گرفت، کسب آگاهی انقلابی توسط توده های مردم جهشوار و موجوار پیش می رود و نه صاف و هموار، هر جهشی در جنگ انقلابی ملی و طبقاتی، باعث ایجاد جهش هایی در کسب آگاهی انقلابی توده های مردم می گردد و آنها را وسیعاً به سوی میدان کارزار جلب می کند، بناءً ولو اینکه مجموع پروسه، مدت زمان طولانی را در بر می گیرد، اما با جهش ها و گسست های خورد و بزرگی همراه است.

۲__ توده های دهقانی ذاتاً پراکنده، متفرق و سازمان نیافته اند، تبدیل این پراکندگی، تفرقه و سازمان نیافتگی، به انضباط، شکل و سازمان یابی انقلابی فقط در یک جریان طولانی پیشبرد مبارزات حاد و قهری انقلابی یعنی جنگ ممکن می گردد و کاری نیست که از طرق و راه های آرام و ملایم و در مدت کوتاهی عملی گردد، بدین جهت ضرورت سازمانیابی و متشکل شدن انقلابی توده های دهقانی که یک امر انصراف ناپذیر برای پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و موفقیت نهایی آن و پیروزی کل انقلاب دموکراتیک نوین محسوب می گردد و فقط در یک پروسه طولانی و متناسب با آگاهی سیاسی انقلابی ای که میان آنها برده شده است حاصل می گردد، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و کل پروسه جنگ خلق را به صورت یک جنگ طولانی مدت در می آورد،

۳__ شرایط سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی در یک جامعه مستعمره __ نیمه فیودال مثل جامعه افغانستان شدیداً ناموزون است، از این سبب شرایط برای تدارک، بر پای و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در مناطق مختلف یکسان نبوده و وسیعاً متفاوت است، مناطقی وجود دارند که رویهمرفته شرایط برای

تدارک، بر پای و پیشبرد جنگ در آنها مساعد است، ولی در پهلوی آن مناطق، بصورت نسبتاً وسیعی مناطق عقبمانده و مناطق دارای وضعیت متوسط موجود اند، بدیهی است که امر تدارک، بر پای و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی را ابتدا صرفاً می توان در مناطق مساعد رویدست گرفت و در جریان پیشبرد جنگ با مبدل شدن مناطق دارای شرایط متوسط و عقبمانده به مناطق مساعد، میدان جنگ و محدوده قدرت سیاسی نوین ملی و انقلابی را گسترش داده و در جریان یک پروسه طولانی سرتاسری اش ساخت، ۴_ اتحاد کارگران و دهقانان نه تنها برای پیروزی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین در کلیت آن یک امر لازمی، اساسی و غیر قابل انصراف است، بلکه این اتحاد و استحکام هرچه عمیق تر آن یک شرط ضروری و پایه سیاسی _ طبقاتی برای گذار از انقلاب دموکراتیک نوین به انقلاب سوسیالیستی نیز محسوب می گردد، کاملاً واضح است که این امر متناسب با رشد آگاهی سیاسی انقلابی توده ها، شکل پذیری آنها و استحکام و گسترش دایره جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و کل پروسه جنگ خلق که همگی پروسه های طولانی و دراز مدت اند، می تواند متحقق گردد، فقط در جریان دراز مدت جنگ است که اتحاد میان کارگران و دهقانان شکل می گیرد و بطور روز افزونی، موجوار و با پیچ و خم های فراوان، موازی با جذر و مد های جنگ استحکام ، گسترش و ارتقاء می یابد،

۵_ حزب کمونیست (مائوئیست) نمی تواند به یکبارگی آنچه آنچنان نیروی نظامی قدرتمندی گرد آورد که قادر باشد در یک جنگ زود فرجام کار نیروهای نظامی امپریالیستی اشغالگر و نیروهای نظامی حاکمیت دست نشانده را یکسره کرده و جنگ را با موفقیت به انجام رساند، حزب در ابتدا صرفاً می تواند نیرو های نظامی نسبتاً کوچک و ضعیفی را سازمان داده و فعالیت های نظامی اش را در مناطق مساعد شروع نماید، ضعف نیروی نظامی انقلابی در ابتدا و توانمندی نیرو های نظامی امپریالیستی اشغالگر و ارتجاعی پوشالی و این امر که نیروی نظامی انقلابی برای کسب موفقیت نهایی و برای اینکه بتواند دشمنان را در میدان جنگ شکست دهد، باید از ضعیف به قوی و از کوچک به بزرگ مبدل گردد، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و کل پروسه جنگ خلق را از خصلت طولانی و دراز مدت برخوردار می سازد، در جریان جنگ است که که نیروی نظامی انقلابی با استفاده از عوامل مساعد و با تکیه بر توده ها ، ضعف های تاکتیکی اش رابه تدریج از میان برده و رشد می نماید، در حالیکه

توانمندی های تاکتیکی نیرو های امپریالیستی اشغالگر و نیرو های نظامی ارتجاعی پوشالی کمتر و کمتر شده و ناتوانی های استراتژیک شان به طور روز افزون در ضعف های تاکتیکی متبلور می گردد،

راهی که نیروی نظامی انقلابی ضعیف و ناتوان را قادر می سازد که نه تنها خود را حفظ نماید، بلکه بتواند نیرو های نظامی امپریالیستی اشغالگر و نیرو های نظامی خائنین ملی را یکایک ضربه زده و به تدریج خود را قوی سازد، عبارت است از: بکار برد دقیق، جدی و جرئتمندانه قوانین جنگ انقلابی ملی و طبقاتی افغانستان، این قوانین در اساس و از لحاظ خطوط عام استراتژیک نمی تواند با قوانین جنگ انقلابی در سایر کشور های تحت سلطه امپریالیزم، که جنگ انقلابی چین نمونه پیروزمند آن در گذشته و جنگ انقلابی نیپال یک نمونه زنده و موجود فعلی آن می باشد، فرق داشته باشد، ولی در عین حال از جهات معینی دارای ویژگی ها و خصوصیات مختص به خود نیز خواهد بود، این ویژگی ها تا حدودی می تواند از طریق مطالعه جنگ هایی که تا حال در کشور صورت گرفته است، مورد شناسایی قرار گیرد، ولی شناخت تمامی این ویژگی ها در جریان پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی وکل پروسه جنگ خلق ممکن خواهد بود،

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی از زمان بر پایی در یک یا چند منطقه مساعد تا موقعی که به موفقیت نهایی و سرتاسری می رسد، راه پر پیچ و خم و پرفراز و نشیبی را می پیماید که اشکال مختلف و متنوع پیشروی و عقب نشینی، تعرض و دفاع و تمرکز و پخش را در بر می گیرد،

مجموع مسیری را که این جنگ می پیماید، عموماً سه مرحله دفاع استراتژیک، تعادل استراتژیک و تعرض استراتژیک را شامل می شود، هر یک از مراحل سه گانه جنگ، مدت زمان معینی را نظر به وضعیت و شرایط مشخص در بر می گیرد که رویهمرفته یک دوره طولانی می باشد،

در مرحله اول جنگ که نیرو های مقاومت ملی مردمی و انقلابی ضعیف هستند، مجبور اند که مرحله دفاع استراتژیک را از سر بگذرانند، در این مرحله دشمن سعی می نماید که نیرو های ضعیف و کم توان مقاومت ملی مردمی و انقلابی را اجازه رشد ندهد

و از میان ببرد، بناءً نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی عموماً در حالت دفاع استراتژیک قرار دارند، در حالیکه نیروهای دشمن عموماً در حال تعرض استراتژیک هستند، البته قرار داشتن نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی در حالت دفاع استراتژیک به این مفهوم نیست که آنها اصلاً دست به تعرض نمی زنند، در واقع بهترین دفاع، دفاع فعال است و دفاع فعال به شکل تعرض متبلور می شود، حملات تعرضی نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی در این مرحله جنگ، از نوع تعرض در خطوط خارجی دشمن در جریان دفاع استراتژیک از خطوط داخلی خودی است و بطور عموم یک نوع دفاع فعال است، این مرحله سخت ترین مرحله جنگ است و قویاً احتمال دارد که طولانی ترین مرحله آن نیز باشد.

در مرحله دوم جنگ که نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی به صورت نسبی رشد کرده و نیروهای دشمن ضربات سختی را متحمل گردیده است، نوعی تعادل میان قوت های هر دو طرف جنگ به وجود می آید که معمولاً زیاد طولانی نخواهد بود و هر دو طرف جنگ سعی خواهند کرد که هر چه زودتر این حالت را به نفع خود بهم بزنند، منظور از تعادل استراتژیک این نیست که هر دو طرف جنگ از لحاظ تسلیحات و تجهیزات و تعداد نفرات با هم برابر خواهند شد، در واقع اصلاً ممکن نیست که نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی بتوانند بخصوص از لحاظ تسلیحات و تجهیزات با نیروهای فوق العاده مجهز و مدرن قوای اشغالگر امپریالیستی برابری نمایند، منظور از تعادل استراتژیک در جنگ این است که نیروهای هر دو طرف جنگ در میدان های نبرد به طور کلی با هم متعادل گردند، به قسمی که بدون بر هم خوردن آن حالت، هیچ یک از دو طرف جنگ نتوانند علیه طرف مقابل بطور کلی دست به تعرض همه جانبه بزنند، تعادل استراتژیک به این معنی نیز نیست که در میدان های جنگ هیچگونه عملیات تعرضی و یا دفاعی در کار نخواهد بود، اینگونه عملیات وجود خواهند داشت، ولی مجموعاً حالت تعادل در جنگ را به طور کلی برهم نخواهند زد، بناءً تعادل استراتژیک به این معنی نیست که در سراسر میدان های نبرد حالت یکسانی حکمفرما خواهد بود، بلکه در ساحات معینی ممکن است یکی از دو طرف جنگ حالت تعرضی و یا حالت دفاعی داشته باشد.

در مرحله سوم جنگ نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی در حالت تعرض متقابل استراتژیک قرار می‌گیرند و نیروهای دشمن در حال دفاع استراتژیک، در این مرحله نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی به پیش روی می‌پردازد و نیروهای دشمن به عقب نشینی، این مرحله ممکن است مرحله چندان طولانی نباشد و یا کم و بیش به طول انجامد، بر خلاف مرحله اول و دوم جنگ که میدان نبرد نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی را به صورت عمده عرصه دهات تشکیل می‌دهد، در مرحله سوم، جنگ روی شهرها و تصرف آنها متمرکز می‌گردد و جنگ خصلتاً به جنگ منظم تبدیل می‌گردد، ولی این جنگ منظم نوع خاصی از جنگ منظم خواهد بود، یعنی جنگ منظمی که خطوط جبهه‌ی کاملاً منظم و جنگ‌های موضعی وسیعاً با جنگ متحرک درهم خواهد آمیخت و جنگ‌های پارتیزانی روستایی، جنگ‌های چریکی شهری، قیام‌های توده‌ی شهری و خیزش‌های درونی قوت‌های مربوط به رژیم دست‌نشانده نیز به آن مدد خواهد رساند.

مراحل مختلف جنگ می‌توانند کاملاً بی‌برگشت نباشند، در اثر عوامل مختلف، منجمله اشتباهات جنگی عظیم از سوی نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی، می‌تواند جنگ از حالت تعادل استراتژیک به حالت دفاع استراتژیک و یا از حالت تعرض استراتژیک به حالت تعادل استراتژیک بر گردد و یا بر عکس در اثر عوامل مختلف دیگر، منجمله اشتباهات جنگی عظیم نیروهای دشمن، در مراحل مختلف جنگ، گشایش‌های عظیم و جهش‌های بزرگی به نفع نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی به وجود بیاید و جنگ سریعاً به مراحل بالا تر تکامل یابد.

یکی دیگر از عوامل مؤثر در پیروزی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، شکسته شدن ائتلاف بین‌المللی امپریالیستی‌ای است که در مورد افغانستان میان امپریالیست‌ها وجود دارد، شکست این ائتلاف می‌تواند در اثر تشدید بیشتر از پیش تضاد میان قوت‌های مختلف امپریالیستی به وقوع بپیوندد، مقاومت ملی مردمان افغانستان و مقاومت‌ها و مبارزات ضد امپریالیستی سایر کشورها تحت اشغال و تحت سلطه امپریالیست‌ها و همچنان مبارزات خلق‌های خودکشورهای امپریالیستی، نقش مؤثر و مهمی در تشدید تضاد میان امپریالیست‌ها و شکسته شدن ائتلاف بین‌المللی آنها بازی می‌نماید، پس از تهاجم امپریالیست‌های امریکایی و انگلیسی بر عراق، ائتلاف

بین‌المللی میان امپریالیست‌ها درز‌های شدیدی بر داشت و تضاد میان آنها بیشتر از پیش تشدید گردید، اما تشدید تضاد میان امپریالیست‌های آمریکایی و متحدین نزدیک‌شان از یک طرف و رقبای امپریالیستی‌شان از طرف دیگر، هنوز در آن سطحی نیست که ائتلاف آنها در مورد افغانستان را از میان ببرد، تحقق این امر بصورت بسیار برجسته و روشن، به زمان نیاز دارد و این باعث طولانی شدن جنگ در افغانستان می‌شود،

مناطق پایگاهی انقلابی

ایجاد مناطق پایگاهی انقلابی برای پیشبرد و موفقیت نهایی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی بطور خاص و کل‌پروسه جنگ خلق بطور عام از اهمیت اساسی و تعیین‌کننده‌ای برخوردار است، بدون ایجاد، استحکام و گسترش مناطق پایگاهی انقلابی نه تنها جنگ، از لحاظ کسب استقلال و آزادی کشور و قدرت سیاسی، فاقد دور‌نمای سیاسی روشن می‌گردد، بلکه در عین حال شکل فعالیت‌های مسلحانه دسته‌های شورشی سرگردان و فاقد پشت‌جبهه استراتژیک را به خود می‌گیرد،

مناطق پایگاهی انقلابی از طریق پاکسازی نیروهای نظامی امپریالیستی اشغالگر و نیروهای پوشالی ارتجاعی از مناطق مساعد، سرنگونی قدرت سیاسی دست‌نشانده، برقراری قدرت سیاسی نوین و سازماندهی انقلابی سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی و نظامی توده‌ها در این مناطق به وجود می‌آید، حزب کمونیست (مائوئیست) و توده‌های تحت رهبری اش یکجا با سایر نیروهای سیاسی متحد‌شان در مناطق پایگاهی انقلابی به تمرین و اعمال قدرت سیاسی می‌پردازند، ایجاد و گسترش مناطق پایگاهی انقلابی نمونه‌های واقعی از مناسبات انقلابی را که حزب کمونیست (مائوئیست) می‌خواهد در آینده در سراسر کشور برقرار سازد، به نمایش می‌گذارد و زمینه‌های واقعی مقایسه میان اهداف حزب و اهداف نیروهای امپریالیستی اشغالگر و نیروهای ارتجاعی پوشالی را برای توده‌های وسیع در سراسر کشور به وجود می‌آورد، این امر به یقین آگاهی سیاسی ملی و انقلابی توده‌ها را موجودار ارتقاء و گسترش می‌دهد و به صورت وسیعی شرایط مساعد برای افزایش دامنه جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی فراهم می‌گردد،

با تکیه بر مناطق پایگاهی انقلابی به مثابه عقبگاه استراتژیک جنگ است که جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی در مناطق مورد تنازع (مناطق پارتریزی) و مناطق تحت کنترل نیروهای اشغالگر امپریالیستی و نیروهای ارتجاعی پوشالی به راه افتاده و گسترش می یابد،

جنگی که بدون اتکاء بر مناطق پایگاهی انقلابی در داخل کشور پیش برده شود، ناگزیر است مناطق خارج از سرحدات کشور و قلمرو کشور های همسایه را به عنوان عقبگاه استراتژیک خود انتخاب نماید، کاملاً واضح است که اتکاء بر عقبگاه استراتژیک در قلمرو کشور های همسایه به صورت حتمی جنگ را از سیاست اتکاء بخود و اتکاء به توده های کشور محروم نموده و تابع سیاست ها و پالیسی های دولت های حاکم بر کشور های همسایه و در نهایت تابع سیاست ها و اهداف بادران امپریالیستی این دولت ها خواهد ساخت ، حزب کمونیست (مائوئیست) باید در این مورد هوشیاری اش را کاملاً حفظ نماید و در تکیه استراتژیک بر مناطق پایگاهی داخل کشور در جریان بر پایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی استوار، مقاوم و خلل ناپذیر باشد، تا جنگ خلق در افغانستان از یک جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی متکی بر مناطق پایگاهی انقلابی داخل کشور به صورت یک جنگ وابسته به مناطق تحت کنترل دولت های ارتجاعی کشور های همسایه در نیاید، در هر حال امکان دست یابی به چنین عقبگاهایی در شرایط کنونی متصور نیز نمی باشد، زیرا که دولت های کشور های همسایه مجموعاً به درجات و سطوح مختلف در خدمت به اشغالگران امریکایی و متحرران دین شان قرار دارند، اما همبستگی و اتحاد، در مبارزه علیه امپریالیست های متجاوز و دست نشاندگان شان، با نیرو های سیاسی و توده های ضد امپریالیزم و ارتجاع در کشور های همسایه بطور خاص و در سراسر جهان بطور عام، یک ضرورت اجتناب ناپذیر است، این اتحاد می تواند حد اقل بصورت مخفی ساحات عقب نشینی، استراحت ، تمرینات و ارتباطات برای کل نیرو های مقاومت ملی مردمی و انقلابی منطقه در کشور های همسایه به وجود آورد و همبستگی ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی خلق های منطقه را شکل مشخص نظامی بدهد،

شکلدهی به مناطق پایگاهی انقلابی آینده، به صورت ابتدایی و مخفی در واقع قبل از برپایی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، در دوره تدارک، آغاز می گردد، مناطق

مساعدی که فعالیت های تدارکی حزبی و توده یی و نظامی در آنها متمرکز می گردد، در واقع از همان ابتدا بحیث مناطق پایگاهی انقلابی آینده در نظر گرفته می شوند ، پس از آغاز جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، این مناطق می توانند عملاً به مناطق پایگاهی انقلابی مبدل شوند و با پیشرفت جنگ بیشتر از پیش تحکیم یابند، اما این تحکیم نسبی است و در طول دوره دفاع استراتژیک کماکان این مناطق پایگاهی می توانند مورد ضربت نیرو های دشمن قرار بگیرند و تحت اشغال آنها در آیند، فقط پس از آنکه جنگ وارد مرحله تعادل استراتژیک گردد، مناطق پایگاهی انقلابی موقعیت نسبتاً استواری می یابند، اما کماکان این موقعیت استوار، مطلق نیست و با توجه به برتری فوق العاده نظامی دشمن، حداقل بعضی از آنها می تواند مورد ضربت و اشغال قرار بگیرد، ولو اینکه این ضربت و اشغال موقتی و گذرا باشد، از جانب دیگر با پیشرفت جنگ، مناطق مساعد بیشتری به وجود می آیند و زمینه های گسترش مناطق پایگاهی انقلابی بیشتر و بیشتر می گردد، مادامی که شبکه ای از مناطق پایگاهی انقلابی مناطق وسیعی از کشور را در بر گرفت و این مناطق تحکیم نسبی حاصل نمود، قدرت ملی انقلابی در مقابل قدرت امپریالیستهای اشغالگر و مزدوران دست نشانده شان قند بر می افزارد، تا رسیدن به آنجا راه دراز ، مشکل و طاقت فرسایی در پیش است ، اما حتماً باید رسید، بدون رسیدن به این مرحله و عبور از آن نمیتوان به حصول استقلال و آزادی کل کشور و پیروزی سرتاسری انقلاب دموکراتیک نوین دست یافت،

ارتش انقلابی خلق

ارتش انقلابی خلق، دومین سلاح مورد نیاز انقلاب، بعد از حزب کمونیست است که توسط حزب به وجود می آید و رهبری میگردد، این ارتش در کشور مستعمره _ نیمه فیودالی مثل افغانستان که شکل عمده مبارزه از همان ابتدا مبارزه مسلحانه است و شکل عمده سازماندهی ارتش ، مهم ترین تشکیلات توده یی محسوب می گردد ، خلقی که ارتش انقلابی اش را نداشته باشد، در واقع هیچ چیز نخواهد داشت، خلق های کشور ما نیز از این قاعده مستثنی نیستند، آنها برای اینکه بتوانند از قید اشغالگری و سلطه امپریالیست ها، مستقل و آزاد زندگی نمایند و از هر نوع ستم و استثمار رهایی یابند، ناگزیر اند ارتش انقلابی شان را به وجود بیاورند و تحکیم و تقویه نمایند،

ارتش انقلابی که وظیفه پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، دفاع از کارگران، دهقانان و سایر زحمتکشان توده های مسکون در مناطق پایگاهی انقلابی و دستاورد های مقاومت ملی و انقلاب در تمام مراحل جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و کل پروسه جنگ خلق را بر عهده دارد، بعد از پیروزی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و بعد از پیروزی انقلاب نیز حراست از جمهوری دموکراتیک نوین و جمهوری سوسیالیستی، حفظ حق حاکمیت، تمامیت ارضی و امنیت کشور و دفاع از میهن در مقابل عملیات خرابکارانه و تجاوز گرانه امپریالیست ها و نوکران آنها را بر عهده دارد.

ارتش انقلابی در جریان جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی به وجود می آید و استحکام و گسترش می یابد، این ارتش از همان زمانی که گروپ های چریکی اولیه، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی را آغاز می نمایند، پایه گذاری می گردد، این گروپ های چریکی اولیه، در جریان پیشرفت جنگ از لحاظ کیفی و کمی ارتقاء و گسترش می یابند و منظم تر می گردند و به تدریج بصورت یک ارتش منظم در می آیند، اما این منظم بودن هنوز به مفهوم یک ارتش منظم کلاسیک نیست، ارتش انقلابی، ارتشی است که اساساً جنگ های متحرک را پیش می برد و در جنگ های پارتیزانی وسیعاً سهم می گردد و در عین حال وظیفه رهبری آنرا بر عهده دارد، از جانب دیگر در پهلوی نیرو های منظم ارتش انقلابی، چریک های توده یی و گروه های مسلح دفاع از خود توده یی نیز باید موجود باشند، تا از یکطرف در سطوح محلی و منطقوی در پهلوی ارتش انقلابی علیه نیروهای دشمن به جنگ های نا منظم و پارتیزانی بپردازند و از جانب دیگر عرصه ای برای گسترش بیشتر صفوف ارتش انقلابی بوجود آورند، ارتش انقلابی فقط در مرحله نهایی جنگ، یعنی مرحله تعرض استراتژیک می تواند در سطح نسبتاً بالایی بصورت منظم عمل نماید، به جنگ موضعی بپردازد و خطوط جبهه نسبتاً منظم داشته باشد، اما چریک های توده یی نه تنها در این مرحله جنگ، بلکه حتی بعد از پیروزی نیز به موجودیت شان ادامه خواهند داد و در پهلوی ارتش انقلابی وظایف و مسئولیت هایشان را بر عهده خواهند داشت و نمودی از خلق های مسلح خواهند بود.

ارتش انقلابی، چریک های توده یی و گروه های دفاع از خود توده یی، نیرو های مسلح متعلق به کارگران، دهقانان و سایر زحمتکشان ملیت های مختلف با هم برابر و

متساوی الحقوق این سر زمین هستند، این نیروها توسط حزب کمونیست (مانوئیست) ایجاد و رهبری می گردند و با درک آگاهانه این مسئله که سیاست انقلابی باید بر تفنگ حاکم باشد، نه اینکه تفنگ، نیروهای مسلح را رهبری نماید، از منافع کشور، خلق ها و پرولتاریا پاسداری می نمایند،

ارتش انقلابی مبتنی بر اصل وحدت سربازان و افسران و وحدت ارتش و خلق ها بوده به جای پیروی از مناسبات پوسیده نظام کهنه ارتشی (استبداد فردی، اطاعت کور کورانه، تمایزات طبقاتی و.....)، انضباط آگاهانه و مناسبات انقلابی فاقد تمایزات طبقاتی را برقرار می نماید،

ارتش انقلابی عمده‌تأ ابزار رزم است، اما وظایف تبلیغی و تولیدی نیز بر عهده دارد، دسته های مسلح دفاع از خود توده یی در اساس وظایف تولیدی دارند، اما در فعالیت های تبلیغی و جنگی، حزب و ارتش انقلابی را مدد می رسانند، چریک های توده یی وظایف جنگی، تبلیغی و تولیدی را بر عهده دارند و بسته به شرایط و اوضاع یکی از این وظایف آنها حالت عمدگی پیدا می نماید،

ارتش انقلابی از لحاظ تسلیحاتی بجای اتکاء به کمک های خارجی به توده ها تکیه دارد و خود جنگ منبع اصلی تأمین کننده تسلیحات و مهمات آن می باشد، فقط ارتشی با این چنین خصوصیات و پایه اجتماعی توده یی می تواند ارتش حقیقی خلق ها بوده و تحت رهبری حزب کمونیست از منافع آنها حراست و پاسداری نماید،

تدارک برای بر پایی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق)

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی جنگی است نقشه مندانه که توسط نیروهای نظامی ضعیف و کم توان ملی و انقلابی علیه نیروهای نظامی پر قدرت و وسیع اشغالگران امپریالیست و خابنین ملی مترجع و دست نشانده شان به راه می افتد، این جنگ نمی تواند به صورت خود بخودی آغاز شود، بلکه برپایی و پیشبرد آن مستلزم تهیه و تطبیق نقشه ها و پلان های معین و مشخصی است که حزب و توده های تحت رهبری اش را قادر می سازد عملاً جنگ را آغاز نمایند، فقط با پیشبرد موفقانه فعالیت

های تدارکی است که جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی می تواند بر پا گردیده و به پیش برده شود، قبل از شروع جنگ، تدارک برای بر پایی آن و پس از آنکه بر پا گردید پیشبرد اصولی و موفقیت آمیزان باید به مثابه محور تمامی اشکال فعالیت های مبارزاتی حزب و توده ها محسوب گردد، عدم توجه به این امر در نهایت به هیچ چیز دیگری جز بی توجهی به امر کبیر جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی و استقلال و آزادی کشور و مردمان کشور و کلاً انقلاب دموکراتیک نوین تمام نخواهد شد،

اولین و مهم ترین عرصه تدارک برای برپایی و آغاز جنگ ، تدارک ایدئولوژیک _ سیاسی و تشکیلاتی خود حزب کمونیست (مائوئیست) است ؛ زیرا که حزب آغاز کننده و رهبری کننده جنگ است،

تدارک ایدئولوژیک _ سیاسی و تشکیلاتی خود، حزب برای برپایی جنگ به معنی آمادگی حزب برای آغاز جنگ از لحاظ ایدئولوژیک _ سیاسی و تشکیلاتی است،

آمادگی ایدئولوژیک _ سیاسی حزب برای آغاز جنگ در قدم اول به خط ایدئولوژیک _ سیاسی و خط نظامی حزب مربوط است ، خط ایدئولوژیک _ سیاسی و نظامی حزب باید یک خط اصولی صحیح و روشن مارکسیستی _ لنینیستی _ مائوئیستی باشد، این آمادگی در قدم دوم عبارت است از آمادگی استوار و محکم حزب برای تقبل مسؤلیت آغاز جنگ و ایستادگی روی اصول جنگ انقلابی از لحاظ ایدئولوژیک _ سیاسی و نظامی ،

آمادگی تشکیلاتی حزب برای آغاز جنگ عمدتاً به استحکام تشکیلاتی حزب مربوط است ، استحکام تشکیلاتی حزب قبل از همه توسط سیاست تشکیلاتی حزب در مورد ساختمان تشکیلاتی حزب معین می گردد، تشکیلات حزب باید قسمی ساخته شود که برای آغاز و پیشبرد موفقیت آمیز جنگ انقلابی ملی و طبقاتی مناسب و موزون باشد ، اگر این مناسبت و موزونیت میان ساختمان عملی تشکیلات حزب و خط ایدئولوژیک _ سیاسی و نظامی تدوین شده و رسماً پذیرفته شده حزب وجود نداشته باشد ، خط ایدئولوژیک _ سیاسی و نظامی حزب در واقع فاقد پایه تشکیلاتی لازمه بوده و به یک سلسله ادعاهای صرف تیوریک و تبلیغاتی مبدل می گردد ،

اما آمادگی تشکیلاتی حزب برای آغاز جنگ صرفاً به استحکام تشکیلاتی حزب خلاصه نمی‌گردد، بلکه درجه معینی از گسترش تشکیلاتی حزب را نیز در بر می‌گیرد، حد بسیار معین و مشخصی برای گسترش تشکیلاتی حزب نمی‌توان در نظر گرفت، ولی اولاً توسط یک حزب چند نفره نمی‌توان جنگ را آغاز نمود و ثانیاً در شرایط استبدادی جامعه افغانستان، گسترش وسیع صفوف حزب در شرایط قبل از آغاز جنگ نمی‌تواند ممکن و میسر باشد، از این جهت راه مؤثر برای گسترش وسیع صفوف حزب، برپایی و پیشبرد جنگ است،

دومین عرصه تدارک برای آغاز جنگ، تدارک توده‌ی است، جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی جنگ توده‌ها است و بدون آگاهی، خلاقیت و سازمانیابی آنان نمی‌تواند آغاز گردد و پیش برده شود، اما در مورد تدارک توده‌ی برای آغاز جنگ باید بصورت جدی توجه داشت که توده‌ها از لحاظ آمادگی شان برای شرکت در عملیات آغازین جنگ و پیشبرد بعدی آن، در یک سطح قرار ندارند، بلکه به بخش‌های پیشرو، میانه و عقبمانده تقسیم می‌گردند، فعالیت‌های تدارکی توده‌ی برای آغاز جنگ، عمدتاً در میان توده‌های پیشرو متمرکز می‌گردد، در واقع پس از آغاز جنگ و پیشبرد کم و بیش موفقیت‌آمیز آن است که می‌توان توده‌های میانی را به سوی جنگ جلب کرد و توده‌های عقبمانده را ارتقا داد و یا لاقلاً خنثی نمود،

یک موضوع مهم دیگر در تدارک برای آغاز جنگ، شناسایی مناطق مساعد برای آغاز جنگ و تمرکز فعالیت‌های تدارکی در آن مناطق است، از لحاظ آغاز جنگ، مناطق مختلف کشور دارای وضعیت یکسان نیستند و مناطق مساعد، نامساعد و شدیداً نامساعد را در بر می‌گیرند، فعالیت‌های تدارکی برای آغاز جنگ باید در مناطق مساعد متمرکز گردد، در واقع آغاز و پیشرفت موفقیت‌آمیز جنگ است که می‌تواند نامساعدت‌ها را در مناطق نامساعد از میان برده و این مناطق را به مناطق مساعد مبدل سازد و همچنان نامساعدت‌های مناطق شدیداً نامساعد را کم و بیش تخفیف دهد، یقیناً در پهلوی تمامی فعالیت‌های تدارکی دیگر برای آغاز جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، تدارک لوجیستیکی را نیز نمی‌توان نا دیده گرفت، تدارکات لوجیستیکی، فراهم‌آوری و سازماندهی حداقل امکانات تسلیحاتی و غیر تسلیحاتی لازمه برای آغاز جنگ را در بر می‌گیرد، حد کاملاً معین و مشخصی برای تدارکات

لوجیستیکی نمی توان در نظر گرفت ، از یکجانب جنگ را نمی توان با داستان خالی و بدون حد اقل امکانات نظامی و غیر نظامی مورد ضرورت آغاز کرد و تهیه این امکانات هم لازم است و هم ممکن ، ولی از جانب دیگر، در شرایط قبل از آغاز جنگ ، در واقع غیر ممکن است که بتوان امکانات نظامی و غیر نظامی گسترده ای فراهم آورد، در واقع جریان جنگ، خود مهم ترین عرصه فراهم آوری امکانات وسیع نظامی و غیر نظامی محسوب می شود،

ضمیمه شماره اول برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

سه چهره رویزیونیزم کهن : رویزیونیزم (تجدید نظر طلبی) برای اولین بار در آخرین دهه قرن نوزدهم توسط برنشتین آلمانی علم گردید، پس از وی، رویزیونیزم در شکل دگماتیک خود توسط کائوتسکی و همچنان تروتسکی به میان آمد و در مبارزه علیه لنینیزم بکار گرفته شد، این جریانات به رویزیونیزم کهن معروف اند که هم اکنون توسط احزاب سوسیالیست و سوسیال دموکرات و دسته های تروتسکیست در جهان کم و بیش حمل میگردند .

رویزیونیزم برنشتین

۱ - در فلسفه : رویزیونیزم برنشتین از نظر فلسفی با حملات زهر آلود نسبت به ماتریالیزم فلسفی ، یکنوع نیو کانتیزم را رواج میداد و تلاش داشت که کانتیزم را جاگزین ماتریالیزم فلسفی سازد، این رویزیونیزم دیالکتیک را کنار میگذاشت و اولوسمونی (تیوری تغییرات تدریجی) را بجای آن می نشانند، رویزیونیزم برنشتین مذهب را در درون حزب طبقه کارگر کار خصوصی افراد اعلام میکرد.

۲ - در اقتصاد سیاسی : رویزیونیزم برنشتین در موارد ذیل در تیوری های اقتصادی مارکسیستی تجدید نظر به عمل آورد :

- در زراعت عمل تمرکز و طرد تولید کوچک توسط تولید بزرگ وجود ندارد و در صنعت و تجارت نیز این عمل با حد اکثر کندی انجام می یابد،

— بحران‌ها نادر تر و ضعیف‌تر گردیده است و احتمال دارد که کارتل‌ها و تراست‌ها به سرمایه‌امکان بدهند که بحران‌ها را بکلی بر طرف سازد،

- تیوری ورشکستگی سرمایه‌داری و پیروزی اجتناب‌ناپذیر سوسیالیسم غلط است، زیرا که حدت تضادهای طبقاتی رو به کاهش است،

- تیوری ارزش اضافی مارکس را قلب ماهیت داد و در مقابل آن تیوری ارتجاعی "تقدم نیروهای مولده" را تبلیغ کرد،

۳ - در سوسیالیسم علمی: تجدید نظر برنشتین درین عرصه موارد ذیل را در بر می‌گرفت:

- تجدید نظر در آموزش مبارزه طبقاتی با تکیه بر اینکه آزادی‌های سیاسی، دموکراسی و حق انتخابات عمومی زمینه‌های مبارزه طبقاتی را از بین می‌برد،

- تجدید نظر در مورد تیوری دولت بمثابه ارگان حکمرانی طبقاتی با ارائه این دلیل سفسطه آمیز که در نظام دموکراسی اراده اکثریت حکمفرمایی میکند،

- دست برداشتن از مبارزه قاطع علیه بورژوازی با طرح این موضوع انحرافی که در شرایط سلطه سرمایه‌داری نیز اتحاد با بورژوازی ریفورمیست علیه مترجمین ضرور است،

— برخورد رویزیونیسم برنشتین در مورد هدف نهایی جنبش سوسیالیستی در شعار "هدف نهایی هیچ چیز ولی جنبش همه چیز" خلاصه میشود، سیاست رویزیونیسم برنشتین سیاست تاکتیک پروسه است، یعنی سیاست تعیین روش از واقعه‌ای تا واقعه دیگری، تطبیق حاصل کردن با حوادث روز و با تغییرات وارده در جزئیات سیاسی، فراموش کردن منافع اساسی پرولتاریا و خصایص اصلی کلیت نظام سرمایه‌داری و کلیت پروسه تکامل سرمایه‌داری و فدا کردن منافع اساسی پرولتاریا در مقابل منافع آنی واقعی یا فرضی،

— مخالفت با دکترین مارکسیستی انقلاب قهر آمیز و سفسطه‌گویی در مورد گذار مسالمت آمیز به سوسیالیسم،

رویزیونیزم کائوتسکی

۱ - در فلسفه : کائوتسکی نظریات ساخته و پرداخته فلسفی ندارد، ولی پشتوانه فلسفی تجدید نظر های وی در اقتصاد سیاسی و سوسیالیزم علمی را اکلکتیزم و سفسطه جویی بجای دیالکتیک تشکیل می دهد،

۲ - در تقصود سیاسی : کائوتسکی تیوری رویزیونیستی اولترا امپریالیزم را به میان کشید و مرعی شد که در مرحله اولترا امپریالیزم بهره برداری مشترک از جهان توسط یک سرمایه مالی جهانی متحد شده به عمل می آید، در این مرحله جنگ ها خاتمه می یابند و سلح جهانی بر قرار می گردد ،

۳ - در سوسیالیزم علمی : رویزیونیزم کائوتسکی مبارزه اصلاح طلبانه پرولتاریا را تائید یکجانبه نموده و طرق انقلابی مبارزه ، تبلیغ و تدارک آن و تربیت توده ها در این جهت را رد می نماید، رویزیونیزم کائوتسکی در جریان جنگ جهانی اول ، سوسیال ش، نیزم یعنی دفاع از میهن امپریالیستی را آرایش نموده و با آن به سازش پرداخت، این رویزیونیزم در حلیکه از انقلاب دم می زد ، در عمل از آن دست می کشید و با اپورتونیزم به دمسازی می پرداخت، کائوتسکی در آموزش مارکس در باره دولت تحریفات تیورتونیستی وارد کرد و در نهایت به رد دیکتاتوری پرولتاریا پرداخت، کائوتسکی امپریالیزم را صرفا یک پدیده سیاسی و محصول سرمایه داری صنعتی دار ای تکامل عالی دانست و بیان داشن که امپریالیزم عبارت است از تمایل هر یک از از دول سرمایه دار صنعتی به الحاق مناطق زراعتی هر چه بیشتر یا تابع نمودن آنها به خود بدون توجه به اینکه چه ملت هایی در این مناطق سکونت دارند،

رویزیونیزم تروتسکی

۱ - در فلسفه : تروتسکی سیستم فلسفی انسجام یافته ای ندارد، ولی با توجه به تحریفات رویزیونیستی ایکه در اقتصاد سیاسی و سوسیالیزم علمی به عمل آورده است ، می توان گفت که پشتوانه فلسفی این تحریفات وی ، دگماتیزم است ،

۲ - در اقتصاد سیاسی: تروتسکیزم در رشته اقتصاد سیاسی مبتنی بر تیوری رشد نیرو های مولده است و بر این مبنا امکان ساختمان سوسیالیزم در یک کشور، بخصوص در یک کشور نسبتا عقبمانده را قبول ندارد،

۳ - در سوسیالیزم علمی: تروتسکیزم نقش دهقانان در انقلاب را نفی می نماید، صلاحیت پرولتاریا برای رهبری دهقانان در انقلاب را مورد تردید قرار می دهد و اتحاد میان کارگران و دهقانان را قبول ندارد، از این جهت به نفی انقلاب دموکراتیک می پردازد و گویا طرفدار انقلاب دو مرحله یی نیست، این موضع در نهایت به نفی انقلاب در کشور های عقبمانده و تحت سلطه می انجامد، آنچه بنام " تیوری انقلاب مداوم " تروتسکی معروف است، نفی نقش دهقانان در انقلاب، نفی مرحله دموکراتیک انقلاب و نفی توان پایداری انقلاب پیروزمند در یک کشور را در خود متبلور کرده است،

سه چهره رویونیوزم مدرن

منظور از رویونیوزم مدرن آن اشکالی از رویونیوزم است که از درون احزاب بر سر قدرت سربلند کرده و با دیگرگون ساختن ماهیت احزاب متذکره و قلب ماهیت دولت های سوسیالیستی، سوسیالیزم را در کشور های سوسیالیستی سرنگون نموده اند، سه چهره اصلی رویونیوزم مدرن که به مثابه سه دشمن انقلاب جهانی پرولتاریایی با ماسک کمونیستی علیه پرولتاریای بین المللی ایستاده اند عبارت اند از: رویونیوزم روسی، رویونیوزم چینی و رویونیوزم آلبانیایی،

روییونیوزم روسی و سوسیال امپریالیزم شوروی

پس از درگذشت استالین، رویونیوست های روسی بیشتر از پیش توان یافته و در سال ۱۹۵۶ توسط یک کودتای درون حزبی به رهبری خروشچف قدرت دولتی را در شوروی کاملاً به تصرف در آوردند، آنها بر اساس ایدئولوژی رویونیوستی شان سوسیالیزم را در شوروی سرنگون ساخته و سرمایه داری را احیا کردند و در نتیجه شوروی سوسیالیستی را به یک دولت سوسیال امپریالیستی مبدل نمودند، رویونیوزم روسی پس از خروشچف توسط برژنف با همان ماهیت قبلی اما در شکل کم و بیش متفاوت رهبری شد و بعداً گرباچوف علمبردار اصلی آن گردید،

حزب کمونیست چین به رهبری مائوتسه دون، جنبش کمونیستی بین‌المللی را در مبارزه علیه رویزیونیزم روسی و سوسیال‌امپریالیزم شوروی رهبری نموده و چهره اصلی آنرا به پرولتاریا و خلق‌های جهان نشان داد، این مبارزه پس از سرنگونی سوسیالیزم در چین نیز متوقف نشد، بلکه توسط مائوئیست‌های جهان علیه اشکال بریژنفی و گریاچوفی آن ادامه یافت.

اصول اساسی رویزیونیزم روسی را میتوان به ترتیب ذیل مشخص نمود :

از لحاظ سیاسی :

الف - در شکل خروشچفی :

۱ - همزیستی مسالمت‌آمیز : این اصل، همزیستی مسالمت‌آمیز میان نظام‌های مختلف را اصل اساسی مناسبات در سطح " بین‌المللی " قرار میدهد، خروشچف در سال ۱۹۶۰ در مجمع عمومی سازمان ملل متحد طی نطقی بیان نمود : " اصل همزیستی مسالمت‌آمیز باید قانون اصلی و اساسی زندگی جامعه کنونی واقع گردد ، "

رویزیونیزم خروشچفی بر اساس این اصل بجای اتکا به انقلاب جهانی و مبارزه علیه امپریالیزم و دفاع و پشتیبانی از مبارزات پرولتاریا و خلق‌های تحت ستم علیه امپریالیزم، بر همزیستی و سازش با امپریالیزم تکیه می‌نماید و به این صورت انقلاب جهانی و مبارزه علیه امپریالیزم را تخطئه می‌نماید، این اصل، امر انقلاب جهانی و انترناسیونالیزم پرولتری را رد کرده و همزیستی با امپریالیست‌ها را جاگزین آن میسازد.

۲ - رقابت مسالمت‌آمیز : در شرایط موجودیت دولت یا دولت‌های سوسیالیستی در جهان ، تضاد میان سوسیالیزم و امپریالیزم یکی از تضاد‌های اصلی جهان به شمار می‌رود و مبارزه دولت‌های سوسیالیستی علیه امپریالیزم یکی از نیروهای محرکه مهم انقلاب جهانی به شمار می‌رود، رویزیونیزم‌های خروشچفی اصل مبارزه علیه امپریالیزم را که از دید انقلابی پرولتری هیچ معنی و مفهوم دیگری غیر از مبارزه برای سرنگونی امپریالیزم ندارد، قلب ماهیت داده، اصل " رقابت مسالمت‌آمیز " را به میان کشیدند ،

مطابق به این اصل مبارزه برای سرنوینی امپریالیزم دیگر ضرورت خود را از دست داده و آنچه مطرح است رقابت مسالمت آمیز با امپریالیزم اس، اصل رقابت مسالمت آمیز که در پیوند با اصل " همزیستی مسالمت آمیز " قرار داشته و ناشی از آن است، مبین این دیدگاه رویزونیستی است که امپریالیزم را بدون مبارزه برای سرنوینی آن و از طریق پیشبرد رقابت مسالمت آمیز در عرصه های مختلف با آن می توان از سر راه برداشت ، این اصل مبنی بر این دیدگاه رویزونیستی نیز هست که امپریالیزم نیز از سیاست سرنوینی سوسیالیزم دست کشیده و به رقابت مسالمت آمیز با آن می پردازد، اصل رقابت مسالمت آمیز در واقع بیان کننده اصل همکاری با امپریالیزم است،

۳ - گذار مسالمت آمیز : انقلاب قهر آمیز قانون عمومی انقلاب پرولتاریایی است ، این اصل ، هم در انقلاب کشورهای امپریالیستی و هم در انقلاب کشورهای تحت سلطه بطور عموم صدق می نماید،

رویزیونیزم خروشچفی این قانون را به عنوان قانون عمومی انقلاب قبول ندارد و اصل گذار مسالمت آمیز را در مقابل آن قرار میدهد ، مطابق به اصل " گذار مسالمت آمیز "، رویزونیست های خروشچفی بیان می نمایند که امروزه در جهان وضعی به وجود آمده که هم در کشورهای امپریالیستی و هم در کشورهای تحت سلطه میتوان از طریق غیر از انقلاب قهری، امر تصرف قدرت سیاسی را به سر انجام رسانده و به اصطلاح انقلاب را به پیروزی رساند، به این ترتیب آنها مبارزه مسالمت آمیز و راه پارلمانی را به عنوان یک استراتژی در مقابل استراتژی مبارزه قهری مسلحانه قرار میدهند ، البته مفهوم " گذار مسالمت آمیز " صرفاً به حصول اکثریت در پارلمان محدود نمیگردد، بلکه مسئله عمده در آن عبارت است از رد ضرورت در هم شکستن ماشین دولتی کهنه - در مرکز آن نیروی مسلح - و برقراری ماشین دولتی نوین - در مرکز آن نیروی مسلح - ، یعنی منتفی دانستن درهم شکستن دیکتاتوری بورژوازی و برقراری ماشین دولتی نوین، به عبارت دیگر مسئله عمده در تیوری گذار مسالمت آمیز عبارت است از تحقق " انقلاب " و " ساختمان سوسیالیزم " بدون انقلاب قهری مسلحانه و بدون برقراری دیکتاتوری پرولتاریا، این اصل ضرورت درهم شکستن قهری دستگاه دیکتاتوری بورژوازی و ارتجاعی را نفی می نماید و ضرورت برقراری دیکتاتوری پرولتاریا را منتفی اعلام میکند ،

۴ - دولت عموم خلق ، حزب عموم خلق ، دموکراسی عموم خلق : رویزونیست های خروشچفی با الغای دیکتاتوری پرولتاریا دولت شوروی را به عنوان " دولت عموم خلق " اعلام نموده و پرچم " دموکراسی عموم خلق " را بر افراشتند، توأم با آن، ماهیت پرولتری حزب کمونیست شوروی را دگرگون کرده و آنرا "حزب عموم خلق " خواندند.

رویزونیست های خروشچفی تضاد میان حکم شان در مورد نفی موجودیت طبقات در شوروی و موجودیت دولت را در آن کشور با طرح این سفسطه " حل " کردند که دولت شوروی را دولت عموم خلقی یعنی دولت غیر طبقاتی اعلام نمایند، این راه حل سفسطه آمیز که در ضدیت با تیوری دولت در مارکسیزم یعنی طبقاتی بودن تمامی دولت ها قرار دارد، راه حلی است که تمامی امپریالیست ها و مرتجعین به آن توسل می جویند، آنها پیوسته اعلام می نمایند که دولت هایشان غیر طبقاتی اند و در خدمت تمام افراد جامعه قرار دارند ، رویزونیست های خروشچفی با طرح دولت عموم خلقی در واقع مخالفت قاطع شان را علیه دیکتاتوری پرولتاریا در حالی تبارز دادند که حاکمیت دولتی را تمام و کمال بصورت محکمی در دست داشتند ،

دموکراسی از دید مارکسیزم مفهوم طبقاتی دارد و کمونیست ها آشکارا اعلام می نمایند که آنها طرفدار دموکراسی برای پرولتاریا و زحمتکشان و طرفدار اعمال دیکتاتوری علیه بورژوازی و مرتجعین هستند، برعکس امپریالیست ها و مرتجعین همیشه داد و فریاد می نمایند که آنها طرفدار دموکراسی ناب و دموکراسی غیر طبقاتی اند، در حالیکه در عمل دموکراسی برای اقلیت و دیکتاتوری بر اکثریت را اعمال میکنند، مفهوم " دموکراسی عموم خلق " رویزونیست های خروشچفی مقوله ای از همین باب است، زیرا که در ضدیت با دیکتاتوری پرولتاریا یعنی دموکراسی برای پرولتاریا و زحمتکشان و دیکتاتوری بر بورژوازی و مرتجعین قرار دارد ،

رویزونیست های خروشچفی اعلام کردند که حزب کمونیست شوروی، دیگر حزب طبقاتی، حزب پرولتری نمی باشد، بلکه به " حزب عموم خلق " تغییر ماهیت داده است، کمونیست ها آشکارا اعلام می نمایند که حزب شان حزب طبقاتی، حزب پرولتری، حزبی در خدمت انقلاب پرولتری میباشد، بر عکس امپریالیست ها و مرتجعین با اصرار همیشگی احزاب شان را احزاب مافوق طبقاتی ، غیر طبقاتی و احزابی در خدمت تمامی " هموطنان " و تمامی " انسان ها " وانمود می نمایند، " حزب عموم

خلق " رویونیست های خروشچفی حزبی از این نوع است، آنها در حالیکه ماهیت طبقاتی یعنی ماهیت پرولتری حزب کمونیست شوروی را ملغی شده دانستند، حزب و تشکیلات حزبی را در قبضه نگه داشتند تا توسط آن دولت را به سبک تمامی بورژواها و مرتجعین برای " تمامی هموطنان " و " تمامی انسانها " رهبری نمایند،

۵ - مسئله جنگ و صلح : امپریالیسم یعنی جنگ، تا زمانیکه این سیستم نفرت انگیز بر روی زمین سلطه داشته باشد تأمین صلح در روی زمین ممکن نیست، کمونیست ها یگانه راه جلوگیری از جنگ های امپریالیستی را در مبارزه علیه امپریالیسم می بینند، آنها از طریق انقلاب، از طریق نابودی سیستم جنگ افروز امپریالیستی تأمین صلح در جهان را ممکن می دانند، اما دید رویونیسم خروشچفی در مورد مسئله جنگ و صلح غیر از این است ، این دید تأمین صلح در جهان را با تکیه بر روشن بینی و نیات خیر خواهانه امپریالیست ها ممکن دانسته و بر ضرورت همکاری با آنها درین جهت تأکید می نماید، رویونیسم خروشچفی در مورد مسئله جنگ و صلح روی اصل بقای نسل بشر در زمین به عنوان یک اصل برتر از منافع طبقاتی تکیه می نماید، این دیدی است " غیر طبقاتی " همانند دید " غیر طبقاتی " تمامی امپریالیست ها و مرتجعین در مورد مفاهیم جنگ و صلح، رویونیست های خروشچفی بر تأمین این اصل نه از طریق مبارزه علیه سیستم امپریالیستی و نابودی آن بلکه از طریق تأمین صلح در موجودیت این سیستم تکیه می نمایند و سیستم امپریالیستی را یک سیستم بشر دوستانه جا می زنند، اما دقیقاً توجه به تأمین بقای نسل بشر روشن میسازد که باید با تمام قوا در مبارزه علیه امپریالیسم و در به گور سپاری این سیستم منحوس ضد بشری کوشید، زیرا که این سیستم ضد بشری با تدارکات وحشتناک جنگی ، غارت بی رویه منابع طبیعی و آلوده سازی سرسام آور محیط زیست ، تهدیدات واقعی برای بقای نسل بشر به وجود آورده است ،

کمونیست ها جنگ های عادلانه را تأیید و جنگ های غیر عادلانه را محکوم می نمایند، اما رویونیست های خروشچفی جنگ را بطور عموم نمی پسندند، چه این جنگ غیر عادلانه باشد و چه عادلانه، زیرا که معتقد اند که یک جنگ کوچک در گوشه ای از کره زمین می تواند محرکی برای جنگ جهانی و نابودی نسل بشر باشد، درین مورد آنها همانند تمامی امپریالیست ها و مرتجعین، خود شان را فرشتگان صلح می

نمایانند، آنها جنگ های عادلانه را محکوم نموده و با جنگ های غیر عادلانه یکی میدانند ،

۶ - دموکراسی ملی : دموکراسی ملی مبتنی است بر نفی ضرورت تأمین رهبری پرولتاریا بر مبارزات ضد فئودالی و ضد امپریالیستی خلق های تحت سلطه ، بر اساس این تیوری، طبقات غیر پرولتاری می‌توانند رهبری مبارزات ضد فئودالی و ضد امپریالیستی را بر عهده داشته و دولتی را تشکیل دهند که از تمامی نیرو های ضد فئودالی و ضد امپریالیستی تشکیل شده باشد، این چنین دولتی، دولت دموکراسی ملی خوانده میشود، راه تشکیل چنین دولتی در پناه اصول همزیستی مسالمت آمیز، رقابت مسالمت آمیز و گذار مسالمت آمیز و ضرورت صلح جهانی عبارت است از راه مبارزات مسالمت آمیز و راه پارلمانی و انتخابات ، بناءً تیوری دموکراسی ملی دارای دو جنبه اصلی است :

الف - نفی ضرورت رهبری پرولتاریا بر مبارزات ضد امپریالیستی و ضد فئودالی خلق های تحت ستم،

ب - نفی ضرورت مبارزه مسلحانه در پیشبرد این مبارزات و انتخاب شیوه مبارزاتی مسالمت آمیز و پارلمانی،

اصول اساسی رویزیونیسم خروشچفی در مراحل اولیه احیای سرمایه داری در شوروی و پیدایش سوسیال امپریالیزم شوروی بازتاب کننده این ضرورت بود که کرملین برای رسیدن به مدارجی که بتواند به مثابه رقیب امپریالیستی تمام عیار در مقابل امپریالیزم امریکا و متحدین غربی اش قد بر افرازد، به وقت ضرورت داشت، مواضع تسلیم طلبانه کرملین در مقابل امپریالیزم امریکا و متحدین غربی اش رو پوشی بود که در زیر آن به بازسازی امپریالیستی تمامی نهاد های جامعه شوروی و منجمله ارتش آن مشغول شد ، همچنان برای کرملین شعار دموکراسی ملی و مبارزات مسالمت آمیز و راه پارلمانی مسیری بود که از طریق آن به تأمین نفوذ سیاسی امپریالیستی در کشور های تحت سلطه پرداخت ،

ب - در شکل بریژنیفی :

پس از آنکه این مرحله به پایان رسید و شوروی به عنوان یک ابر قدرت سوسیال امپریالیستی بصورت کامل و تمام عیار در صحنه جهان قد بر افراشت، اصول اساسی رویزیونیسم خروشچفی رنگ دیگری بخود گرفت، کما اینکه اشکال اولیه آن از لحاظ رسمی بمثابه روپوشی بر ماهیت و اقدامات سوسیال امپریالیستی شوروی تقریباً بلا تغییر باقی ماند، سوسیال امپریالیزم شوروی در طول دوران حاکمیت بریژنف از " همزیستی مسالمت آمیز " دم زد، به نفع حفظ صلح جهانی شعار داد و درفش دروغین خلع سلاح را پیوسته بلند نگه داشت، اما در عمل در سطح جهان به مداخلات امپریالیستی و حتی تجاوزات نظامی مستقیم امپریالیستی دست زد، پیوسته بر آتش تدارکات جنگی جهت بر پایی جنگ جهانی افزود و ارتش امپریالیستی وحشتناکی با ساز و برگ مدرن اتمی و غیر اتمی سازماندهی کرد، ادعای کاذب مبارزه طبقاتی جهانی از جانب بریژنف بمنظور ایجاد زمینه های اعمال همین سیاستهای امپریالیستی تجاوز کارانه مطرح گردید، وی علیرغم مخالفت با مبارزات توده های خلق در آسیا، افریقا و امریکای لاتین کوشید از طریق نفوذ در آنها، این مبارزات را در خدمت اهداف امپریالیستی خود قرار دهد، برای تحکیم قدرت امپریالیستی خود در کشور های تحت سلطه ضمن مخالفت با مبارزات مسلحانه توده یی به کودتا های نظامی متوسل شد و یا کوشید حکومت های کودتایی را بخود وابسته سازد،

بریژنف دکترین معروف خود را که بنام " دکترین حق حاکمیت ملی محدود " معروف است، بالای کشور های اروپای شرقی و سایر اقمار شوروی اعمال نمود، بر مبنای این دکترین، کشور های اقمار " شوروی " فقط همانقدر از حق حاکمیت ملی بر خوردار میشدند که مورد خواست مسکو بود، این دکترین سوسیال امپریالیستی در زیر ماسک دروغین انترناسیونالیزم پرولتری پنهان ساخته میشد تا استحکام امپراطوری تزاران نوین بنام استحکام سوسیالیزم جهانی قلمداد گردد،

ج - در شکل گرباچوفی :

پس از بریژنف یکبار دیگر برای سوسیال امپریالیزم شوروی ضرورت " بازسازی " مطرح گردید، این بازسازی عبارت بود از " بازسازی " مجدد امپریالیستی یعنی نظم و نسق بخشیدن دوباره مجموعه سیستم سوسیال امپریالیزم شوروی و در عین حال بازسازی مجموعه سیستم امپریالیستی جهانی، گرباچوف چهره زنده این ضرورت سوسیال

امپریالیستی بود و " تفکر نوین سیاسی " وی بیان تیوریک - سیاسی این ضرورت، اینک اصول اساسی رویزیونیسم خروشچفی توسط گرباچوف بازسازی مجدد سوسیال امپریالیستی شده و با رنگ و لعاب فریبنده تر و با خط و خال تماشایی تر خود را عرضه میکرد، " تفکر نوین سیاسی " گرباچوف که برای شوروی و برای جهان عرضه گردید، بیان روشنتر اصول سیاسی خروشچفی در شرایط تازه بود،

" پروستریکا " ی گرباچوف از لحاظ سیاسی در واقع از اصول " همزیستی مسالمت آمیز " و " رقابت مسالمت آمیز " خروشچفی مایه میگرفت، اما تعرضی تر از آنها بود، " پروستریکا " ی گرباچوف بازسازی مجموع نظم نیو کلونیالیستی جهان معاصر را مد نظر داشت و می خواست موقعیت مطلوبی برای غارتگری های سوسیال امپریالیسم در سطح جهانی فراهم نموده و پایه های قدرت آنرا گسترده تر سازد، به عبارت دیگر، " پروستریکا " خواهان قرار گرفتن کامل سوسیال امپریالیسم شوروی در چوکات مناسبات نیو کلونیالیستی حاکم بر جهان و خواهان سهم بیشتری از غارتگری های امپریالیستی بود، درست به همین جهت پروسه تطبیق " پروستریکا " عمدتاً در مسیر سازش و تبابی با امپریالیسم امریکا و متحدینش پیش می رفت،

تیوری " گذار مسالمت آمیز " خروشچف، توسط گرباچوف به تکامل منفی فوق العاده تا سرحد " گلاسنوست " نایل آمد، گرباچوف بطور کلی تظاهر به امر انقلاب را کنار گذاشته و حتی از گذار مسالمت آمیز بسوی انقلاب نیز صرفنظر کرد، برین اساس بود که تمامی مزدوران سوسیال امپریالیسم شوروی در کشور های تحت سلطه، مسیر سازش و مصالحه با مزدوران امپریالیست های غربی را در پیش گرفتند و احزاب رویزیونیست اروپای شرقی نیز اکثراً به احزاب نوع سوسیال دموکرات اروپای غربی استحال شده و شیوه پارلمانتاریستی را پذیرا شدند، حتی در خود " شوروی "، قبل از فروپاشی آن، پارلمانتاریزم غربی کم و بیش راه باز نمود و پس از فرو پاشی، روسیه رسماً پارلمانتاریزم غربی را پذیرفت،

گرباچوف، گزافه گویی های خروشچفی مبنی بر ورود شوروی به آستانه ساختمان کمونیسم را کنار گذاشته و " واقع بینی " سوسیال امپریالیستی را پیشه کرده بود، کما اینکه مفاهیم دولت پرولتری، حزب پرولتری و دیکتاتوری پرولتاریا دیگر آنچنان در قاموس رویزیونیست های شوروی به مفاهیم بیگانه ای بدل شده بودند که دیگر

ضرورتی برای مطرح نمودن دولت عموم خلق، حزب عموم خلق و دموکراسی عموم خلق در برابر آنها را احساس نمی نمودند،

در مورد مسئله جنگ و صلح دید گرباچوف بطور کلی با دید خروشچف مطابقت داشت، وی در شرایط تازه و بر مبنای الزامات تازه یکبار دیگر روی اصل بقای نسل بشر در روی زمین به مثابه اصل بر تر از منافع طبقات تکیه نموده و اصل "جنگ ادامه سیاست" را با توجه به موجودیت سلاح های هستوی مورد انکار و حتی نکوهش قرار داد، برین مبنای در حالیکه به آمادگی نظامی شوروی در پاسخ گفتن به چلنج های جنگی بلوک رقیب تکیه شده و اصل "کفایت معقول" مطرح می گردید، تقلیل و عقب کشی های قوای نظامی عملی میشد و در جهت تخفیف تشنجات منطوقوی و جنگ های منطوقوی تا سرحد قابل کنترل بودن شان تلاش به عمل می آمد،

"مصلحه ملی"، اصل گرباچوفی مشابه با اصل "دموکراسی ملی" خروشچف بود که بیان کننده مصالحه و سازش میان مزدوران سوسیال امپریالیزم شوروی و نیروهای فیودالی و کمپرادوری مزدور امپریالیست های غربی بود، ولی "مصلحه ملی" با "دموکراسی ملی" کاملاً یکسان نبوده است، در اصل "دموکراسی ملی" رهبری مبارزه ضد فیودالی و ضد امپریالیستی توسط پرولتاریا یک مسئله منتفی شده بود، در حالیکه در چوکات "مصلحه ملی" نه تنها رهبری پرولتاریا بلکه حتی مبارزه ضد فیودالی و ضد امپریالیستی نیز جای نداشت و خیلی رک و راست، آشتی و سازش با نیروهای فیودالی و کمپرادوری مزدور امپریالیست های غربی مطرح می گردید،

از لحاظ اقتصادی

الف - در شکل خروشچفی :

توجه به این مطلب اساسی که در جامعه سوسیالیستی دولت به عنوان نماینده جامعه، وسایل تولید را در اختیار دارد از اهمیت درجه اول برخوردار است، زیرا نه اشکال صرفاً حقوقی مالکیت بر وسایل تولید، بلکه ماهیت دولت و اینکه تولید واقعاً در خدمت چه طبقه ای قرار دارد، در نهایت ماهیت نظام حاکم بر جامعه را معین می نماید، وقتی دولت تغییر ماهیت داده و با امپریالیست ها و مرتجعین همزنگ و همگامش گردد، روشن است که تولید تحت رهبری وی دیگر نه در خدمت پرولتاریا و

انقلاب جهانی پرولتری بلکه در خدمت دشمنان پرولتاریا و دشمنان انقلاب جهانی پرولتری قرار خواهد داشت، این چیزی بود که در شوروی پس از بر سر قدرت رسیدن باند خروشچف و شرکاء به وقوع پیوست، این مطلب در مورد جنبه اقتصادی روزیونیزم خروشچفی اساسی است ، اما تمام مطلب نیست، در این باره میتوان روی چند مطلب مهم دیگر نیز انگشت گذاشت :

- در تولید سوسیالیستی، هدف تولید سود نیست ، بلکه رفع نیازمندی های اقتصادی جامعه میباشد، ازین جهت سیاست انقلابی بر تولید سوسیالیستی فرماندهی می نماید و سود در مقام فرماندهی نیست ، در جامعه سوسیالیستی موجودیت مؤسسات تولیدی مبتنی است بر رفع نیازمندی های اقتصادی جامعه و نه سود آوری،

- در تولید سوسیالیستی عملکرد قانون ارزش مورد ضربت قرار می گیرد، اما بکلی ناپود نمی شود، ناپودی کامل عملکرد قانون ارزش در واقع فقط در جامعه کمونیستی متحقق میگردد، درینمورد دو مطلب قابل دقت است :

۱ - در تولید سوسیالیستی وسایل تولید در اقتصاد داخلی کشور در زمره کالاها محسوب نمیگردد و قابل خرید و فروش نیست ،

۲ - در تولید سوسیالیستی کار انسانی حیثیت کالا را ندارد و اینطور نیست که فقط در صورت سود آوری و تولید ارزش اضافی مزد به آن تعلق بگیرد ،

روزیونیست های خروشچفی سود را در مقام فرماندهی قرار دادند و سیستم اقتصادی شوروی را بر اساس سود آوری مؤسسات تولیدی سر از نو بازسازی کردند، همچنان آنها وسایل تولید را در زمره کالاها محسوب نموده و به رؤسای مؤسسات تولیدی صلاحیت دادند که به خرید و فروش ماشین آلات و سایر وسایل تولیدی بپردازند، اجرای هر دو سیاست اقتصادی فوق الذکر علیرغم حفظ ظاهر قانونی ، نیروی کار انسانی را در جامعه شوروی به کالای سود آور مبدل نموده و مجدداً برده گی مزدوری را در جامعه شوروی برقرار نمود ، در واقع در سایه همین وضعیت بود که حرکت بطرف تقویت و گسترش بیشتر " حق بورژوازی " آغاز گردیده و امتیازات میان افراد جامعه بجای محدود شدن سیر صعودی خود را شروع نمود ، صلاحیت رؤسا و مدیران تکنوکرات مؤسسات تولیدی تا آن حدی افزایش یافت که آنها را به صاحبان

واقعی بلا منازع این مؤسسات بدل کرده و امتیازات اقتصادی فوق العاده ای را در اختیار شان قرار داد ، سیستم اداره و مدیریت مؤسسات تولیدی به قسمی عیار گردید که حق اداره و رهبری تولید را تمام و کمال از دست کارگران و دهقانان بیرون برده و برای آنها فقط و فقط حق کار در برابر مزد را باقی گزارد ،

— در رابطه با کشور های تحت سلطه، رویزونیست های خروشچفی نسخه راه رشد غیر سرمایه داری یعنی تقویت سکتور دولتی را صادر نمودند که در پیوند با تیوری سیاسی دموکراسی ملی قرار داشت، بر اساس این نسخه، رسیدن به سوسیالیزم در کشور های تحت سلطه مستلزم نابودی فیودالیزم و سرمایه داری کمپرادور نیست که صرفا در اثر پیروزی انقلاب دموکراتیک نوین میسر میگردد، رویزونیست های خروشچفی موعظه کردند که در کشور های تحت سلطه از راه تقویت سکتور دولتی به کمک آنها، رسیدن به سوسیالیزم ممکن گردیده است، بدون اینکه ضرورتی برای سرنگونی قهری فیودالیزم ، امپریالیزم و سرمایه داری کمپرادور وجود داشته باشد ،

راه رشد غیر سرمایه داری و تقویت سکتور دولتی در حقیقت امر چوکات سیاست اقتصادی سوسیال امپریالیست های شوروی غرض صدور سرمایه به کشور های تحت سلطه در جهت به دست آوردن مافوق سود امپریالیستی و برآه انداختن تجارت نا متوازن از طریق قرارداد های نابرابر بود، به این ترتیب این تیوری اهرم نفوذ اقتصادی سوسیال امپریالیزم شوروی در کشور های تحت سلطه را توضیح میکرد، به راه انداختن تجارت اسلحه با دولت های ارتجاعی حاکم بر کشور های تحت سلطه بخشی از سیاست اقتصادی فوق الذکر بود ،

ب - در شکل بریژنفی :

طرحات اقتصادی خروشچف در زمان بریژنف بیشتر از پیش عمق و گسترش پیدا نمود ، یعنی سود در مقام فرماندهی ، وسایل تولید به عنوان کالا های قابل خرید و فروش ، نیروی کار انسانی به عنوان کالای سود آور، صلاحیت های بیشتر و امتیازات اقتصادی بیشتر برای تکنوکرات ها، گسترش تفاوت سطح زندگی میان کارگران و دهقانان از یکطرف و صاحبان قدرت در مؤسسات تولیدی و دستگاه های دولتی و حزب از طرف دیگر و افزایش فوق العاده تجارت اسلحه به قسمی که شوروی بصورت یکی از

بزرگترین صادر کنندگان اسلحه در آمد و صدور سرمایه به کشورهای تحت سلطه زیر نام تقویت سکتر دولتی و تحمیل قرار داد های نابرابر تجاری بر آنها،

بریژنف دکتترین " تقسیم کار بین المللی سوسیالیستی " را بالای کشور های اروپای شرقی و سایر اعمار شوروی اعمال نمود ، بر مبنای این دکتترین هر یک از کشور های اعمار شوروی مکلف گردیدند که در رشته های معینی به تولید بپردازند، این دکتترین با دکتترین دیگر بریژنف یعنی " حق حاکمیت ملی محدود " در ارتباط بود و از رشد اقتصادی خود کفا در کشور های اعمار شوروی به نفع تزاران نوین جلو گیری به عمل می آورد ،

ج - در شکل گرباچوفی :

روزیونیزم گرباچوفی علاوه بر دارا بودن خصوصیات اساسی بسیاری از شکل خروشچفی و بریژنفسی روزیونیزم روسی ، از لحاظ اقتصادی دارای خصوصیات ویژه و تازه ای است که مهم ترین آنها قرار ذیل اند :

۱ - تمرکز بسیار شدید سرمایه مالی در آن مؤسساتی که مستقیماً تحت کنترل دولت مرکزی قرار دارند، از طریق ایجاد تراست های غول پیکر و مربوط ساختن سرمایه گزاری های بخش های مختلف چون بخش های زراعتی، صنعتی، خدمات و غیره به بانک مرکزی ،

۲ - بر داشتن انحصار دولتی در عرصه تجارت خارجی و قایل شدن حق همکاری و معامله مستقیم برای تراست های بزرگ با شرکت های چند ملیتی امپریالیست های غربی و جاپان به منظور جذب سرمایه و تکنالوجی و مهم تر از آن بمنظور اشغال جای مناسب و مطلوب برای سرمایه شوروی در چوکات نیو کلونیالیستی موجود جهان ،

۳ - قانونی ساختن فعالیت های خصوصی در بخش های خدمات ، تجارت ، صنایع و زراعت به منظور گسترش پایه های اجتماعی الیگارش مالی ،

۴ - صدور سرمایه به بخش خصوصی در پهلوی صدور سرمایه به بخش دولتی در کشور های تحت سلطه به منظور افزایش قابلیت چپاولگری نیو کلونیالیستی سرمایه " شوروی " ،

مواضع فلسفی رویزونیست های روسی را در واقع باید از مواضع سیاسی و اقتصادی آنها بیرون کشید، چرا که آنها مواضع فلسفی ساخته و پرداخته ای ندارند، بهر حال مواضع فلسفی آنها را میتوان مشخصاً در دو مورد به عنوان مواضع فلسفی ضد دیالکتیکی ماتریالیستی مطالعه نمود:

۱ - به حکم قوانین دیالکتیک ماتریالیستی برخورد و تصادم نهایی و یا در واقع سلسله ای از تصادمات میان پرولتاریا و بورژوازی بعنوان دو قطب متضاد، اجتناب ناپذیر است و بدون این برخورد ها و تصادمات سیستم ضد بشری فعلی مسلط بر جهان به سیستم سوسیالیستی و کمونیستی مبدل نخواهد شد، رویزونیست های روسی با گزیدن اصل همزیستی مسالمت آمیز بجای انقلاب پرولتری و انترناسیونالیزم پرولتری، در ضدیت بادیالکتیک ماتریالیستی بر خاسته و به تائید متافزیک پرداختند،

۲ - به حکم قوانین ماتریالیزم دیالکتیک، برخورد و تصادم میان پرولتاریا و بورژوازی نمیتواند نهایتاً شکل قهری نداشته باشد، اما رویزونیست های روسی با طرح "گذار مسالمت آمیز" این حکم دیالکتیک ماتریالیستی را که تحول کیفی در پدیده ها مبتنی بر جهش ها است نفی نموده و تیوری ارتجاعی تحول تدریجی را موعظه نمودند،

با توجه به آنچه بیان شد روشن میگردد که شوروی دوران خروشچف و بعد از آن غیر از یک کشور سوسیال امپریالیستی نمی توانست چیز دیگری باشد و به هیچ وجه یک کشور سوسیالیستی نبود، در شوروی پس از به قدرت رسیدن خروشچف و شرکاء، سرمایه داری احیا گردید و این کشور از یک کشور سوسیالیستی به یک کشور سوسیال امپریالیستی تغییر ماهیت داد، دولت شوروی در حالیکه کارگران و زحمتکشان شوروی را مورد استثمار قرار میداد، در مورد ملل غیر روسی سیاست اعمال ستم ملی و شوونیسم عظمت طلبانه روسی را پیاده میکرد، سوسیال امپریالیست های شوروی در رأس یکی از دو اردو گاه امپریالیستی جهان قرار داشت که در استثمار پرولتاریا و خلق های تحت ستم با هم به رقابت می پرداختند و برای جنگ جهانی امپریالیستی سوم تدارک می دیدند،

سوسیال امپریالیست های شوروی در دست زدن به مداخلات، تحریکات و تجاوزات امپریالیستی در کشور های تحت سلطه دست کمی از امپریالیست های رقیب نداشتند، همچنانکه در موقع لزوم از تباری و سازش با رقبای امپریالیست شان بر سر غارت خلق های تحت ستم ابا نمی ورزیدند، چنانچه جریان تباری و سازش میان سوسیال امپریالیست های شوروی و امپریالیست های غربی در اواخر دوره گرباچوف به جنبه عمده روابط میان شان مبدل گردید، جریان این تباری و سازش بعد از فروپاشی سوسیال امپریالیسم شوروی، توسط میراثخوار اصلی آن، امپریالیسم روس، ادامه یافته است،

روزیونیزم چینی

روزیونیست های چینی با وجودی که در دوران انقلاب فرهنگی ضربات سختی خوردند، اما هنگام درگذشت مائوتسه دون در درون حزب کمونیست چین و دولت چین - منجمله ارتش - مواضع پر قدرتی را در اختیار داشتند، آنها بعد از درگذشت مائوتسه دون دست به کودتای آشکار نظامی زدند و قدرت دولتی را کاملاً قبضه کردند و با از میان بردن سوسیالیسم در چین، آن کشور را به یک کشور سرمایه داری وابسته به امپریالیسم جهانی مبدل نمودند، مشخصات روزیونیزم چینی را در ابعاد سیاسی، اقتصادی و فلسفی میتوان به ترتیب ذیل نشانی نمود:

۱ - در بعد سیاسی :

در این مورد باید روی چهار نکته اصلی انگشت گذاشت :

الف - استراتژی سه جهان ،

ب - نفی انقلاب فرهنگی و رد تیوری " ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا "،

ج - مخالفت با گذار به انقلاب سوسیالیستی تحت عنوان تحکیم دموکراسی نوین،

د - مخالفت با ادامه جنگ انقلابی بعد از پیروزی جنگ مقاومت ضد جاپانی و ارائه

راه پارلمنتاریستی ،

الف - استراتژی سه جهان : چنانچه قبلا گفتیم در دوران امپریالیسم و انقلابات پرولتری استراتژی بین المللی پرولتاریای جهانی برای انقلاب عبارت است از وحدت میان دو حرکت بهم پیوسته انقلاب جهانی در کشور های امپریالیستی و کشور های تحت سلطه ، یعنی وحدت جنبش های سوسیالیستی در کشور های سرمایه داری و جنبش های آزادیبخش ملی - دموکراتیک در کشور های تحت سلطه ، البته چنانچه کشور یا کشور های سوسیالیستی ای نیز موجود باشند - که فعلا وجود ندارد - این کشور و یا کشور ها فاکتور دیگری در انقلاب جهانی به شمار میروند که در وحدت با دو جریان فوق الذکر قرار دارند،

روزیونیست های چینی استراتژی بین المللی پرولتاریای بین المللی را به گونه دیگری مطرح کردند، آنها جبهه گیری استراتژیک میان انقلاب و ضد انقلاب را که در یکطرف پرولتاریا و خلقهای تحت ستم و در طرف دیگر امپریالیست ها و مرتجعین قرار دارند ، نفی نمودند و بجای آن جبهه گیری میان جهان سوم و جهان دوم علیه جهان اول را پیش کشیدند و حتی جبهه گیری جهان سوم و جهان دوم و بخشی از جهان اول (امپریالیسم امریکا) علیه بخشی از جهان اول (سوسیال امپریالیسم شوروی) را بصورت جبهه واحد جهانی علیه سوسیال امپریالیسم شوروی مطرح کردند ،

استراتژی سه جهان، مبارزه علیه جهان اول و حتی بخشی از جهان اول را جاگزین مبارزه علیه کل سیستم امپریالیستی می نماید، بر این اساس امپریالیست های " جهان دوم " و مرتجعین " جهان سوم " از لیست دشمنان استراتژیک پرولتاریا و خلق های تحت ستم خارج میگردند و مبارزه علیه آنها اهمیت استراتژیک خود را از دست می دهد، خط استراتژیک سه جهانی از میان کشور ها و ملل می گذرد و نه از میان طبقات، این خط مبارزه کشور ها و ملل را جاگزین تیوری مبارزه طبقاتی نموده و اساس و پایه سوسیالیسم علمی را مورد انکار قرار می دهد،

ب - رد تیوری " ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " :

روزیونیست های چینی دشمنان سرسخت تیوری " ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " به شمار میروند ، آنها آماج اصلی انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی چین بودند و در جریان انقلاب فرهنگی مورد تصفیه قرار گرفتند که به انحاء مختلف و از

طریق همسویی نشان دادن دروغین با انقلاب بخصوص بعد از ضربه وارده از سوی لین پیائو و شرکاء مجدداً مصادر امور را در دست گرفتند، آنها به محض تصاحب کامل قدرت، انقلاب فرهنگی را خاتمه یافته اعلام کردند و تیوری "ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا" را رد نمودند،

مخالفت و دشمنی رویزیونیست های چینی با تیوری "ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا" بر این اساس مبتنی است که آنها تضاد طبقاتی در جامعه سوسیالیستی را به عنوان تضاد رهبری کننده تکامل جامعه نفی نموده و تضاد میان مناسبات پیشرفته سوسیالیستی و تولید عقبمانده را جاگزین آن می سازند، برین اساس آنها شعار "انقلاب را دریابید، تولید را افزایش دهید" را وارونه میسازند، سیاست انقلابی را از مقام فرماندهی بر می اندازند و افزایش تولید را جانشین آن میسازند، البته رویزیونیست های چینی وجود طبقات و مبارزه طبقاتی را در جامعه سوسیالیستی نفی نمی نمایند، ولی تبلور آنها در درون حزب قبول نداشته و امکان پیدایش ستاد بورژوازی در درون حزب را انکار می نمایند، آنها انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی را برای حزب کمونیست چین و جنبش بین المللی کمونیستی یک دستاورد به حساب نمی آورند، بلکه بر پا ساختن آنها از جانب مائوتسه دون اشتباه سیاسی بزرگ می شمارند، بر مبنای مخالفت با تیوری "ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا" یعنی مخالفت با مبارزه اصولی علیه خطر احیای سرمایه داری در جامعه سوسیالیستی بمثابه یک خطر عمده، رویزیونیست های چینی در سال های اخیر موجودیت "شوروی"، مواضع شانرا در قبال رویزیونیست های روسی و سوسیال امپریالیزم شوروی برملا ساختند، آنها حزب بر سر اقتدار در شوروی را یک حزب رویزیونیستی به شمار نمی آوردند و با آن به عنوان حزب به اصطلاح برادر رفتار می نمودند، آنها برین مبنای شوروی را دیگر یک کشور سوسیال امپریالیستی محسوب نمی کردند و آنها کشور سوسیالیستی به حساب می آوردند، این نشاندهنده آن است که نظام موجود در چین نظام سرمایه داری در لفافه سوسیالیزم است و دارای همان ماهیتی است که نظام شوروی سوسیال امپریالیستی دارا بود،

ج - ضدیت با گذار به انقلاب سوسیالیستی تحت عنوان تحکیم دموکراسی نوین :

حزب کمونیست چین در آستانه پیروزی سراسری انقلاب دموکراتیک نوین چین، در مورد صنایع خصوصی کاپیتالیستی رهنمود " استفاده، تحدید و تحول " را اتخاذ نمود، همان موقع طرح های رویزیونیستی با دفاع آشکار از سرمایه داری در مقابل این رهنمود حزب از سوی رویزیونیست ها تحت رهبری لیوشائچی علم گردید ، با سرو صدا موعظه گردید که : " امروز سرمایه داری چین هنوز دوران جوانی خود را طی میکند و باید پدنامه رشد یابد، " ، " امروز استثمار سرمایه داری نه تنها جنایت نیست ، بلکه خدمتی هم هست ، " ، " سرمایه داران هر قدر بیشتر استثمار میکنند ، همانقدر خدماتی انجام می دهند ، " و اینکه : " نیروی مولده تعیین کننده همه چیز است ، "

این دفاع آشکار از سرمایه داری چین، بعد از پیروزی سراسری انقلاب ، تحت عنوان " تحکیم دموکراسی نوین " و در مخالفت با پیشروی انقلاب یعنی گذار سریع به انقلاب سوسیالیستی، ادامه یافت، رویزیونیست ها تحت این بهانه که نیروهای مولده در چین عقب مانده اند و سرمایه داری می تواند به رشد این نیروهای مولده عقب مانده یاری رساند، میکوشیدند جلو تحولات سوسیالیستی و گذار به انقلاب سوسیالیستی را بگیرند ، آنها در واقع میخواستند که مالکیت خصوصی دهقانی در بخش رزاعت و مالکیت خصوصی سرمایه دارانه در صنایع و تجارت برای مدت طولانی به حیات خود ادامه دهند و به این ترتیب در فرجام، چین نه راه سوسیالیستی بلکه راه سرمایه داری را در پیش بگیرد،

د - مخالفت با ادامه جنگ انقلابی بعد از پیروزی جنگ مقاومت ضد جاپانی و ارائه مشی پارلمنتاریستی :

بعد از پیروزی جنگ مقاومت ضد جاپانی، امپریالیزم امریکا ارتش ضد انقلابی ارتجاع حاکم چین را مسلح میکرد تا این ارتش به حملات پر دامنه به مناطق آزاد شده بپردازد، مشی عمومی مطروحه حزب کمونیست چین تحت رهبری مائوتسه دون در مقابل این مداخلات تجاوزکارانه امپریالیستی عبارت بود از : " بسیج متهورانه توده ها و بسط و توسعه نیروهای خلق تا اینکه بتوانند تحت رهبری حزب ما تجاوزکاران را در هم شکنند و چین نوینی بسازند ، "

رویز یونیست های درون حزب کمونیست چین تحت رهبری لیوشائوچی ، با رهنمود انقلابی حزب، مبنی بر ادامه جنگ انقلابی بخاطر درهم شکستن مرتجعین و حامیان امپریالیستی شان و ساختن چین نوین ، به مخالفت برخاستند و مشی تسلیم طلبانه ای مبنی بر اینکه گویا " چین دیگر وارد مرحله جدید صلح و دموکراسی شده است ، " عرضه کردند ، آنها با رهنمود مائوتسه دون مبنی بر " مشت در مقابل مشت و مبارزه برای هر وجب خاک " که در برابر تعرض مرتجعین چینی و حامیان امپریالیستی شان اتخاذ گردید، به مخالفت پرداختند و آشکارا تبلیغ کردند که : " اکنون شکل عمده مبارزه در انقلاب چین از مبارزه مسلحانه به مبارزه غیر مسلحانه و پارلمانی توده ها بدل گشته است، رویز یونیست ها میخواستند رهبری حزب بر ارتش توده یی را ملغی نمایند و آنرا با ارتش ارتجاعی یکی بسازند و عده زیادی از سربازان ارتش کارگران و دهقانان را که تحت رهبری حزب قرار داشتند، ترخیص کنند، به این ترتیب رویز یونیست ها میخواستند ارتش توده یی را از اساس نیست و نابود سازند ، انقلاب چین را تباه کنند و ثمره پیروزی را که خلق چین به بهای خون خود به کف آورده بود، به مرتجعین گومیندان بسپارند ،

۲ - در بعد اقتصادی :

درین مورد می توان چهار مسئله را به عنوان وجه مشخصه رویز یونیسم چینی در نظر گرفت :

یک - تشکیل کمون های خلق و رشد و گسترش آنها در طول سال های ساختمان سوسیالیسم در چین تحت رهبری مائوتسه دون ، باعث آنچنان تولید سوسیالیستی در بخش تولید زراعتی گردید که در میان مجموعه تجارب کشور های سوسیالیستی سابق عالی ترین تجربه محسوب می گردد،

امروز کمون های خلق در چین از میان برداشته شده اند و جای آنها را مالکیت های خصوصی دهقانان بر زمین گرفته اند، حتی از این هم فراتر حرکت شده و مزارع خصوصی ای به وجود آمده اند که در آنها قانوناً استخدام چند نفر دهقان و یا کارگر زراعتی مجاز میباشد،

دو - تشکیل و استقرار کمیته های انقلابی در کارخانجات در دوران انقلاب فرهنگی نمایانگر تأمین حق اساسی کارگران در اداره تولید بود و نیز نمایانگر تلاش در جهت حل تضاد میان کار فکری و کار جسمی، رویزونیست های چینی تحت عنوان " سیستم مسئولیت فردی " این کمیته های انقلابی را از میان برده و حق کارگران را در اداره تولید از آنها سلب کردند، آنها تحت عنوان سیستم مسئولیت فردی، پلانگزارى تولید و اداره کارخانجات را تمام و کمال در دستان مدیران تکنوکرات متمرکز کرده و آنها را به صاحبان واقعی کارخانجات مبدل نمودند،

سه - شعار مائوتسه دون در امر تولید چنین بود: " انقلاب را دریابید، تولید را افزایش دهید"، این شعار سیاست انقلابی را در مقام فرماندهی قرار میداد و بر حل تضاد عمده میان پرولتاریا و بورژوازی در جامعه چین متکی بود، اما رویزونیست ها تضاد میان مناسبات پیشرفته سوسیالیستی و تولید عقبمانده را تضاد رهبری کننده می شناسند و نه تضاد طبقاتی را، بر اساس این دید برای آنها افزایش تولید در قدم اول قرار دارد، آنها سیاست انقلابی را از مقام فرماندهی بر انداخته و به جای آن " چهار مدرنیزاسیون " را در مقام فرماندهی نشاندهند، حقیقت شعار " چهار مدرنیزاسیون " عبارت است از رساندن زراعت، صنعت، علم و فرهنگ و ارتش چین به استندرد های بین المللی امپریالیستی، برین پایه رویزونیست های چینی تلاش پیگیری غرض جلب سرمایه های امپریالیستی جاپان، اروپا و امریکا به خرج میدهند، بر پایه این سیاست مؤسسات مونتاژ کار که با سرمایه های امپریالیستی فعالیت می نمایند، در چین فعال شده اند و روز به روز افزایش می یابند،

چهار - تین سیائوپینگ شعاری را بلند کرد که بنام شعار " یک کشور - دو سیستم " معروف شد، وی ادعا کرد که در یک کشور به اصطلاح سوسیالیستی سیستم تولید سرمایه داری میتواند در پهلوی سیستم سوسیالیستی وجود داشته باشد و این تنها شامل عرصه های خاص در تولید نمیگردد، بلکه میتواند به مثابه سیستم کامل و تمام عیار قسمت هایی از قلمرو کشور را نیز در بر داشته باشد، رویزونیست های چینی بر اساس این شعار بعد از سه سر رسیدن موعد اجاره مستعمراتی برتانیه بر هانکانگ و انضمام آن به چین، سیستم سرمایه داری خصوصی حاکم بر هانکانگ را همچنان دست نخورده باقی گذاشتند، بر علاوه آنها قرار داد هایی با سرمایه داران امپریالیست منعقد

کرده اند که طبق آنها در داخل فلمر و چین شبه مستعمره های اجاره ای تازه ای شبیه به هانکانگ به وجود آمده اند ، در یکی از این مناطق که مدت اجاره آن هفتاد سال است، هفتصد مجتمع صنعتی ایجاد گردیده است، چگونگی احداث هفتصد مجتمع صنعتی متذکره نیز امری بوده است که کاملاً طبق نظر سرمایه گزاران خارجی امپریالیست صورت گرفته است ،

۳ - در بعد فلسفی :

اساس موضعگیری های فلسفی رویونیست های چینی عبارت است از فرمول " در یک "، بر اساس این فرمولبندی وحدت و مبارزه اضداد نه بصورت تجزیه یک وحدت به دو جنبه متضاد و مبارزه میان آنها ، بلکه بصورت تداخل و ترکیب دو جنبه متضاد در یک پروسه واحد میباشد، برین مینا، سنتز، حاصل مبارزه دو جنبه متضاد یک پروسه تجزیه شده نبوده و حاصل میانگین حرکت دو جهت متضاد ترکیب شده در یک پروسه می باشد، مطابق به این نظر، جامعه سوسیالیستی یک جامعه انقلابی در حال گذار از سرمایه داری به کمونیزم نه ، بلکه جامعه ای دارای دو جنبه مفید بحال پرولتاریا و بورژوازی تصور میگردد، فرمولبندی " یک کشور - دوسیستم " تیلور اقتصادی - سیاسی این نظر میباشد ،

رویزیونیزم چینی از تضاد میان زیر بنا و رو بنا تصور غیر دیالکتیکی بدست می دهد و موقعیت های این دو جنبه را غیر قابل تغییر ارزیابی می نماید ، گفتیم که شرایط مساعد عینی مادی شالوده مادی انقلاب را میسازد ، ولی مادامیکه این شالوده ریخته شد، انقلاب در رو بنا پیش می رود و در تسخیر و یا حفظ قدرت سیاسی توسط طبقات مختلف متمرکز میگردد، دوره ساختمان سوسیالیزم از ابتدای پیروزی انقلاب تا رسیدن به جامعه کمونیستی ولو هر قدر طولانی هم باشد، در مجموع یک پروسه انقلابی مداوم است که در آن باید سیاست انقلابی در مرکز فرماندهی قرار داشته باشد ، این پروسه، حرکتی است در جهت آزادی از جبراجتماعی، جامعه کمونیستی جامعه ای است که انسان ها آگاهانه سرنوشت خود و جامعه را به دست میگیرند و مناسبات اجتماعی شانرا آگاهانه سازمان می دهند، ولی دید اکونومیستی - رویونیستی نسبت به ساختمان سوسیالیزم این مسئله را درک نمی نماید و همچنان روی عمده بودن

مطلق زیر بنا نسبت به روبنا تکیه نموده و افزایش تولید را در مرکز فرماندهی قرار می دهد، نظر پنهان در بطن این عمده سازی مطلق زیر بنا آن است که اساساً - مثلاً در چین - شرایط مادی برای انقلاب سوسیالیستی مساعد نبوده، به راه انداختن انقلاب سوسیالیستی و تلاش بخاطر ساختمان سوسیالیسم و حرکت به سوی کمونیسم ولنتاریستی بوده است، شعار " چهار مدرنیزاسیون " رویونیستی های چینی در واقع تبلور اقتصادی این دید فلسفی میباشد، همچنان انگیزه های مادی را پایه افزایش تولید قرار دادن جنبه دیگری از دید متذکره است،

دگما رویونیسم خوجه

مفهوم دگما رویونیسم : رویونیست ها همیشه به نفی اصول ایدئولوژی انقلابی پرولتاریا دست میزنند و این نفی به دو شکل صورت میگیرد، در یک شکل " تغییر اوضاع و شرایط " برای نفی اصول مبداء قرار میگیرد و در شکل دیگر با تکیه بر کمبودات و اشتباهات و محدودیت های گذشته جنبش کمونیستی، دستاورد های اصولی نوین مورد انکار قرار می گیرد، مواضع برنشتین، خروشچف و تین سیائوپینگ عمدتاً مبتنی بر شکل اول است؛ در حالیکه مواضع کائوتسکی، تروتسکی، خوجه و همقماشان شان (نظیر خوجه ایست های عیان و نهان وطنی) در قالب شکل دوم می گنجد، اساس دگما رویونیسم انور خوجه عبارت است از مخالفت علیه دستاورد های اصولی مائوتسه دون از طریق تائید در بست و کورکورانه اشتباهات و کمبودات دوران استالین، روی اساسات دگما رویونیسم خوجه از لحاظ سیاسی، اقتصادی و فلسفی مختصراً درنگ می نمایم،

از لحاظ سیاسی :

۱ - مخالفت علیه " تیوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " : رویونیسم خوجه اصولیت انقلاب فرهنگی و " تیوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " را قویاً مورد انکار قرار می دهد، تکیه گاه فکری این موضعگیری اشتباهات دوران استالین و در مجموع محدودیت های گذشته جنبش بین المللی کمونیستی میباشد، استالین موجودیت طبقات استثمارگر در شوروی را پس از پیریزی اولیه اساس ساختمان سوسیالیستی مورد انکار قرار داد، حتی لنین زمانی گفته بود که " در سوسیالیسم تضاد

هست، اما انتاگونیسم نیست، " ، گذشته از اینها تا زمان انقلاب فرهنگی خطر همیشه در بیرون از حزب، در تولید خرده کالایی و در احاطه وسیع خرده بورژوازی به دور پرولتاریا و یا در بیرون از مرز های کشور سوسیالیستی، در تهاجمات امپریالیستی از بیرون سراغ می گردید، آن چیزی که در انقلاب فرهنگی و دستاورد های مائوتسه دون کاملاً تازگی دارد این است که وی اعلام نمود: " شما علیه بورژوازی مبارزه می کنید، اما نمیدانید که بورژوازی در کجا است ، بورژوازی در درون حزب است ، "

این بورژوازی درون حزب بود که سوسیالیسم را در شوروی سرنگون ساخت و مائوتسه دون اعلان کرد که در چین نیز خطر در همین جا است.

رویزیونیسم خوجه موجودیت مبارزه طبقاتی انتاگونیستی را در جامعه سوسیالیستی قبول ندارد و چنین مبارزه ای را در داخل حزب کمونیست نیز مورد انکار قرار میدهد، تکیه گاه این موضعگیری نیز اشتباهات و کمبودات و محدودیت های گذشته جنبش بین المللی کمونیستی است، اینکه پارلمانتاریزم بورژوایی در البانیا رسماً مورد قبول قرار گرفت و حزب کار البانیا به بر گزاری انتخابات و رقابت پارلمانی با احزاب و دسته های لیبرال بورژوا تن در داد، پایه اساسی تیوریک - سیاسی اش در حقیقت مخالفت با " تیوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " بود، این مخالفت اگر روزی موضعگیری های بروکراتیک انحصاری را باعث میشد، روز دیگر عامل موقفگیری های پارلمانتاریستی گردید ،

از آنجاییکه بنا به مخالفت با " تیوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا " موضعگیری های حزب کار البانیا علیه رویزیونیسم پایه و اساس محکمی نداشت، سر انجام این حزب در آخرین مرحله موجودیت خود، مناسبات دوستانه ای با رویزیونیست های حاکم بر چین و حتی سوسیال امپریالیزم شوروی بر قرار ساخت ،

۲ - مخالفت با تز های انقلاب دموکراتیک نوین : درینمورد مواضع رویزیونیسم خوجه یی با مواضع تروتسکیستی همخوانی دارد، مرکز این همخوانی عبارت است از انکار نقش دهقانان در انقلاب، برین مبنا رویزیونیسم خوجه یی با عمده دانستن نقش دهقانان در انقلاب دموکراتیک نوین مخالفت می ورزد، استراتژی جنگ توده یی طولانی و محاصره شهر ها از طریق دهات را قبول ندارد و کلاً ضرورت انقلاب ملی -

دموکراتیک طراز نوین را به عنوان یک مرحله ضروری در رسیدن به سوسیالیسم و کمونیزم در کشور های تحت سلطه منتفی می داند،

از لحاظ اقتصادی :

دید رویزیونیسم خوجه یی نسبت به ساختمان سوسیالیسم اساساً بر اکونومیسم متکی است ، این دید سوسیالیسم و کمونیزم را دو مرحله از یک سیستم واحد می بیند که صرفاً از لحاظ " درجه رشد و رسیدگی " با هم فرق دارند ، یعنی فرق کیفی میان شان وجود ندارد و فرق صرفاً در درجه رشد نیروهای مولده یعنی در کمیت می باشد، ازین دید است که با احکامی از قبیل " انقلاب را دریابید، تولید را افزایش دهید " ، " سیاست انقلابی در مقام فرماندهی " و " شور و شوق انقلابی توده ها و نه انگیزه های مادی به عنوان عامل اصلی در افزایش تولید " مخالفت می نماید،

از لحاظ فلسفی :

آموزش های خوجه در عرصه فلسفی در تناقض با دید دیالکتیکی ماتریالیستی در مورد قانون تضاد یا وحدت اضداد قرار دارد، یک مورد مهم قانون تضاد این است که دو جنبه متضاد در یک پدیده متقابلاً بهم مشروط اند، موجودیت یک جنبه به موجودیت جنبه دیگر مشروط میباشد، بدون درک و قبول این مسئله نمیتوان از مطلق بودن مبارزه اضداد سخن گفت، قبول دولت پرولتری و حزب پرولتری یعنی موجودیت پرولتاریا بدون موجودیت بورژوازی در جامعه سوسیالیستی به این مفهوم است که یک جنبه تضاد می تواند بدون موجودیت جنبه دیگر تضاد وجود داشته باشد، موجودیتی که الزاماً به علت فرض عدم موجودیت جنبه دیگر همراه با مبارزه نیست، این چنین است که طرز تفکر متذکره در عرصه فلسفی در نهایت به نفی قانون تضاد یا قانون وحدت اضداد به عنوان قانون اساسی دیالکتیک ماتریالیستی منجر می گردد،

- در مورد دگمارویزیونیسم خوجه باید به یک نکته اساسی توجه جدی داشت، علم انقلابی پرولتاریایی بین المللی علمی است پویا و در حال تحرک و رو به تکامل ، این علم در هر مرحله معین از تکامل خود جبراً دارای نواقص و کمبودات (به عنوان جنبه تابع) میباشد که در مراحل بعدی تکامل ، آن نواقص و کمبودات - تا جایکه بتوانند شناسایی شوند - رفع شده و مسیر تکامل ادامه می یابد، در مراحل قبلی پاره ای نواقص

و کمبودات اجتناب ناپذیر و یا در واقع جزء طبیعی همان مرحله تکامل محسوب می‌گردد، ولی وقتی در مراحل نوین اصول علم انقلاب پرولتاریای بین المللی متکاملتر مطرح می‌گردد، نفی اساسات نوین با تکیه بر کمبودات و اشتباهات قبلی چیزی جز رویزیونیسم نیست، البته رویزیونیسم در شکل دگماتیستی خود، مارکس و انگلس موجودیت دو جریان در انقلاب جهانی را مطرح نکردند، زیرا که در زمان آنها یکی از این دو جریان وجود نداشت، لنین بنا بر پیدایش امپریالیسم این مطلب را مطرح کرد و از آن پس قبول این مطلب شرط هویت کمونیستی گردید، از آن پس هر فرد و حزبی که موجودیت دو جریان در انقلاب جهانی را مطرح نکند مثل مارکس و انگلس نیست، بلکه یک رویزیونیست است، مثل کائوتسکی، مارکس و انگلس با وجودیکه تضاد را جوهر دیالکتیک خواندند، سه قانون عام در دیالکتیک ماتریالیستی مطرح کردند، مائوتسه دون با تکیه بر تجارب پرولتاریا، قانون تضاد را قانون اساسی دیالکتیک ماتریالیستی خواند، وی قانون "کمیت - کیفیت" را جلوه ای از این قانون اساسی دانسته و قانون "نفی در نفی" را به عنوان یک قانون عمومی تکامل مردود اعلام نمود، اکنون هر فرد و حزبی که قانون تضاد را قانون اساسی دیالکتیک ماتریالیستی نداند و در پهلوی آن دو قانون عام دیگر نیز مطرح نماید، مانند مارکس و انگلس نیست، بلکه یک رویزیونیست در عرصه فلسفی به شمار می رود ،

امروز در پناه تجارب انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی، هر فرد و حزبی که شعار "انقلاب را دریابید ، تولید را افزایش دهید" را مردود بدانند ، رویزیونیست است، در حالیکه در دوران ساختمان سوسیالیسم در شوروی عدم طرح این شعار و موجودیت گرایشات اکونومیستی در ساختمان سوسیالیسم یک کمبود ، محدودیت و اشتباه تلقی می‌گردد، امروز در پناه تجارب انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی هر فرد و حزبی که مدعی شود پس از پیریزی اولیه ساختمان سوسیالیسم طبقات استثمارگر از بین می‌روند، رویزیونیست به شمار می رود، (همانند رویزیونیست های فعلی چین)، در حالیکه استالین یک رویزیونیست نبود و طرح نابودی طبقات استثمارگر در شوروی از جانب وی یک کمبود و اشتباه ناشی از درک متافزیکی وی پیرامون برخی مسایل و عدم موجودیت تجربه قبلی در ساختمان سوسیالیسم محسوب می شود ،

نکته مرکزی در این میان تیوری " ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا" به عنوان عالی ترین دستاورد پرولتاریای بین المللی است که از طرف مائوتسه دون مطرح گردیده است، امروز هر کسی که این تیوری را مورد تردید قرار دهد و تکیه اش این باشد که این تیوری را مارکس، انگلس، لنین و استالین طرح نکرده اند، نمیتواند چیزی بیشتر از یک رویزیونیست تلقی گردد، البته یک دگمارویزیونیست ،

ضمیمه شماره دوم برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

پیشینه تاریخی افغانستان

تا جاییکه تاریخ به یاد دارد در دوران شکلگیری و استقرار اولیه دولت های برده دار در منطقه، سر زمین فعلی افغانستان، بخشی از آریانای قدیم محسوب میگردد و بعد ها عموماً به نام باختر نامیده میشود، با آغاز سلطه مهاجمین عرب که جایگزینی تثبیت شده برده داری به فیودالیزم را در پی داشت ، اسم خراسان بر قسمت اعظم این خطه اطلاق گردید ، قبل از برقراری قدرت دولتی طبقه حاکمه فیودال پشتون در وجود سلسله های هوتکی و درانی، سر زمین فعلی افغانستان تحت حاکمیت دولتی سلسله های مختلف برده دار و فیودال ترک نژاد یا آریایی نژاد قرار داشته است که مراکز این دولت ها زمانی در داخل قلمرو فعلی افغانستان و زمانی بیرون از آن واقع بوده اند، با برقراری حاکمیت سلسله های هوتکی و درانی، اطلاق اسم خراسان بر این خطه کماکان تا اواسط قرن نوزده ادامه یافت، در واقع پس از آنکه کابل حیثیت مرکز خراسان آزاد از قید استعمار را از دست داد و به یک امیر نشین تحت سلطه استعمار انگلیس مبدل گردید، نام رسمی کشور نیز تغییر یافت و اسم افغانستان به جای خراسان نشست ،

تاریخ این خطه، همانند تاریخ تمامی جوامع طبقاتی دیگر، تاریخ تضاد های طبقاتی و مبارزات طبقات تحت استثمار (بردگان ، دهقانان ، کارگران) علیه طبقات استثمارگر (برده داران، فیودالان، سرمایه داران) است، این مبارزات که با فراز و نشیب فراوان،

سراسر تاریخ این خطه را در بر گرفته است، به مثابه موتور محرک تکامل اجتماعی و سوق دهنده اصلی حرکت رو به جلو تاریخ عمل کرده و می نماید، مرتبط با این مبارزات و به تابعیت از آن، مبارزات توده های تحت ستم علیه ستم های مختلف اجتماعی، مداوماً بر پا شده و با پیچ و خم ها به پیش رفته است، تاریخ این مرز و بوم صفحات درخشانی از مبارزات و مقاومت های استقلال طلبانه و آزادیخواهانه توده های مردم علیه تجاوزات و سلطه گری های قدرت های بیرونی را در بر دارد، این تاریخ نشان می دهد که طبقات استثمارگر حاکم مداوماً مبارزات طبقات تحت استثمار و کل توده های تحت ستم را مورد سرکوب قرار داده اند، در مقابل تهاجمات و سلطه گری های بیرونی، سازشکاری و تسلیم طلبی پیشه کرده اند و یا خود بالای سرزمین های دیگر تهاجم و تجاوز نموده و به سلطه گری پرداخته اند،

سراسر تاریخ معاصر کشور، یا در واقع سراسر تاریخ کشوری بنام افغانستان، تاریخ سلطه مستقیم یا غیر مستقیم استعمار کهن و امپریالیزم و حاکمیت طبقات استثمارگر وابسته به آن ها است، این تاریخ از یکجانب تاریخ مبارزات طبقاتی و ملی مردمان ما علیه طبقات حاکم استثمارگر و اربابان استعمارگر و امپریالیست شان است و از جانب دیگر تاریخ سرکوب این مبارزات توسط استثمارگران بومی و باداران خارجی استثمارگر و امپریالیست شان،

پیدایش این حالت تحت سلطگی، معلول عوامل اساسی درونی جامعه و شرایط بین المللی بوده است، در شرایطی که سرمایه داری در غرب به تکامل رسیده و با استثمارگری به سوی جهانگشایی عمومی و مرحله امپریالیزم پا میگزاشت و کشورها و مناطق عقبمانده فیودالی و ماقبل فیودالی در جهان یکی پس از دیگری تحت سلطه قدرت های سرمایه داری استثمارگر و امپریالیست در می آمد، امکان بقای استقلال هیچ کشور عقبمانده فیودالی، منجمله کشور ما وجود نداشت، بدین ترتیب موجودیت نظام فیودالی و عقبماندگی ناشی از آن، زمینه ساز اساسی درونی سلطه استعمار و امپریالیزم بر کشور و مردمان کشور گردید،

پراگندگی و ملوک الطوائفی سیاسی تبارز مهمی از این عقبماندگی بود که عوامل تاریخی معینی آنرا شکل مغرط و شدیدی می بخشید،

پس از انقراض سلسله تیموریان هرات، سرزمین فعلی افغانستان کنونی، به مناطق حاشیه یی مراکز قدرت فیودالی مستقر در ایران، هند و ماوراء النهر مبدل گردیده و در واقع به ملوک الطوایفی شدیدی مبتلا گردید که مدت های مدیدی ادامه یافت، پس از قدرت گیری هوتکی ها نیز این حالت دست نخورده باقی ماند، زیرا هوتکی ها متوجه ایران شدند و قدرت را در اصفهان متمرکز کردند و این خطه را تقریباً به حال خودش رها نمودند، با قدرتگیری سلسله درانی ها، شکلبندی دولت متمرکز فیودالی به نحو روشن تری خود را نشان داد، اما بازهم ملوک الطوایفی شدید در این خطه چندان تغییری حاصل نکرد، ایام سلطنت احمد شاه ابدالی بنیانگذار سلسله درانی ها عمدتاً وقف لشکر کشی های متعدد بر هند گردید، ایام سلطنت تیمور شاه پسرش عمدتاً با توجه به حفظ متصرفات پهناور و در حال فروپاشی در هند سپری گردید و پس از آن خانه جنگی های فیودالی آغاز شد،

لشکر کشی های احمد شاه ابدالی بر هند که شکلگیری قدرت متمرکز را در آنجا بر هم زد و به تداوم پراگندگی سیاسی یاری رساند، از یک جهت زمینه ساز سلطه استعماری انگلیس ها بر نیم قاره محسوب میگردد، سلطه ای که در تداوم خود، از میان رفتن امپراطوری فیودالی ابدالی و در فرجام مستعمره شدن افغانستان در داخل قلمرو های فعلی را در پی داشت، درگیری ها و خانه جنگی های فیودالی نوادگان احمد شاه ابدالی نه تنها زمینه ساز گسترش و استحکام سلطه استعماری انگلیس بر مناطق وسیعی از غرب رود سند گردید، بلکه سر انجام پای استعمار انگلیس را به کابل نیز کشاند، بدین ترتیب فیودالیزم فرتوت و پوسیده بر آستان استعمار سر فرود آورد و شاه شجاع بخاطر حفظ سلطنت زیر پرچم ارتش هند برتانوی خرید،

با تصرف کابل توسط ارتش مهاجم استعماری در هفتم اگست ۱۸۳۹ ع، استقلال مملکت از میان رفت و دوران سلطه استعمار آغاز گردید،

انگلیس ها بار اول به بهانه اعاده سلطنت شاه شجاع و همراه با وی به لشکر کشی اشغالگرانه بر کشور اقدام کردند، اما نه تنها ارتش مهاجم انگلیسی با شکست مواجه شد، بلکه شاه شجاع نیز به سزای اعمالش رسیده توسط مبارزین ضد انگلیسی کشته شد، ولی در فرجام کشور همچنان بصورت یک مستعمره انگلیس باقی ماند،

این حوادث در زمانی اتفاق می افتاد که روس ها به ماوراء النهر و مرو رسیده بودند و هند برتانوی در معرض خطر از جانب آنها قرار گرفته بود، این وضعیت استعمار انگلیس را بر آن میداشت که با تمام قوا تلاش نماید تا افغانستان را بمثابه دیوار حایلی بر سر راه پیشروی روس ها به سوی هند ، تحت سلطه داشته باشد، در متن چنین حالتی، علاوه بر انگلیس ها، تزاران روس مرجع دیگری بودند که اشراف درباری فیودال می توانستند گاهگاهی در پناه شان جای گیرند،

امیر دوست محمد خان که در کسوت مخالفت با شاه شجاع به دامان تزاران روس پناه برده بود، در اوج مبارزات ضد انگلیسی مردم به کشور برگشت و رهبری مبارزات ضد انگلیسی را در دست گرفت، مبارزین ضد انگلیسی وی را از شمال کشور تا نزدیکی های کابل همراهی کردند، اما وی شبانه و بصورت مخفیانه از نیرو های تحت رهبری اش فرار کرد و به انگلیس ها در کابل تسلیم شد تا بعد ها به مثابه نوکر گوش به فرمان انگلیس ها توسط اربابانش به امارت برسد، با تفویض قدرت توسط انگلیس ها به امیر دوست محمد، سلطنت سدوزایی ها از میان رفت و امارت به دست شاخه دیگری از اقوام درانی یعنی محمد زایی ها افتاد،

دوران اقتدار محمد زایی ها در افغانستان از ابتدا تا انتها دوران سلطه امپریالیزم و ارتجاع بوده است، تفاوت های جزئی میان امراء و شاهان مختلف این سلسله هرگز از چوکات عمومی ارتجاع فیودالی یا فیودال - کمپرادوری و آستان بوسی استعمار و امپریالیزم نه فرا تر رفت و نه می توانست فرا تر رود،

امیر شیر علی خان پسر امیر دوست محمد خان در عین حالیکه مستمری خور انگلیس بود، گوشه چشمی هم به التفات تزاران روس داشت، وی در عین حالیکه دست نشانده انگلیس ها بود، نوساناتی به سوی روس ها نیز نشان می داد و از خلال این نوسانات به اقدامات جزئی متفاوت از اسلافش می پرداخت، وی که در هر حال یک امیر فیودال و مستمری خور انگلیس بود، علیرغم تظاهر به داشتن تمایلات پان اسلامیستی ، نهایتاً حتی موجودیت سید روحانی پان اسلامیست و درباری ولی ضد انگلیسی ای چون سید جمال الدین را نیز در پهلویش تحمل نتوانست و از کشور اخراج کرد، سید جمال الدین به دربار قاجاریه و امراء مصر و سر انجام به دربار خلفای عثمانی که یگانه

نمونه واقعی و موجود امپراطوری بزرگ اسلامی مورد خواستش بود پناه برد و در همانجا دیده از جهان فرو بست ،

انگلیس ها که سلطه شان را بر افغانستان متزلزل می دیدند، بار دیگر به افغانستان لشکر کشی نموده و کابل را اشغال کردند تا بتوانند با حضور مستقیم نظامی سلطه شان را تحکیم نمایند ، امیر شیر علی خان که به نیروی توده های مردم باور نداشت و بر آنها تکیه نمی نمود، به امید دریافت کمک از روس ها به طرف شمال گریخت، ولی بدون اینکه چنین کمکی بدست آورد، در شهر مزار در گذشت ،

علیرغم خیانت ها و بزدلی های بازمندگان امیر شیر علیخان ، مبارزات ضد انگلیسی توده های مردم اوجگیری روز افزونی یافت ، موقعیکه این مبارزات فرمانده ضربات کاری ای بر ارتش مهاجم و اشغالگر انگلیسی در نقاط مختلف کشور وارد آورده بود ، امیر عبدالرحمان که بخاطر مخالفت با امیر شیر علی خان به آغوش تزاران روس پناه برده بود ، به کشور برگشت ، وی مادامی که زمام امور مبارزات ضد انگلیسی را کاملاً بدست گرفت و به همت مبارزین ضد انگلیسی صفحات شمال و منطقه شمالی و سایرین تا نزدیکی های کابل پیش آمد، با استعمار انگلیس از در تسلیم و سازش در آمده و سلطه آنرا بر کشور پذیرفت ، به این ترتیب یکبار دیگر مبارزات خونین ضد انگلیسی مردمان ما بی نتیجه ماند،

امیر عبد الرحمان خان که کاملاً سر بر آستان اربابان انگلیسی اش داشت، با سرکوب قهری و خشن اقوام و قبایل کشور و برقراری حکومت ارباب و کشتار، مرکزیت فیودالی - استعماری در کشور را تأمین نمود،

امیر عبدالرحمان با واگذاری مناطق بزرگی از شرق و جنوب کشور به انگلیس ها، معاهده دیورند را با هند برتانیوی به امضا رساند که بر اساس آن خط دیورند به وجود آمد، همچنان در زمان همین امیر بود که پنجاه توسط روس ها اشغال شد و به این ترتیب خطوط مرزی شمال کشور نیز در هیئت امروزی خود بصورت نهایی تثبیت گردید_____

در زمان امیر عبدالرحمان با وجودی که بالای هیچ یک از اقوام و قبایل کشور ، منجمله اقوام پشتون ، کمترین ترحمی نشد، ولی برای بقای حکومت استبدادی

سیاست ستمگرانه غلیظی علیه اقوام و قبایل و توده های مردمان غیر پشتون اعمال گردید، در این ایام نه تنها مقادیر قابل ملاحظه ای از زمین ها و چراگاه های مربوط به قبایل و اقوام غیر پشتون در اختیار پشتون ها قرار داده شد، بلکه عده زیادی از مردان و زنان متعلق به اقوام مختلف هزاره به بردگی کشیده شدند، امیر عبدالرحمان به حق بنام امیر خون آشام نامیده شده است،

امارت امیر حبیب الله پسر امیر عبدالرحمان با ایام جنگ جهانی اول و فعالیت های تدارکی سال های قبل از آن توسط قدرت های مختلف امپریالیستی، مصادف بود، درین زمان قدرت های شامل در محور که خلافت اسلامی عثمانی نیز ضمیمه آنها بود، تبلیغات شدیدی را در کشور های اسلامی، منجمله افغانستان، علیه بلوک طرف مقابل، بخصوص انگلیس ها پیش می بردند، عوامل مختلفی باعث گردید که دربار فیودالی امیر حبیب الله به دو بخش طرفداران محور و طرفداران انگلیس تقسیم گردد، بخش طرفداران محور شامل نصرالله خان برادر امیر و امان الله و عنایت الله پسران امیر و دیگران بودند، در حالیکه بخش طرفداران انگلیس را عبدالقدوس خان صدراعظم تحت رهبری داشت، بخش طرفداران محور را عمدتاً عناصر فیودالی با گرایشات بورژواکمپرادوری و بخش طرفداران انگلیس را عناصر فیودالی محافظه کار تشکیل میدادند، هر یک از این دو بخش، طرفداران و مخالفینی در درون طبقه حاکمه فیودال داشت، ولی بخش طرفداران محور به دلیل موجودیت احساسات ضد انگلیسی گسترده ای در میان توده های مردم و علاوه پشتمانی مذهبی توهم آمیز توده های عقیمانده از خلافت عثمانی، از حمایت وسیع تری در میان مردم بر خوردار بود، طرفداران محور در درون دربار، خواهان شرکت در جنگ به طرفداری از نیرو های محور و منجمله خلافت اسلامی عثمانی بودند و به دور " حزب جنگ " گرد آمده بودند، امیر حبیب الله در جریان جنگ، در میان گرایشات متضاد انگلیسی و ضد انگلیسی اطرافیان، به زحمت توانست از ورود فعالانه افغانستان به جنگ جلوگیری نموده و به اصطلاح بیطرفی کشور را حفظ نماید، بیطرفی ای که به نفع انگلیس ها بود، به این ترتیب در خلال جنگ جهانی اول و سال های قبل از آن با وجودی که سلطه امپریالیزم انگلیس بر کشور اساساً پا بر جا باقی ماند، اما استحکام قبلی اش را تا حدود زیادی از دست داد،

پس از جنگ جهانی اول، تضعیف امپریالیزم انگلیس، خیزش های وسیع استقلال طلبانه در سراسر هند و به ویژه پیروزی انقلاب کبیر اکتوبر، زمینه های مساعدی را برای پیشبرد مبارزات استقلال طلبانه مردمان افغانستان به وجود آورد ،

فیودال کمپرادور ها، که پس از مرگ حبیب الله ، تحت قیادت امیر امان الله به قدرت سیاسی دست یافته بودند توانستند با تکیه بر زمینه های مساعد عینی و ذهنی، رهبری مبارزات استقلال طلبانه در کشور را بدست بگیرند، سر انجام مبارزات تقریباً صد ساله ضد انگلیسی مردمان کشور، پس از پیروزی نسبی جنگ استقلال، سلطه مستقیم و انحصاری امپریالیزم انگلیس بر حیات سیاسی کشور را پایان بخشید، اما از آنجاییکه جنگ استقلال از رهبری انقلابی بهره مند نبود و تحت قیادت هیئت حاکمه فیودال - کمپرادور پیش برده شد، نه تنها از گستردگی کافی برخوردار نگردید، بلکه استقلال و آزادی حقیقی و کامل کشور را نیز به ارمغان نیاورد،

سلطنت امان الله خان سر آغاز حالت نیمه مستعمراتی (نو مستعمراتی) افغانستان و نقطه آغازین آشکار پروسه تبدیلی فیودالیزم به نیمه فیودالزم محسوب میگردد ،

قبل از دوران سلطه استعمار انگلیس بر کشور، بنا به عوامل مختلف، حرکت رو به رشد تولید خرده کالایی و اندوخته های ربایی و تجاری که نطفه های سرمایه داری در درون شیوه تولید مسلط فیودالی محسوب می گردند، گستردگی و رشد چندانی نداشته است، پس از برقراری سلطه استعمار انگلیس بر کشور، علاوه بر فیودالیزم بومی، استعمار خارجی نیز در سرکوب رشد نیرو های مولده نوین سهیم گردید، استعمار انگلیس بنا به علل و عوامل متعددی، نه خواست و نه توانست به بهره برداری استعمارگرانه اقتصادی از افغانستان پردازد و تنها روابط خارجی کشور را در انحصار و تحت سلطه خود در آورد، به همین جهت در طول تقریباً یک قرن حاکمیت استعمار انگلیس بر کشور، صرفاً جوانه های بورژوازی ملی مورد سرکوب قرار گرفت، بدون اینکه بورژوازی خدمتگار امپریالیزم (بورژوازی کمپرادور) حتی از میان طبقه حاکمه فیودال پرورش داده شود، ازینجا بود که تمایلات بورژوایی حتی در میان هیئت حاکمه (دربار فیودالی) که چیزی جز تمایلات بورژوازی کمپرادور و بروکراتیک وابسته به امپریالیزم

نمی توانست باشد، با خصایل کم و بیش ضد انگلیسی و متمایل به رقبای امپریالیست انگلیس یعنی روسیه تزاری ، ایتالیا ، آلمان و غیره خود را نشان می داد ،

رشد ناچیز جوانه های بورژوازی ملی تا زمان جنگ استقلال و توهّمات عقمانده ایدئولوژیک - سیاسی باعث گردید که عناصر بورژوا - ناسیونالیست هم در جریان جنگ و هم در طول ایام سلطنت امان الله تحت رهبری دربار فیودالی که دارای تمایلات بروکراتیک بورژوازی بزرگ بود و در هیئت استقلال طلبی ضد انگلیسی بر آمد داشت، قرار بگیرند ،

ایام سلطنت امان الله خان با نمایشات غلیظ بورژوا کمپرادوری بروکراتیک و اصلاحات مضحک غرب گرایانه در رونا مشخص میگردد، بدون اینکه حتی یک گام اساسی زیر بنایی در جهت نابودی سلطه فیودالیزم برداشته شود، البته تجدد گرایی نو مستعمراتی امانی نمی توانست با قانونیت برده داری در کشور سازگار باشد و لذا خرید و فروش و نگهداری برده از طرف دولت امانی منسوخ اعلام گردید، گام مهمی که از لحاظ اقتصادی برداشته شد، انعقاد قرار دادهای تجارّتی و اقتصادی با قدرت های مختلف امپریالیستی، منجمله امپریالیزم انگلیس بود که سر آغاز فعالیت های اقتصادی سرمایه های مختلف امپریالیستی در افغانستان محسوب می گردد،

از لحاظ سیاسی، " دموکراسی امانی " در سطح بسیار محدودی باقی ماند، دموکراسی بازی های دوره امانی فقط سرخاب و سفید آبی بود بر چهره فرتوت و پوسیده سلطنت مستبده فیودال - کمپرادور، به همین جهت " دموکراسی امانی " حتی به سطح پادشاهی مشروطه نیز نرسید،

دربار امانی از کمک های اقتصادی و حمایت سیاسی دولت انقلابی شوروی نیز بهره مند شد، دولت شورا ها اولین دولتی بود که استقلال افغانستان از انگلیس را به رسمیت شناخت و مناسبات سیاسی با کابل برقرار نمود، رژیم امانی که در ایام جنگ استقلال از گسترش فعالانه نبرد های ضد انگلیسی سرباز زد و آنرا توطئه گرانه در محدوده مرز های پذیرفته شده دوران امیر عبدالرحمان (پدر کلان امان الله) منحصر نگه داشت، در سال های بعد در توافق با دولت شورا ها و در بدل دریافت کمک های اقتصادی و نظامی از آن دولت، فعالیت های ضد انگلیسی معینی را در مورد شبه قاره

هند به پیش برد، اما این فعالیت ها تا حدودی بر پایه توهّمات پان اسلامیستی استوار بود، امیر امان الله که رؤیای خلافت بزرگ اسلامی را در سر می پروراند، در سال های اخیر سلطنتش امتیازات روحانیون را مجدداً اعاده نموده و تا حدود زیادی از اصلاحات روبنایی مخالف با فرهنگ فیودالی و مذهبی مسلط بر جامعه صرفنظر نمود، وی همچنان به دست اندازی به مناطق خارج از سرحدات شمالی کشور مبادرت نموده و مرتجعین بخارایی را مورد حمایت و پشتیبانی قرار داد،

رویهرفته سیاست های دولت امانی مورد توافق امپریالیزم انگلیس که هنوز بر هند مستقیماً مسلط بود قرار نداشت، نگهبانان فرهنگ مذهبی فیودالی را علیرغم گذشت های مکرر به نفع آنها به دامن دربار بر گردانده نتوانست، تعدادی از فیودال ها و خوانین را ناراض ساخته بود و خواسته های توده های مردم بخصوص دهقانان را نه تنها بر آورده نکرد بلکه فشار و ستم بر آنها را تشدید نمود ،

مخالفت ها علیه سلطنت امانی در کشور با انگیزه ها و پایه های متفاوتی از هر طرف سر بلند کرد و با دخالت های مستقیم و غیر مستقیم انگلیس ها و تثبیت روز افزون رهبری مرتجعین محافظه کار فیودال بر آن ، روز به روز وسعت و دامنه بیشتری حاصل نمود و سر انجام منجر به تشکیل حکومت سقوی گردید،

اما حکومت سقوی عملاً نقش جاده صافکن را برای قدرتگیری خاندان طلائی به سرمدمداری " نادر غدار " بازی نمود ، نادر خان که ابتدا با تظاهر به حمایت از امان الله خان وارد معرکه شده بود، در واقع مهره اصلی امپریالیست های انگلیس بود و نقشه های پیدا و پنهان آنها را پیش می برد،

در زمان سلطنت نادر شاه، اصلاحات روبنایی مضحک امانی کنار گذاشته شد و استبداد فیودال کمپرادوری تحکیم گردید، اما سیاست های امانی در عرصه های اقتصادی و مناسبات خارجی اساساً ادامه یافت، به این ترتیب حالت نو مستعمراتی (نیمه مستعمراتی) و وابستگی کشور به قدرت های مختلف امپریالیستی ادامه یافت و پروسه تبدیلی فیودالیزم به نیمه فیودالیزم همچنان رو به جلو حرکت نمود، سیاست شوونیستی اسکان پشتون ها در مناطق متعلق به اقوام و قبایل غیر پشتون که یاد آور سیاست های عبدالرحمان خانی بود ولی ماهیت و مضمون جدیدی داشت، رویدست

گرفته شد و زمین های زیادی در مناطق شمال کشور در اختیار ناقلین پشتون قرار گرفت،

سیاست های ارتجاعی سرکوبگرانه نادری در سال های اول سلطنت ظاهر شاه (در طول دوران صدراعظمی هاشم خان) نه تنها بلا تغییر باقی ماند ، بلکه در ابعاد معینی تشدید نیز گردید، مبارزات ضد استبداد فیودال کمپرادوری که با اختتام دوره امانی، نه در درون دربار و یا با تکیه بر آن، بلکه در بیرون از آن و در مخالفت با آن پیش رفت، مداوماً به بی رحمانه ترین صورت ها به خاک و خون کشیده شد ، در این ایام شوونیزم طبقه حاکمه بیشتر از پیش سیستماتیزه شد و در ابعاد مختلف اقتصادی، سیاسی و فرهنگی اعمال گردید،

دودمان طلایی پس از اختتام دوره صدراعظمی هاشم خان، در مواجهه با وخامت اوضاع اقتصادی، نارضایتی روز افزون مردم و اوضاع بین المللی نوین پس از جنگ جهانی دوم که احیای گرایش مشروطه خواهی به ویژه در میان قشر روشنفکر را در پی داشت، از حصار دیرین استبداد با گام های لرزان بیرون خزید و زمینه سازی دربار فیودال - کمپرادور به منظور جلب بیشتر سرمایه های امپریالیستی برای تجهیز اردو و غلبه بر بحران اقتصادی در شکل ناهنجار دموکراسی کذایی شاه محمود تبارز نمود، دموکراسی کذایی شاه محمود که در واقع یک تدبیر و عملکرد موقتی دربار و هیئت حاکمه بود، فقط بصورت موقت به مثابه منفذی برای بیرون زدن علنی نا رضایتی توده های مردم در وجود جنبش دوره هفت شورا عمل نمود،

محدودیت های عینی و ذهنی ناشی از عقبماندگی فوق العاده کشور و تأثیر گذاری بسیار اندک مبارزات انقلابی جهان بر نیروهای سیاسی مترقی کشور باعث گردید که مبارزات دوره هفت شورا در مجموع نتواند از محدوده مبارزات دموکراتیک طراز کهن و مشروطه خواهی فراتر رود، ولی پیدایش بسیار ضعیف پایه طبقاتی مبارزات کمونیستی در کشور و تأثیر پذیری اندکی از ظهور و شگوفایی اردوگاه سوسیالیستی، بذر افشانان جانباز ایدئولوژی کمونیستی را در وجود حلقه محمودی فقید و یارانش، در کشتزار خونین دوره هفت شورا، پرورش داد، بذر های افشانده شده توسط این پیشگامان توانست پس از سپری نمودن یک دهه سردی و برودت دوره استبداد داود خانی جوانه زند،

جنبش دموکراتیک دوره هفت شورا در تقابل با سرکوب قهری و خونین استبداد فروکش نمود، به دنبال آن در دوره استبداد داود خانی، دربار با سوسیال امپریالیزم نو خاسته شوروی عمیقاً در پیوند قرار گرفته و سرمایه کمپرادوری بروکراتیک وابسته به آن در درون کشور قویاً به جریان افتاد و به سرعت در تار و پود اقتصاد کشور ریشه دواند، این امر از یکجانب تبدیل شدن فیودالیزم کهن به نیمه فیودالیزم را قویاً متبازر نمود و از جانب دیگر پیدایش دو طبقه اجتماعی جدید یعنی بورژوازی - عمدتاً بورژوازی کمپرادور بروکرات - و پرولتاریا را در جامعه، بصورت آشکار و روشن به نمایش گذاشت، استحکام و گسترش پایه های بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی و وابسته شدن هیئت حاکمه کشور به " شوروی " که پیدایش نهاد های فرهنگی و سیاسی وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی را به دنبال آورد و ارتش افغانستان را در بست در کنترل آن قرار داد، زمینه های مساعدی برای تطبیق سیاست های توسعه طلبانه کرملین در افغانستان به وجود آورد، استبداد داود خانی با خشونت و سفاکی یک دهه کامل بر کشور حاکم بود، در این دوره نه تنها هرگونه صدای اعتراضی علیه دستگاه حاکمه با خشونت سرکوب گردید، بلکه سیاست شوونیستی اسکان ناقلین پشتون در مناطق مربوط به ملیت های غیر پشتون شکل قانونی یافته و " قانون ناقلین " توسط دولت مورد تصویب و انفاذ قرار گرفت ،

وخامت اوضاع اقتصادی و سیاسی کشور، نفرت وسیع در حال انفجار توده ها از استبداد داود خانی، کشمکش میان جناح های مختلف دربار و ضرورت برقراری موازنه نسبی موقتی میان نفوذ و سلطه سوسیال امپریالیست های شوروی و امپریالیست های غربی، عواملی بودند که دربار و هیئت حاکمه را وادار به کنار گذاشتن داود خان از صحنه قدرت سیاسی کشور نمود و دوره ده ساله " دموکراسی قلابی " ظاهر خانی آغاز شد ،

در دوره ده ساله " دموکراسی قلابی " ظاهر خانی با وجودی که گرایش دربار به طرف غرب بیشتر شد، اما سوسیال امپریالیزم شوروی همچنان بزرگترین طرف " معاملات اقتصادی " و نزدیکترین " دوست سیاسی " رژیم باقی ماند،

قانون اساسی ظاهر خانی در اصل از طریق اعطای آزادی های نیم بند سیاسی ، بخاطر آرایش ظاهری دستگاه دولتی مفلوک و پوسیده به میان آمد، اما عوامل کشوری

و بین‌المللی، علیرغم خواست دربار و کل هیئت حاکمه، زمینه نسبتاً مساعدی را برای تبارزات علنی نیروهای سیاسی گوناگون که تضاد‌های طبقاتی و ملی در کشور را تا حدودی بازتاب می‌نمودند، فراهم آورد و بالای رژیم تحمیل نمود،

اولین حرکت آشکار اعتراضی سیاسی توده‌ی بی، به شکل تظاهرات سوم‌عقرب سال ۱۳۴۴ در شهر کابل خود را نشان داد، اما با وجودیکه این تظاهرات مورد سرکوب قهری خونین قرار گرفت، سرکوب خونینی که ماهیت قلابی دموکراسی ظاهر شاهی را نشان داد، سیر رو به رشد شکل‌گیری نیروهای سیاسی گوناگون ادامه یافت.

در این دوره برای اولین بار در تاریخ افغانستان، نیروهای سیاسی گوناگون با گرایش‌ها و مواضع ایدئولوژیک - سیاسی و دیدگاه‌های معین طبقاتی و ملی در سطح نسبتاً وسیعی پا به عرصه وجود نهادند،

بذریه‌هاییکه در دوره هفت شورا و بعد از آن افشانده شده بود، بر پایه طبقاتی طبقه کارگر جوان کشور و تحت تأثیر مواضع ضد رویزیونیستی حزب کمونیست چین، انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی چین و مبارزات آزادیبخش ملی در آسیا، آفریقا و امریکای لاتین، در وجود سازمان جوانان مترقی، به پیشگامی رفیق شهید اکرم یاری، در سال ۱۳۴۴ جوانه زد و به رشد ادامه داد و به این ترتیب جنبش کمونیستی (مائوئیستی) کشور زاده شد، جنبش دموکراتیک نوین (جریان شعله جاوید) که بدست سازمان جوانان مترقی دامن زده شد، به مثابه پیشروترین و در عین حال گسترده‌ترین جنبش ضد ارتجاع، امپریالیزم و سوسیال امپریالیزم در کشور قد بر افراشت،

"حزب دموکراتیک خلق افغانستان" بر پایه طبقاتی بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی که تا آن زمان رشد نسبتاً گسترده‌ای یافته بود، به عنوان عامل، حامل، مبلغ و مروج رویزیونیزم روسی و کارگزار سیاسی مزدور سوسیال امپریالیزم شوروی، با صفاتی چون جبهه‌سایبی نوکر مآبانه در مقابل دربار و سازشکاری و تسلیم‌طلبی در قبال سیاست‌های رژیم حاکم، پارلمانتاریزم و مواضع شوونیستی ملی، با کارگردانی مستقیم و غیر مستقیم سوسیال امپریالیست‌ها، تشکیل گردید و عمدتاً در دو شاخه اصلی "خلق" و "پرچم" آشکارا به فعالیت‌های ضد انقلابی و ضد ملی پرداخت،

علاوتاً دسته‌ها و گروپ‌های سیاسی دیگری نیز با مواضع و دیدگاه‌های طبقاتی و ملی‌گوناگون در عرضه جامعه‌پدیدار شده و به فعالیت پرداختند،

برای اولین بار گروپ‌ها و دسته‌های سیاسی‌ای در افغانستان پدیدار شدند که برپایه رشد نسبی بورژوازی ملی‌ملیت‌های مختلف کشور، دارای مواضع بورژوا ناسیونالیستی مربوط به ملیت‌های مختلف بودند،

عکس‌العمل ارتجاع فیودالی و مذهبی در قبال این اوضاع، بصورت ظهور جنبش ارتجاعی مذهبی - سیاسی که از حمایت محافظه‌کاران دربار، پشتیبانی علنی ارتجاع منطقه و عرب و التفات امپریالیزم غرب برخوردار بود، تبارز نمود،

علیرغم انتظارات دربار و سرکوبگری‌های پیهم، اوضاع از جهات مختلف به وخامت می‌گرایید و بطور روزافزونی غیر قابل کنترل میشد، هیئت حاکمه راه خروج از این تنگنا را در سرکوب وسیع مبارزات توده‌ها، محدودیت جدی دامنه "دموکراسی قلابی"، تقویت مواضع محافظه‌کارانه فیودالی و تشدید گرایش به طرف غرب سراغ کرد،

کودتای ۲۶ سرطان ۱۳۵۲ عمده‌تأ اقدام جناحی از هیئت حاکمه و طبقات حاکمه و اربابان خارجی‌شان بخاطر تحت کنترل در آوردن نا رضایتی توده‌ها و سرکوب مبارزات آنها بود و تحت نام خاتمه دادن به نظام سلطنتی و برقراری جمهوریت، حکومت استبدادی قهاری را بر کشور مسلط ساخت، اما در عین حال، این کودتا، به مثابه گام مهمی در جهت تقویت تسلط سیاسی هر چه بیشتر سوسیال امپریالیست‌ها بر افغانستان و دستیابی مستقیم نوکران رویزیونیست آن به قدرت، بکار گرفته شد، سوسیال امپریالیست‌های شوروی بطور مستقیم و غیر مستقیم در تدارک و راه‌اندازی کودتا سهم داشتند و نظامیان تحت رهبری رویزیونیست‌های وطنی مزدور آنها، بخش مهمی از قوت‌های شامل در کودتا را در بر می‌گرفتند، پس از پیروزی کودتا، رویزیونیست‌های مزدور "خلق‌ی" و "پرچمی" بخش مهمی از حکومت "داود شاهی" را تشکیل دادند،

رژیم کودتایی ۲۶ سرطان ۱۳۵۲، با اعلام سیاست تحدید مالکیت‌های فیودالی، به نفع گسترش و تقویت بورژوازی کمپرادور بروکرات، هیئت حاکمه کشور را از پایه اجتماعی دیرینش محروم نموده و حمایت امپریالیست‌های غربی از آن را فوق‌العاده

تضعیف کرد، از جانب دیگر اتکای تقریباً یکجانبه بر سوسیال امپریالیسم شوروی و پذیرش ناگزیر وابستگی اقتصادی و قیود اسارت‌بار سیاسی و نظامی شدید آن، نه تنها سیادت قهار و انحصاری سوسیال امپریالیسم شوروی را در پیش پای "جمهوری داود خانی" قرار میداد، بلکه آنرا با خطرات عصیان‌های فئودالی و توطئه‌های غرب نیز مواجه میساخت،

بدین ترتیب در میان کشمکش‌ها و تهدیدات جناح‌های مختلف رژیم و فشارهای گوناگون خارجی و داخلی دیگری، طرح‌های اغواگرانه و فریب‌دهنده "ضد فئودالی" و "ضد امپریالیستی" به دست فراموشی سپرده شد و بحران اقتصادی آنچنان وخامتی کسب کرد که در نتیجه آن کتله‌های عظیم نیروی کار آواره و در بدر شده و به خارج از مرزهای کشور سرازیر شدند،

رژیم که نه تنها با دشواری‌های سرسام‌آور اقتصادی بلکه با باج‌خواهی‌های غدارانه سیاسی و اقتصادی سوسیال امپریالیسم شوروی و وعده‌های دهن‌پرکن امپریالیست‌های غربی و نوکران منطوقوی آنها مواجه شده بود، ناگزیر به سوی غرب تغییر جهت داد، با این تغییر جهت، افراد هر دو جناح "خلق" و "پرچم" "حزب دموکراتیک خلق افغانستان"، یکی پس از دیگری از مقامات عالی‌دولتی برکنار گردیدند،

تغییر جهت رژیم به سوی غرب زمانی مشهود شد که از یکجانبه سوسیال امپریالیسم شوروی در سطح بین‌المللی حالت تهاجمی گرفته بود و از جانب دیگر مستشاران نظامی روس و دسته‌های مزدور "خلق" و "پرچم" به سلطه عظیمی بر ارتش افغانستان دست یافته بودند، بدین جهت سوسیال امپریالیست‌ها و باند‌های مزدور "خلق" و "پرچم" توانستند تعرضات حریف را با برآه انداختن کودتای هفت‌ثور با خشونت و قاطعیت جواب گویند،

در دوره پنج‌ساله حاکمیت "داود شاهی" باند‌های مزدور "خلق" و "پرچم" مطابق به سیاست سوسیال امپریالیست‌ها از طریق نفوذ در دستگاه‌های سیاسی و نظامی دولت به شدت تقویت شده و برای صحنه‌آرایی کودتای هفت‌ثور آماده شدند، نیروهای مذهبی - سیاسی به مثابه عامل فشار قوی‌ای از سوی ارتجاع بومی نیمه

فیودالی محافظه کار، ارتجاع منطقه و نهایتاً امپریالیزم غرب، آنچنان عمل کردند که سر انجام بصورت عامل مهمی در زمینه سازی گرایش رژیم بطرف غرب، در آمدند و در نتیجه علیرغم ضرباتی که در خلال فعالیت های نظامی و کودتا ها متحمل گردیدند، در مجموع تقویت شدند، اما جنبش دموکراتیک نوین و جنبش مائوئیستی کشور بنا به عوامل مختلف داخلی و بین المللی، با انحرافات عدیده ایدئولوژیک - سیاسی و تشتت روز افزون تشکیلاتی دست و گریبان شده و بیشتر از پیش تضعیف گردید،

کودتای هفت ثور پس از تمهیدات سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و نظامی تقریباً یک ربع قرن، از سوی سوسیال امپریالیزم شوروی در افغانستان، براه افتاد، این کودتا مستقیماً توسط سوسیال امپریالیست ها تدارک دیده شد و تحت رهبری مستشاران نظامی، شرکت قوت های جنگی و بکاربرد وسیع شبکه مخابراتی شان، پیش برده شد،

کودتای هفت ثور با به قدرت رساندن بانده مزدور به اصطلاح دموکراتیک خلق، بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی را در رأس قدرت دولتی نشانده و حالت نیمه مستعمراتی کشور را بیشتر از پیش به نفع سوسیال امپریالیزم شوروی تقویت نمود و آنرا به مرز حالت مستعمراتی رساند،

رژیم کودتا به تبعیت از سیاست های حاکم بر کرملین، با شدت دیوانه واری در صدد تعمیق و گسترش پایه های بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم بر آمد، در اثر اجرای این سیاست های اقتصادی، خرده بورژوازی با رقابت ها و تهدیدات هستی بر انداز دولت و سوسیال امپریالیزم مواجه شد، سرمایه ضعیف ملی از بیم اختناق، باجدهی و غصب، راه فرار را در پیش گرفت و نیمه فیودالیزم از موضع بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی و در جهت تأمین منافع آن، علیرغم امتیازاتی که برایش محفوظ ماند، مورد سرکوب قرار گرفت، تمامی این سیاست ها بصورتی اعمال گردید که برای دهقانان و کارگران جز تبلیغات دهن پر کن عوام فریبانه و خانه خرابی روز افزون، هیچگونه دستاورد اساسی ای بیار نیاورد،

استبداد فاشیستی رژیم کودتا و سرکوبگری بیمانند آن، یک سیاست ماوراء ارتجاعی در جهت نفی کامل دموکراسی را به نمایش گذاشت ۰۰۰۰۰۰۰۰ این رژیم بنا به ماهیت ضد انقلابی، ضد دموکراتیک و ضد ملی خود نه تنها با نیروهای سیاسی

طبقاتی مردمان کشور با خشونت و ددمنشی برخورد کرد، بلکه هرگونه نارزاییتی و اعتراض و حتی سکوت بیطرفانه افراد را با درندگی سبعانه پاسخ گفت، رژیم کودتا تمامی اقدامات خود را با اعمال شوونیستی مشتمل کننده ای همراه ساخت و در تلاش جهت نفاق افکنی میان مردمان ملیت های مختلف کشور حتی به تمایلات سخیفانه نژادی توسل جست ،

از لحاظ ایدئولوژیک، رژیم کودتا از یکجانب اختناق گسترده فرهنگی و تفتیش عقاید قرون وسطایی را با ابعاد گسترده ای اعمال نمود و از جانب دیگر با توسل به خشن ترین شیوه های زور گویی به تبلیغ اندیشه های رویزبونیستی پرداخت و فساد و هرزگی اخلاقی را منظمأ دامن زد،

مواضع و عملکرد های اقتصادی، سیاسی و ایدئولوژیکی باند حاکم به مثابه نماینده بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی، مورد مخالفت تمامی طبقات و اقشار دیگر جامعه و تمامی نیروهای سیاسی کشور قرار گرفت، این مخالفت ها سریعأ به سطح مبارزات مسلحانه وسیع تکامل نمود و با وارد آوردن ضربات جدی بر پیکر رژیم کودتا آنرا تا مرز نابودی سوق داد، علیرغم شرارت ها و ویرانگری های نظامی خونین و وسیع رژیم کودتا، این مبارزات اوجگیری روز افزونی یافت و بقای ننگین رژیم کودتا به مداخله مستقیم نظامی سوسیال امپریالیست ها و اشغال کشور توسط قشون متجاوز آنها مشروط گردید،

تهاجم نظامی سوسیال امپریالیست های شوروی در ۶ جدی ۱۳۵۸ به افغانستان و اشغال کشور توسط آنها که استقلال، آزادی ملی ، منافع و حقوق خلق های کشور را زیر چکمه های سربازان متجاوز پامال نمود ، آن حرکتی بود که کشور ما را به یک مستعمره تحت اشغال مبدل کرد، در عین حال این حرکت سوسیال امپریالیستی تجاوزکارانه گامی بود در جهت نزدیک شدن تزاران نوین به آبهای گرم بحر هند و خلیج فارس که منافع بلوک امپریالیستی رقیب " شوروی " و نیرو های وابسته اش را در منطقه مورد ضربت جدی قرار داد،

مبارزه ای که بعد از کودتای هفت ثور علیه رژیم مزدور در افغانستان برآه افتاد و مقاومت وسیع و سرتاسری ای که علیه قوای متجاوز و اشغالگر سوسیال امپریالیزم کران

تا کران کشور را در بر گرفت ، عمدتاً مبارزات و مقاومت های خود جوش توده های مردم را در بر می گرفت که در عین حال، تحریکات و مبارزات سیاسی و نظامی نیروهای ارتجاعی وابسته به امپریالیزم غرب و ارتجاع منطقه و مبارزات نیروهای انقلابی و ملی را نیز شامل می شد،

تسلط فرهنگ فیو،دالی بر جامعه، موجودیت ماسک دروغین دموکراسی و ترقی خواهی بر چهره رژیم مزدور و ادعاهای کمونیستی کاذب سوسیال امپریالیزم شوروی، موجودیت رژیم های ارتجاعی در ایران و پاکستان و حمایت بی دریغ امپریالیست های غربی، رویزیونیست های چینی و ارتجاع عرب، آن عوامل مساعدی بودند که تسلط روز افزون نیروهای ارتجاعی وابسته به امپریالیزم غرب و ارتجاع منطقه را بر مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی در افغانستان باعث گردیدند، از طرف دیگر عدم مساعدت اوضاع در سطح بین المللی، منطقه و کشور برای نیروهای انقلابی و ملی از یکسو و انحرافات و راه گمی های ایدئولوژیک - سیاسی کمونیست های کشور و به ویژه عدم موجودیت یک حزب مارکسیست - لنینیست - مائوئیست که قادر به رهبری انقلابی مبارزات و مقاومت های توده ها باشد از سوی دیگر باعث گردیدند که کمونیست ها و نیروهای انقلابی و ملی نتوانند نقش مؤثر، مستقل ، پیشرونده و رهبری کننده ای در مقاومت مردم بازی نمایند، این نیرو ها عمدتاً به دنباله روی از مبارزات و مقاومت های خود بخودی توده های مردم پرداختند و حتی در قبال نیروهای ارتجاعی فیودالی مواضع تسلیم طلبانه ای اتخاذ کردند، این امر اگر از یکجانب باعث ضربه خوردن پیهم و مداوم نیروهای متذکره گردیده و نقش آنها را در مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی از لحاظ سیاسی و نظامی روز به روز کاهش داد، از جانب دیگر در پهلوی سایر عوامل مساعد بحال نیروهای ارتجاعی وابسته به امپریالیزم غرب، زمینه مساعد دیگری نیز بوجود آورد تا آنها بتوانند بطور روز افزونی مبارزات و مقاومت های خود جوش توده های مردم را تحت تسلط خود قرار دهند،

در هر حال، مقاومتی که سوسیال امپریالیزم شوروی در افغانستان با آن رو برو شد، فصل خونینی از مبارزات ملل و خلق های تحت ستم علیه امپریالیزم جهانی را تشکیل می دهد، این مقاومت از یکجانب ضربه پذیری و شکست پذیری سوسیال امپریالیست ها و امپریالیست ها را علیرغم توانایی های مهیب نظامی و تسلیحاتی شان نشان داد و

از جانب دیگر ظرفیت جانبازی بی همتای مردمان کشور را در مقابله علیه یک ابر قدرت اشغالگر به نمایش گذاشت، سببیت نظامی سوسیال امپریالیست ها در طول دوره تقریباً یک دهه اشغال و مقاومت علیه آن، در حدود دو میلیون کشته و معلول، شش میلیون آواره و تخریب هزاران روستا و چندین شهر را بر مردمان کشور تحمیل نمود، اما مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی علی‌رغم عدم موجودیت رهبری انقلابی در رأس آن، با فتور جدی مواجه نشد و فروکش نکرد، بلکه خروشان به پیش رفت و ضربات کاری بر پیکر اشغالگران وارد آورد،

مقاومت افغانستان یکجا با سایر عوامل بین المللی و عوامل داخلی " شوروی " باعث گردید که سوسیال امپریالیست ها در چوکات استراتژی عمومی گرباچوف (پروستریکا و گلاسنوست) در صدد عقب کشی از افغانستان بر آیند، اولین نشانه این تصمیم سوسیال امپریالیزم شوروی در افغانستان عبارت بود از تغییر مهره یعنی به قدرت رساندن نجیب بجای ببرک و اعلام " مشی مصالحه ملی " از جانب رژیم مزدور کابل،

اعلام " مشی مصالحه ملی " و آتش بس یکجانبه از طرف رژیم مزدور و حصول اطمینان امپریالیست های غربی و وابستگان شان در منطقه از تصمیم سوسیال امپریالیزم شوروی مبنی بر خروج قوایش از افغانستان، مناسبات میان دو طرف متخاصم امپریالیستی - ارتجاعی در کشور را به مثابه حلقه ای از حلقات بین المللی روند رو به رشد تباری میان سوسیال امپریالیزم شوروی و امپریالیست های غربی، تحت تأثیر جدی قرار داد، امضای موافقتنامه ژنیو که رنگ و روغن آبرومندانانه ای برای خروج قوای " شوروی " از افغانستان فراهم کرد، سر آغاز روشن و آشکارا و در عین حال چهار چوبه رسمی این تأثیرگزاری بود،

در امضای موافقتنامه ژنیو هر یک از طرفین معاهدین، اهداف و برنامه های خاصی را تعقیب می کردند، سوسیال امپریالیزم شوروی و رژیم مزدور کابل که شکست نقشه های اشغالگرانه امپریالیستی شان را می دیدند، در چهار چوب استراتژی عمومی گرباچوف در جهت سازش با غرب و نیروهای وابسته اش و به منظور حفظ و تثبیت سلطه شان بر افغانستان، میخواستند سلطه مستقیم امپریالیستی را به سلطه نو مستعمراتی تبدیل نموده و در ضمن خروج قوای متجاوز از کشور را شکل به اصطلاح

محترمانه ای بدهند، اما طرف دیگر یعنی احزاب پشاور، ارتجاع پاکستان و عرب و چین و امپریالیست های غربی به این نظر بودند که در صورت خروج قوای « شوروی » از افغانستان ، رژیم کابل به زودی از میان خواهد رفت و آنها بر کشور مسلط خواهند شد، امضای موافقتنامه ژنیو در عین حال نشاندهنده اطمینان پاکستان ، ارتجاع عرب و امپریالیزم غرب در مورد سلطه شان بر مقاومت و قبول این امر از جانب سوسیال امپریالیزم شوروی و رژیم مزدور کابل بود ،

پس از امضای موافقتنامه ژنیو و آغاز خروج قوای شوروی از افغانستان، هر یک از طرفین معاهدین در جهت عملی نمودن اهداف و نقشه های شان آمادگی گرفتند، سوسیال امپریالیست های شوروی و مزدوران شان از یکجانب به تسلیح و تجهیز فوق العاده رژیم پرداختند و از جانب دیگر طرح " مصالحه و آشتی ملی " را با ایجاد " کمیسیون عالی مصالحه ملی "، تغییر نام دولت از " جمهوری دموکراتیک افغانستان " به " جمهوری افغانستان " و همچنان تدوین قوانینی در مورد مالکیت آب و زمین، سرمایه گزاری خصوصی و سایر موارد بیشتر از پیش وضاحت بخشیدند، گذشته از اینها فعالیت های شان را در جهت جلب و یا خنثی نمودن سران فئودالی جهات جنگی افزایش داده و بخاطر پیشرفت درین راه تمامی شیوه های ممکنه را بکار گرفتند، از طرف دیگر نیروهای ارتجاعی وابسته به غرب و باداران منطقوی و جهانی آنها که در تصور سرنگونی فوری رژیم کابل بعد از خروج قوای شوروی از افغانستان بودند، برای تسخیر کامل قدرت در کشور آماده شده و تلاش نمودند صفوف متفرق شان را یکجا گرد آورند که سرهمبندی شورای نامنهاد راولپندی و تشکیل به اصطلاح حکومت موقت، تدارک برای حمله به جلال آباد و سایر شهر ها و نهایتاً کابل اوج تلاش های شان را نشان می داد ،

در این میان نقش نیرو های کمونیست ، دموکرات و ملی در مخالفت علیه قرار داد ژنیو و آغاز روند تبانی میان دو طرف امپریالیستی - ارتجاعی در کشور، صرفاً در حدود نشر و پخش نوشته ها و اعلامیه هایی، آنها هم در سطح بسیار محدود و توأم با تبلیغات شفاهی کم دامنه در میان مردم باقی ماند ،

سه جهانی ها و خوجه ایست های آشکار و نهان و بعضی دسته های "دموکرات و ملی" با دفاع کم و بیش آشکار از قرار داد ژنیو و یا سکوت توأم با رضایت در قبال آن ، در جهت همراهی و همگامی با روند آغاز شده جدید آماده شدند.

در چنین شرایطی توده های مردم و بدنه مقاومت که در توهّم حصول سریع ثمرات مقاومت بسر می بردند، به لحاظ فقدان دورنمای سیاسی روشن، در واقع از لحاظ سیاسی منتظر باقی ماندند ،

با تکمیل خروج قوای شوروی از افغانستان، حالت مستعمراتی - نیمه فیودالی کشور خاتمه یافت و مجدداً حالت نیمه فیودالی - نیمه مستعمراتی بر آن مسلط گردید، بدین ترتیب مقاومت خونین و حماسی تقریباً یک دهه علیه ارتش مهاجم سوسیال امپریالیستی شوروی توانست در پهلوی سایر علل و عوامل ، نقش تاریخی اش را در شکست لشکر کشی تجاوزکارانه سوسیال امپریالیست ها بر افغانستان بازی نماید، ولی از جانب دیگر قادر نشد منافع اساسی توده های مردم را تأمین نموده و آنها را از چنگ سلطه نو مستعمراتی و ارتجاعی سوسیال امپریالیزم، امپریالیزم، نیمه فیودالیزم و بورژوازی کمپرادور رهایی بخشد، نیروهای ارتجاعی گوناگون وابسته به سوسیال امپریالیزم و امپریالیزم بر افغانستان نیمه فیودالی - نیمه مستعمراتی مسلط مانده و عملاً این کشور را به پارچه های مختلف تجزیه کردند، علاوه بر حدود یک سوم مجموع نفوس کشور به عنوان پناهنده در کشور های دیگر یا در واقع تحت تسلط دولت های ارتجاعی و امپریالیستی خارجی باقی ماندند،

درین حالت نیروهای وابسته به امپریالیزم غرب، ارتجاع پاکستان و عرب که خود را در چند قدمی تسخیر قدرت سیاسی در کابل می دیدند، به دستور و هدایت اربابان شان و با مداخله مستقیم آنها ، به ویژه پاکستانی ها ، پلان حمله و تسخیر شهر های جلال آباد، خوست و قندهار را به مثابه پیش در آمدی برای حمله و تسخیر کابل رویدست گرفتند، اما این سلسله عملیات نظامی همانگونه که با سرو صدای زیادی به راه افتاد با سرو صدای زیاد نیز به شکست انجامید، عوامل مختلفی باعث این شکست گردید ،

شکست لشکر کشی انگلیس مآبانه حکومت موقت مجاهدین به نحو موثری در بی آبرویی سیاسی و تضعیف نظامی احزاب ارتجاعی مستقر در پشاور نقش بازی نموده و روند شناسایی حکومت موقت آنها را توسط دولت های خارجی در حد شناسایی همان سه دولت اولیه (سعودی ، سودان و امارات متحده عرب) متوقف ساخت، این امر همچنان اطمینان رژیم کابل را برای بقا و دوام حیاتش، حد اقل در کوتاه مدت ، بیشتر گردانیده و روحیه نظامی اش را تا حدودی بهبود بخشید ،

انکشافاتی که به دنبال شکست متذکره در اوضاع افغانستان رونما گردید، در همسویی با اوضاع بین المللی، پروسه سازش و مصالحه امپریالیستی - ارتجاعی را بیشتر به جلو سوق داده و عملی بودن سیاست سرنگونی قهری رژیم کابل توسط نیروهای وابسته به امپریالیزم غرب را تحت سوال قرار داد.

افتضاحات حاصله از تشکیل شورای راولپندی و حکومت موقت صبغت الله مجددی و شکست نقشه های نظامی این حکومت به ادامه افتضاحات قبلی احزاب ارتجاعی پشاور با عث گردید که بعضی از سران فیودالی جبهات مربوط به این احزاب در داخل کشور در جهت تأمین منافع شان بیشتر از پیش بطرف سازش با رژیم مزدور نجیب متمایل شده و پایه های فیودالی روند تباری را تقویت کردند، همچنان عده زیادی از سران نیروهای داخلی مربوط به احزاب اسلامی شیعه مذهب (احزاب مزدور رژیم ایران) بخاطر تأمین منافع شان و دستیابی به پول و اسلحه، طرف رژیم کابل نزدیک شده و در مسیر مصالحه و سازش با آن قرار گرفتند، این گرایش به سرعت تعداد زیادی از رهبران این احزاب را نیز فرا گرفت و روابط پیدا و پنهانی میان آنها و رژیم کابل با پا در میانی و تشویقات مستقیم و غیر مستقیم مقامات جمهوری اسلامی ایران، به میان آمد، آنچه‌آنکه در تشکیل " حزب وحدت اسلامی " رژیم کابل توانست نقش معینی بازی نماید، ارتباطاتی که میان احمدشاه مسعود و روسها و رژیم کابل در زمان برقراری آتش بس یکساله میان آنها به وجود آمد و بصورت های مختلفی ادامه پیدا کرد ، بعد از اعلام " مشی مصالحه ملی " توسط رژیم نجیب بیشتر گردید، دامنه و عمق این ارتباطات بعد از خروج قوای شوروی از افغانستان و به ویژه بعد از شکست احزاب پشاور در جنگ جلال آباد، به آن حدی رسیده بود که نجیب مزدور علناً اعلام کرد

که حاضر است وزارت دفاع " حکومت مصالحه ملی " را به احمد شاه مسعود تسلیم نماید،

از جانب دیگر رژیم کابل به مثابه یک رژیم نو مستعمراتی و باز مانده تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی بر کشور نیز به هیچوجه نتوانست از ثبات و استقرار قابل اطمینانی برخوردار گردد، با وجودیکه " مشی مصالحه ملی " رژیم توانست تا حدودی پایه های فئودالی اش را مستحکم کرده و بر این مبنا پایه های اجتماعی ارتجاعی اش را گسترش دهد، اما از طرف دیگر از هم گسیختگی درونی و تزلزل پایه های اصلی رژیم را روز به روز بیشتر کرد، پیشرفت روند سازش و مصالحه با نیمه فئودالیزم و بورژوازی کمپرادور وابسته به غرب از طریق امتیازدهی های روز افزون سیاسی و اقتصادی رژیم کابل بطرف دیگر ممکن و میسر بود، این امر به همان میزانی که منافع بورژوازی کمپرادور بروکرات وابسته به سوسیال امپریالیزم شوروی را محدود تر و محدود تر میکرد، تشنج و شایستگی بیشتری در میان پایه های اصلی رژیم (حزب مزدور و سازمان های روزیونیست متحدش) به وجود می آورد و رژیم را بیشتر از پیش از درون متزلزل می ساخت، بحران ایدئولوژیک - سیاسی ای که در آن ایام، سوسیال امپریالیست ها و تمامی روزیونیست های وابسته به آنها را در سطح جهانی فرا گرفته بود، بازتاب عمیق و گسترده ای در میان روزیونیست های مزدور سوسیال امپریالیزم شوروی در افغانستان داشت ،

جریانات اروپای شرقی، فروریختن دیوار برلین، وحدت آلمان، فروپاشی پیمان وارسا و سرنگونی قدرت های روزیونیستی در سراسر اروپای شرقی ، آنچنان تأثیری بر " مشی مصالحه ملی " رژیم مزدور نجیب وارد آورد که این رژیم نه تنها " حزب دموکراتیک خلق " را به " حزب وطن " تبدیل نمود ، بلکه یکسره فاتحه " انقلاب ثور " را خواند و " راه رشد غیر سرمایه داری " را کاملاً باطل اعلام نمود ،

به این ترتیب، ایام پس از خروج قوای شوروی تا زمان سقوط رژیم مزدور نجیب ، با فروپاشی روز افزون رژیم کابل از یکجانب و مرتجعین اسلامی از جانب دیگر رقم خورد، اما جریان این فروپاشی بنا به میدان داری انحصاری این نیرو ها و اربابان خارجی شان بر عرصه های سیاسی کشور، نه به مثابه عاملی برای سرنگونی کل این نیروها، بلکه به مثابه عاملی برای تجدید صفتندی میان آنها عمل کرد،

در شرایطی که از یکجانب جریان فرو پاشی دو جانبه و شکلگیری صفتبندی جدید میان تمامی نیروهای ارتجاعی، درهم برهمی و اغتشاش در رهبری ها و صفوف رژیم کابل و مرتجعین اسلامی به وجود آورده بود و از جانب دیگر درگیری ها و برخورد های نظامی نیز کم و بیش ادامه داشت، خط و خال دو بلوک بندی امپریالیستی و ارتجاعی منطقی در رابطه با افغانستان، بمثابة محرک اصلی خارجی جریان در حال شکلگیری داخلی، آشکارا خود را نشان داد، سوسیال امپریالیزم شوروی، و بعد ها امپریالیزم روسیه، و وابستگان ایرانی و هندی شان در یک بلوک بندی و امپریالیزم امریکا با وابستگان سعودی و پاکستانی اش در بلوک بندی دیگر، هر یک از این دو بلوک بندی امپریالیستی - ارتجاعی به شدت کوشش می نمود که ابتکار عمل در عرصه سیاسی افغانستان را به دست داشته باشد،

گرچه از لحاظ صفتبندی قدرت های خارجی، صرفاً رژیم حاکم بر ایران از یکطرف به طرف دیگر خزیده بود، اما از لحاظ صفتبندی نیروهای ارتجاعی داخلی به تدریج نشانه هایی از یک صفتبندی کاملاً جدید متقابل که هم نیروهای مربوط به رژیم کابل و هم مرتجعین اسلامی را دو شقه میکرد، هویدا می شد، تحریکات ارتجاعی ملیتی که توسط مرتجعین داخلی و حامیان خارجی شان دامن زده میشد، نقش مهمی در این تجدید صفتبندی بر عهده داشت ،

با فروپاشی شوروی سوسیال امپریالیستی، در واقع عمر رژیم نجیب به پایان رسیده بود و بساط این رژیم سریعاً در حال برچیده شدن بود، در چنین شرایطی بصورت ظاهر ، " سازمان ملل متحد " ، سران خود رژیم و رهبری های احزاب اسلامی هریک به نوبه و به طریقه خود و طبق منافع خاصی که از آن نمایندگی میکردند، از انتقال مسالمت آمیز قدرت حرف می زدند و گویا همه در صدد بودند که تحول در قدرت بصورت مسالمت آمیز و مصالحه جوانانه عملی گردد، اما جریان تجدید صفتبندی متقابل سیاسی - نظامی میان تمامی نیروهای ارتجاعی و اربابان خارجی شان قویتر از آن بود و همین امر تمامی پلان ها و نقشه های " صلح آمیز " برای انتقال قدرت را نقش بر آب کرد،

بغاوت ملیشه های شمال که طی چندین سال با قساوت و بی رحمی سبعانه در زیر پرچم قوای متجاوز سوسیال امپریالیست ها و به نفع آنها جنگیده بودند و بعد از خروج قوای متجاوز از افغانستان، نقش مهمی در حفظ حیات رژیم مزدور کابل بازی نموده

بودند، ناقوس مرگ رژیم نجیب را به صدا در آورد و آنرا در معرض فروپاشی سریع و فوری قرار داد، این بغاوت، آگاهانه و نقشه مندا نه توسط امپریالیست های روسی و نوکران پرچمی آنها و همچنان نیروهای ذخیره روسها سازماندهی شده و به راه افتاد.

از یکجانب سران احزاب ارتجاعی اسلامی طبق دستور و راهنمایی اربابان خارجی شان با عجله حکومتی را برای بدست گرفتن مسالمت آمیز قدرت سیاسی در کابل، تشکیل دادند و از جانب دیگر قبل از آنکه رژیم نجیب کاملاً سقوط نماید، دو ائتلاف شکل گرفته جدید تحت رهبری مسعود و حکمتیار در کابل و اطراف آن رو در روی همدیگر قرار گرفتند: نیروهای جمعیت اسلامی و بطور اخص نیروهای شورای نظار، ملیشه های تحت رهبری دوستم و نیروهای حزب وحدت اسلامی مزاری یکجا با بخش عمدتاً " پرچمی " رژیم در حال فروپاشی در یکطرف و نیروهای مربوط به حزب اسلامی گلبدین حکمتیار و بخش عمدتاً " خلقی " رژیم مذکور درطرف دیگر،

با فرار نجیب مزدور و پناهنده شدن اجباری اش به دفتر " سازمان ملل متحد " در کابل، عمر رژیم تحت رهبری وی به پایان رسید، گرچه قدرت در کابل ظاهراً به رئیس دولت سرهمبندی شده در پشاور (صبغت الله مجددی) از طرف تعدادی از سردمداران رژیم نجیب با مسالمت و بصورت صلح آمیز تحویل داده شد، اما نقش اصلی را در حیات سیاسی رژیم اسلامی، دو صفبندی سیاسی - نظامی متقابل و متخاصم تحت رهبری مسعود و حکمتیار بر عهده داشتند، دو صفبندی ای که امپریالیزم روسیه و وابستگان منطقوی اش یکطرف و امپریالیزم امریکا و وابستگان منطقوی اش طرف دیگر را حمایت و پشتیبانی می کردند، به علت نفوذ و سلطه اقتصادی، سیاسی و نظامی قبلی و موقعیت جغرافیایی نزدیک روس ها، تا مدت ها بعد نیز جناح وابسته به روس ها نسبت به جناح امریکا و وابستگانش از موقعیت قوی تری برخوردار بودند،

رژیم اسلامی از همان بدو روی کار آمدنش در کابل، با خانه جنگی های ارتجاعی خونین و ویرانکن " مجاهدین اسلامی "، چور و چپاول و آواره سازی توده های مردم و تجاوزات وحشیانه بر آنها و ویران سازی بیدرانه و وسیع کشور ویران شده، رقم خورد،

همزمان با آغاز حکومت اسلامی در کابل، جنگ ارتجاعی خونین میان نیروهای شورای نظار، ملیشه های دوستم، حزب وحدت اسلامی و جناح عمدتاً " پرچمی " رژیم فروپاشیده نجیب از یکطرف و نیروهای حزب اسلامی گلبدین و جناح عمدتاً " خلقی " آن رژیم از طرف دیگر، در کابل در گرفت که منجر به اخراج نیروهای مربوط به حزب اسلامی و " خلقی " ها از مراکز و نقاط حساس شهر کابل گردیده و این شهر عمدتاً تحت تصرف نیروهای مربوط به شورای نظار و متحدینش قرار گرفت، در جریان این جنگ ، نیروهای هر دو جناح ارتجاعی جنگی ، کشتار و چور و چپاول وسیعی را بالای شهریان کابل تحمیل نمودند، تعداد زیادی از آنها را آواره و بی خانمان ساختند و ویرانی های وسیعی را در شهر کابل به بار آوردند، این چنین بود که رژیم اسلامی از همان بدو قدرتگیری سرتاسری اش، چهره ضد مردمی، قاتلانسه و چپاولگرانه و ویران سازش را آشکارا به نمایش گذاشت و نشان داد که آنچه در هشت ثور ۱۳۷۱ (انتقال قدرت در کابل از رژیم نجیب به رژیم اسلامی) رخداد، فاجعه ای بود که به دنبال فاجعه های قبلی توسط امپریالیسم جهانی و مرتجعین داخلی و خارجی بر مردمان کشور تحمیل گردید،

حاکمیت اسلامی در هر دو جانب صفتبندی جنگی ارتجاعی و خونین، در واقع حاکمیت طبقات استثمارگر فیودال و بورژواکمپرادور ارتجاعی وابسته به امپریالیسم جهانی بود، جناح بر سر قدرت در کابل عمدتاً فیودال ها و سرمایه داران دلال وابسته به امپریالیسم روسیه ، این میراثخوار اصلی سوسیال امپریالیسم شوروی، و متحدینش را نمایندگی میکرد و اپوزیسیون جنگی ارتجاعی ، عمدتاً فیودال ها و سرمایه داران دلال وابسته به امپریالیسم امریکا و متحدینش را، جنگ ارتجاعی میان هر دو جناح حاکمیت اسلامی در اساس جنگی بر سر تثبیت برتری یکی از این دو جناح طبقات ارتجاعی وابسته به امپریالیسم بر جناح دیگر بود و پیروزی و شکست هیچ یکی از دو طرف متخاصم ربطی به منافع اساسی توده های مردم نداشت ، شکل گیری و ادامه این جنگ بدون محرکات و کمک رسانی های امپریالیستی و ارتجاعی خارجی ممکن نبود و این محرکات و کمک رسانی ها به مثابه یکی از عوامل اصلی بروز و ادامه این جنگ عمل میکرد ،

حاکمیت اسلامی از یک جنبه، ادامه " مشی مصالحه ملی " رژیم مزدور نجیب تحت شرایط جدید بود که سوسیال امپریالیزم شوروی فرو پاشیده و امپریالیزم روسیه به جای آن نشسته بود، مشخصه اصلی این " مصالحه "، در نبود سوسیال امپریالیزم شوروی، تسلط اسلامی ها بر حاکمیت بود، آنها عفو عمومی و عام و تمام همه جنایتکاران " خلقی " و " پرچمی " و سایر مزدوران سوسیال امپریالیزم شوروی سابق را اعلام و تطبیق کردند، این عفو عمومی آنچنان عمیق و گسترده بود که نه تنها همه آن جنایتکاران سالم باقی ماندند، بلکه به آنها فرصت داده شد که در یک موقعیت تابع ولی مؤثر در درون جناح های مختلف حاکمیت اسلامی جا و مقامی داشته باشند، این خیانت بزرگ و جفای عظیم در پهلوی خیانت ها و جفاهای بزرگ دیگر با جنگ مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی و قربانی ها و جانفشانی های سترگ توده های مردم درین جنگ، لکه ننگ تاریخی ای است که بر دامن سراسر آلوده ارتجاع اسلامی، بصورت ماندگار حک گردیده است،

تحریکات ارتجاعی ملیتی نقش مهمی در شکلگیری و ادامه جناح بندی های حاکمیت اسلامی و تجدید این جناح بندی ها بازی مینمود، جناح های مختلف اسلامی که در جنگ علیه همدیگر کمتر میتوانستند از انگیزه های دینی برای برانگیختن پایه های اجتماعی شان استفاده نمایند، به تحریکات ارتجاعی ملیتی رو می آوردند، مرتجعین پشتون که حاکمیت شوونیستی شان کم و بیش ضربه خورده بود، برای برقراری مجدد این حاکمیت، به تحریکات شوونیستی در میان پشتون ها می پرداختند و در طرف مقابل تحریکات ارتجاعی ملیتی علیه پشتون ها دامن زده می شد، وجه مهمی از این تحریکات ارتجاعی ملیتی علیه پشتون ها نقش این تحریکات در خدمت به تقویت و گسترش پایه های قدرت شوونیزم نوحاسته تاجیک بود، در چنین جوی مرتجعین سایر ملیت ها که آنها نیز تحریکات ارتجاعی ملیتی را برای بسیج پایه های اجتماعی قدرت شان دامن می زدند، عملاً یا در خدمت تحکیم و گسترش پایه های قدرت شوونیزم نوحاسته تاجیک قرار می گرفتند، یا در خدمت برقراری مجدد حاکمیت شوونیستی مرتجعین پشتون، آنها هر باری که آماج حملات شان را تغییر می دادند در واقع به متحدین جدید شوونیست شان خدمت می کردند و نه به منافع اصیل ملیت های مربوطه شان، صنفی شکی ملیتی ای که بدین ترتیب در میان مرتجعین ملیت های مختلف کشور به وجود آمد، نمود های دامنشانه و سبعمانه ای از دشمنی

های ملیتی میان ملیت های مختلف کشور را به نمایش گذاشت که قربانیان اصلی آن توده های مردم بودند و در ضدیت با منافع اصیل ملیت های مختلف و مبارزه برای تأمین این منافع قرار داشت.

مرتجعین اسلامی در حالیکه از یک جانب برای بسیج پایه های اجتماعی شان در جنگ علیه همدیگر و جنایتکاری علیه توده های مردم به تحریکات ارتجاعی ملیتی می پرداختند، از جانب دیگر پیوسته بر مذهبی بودن حاکمیت شان تأکید به عمل می آوردند، وجه مهمی ازین تأکید مذهبی، تشدید تضاد و تخصم مذهبی میان اهل تسنن و اهل تشیع بود که محرکین اسلامی ارتجاعی خارجی نیرومندی در پشت سر خود داشت، تشدید این تضاد و تخصم مذهبی وجه دیگری از صفتبندی جنگی و خونین مرتجعین اسلامی علیه همدیگر و علیه توده های مردم بود.

حاکمیت اسلامی در ضدیت کامل با منافع و خواست های اساسی توده های مردم قرار داشت، این حاکمیت به مفهوم سلب کامل حقوق دموکراتیک اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی توده های مردم و تحمیل استثمار شدید و استبداد ارتجاعی خشن و سبعانه بر آنها بود، مرتجعین اسلامی از حربه مذهب برای بقا و دوام حاکمیت شان و سرکوب توده ها بی مهابا استفاده میکردند، آنها برای بقا و استحکام حاکمیت ننگین و ضد مردمی شان، "شورای اهل حل و عقد" به وجود می آوردند، جلسات و گرد همایی های وسیع آخوندی برگزار میکردند و فتوای اسلامی پیهمی صادر میکردند تا توده ها را تابع حاکمیت ارتجاعی شان نگه دارند.

اصل محوری برای مرتجعین اسلامی سرکوب توده ها و چور و چپاول نامحدود و دایمی آنها بود و درین راستا آنها به حربه مذهب قویاً متوسل می شدند، اما خود را در چوکات آن محدود نمی کردند، از این جهت در هر موردی که حربه مذهب را برای بر آورده ساختن امیال شوم و ددمنشانه شان ناکافی می دیدند، از چوکات رسمی و تعیین شده احکام اسلامی پارا فرا تر می گذاشتند و از هر نوع حربه ارتجاعی دیگری نیز علیه توده های مردم کار می گرفتند، آنها در حالیکه توده های مردم را به اطاعت از حاکمیت اسلامی فرا میخواندند و چنین اطاعتی را با تمام جوانب ارتجاعی و ضد مردمی آن بر آنها تحمیل میکردند، خود سوگند ها و تعهدات پیهم بین همدیگر شان را برای خاتمه بخشیدن به جنگ ارتجاعی خانمانسوز که حتی باری در مکه به عمل

آوردند، مداوماً زیر پا می کردند و علیه همدیگر به جنگ ادامه می دادند، گسترش بی باوری سیاسی و حتی اعتقادی نسبت به مذهب در میان توده های مردم و بی پایه شدن بیشتر از پیش مذهب در جامعه، یکی از عکس العمل های اجتماعی مهم در جامعه افغانستان در مقابل جنایات مرتجعین اسلامی بود که با ادامه جنایات مذکور، تداوم یافت و یک گرایش اجتماعی رو به رشد را تشکیل داد.

وجه مهمی از ماهیت ارتجاعی و مذهبی حاکمیت اسلامی، برخورد واپسگرایانه قرون وسطایی این حاکمیت با زنان و حقوق آنان بود، این حاکمیت نه تنها حقوق قشری و محدودی را که بخش کوچکی از زنان شهری طی سالیان گذشته به دست آورده بودند از آنها سلب نمود، بلکه اعمال ستم بر توده های وسیع زنان را در اشکال و صور گوناگون تشدید کرد، ستره محکمه حکومت ربانی فتوا نامه ای صادر کرد و در آن خواهان مسدود نمودن کامل مکاتب دخترانه و اخراج زنان از ادارات و مؤسسات دولتی و غیر دولتی و خانه نشین ساختن کامل آنها گردید، در این فتوا نامه که در واقع مورد حمایت جناح ارتجاعی اسلامی طرف مقابل حکومت ربانی نیز بود، مکاتب دخترانه و ادارات و مؤسساتی که در آن ها زنان کار می نمودند، مراکز فساد اعلام شده بود، در جریان جنگ های ارتجاعی میان جناح های مختلف اسلامی، زنان و دختران به غنایم جنگی تبدیل شدند و ربودن آنان و تعرض و تجاوز بر آنان به یک عمل روزمره مجاهدین اسلامی تبدیل شد، زنان و دختران ربوده شده و مورد تجاوز قرار گرفته توسط مجاهدین اسلامی، نه تنها توسط آنان به قتل می رسیدند و یا خود دست به خودکشی می زدند، بلکه تعداد زیادی از آنها به جاهای دیگر و حتی به خارج از کشور انتقال داده می شدند و بالای اشخاص و یا باند های فساد به فروش می رسیدند.

تداوم جنایات بیحد و حصر حاکمیت اسلامی علیه توده های مردم و ادامه ویرانسازی های کشور ویرانه توسط باند های مختلف مجاهدین اسلامی، نه تنها جریان عودت پناهندگان از کشور های خارجی به وطن را متوقف ساخت، بلکه باعث از سرگیری جریان فرار مردان، زنان و کودکان گرسنه، آواره و بی خانمان به خارج از کشور گردید، به این ترتیب مشکل پناهندگان نه تنها بعد از رویکار آمدن حاکمیت اسلامی حل و فصل نگردید، بلکه بیشتر از پیش تشدید یافت، مزید بر آن، پس از خروج قوای " شوروی " از افغانستان و فروپاشی رژیم مزدور نجیب، نه تنها پناهندگان

تازه خارج شده از کشور بلکه پناهندگان قبلی نیز در مقایسه با دوره جنگ مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی، کمتر مورد "استقبال" کشور های میزبان قرار می گرفتند، در نتیجه درد ها و رنج های پناهندگان افغانستانی در دوره حاکمیت اسلامی بیشتر از پیش افزایش یافت، یکی از اقدامات درد آوریکه بعد از رویکار آمدن حاکمیت اسلامی بصورت دوامدار بالای پناهندگان افغانستانی در کشور های میزبان، به ویژه توسط رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی ایران، تحمیل گردیده است، اعزام اجباری آنان به افغانستان است، جریانی که قتل و کشتار، مرگ و میر، چور و چپاول و ناپدید شدن تعداد زیادی از این پناهندگان را در بر داشته است، حاکمیت اسلامی و جنایات بی مانند مجاهدین اسلامی علیه توده های مردم، جریان آوارگان داخلی را نیز تشدید نموده و دامنه آن را گسترش داد،

یکی از ویژگی های برجسته صفبندی خونین میان باند های مختلف مجاهدین اسلامی و جریان خانه جنگی های جناح های مختلف ارتجاعی، عدم ثبات در ترکیب صفبندی های متقابل میان آنها بوده است، در اوایل رویکار آمدن حاکمیت اسلامی در کابل، شورای نظار و حزب اسلامی رهبری دو جناح متقابل جنگ ارتجاعی را بر عهده داشتند، اما حتی تخاصم میان این دو نیرو نیز با فراز و نشیب همراه بود، حزب اسلامی زمانی در بیرون از حاکمیت کابل قرار داشت و در مقابل آن می جنگید و زمانی در درون این حاکمیت قرار میگرفت، ولی در هر حالت تا اواخر حاکمیت مجاهدین اسلامی در کابل، در رهبری جناح مقابل شورای نظار و متحدینش قرار داشت، ملیشه های دوستم ("جنش ملی افغانستان") و حزب وحدت اسلامی در ابتدای رویکار آمدن حاکمیت اسلامی در کابل، در اتحاد با شورای نظار علیه حزب اسلامی و متحدینش می جنگیدند، اما بعد ها بسوی حزب اسلامی نزدیک شده و در جناح تحت رهبری آن قرار گرفتند و مدت ها علیه شورای نظار و متحدین آن جنگیدند، این تغییر موضع و خزیدن از یک صفبندی ارتجاعی به صفبندی دیگر در واقع خارج شدن از جناح ارتجاعی وابسته به امپریالیزم روسیه و متحدین ایرانی و هندی اش و پیوستن به جناح وابسته به امپریالیزم امریکا و متحدین پاکستانی و عربش بود، اما این جناح بندی نیز ثابت باقی نماند، پس از آنکه نیرو های حزب اسلامی، "جنش ملی... " و حزب وحدت اسلامی تحت فشار دوجانبه نیروهای "طالبان" و شورای نظار و متحدینش از کابل و اطراف آن بیرون رانده شدند، صفبندی میان باند های

مختلف ارتجاعی دوباره تغییر نمود، " جنبش ملی ... " و حزب وحدت اسلامی در ضدیت و تخاصم با " طالبان " مجدداً بسوی " شورای نظار " نزدیک شده و عاقبت دوباره در اتحاد با آن قرار گرفتند ، پس از آنکه از یکجانب کابل از شرق و غرب و جنوب مورد تهدید " طالبان " قرار گرفت و از جانب دیگر عرصه بر حزب اسلامی توسط آنها کاملاً تنگ گردید ، حزب اسلامی نیز به سوی شورای نظار و متحدینش خزید و اتحاد باند های جنگی مختلف " مجاهدین اسلامی " علیه " طالبان " شکل گرفت ، این جناح بدل کردن های پیهم باند های مختلف مجاهدین اسلامی در واقع ناشی از آن بوده و است که آنها ارباب خارجی کاملاً دایمی و ثابت نداشته و ندارند و نظر به اقتضای شرایط و منافع شان ارباب عوض کرده و میکنند،

اتحاد مجدد هر دو جناح جنگی " مجاهدین اسلامی " علیه " طالبان " آخرین روز های حاکمیت آنان در کابل را رقم زد، شب ۲۷ سپتامبر ۱۹۹۶ با تصرف کابل توسط نیروهای " طالبان " و بیرون رانده شدن تمامی باند های " مجاهدین اسلامی " از این شهر، حاکمیت " مجاهدین اسلامی " به عنوان دولت مرکزی پایان یافت، به تاریخ دوازدهم اکتبر ۱۹۹۴ شهرک سرحدی سپین بولدک که تحت تصرف نیروهای حزب اسلامی قرار داشت، مورد حمله دسته هایی از " طالبان " که بیشتر از مدارس دینی داخل پاکستان آمده بودند قرار گرفت، شکست نیروهای حزب اسلامی مستقر درین شهرک و تصرف آن توسط حمله آوران ، برای اولین بار نام " تحریک طالبان " را بصورت وسیع بر سر زبان ها انداخت ،

این نیروی قبلاً ناشناخته که در بدو امر ، تأمین امنیت و برچیدن بساط باند های تنگ دار را شعار خود قرار داده بود و ظاهراً داعیه حاکمیت نداشت ، به سرعت توانست داخل افغانستان پیش روی کرده و در ظرف چند ماه چندین ولایت جنوبی کشور را به آسانی تحت تصرف در آورد و خود را به نزدیکی های کابل برساند ، " طالبان " در مدت کوتاهی توانستند نیروهای حزب اسلامی ، " جنبش ملی ... " و حزب وحدت اسلامی را از اطراف و داخل کابل تصفیه نموده و قبل از پایان یافتن زمستان ۱۳۷۳ (۱۹۹۵) یعنی در ظرف کمتر از شش ماه بعد از آغاز حرکت شان از سپین بولدک، رو در روی نیروهای دولت اسلامی ربانی - مسعود در کابل قرار بگیرند ، از این ببعد بود که دشمنی و تخاصم آشکار میان " طالبان " و دولت اسلامی ربانی - مسعود آغاز یافت، تا

این زمان دولت اسلامی ربانی مسعود از "طالبان" به مثابه عاملی برای ضربت زدن به حریف حزب اسلامی اش استقبال می کرد و حتی بصورت های مستقیم و غیر مستقیم برای پیشروی آنان تسهیلاتی فراهم می ساخت ،

پیشروی برق آسا و تبدیل شدن سریع "طالبان" از یک نیروی کوچک به یک نیروی بزرگ مدعی حاکمیت سرتاسری در واقع محصول تجمع سه عامل نیرومند امپریالیستی و ارتجاعی در چوکات این "تحریک" بود،

۱ - امپریالیست های امریکایی و انگلیسی و متحدین ارتجاعی منطوقوی پاکستانی و عرب شان که به عدم موثریت حزب اسلامی و متحدینش برای تأمین امیال امپریالیستی و ارتجاعی شان در افغانستان، که دستیابی به سلطه و ثبات دلخواه برای دسترسی به منابع غنی آسیای میانه در رأس همه آنها قرار داشت، یقین کرده بودند، پشت پناهی آنها را کنار گذاشته و بصورت های مستقیم و غیر مستقیم در ایجاد "تحریک طالبان" و تقویت آن کوشیدند ،

۲ - آخوند ها و طلاب مدارس دینی ستون فقرات حافظان دین و لشکر اصلی مبلغین و مروجین اسلام را تشکیل می دهند، اینها که در بنیانگزاری "تحریک طالبان" از همان ابتدا نقش رهبری را بر عهده داشتند، به سرعت نه تنها در مناطق پشتون نشین افغانستان و پاکستان بلکه تا حدود زیادی در سایر مناطق این دو کشور نیز - به استثنای مناطق شیعه نشین - بصورت وسیع برای "تزکیه اسلام" از "فسق و فجور" مجاهدین اسلامی به این تحریک پیوستند، بدین دلیل مواضع فیودالی "طالبان" نسبت به مواضع دولت فیودال - کمپرادور ربانی - مسعود غلیظ تر بود،

۳ - شوونیزم ضربت خورده طبقات حاکمه پشتون برای احیای مجدد توان و قدرتش دیگر نمی توانست به نیروهای در حال فروپاشی حزب اسلامی و همچنان سایر نیروهای پراکنده و منفور باند های مجاهدین اسلامی در مناطق پشتون نشین، تکیه نماید ، لذا "تحریک طالبان" را برای تأمین اتحاد مرتجعین پشتون و برقراری مجدد حاکمیت سرتاسری اش، بمثابه حربه مؤثر و کار آمد برگزید و در شکلدهی و تقویت آن تلاش نمود ،

ترکیب نیروهای "طالبان" انعکاس تجمع سه عامل امپریالیستی و ارتجاعی خارجی و داخلی فوق‌الذکر در یک چوکات سیاسی - نظامی بود، ملاحا و طلاب مدارس دینی مناطق پشتون نشین افغانستان و پاکستان، که طلبه‌های قبلاً مربوط به چند جمعیت طلبه تنظیم‌های جهادی در میان آنها از نقش مرکزی برخوردار بودند، حیثیت محوری درین ترکیب داشتند، "خلق‌ی‌ها"، "افغان ملت‌ی‌ها" و متفدین و بروکرات‌های طرفدار شاه سابق، یا از همان ابتدا در شکلهی "تحریک طالبان" سهم گرفتند و یا بعد از وارد شدن آن به عرصه سیاسی نظامی کشور به تقویت آن پرداختند، تعدادی از ملاحا و طلاب مربوط به "جمعیت علمای اسلام" در پاکستان مستقیماً در درون "تحریک" و نیروهای متعلق به آن جای داشتند، افسران و نیروهای نظامی حکومتی پاکستان از همان آغاز فعالیت‌های نظامی "طالبان" یعنی عملیات سپین بولدک در رهبری فعالیت‌های جنگی و ترکیب نیروهای رزمی آنان سهم داشتند و به ایفای این نقش و شمولیت به نحو روز افزونی ادامه دادند، بصورت عمده از همین کانال‌های سیاسی و نظامی حکومتی و غیر حکومتی پاکستانی بود که به تدریج مجاهدین اسلامی عرب و غیر عرب از کشورهای مختلف اسلامی برای حمایت از "طالبان" به افغانستان سرازیر شدند، "جمعیت علمای اسلام" پاکستان و بالا تر از آن حکومت پاکستان و همچنان حکومت‌های سعودی و امارات متحده عربی مستقیماً در شکلهی "طالبان" سهم گرفتند و به حمایت سیاسی، نظامی و مالی فعال از آن ادامه دادند،

امپریالیست‌های امریکایی و انگلیسی‌نهاد در بنیان‌گذاری این "تحریک" ارتجاعی از پشت پرده سهم گرفتند، بلکه به حمایت‌های مستقیم و غیر مستقیم از آن پرداختند،

"طالبان" در واقع بعد از مواجه شدن با نیروهای نظامی دولت ربانی - مسعود با جنگ واقعی سر و کار پیدا کردند، در مقابله با این نیروها، تحریکات شونویستی پشتونی و حمایت‌های سیاسی و نظامی امپریالیست‌های امریکایی و انگلیسی و متحدین منطقوی پاکستانی و عرب‌شان با مانع جدی بر می‌خورد، نیروهایی که در مقابل آنها قرار گرفته بود، از موضع دفاع از شوونیزم نوحاسته تاجیک علیه احیای شوونیزم ضربت خورده پشتون می‌جنگیدند و در وابستگی به امپریالیزم روسیه و متحدین ارتجاعی منطقوی ایرانی و هندی آن قرار داشتند، "طالبان" بعد از یک دور

تلاش ناکام نظامی برای تصرف شهر کابل به سوی غرب کشور متوجه شدند، پس از یکسلسله درگیری های نظامی و کسب پیروزی ها و تحمل شکست ها و حتی عقب کشی نیروهای شان تا شهر گرشک، سرانجام با استفاده از گسیختگی های روز افزون نیروهای طرف مقابل، این منطقه را تصرف کردند، آنها پس از فراغت از غرب دوباره فشار شان را روی کابل متمرکز کردند، اما بازم نتیجه دلخواه نگرفتند، این بار متوجه شرق کشور شده و مناطق مشرقی را با استفاده از همکاری های مستقیم و فعال عوامل پاکستانی به آسانی تصرف کردند، پس از آن بود که کابل را از سه طرف تحت فشار قرار دادند و تقریباً دو سال بعد از آغاز حرکت شان از سپین بولدک، مرکز کشور به تصرف آنها در آمد،

محاسبه " طالبان " و حامیان ارتجاعی و امپریالیستی خارجی شان آن بود که پس از تصرف کابل با مانع عمده ای بر نخواستند خورد و به آسانی و به زودی خواهند توانست بر سراسر کشور مسلط شوند، ازین جهت نیروهای " طالبان " پس از متصرف شدن شهر کابل به سرعت بطرف شمال حرکت کردند و خود را به سالنگ و دهانه دره پنجشیر رساندند، اما نیروهای طرف مقابل و حامیان امپریالیستی و ارتجاعی خارجی شان به شدت عکس العمل نشان دادند، " طالبان " برای اولین بار یک تلفات چند هزار نفری را متحمل گردیده و نیروهای شان در منطقه شمالی تارو مار گردیدند، فقط بقایای پراکنده ای از این نیروها توانستند خود را به کابل برسانند،

جنگ به درازا کشید و نمود های سببانه و ددمنشانه بی مانندی از خود نشان داد، این امر برملاشدن بیشتر از پیش ماهیت ارتجاعی، ضد مردمی و چاکر پیشگی " طالبان " و همچنان نیروهای طرف مقابل آنان را باعث گردید،

با تشدید جنگ و گسترش دامنه آن، حضور و شمولیت نیروهای ارتجاعی خارجی در میان " طالبان "، از صفوف آنها گرفته تا بالا ترین سطوح رهبری سیاسی و نظامی شان، به نحو روز افزونی چشمگیر تر گردید، نیروهای " طالبان " در سه جبهه علیه نیروهای شوروی نظامی، " جنبش ملی ... " و حزب وحدت اسلامی به شدت می جنگیدند، " بازی بزرگی " در افغانستان در جریان بود و حامیان و متحدین خارجی " طالبان " برای هر چه سریع تر به کف آوردن جایزه گران بهای این " بازی بزرگ " یعنی دسترسی به منابع نفت و گاز آسیای میانه و تحت کنترل در آوردن راه های

تجارتی این منطقه، بی‌قراری نشان می‌دادند، درین میان کمپنی‌های نفتی امریکایی نقش محوری بر عهده داشتند،

نیروهای پاکستانی، شامل افسران و سربازان مسلح حکومتی و داوطلبان احزاب اسلامی و مدارس دینی، بخش مهمی ازین نیروهای ارتجاعی خارجی را تشکیل می‌دادند، تشکیلات "القاعده"، تحت رهبری اسامه بن لادن آشکارا افغانستان را به پایگاه مرکزی و میدان اصلی تجمع نیروهایش مبدل نمود، مشمولین جنبش‌های اسلامی کشور های آسیای میانه و چینیا در قلمرو تحت کنترل "طالبان" متمرکز گردیدند، کار بجایی رسید که حتی عناصری از کشور های غربی به صفوف "طالبان" پیوستند، حمایت های سیاسی، نظامی و مالی مستقیم حاکمیت های ارتجاعی پاکستان، سعودی و امارات متحده عربی و شیوخ و محافل اسلامی معینی در کشور های عربی و حمایت های غیر مستقیم امپریالیزم امریکا و امپریالیزم انگلیس از "طالبان" افزایش یافت، تا جایکه حکومت پاکستان، عربستان سعودی و امارات متحده عربی، حکومت "طالبان" را به رسمیت شناختند،

شوونیزم غلیظ "طالبان" چهره کریه و بد منظر خود را آشکارا به نمایش گذاشت، طرح و تطبیق نقشه های جنایتکارانه تصفیه های ملیتی در مناطق مسکونی ملیت های غیر پشتون که در تاریخ افغانستان نظیر نداشت و در اثر آنها صد ها هزار تن از توده های منسوب به این ملیت ها با قتل و کشتار، چور و چپاول و تهدید بصورت های دسته جمعی از خانه و کاشانه شان رانده شدند، وجه مهمی ازین شوونیزم بود،

"طالبان" افراط گرایی مذهبی را به سرحد جنون مذهبی رساندند، آنها اجرای احکام و مناسک و سنن اسلامی را اجباری کردند و برای تطبیق این برنامه شان شدت عمل بی‌مانندی به خرج دادند و داره های معروف "امیرالمعروف و نهی عن المنکر" را به جان مردم انداختند، بالاتر از این ها، "طالبان" با سرهمبندی کردن جرمه ای از آخوند های سر سپرده، رهبر شان را "امیرالمومنین" لقب دادند و نام دولتی افغانستان را "امارت اسلامی افغانستان" اعلام نمودند، آنها "نظام شریعت" را با تمام ابعاد سببانه آن نافذ کردند و در تطبیق خشن احکام جزایی چون بردن ها، زیر دیوار کردن ها، دره زدن ها و اعدام های پی در پی، و ارتجاعی ترین احکام حقوقی اسلامی کوشیدند،

وجه مهمی از ارتجاعیت و جنون مذهبی "طالبان" در زن ستیزی دیوانه وار آنان تبارز یافت، آنان هیچگونه حقوق اجتماعی، خانوادگی و فردی برای زنان قایل نبودند و آنها را صرفاً بردگان خانگی و زندانی در چهار دیواری خانه ها به حساب می آوردند که نه تنها از حقوقی مثل تحصیل علم، کار در بیرون از خانه، آزادی در پوشش و لباس و ... برخوردار نبودند بلکه حتی حق رفتن به حمام و خرید از بازار را نیز نداشتند، سنگسار زنان به یک عملکرد معمولی امارت اسلامی تبدیل گردیده بود، داره های جاهل "امر بالمعروف و نهی عن المنکر" آنها، روز مره به اذیت و آزار و توهین زنان می پرداختند و با دیدن کوچکترین نشانه ای از تخلف، به لت و کوب زنان در کوچه و بازار و ملاء عام می پرداختند، "طالبان" به غنیمت گرفتن دختران و زنان جوان در جریان جنگ ها را بیشتر از پیش گسترش دادند، این عمل ضد انسانی به ویژه توسط مرتجعین خارجی ای که در صفوف آنها می جنگیدند، بصورت گسترده ای تعقیب می گردید،

"طالبان" نه تنها چور و چپاول دارایی های عامه و اموال و وسایل دولتی را که توسط اسلاف جهادی شان پیش برده شده بود، بیشتر از پیش گسترش داده و تکمیل کردند، بلکه تحت نام عشر و زکات، غارتگری بی مانندی را بر توده های مردم تحمیل کردند، آنها برنامه خلع سلاح عمومی مردم را که در سر لوحه وظایف شان قرار داده بودند، به محملی برای شیره کشی از توده ها و شکنجه و آزار آنان مبدل نمودند، اداره و قضای "طالبان" با وجود بدوی بودن و عدم گستردگی، در رشوه ستانی و اختلاس ید طولانی کسب کردند و بصورت مراکزی برای چور و چپاول توده ها در آمدند،

افغانستان در زمان حاکمیت "طالبان" به تولید کننده عمده مواد مخدر در جهان تبدیل گردید، ملا عمر تریاک را بمب اتم "طالبان" لقب داده بود، گرفتن عشر یا مالیه اسلامی از تریاک، یکی از طرق اصلی و مهم تأمین مالی آنان محسوب می گردید، آنها در واقع در اتحاد با باند های مافیایی خرید و فروش مواد مخدر قرار داشتند و ازین طریق امکانات مالی هنگفتی به چنگ می آوردند، تحریم کشت تریاک در آخرین سال حاکمیت "طالبان"، قبل از آنکه یک اقدام اساسی و دایمی باشد، یک تدبیر تجارتي و اقدام موقتی برای جلوگیری از سقوط شدید قیمت تریاک بود که به پیمانه زیادی در انبار های ذخیره، فروخته نا شده باقی مانده بود،

در مقابله علیه "طالبان" و حامیان امپریالیستی و ارتجاعی خارجی شان، امپریالیست های روسی و متحدین ارتجاعی ایرانی و هندی آنان و تا حد معینی امپریالیست های فرانسوی، به نیروهای ارتجاعی مخالف "طالبان" بی پروا و بی مهابا و در سطح وسیع کمک های تسلیحاتی، مالی و سیاسی می رساندند، اما علیرغم این کمک رسانی ها، "جنبش ملی ..."، و حزب وحدت اسلامی در مخالفت با "طالبان" استواری نداشتند و مداوماً بسوی سازش های پشت پرده و یا عیان با آنان و حامیان خارجی شان کشانده می شدند، این نا استواری که انشقاق در صفوف آنان را پیوسته دامن میزد، یکی از عوامل مهم راهیابی "طالبان" به مناطق شمال و هزاره جات گردید، "طالبان" علیرغم تحمل تلفات سنگین و گسترده در جنگ ها و بعد از دو بار دست بدست شدن مناطق شمال توانستند در اواخر سال ۱۹۹۸ "جنبش ملی ..."، و حزب وحدت اسلامی را از مناطق تحت کنترل شان بیرون رانده و سمت شمال و هزاره جات را بصورت عمده تحت تصرف بگیرند، ازین ببعد، تنها "شورای نظار" به عنوان یک نیروی مؤثر در مقابل آنها باقی ماند که آنهم گرچه به آهستگی ولی بصورت پیوسته مناطق تحت تصرفش را از دست میداد و به قلمرو های کوچکتر و کوچکتری محدود میگردد، موقعیکه در نهم سپتامبر ۲۰۰۱ احمد شاه مسعود ترور گردید، "شورای نظار" که صرفاً بدخشان و بخش هایی از کاپیسا، پروان و تخار را تحت کنترل داشت، در معرض نابودی کامل قرار گرفت، حادثه یازده سپتامبر ۲۰۰۱ و به دنبال آن حمله نیروهای امریکایی و متحدین شان بر افغانستان در هفتم اکتوبر ۲۰۰۱، تمامی باند های ارتجاعی مخالف "طالبان" را از مرگ حتمی نجات داد،

در دوره جنگ مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی، امپریالیست های امریکایی و مزدوران مرتجع پاکستانی و عرب شان، مجاهدین اسلامی از کشورهای مختلف را گرد می آوردند و سازماندهی و تجهیز میکردند و برای جنگ علیه "شوروی" به افغانستان گسیل می کردند، تشکیلات "القاعده" به رهبری اسامه بن لادن، در سالهای بعد از میان همین مجاهدین اسلامی شکل گرفت،

اسامه بن لادن در زمان بعد از فروپاشی "شوروی" تحت تاثیر گرایشات ضد یهودی و ضد حضور قوای امریکایی در کشورهای خلیج، منجمله سعودی، "تمایلات ضد امریکایی" پیدا نموده و با خاندان سلطنتی سعودی دچار اختلافاتی گردید که در

اثر آن از سعودی اخراج شد، دولت سودان تحت فشار خاندان سلطنتی سعودی از پناه دادن به اسامه امتناع کرد و او در سال ۱۹۹۶ به افغانستان برگشت، با اینهمه، مستقر شدن دوباره وی در افغانستان و وصل شدن کاملاً آشکار "القاعده" و "طالبان" با هم بر زمینه پان اسلامیزم، بدون دخالت ارتجاع پاکستان و اغماض تأیید گرانه امپریالیست های امریکایی، غیر قابل تصور است،

اما "القاعده" که تا سال ۱۹۹۸ توانسته بود بخوبی در مناطق تحت کنترل "طالبان" جایجا شده و از لحاظ نظامی و مالی به یکی از تکیه گاه های مهم "طالبان" تبدیل شود، به "نمایات ضد امریکایی" خود ادامه داد، موقعیکه اسامه بن لادن از پایگاه خود در افغانستان علیه امریکا اعلام جهاد نمود و مدتی بعد از آن سفارتخانه های امریکا در شرق افریقا مورد حمله قرار گرفتند، مناسبات میان نوکر و ارباب سابق به سطح تازه ای از کشیدگی رسید، دولت امریکا مسئولیت این حملات را به دوش "القاعده" و رهبرش انداخت و پایگاه های آنان در افغانستان را در بیستم اگست ۱۹۹۸ مورد حملات راکتی قرار داد،

این حملات امریکایی ها هنوز به مفهوم عدم حمایت از "طالبان" و "امارت اسلامی" در کل نبود، مقلان همین زمان دولت امریکا، جمهوری اسلامی ایران را که برای انتقامگیری از قتل دیپلمات هایش در مزار توسط "طالبان"، نیروی چند صد هزار نفری نظامی اش را در سرحد با افغانستان به حالت آماده باش در آورده بود و چنین به نظر می رسید که به زودی به افغانستان حمله خواهد کرد، قویاً تهدید کرده و سر جایش نشانده بود،

با تجمع روز افزون عناصر و دسته های مربوط به باند های اسلامی کشور های مختلف، منجمله کشور های آسیای میانه، در افغانستان، "امارت اسلامی" بصورت یک تهدید واقعی برای حکومت های نو پا و متزلزل کشور های آسیای میانه و مناطق مسلمان نشین روسیه و چین در آمد، این امر حکومت های کشور های آسیای میانه را، که امپریالیست های امریکایی نیز بالای آنها سرمایه گذاری میکردند، بیشتر از پیش به سوی روسیه و چین سوق داد و "گروه شانگهای پنج" به وجود آمد که بعد ها به پیمان منطقوی شش کشور، شامل روسیه، چین، قزاقستان، قرغیزستان، تاجیکستان و اوزبکستان تبدیل گردید،

به این ترتیب "امارت اسلامی طالبان" بجای اینکه رهگشای نفوذ و دستیابی امپریالیست های امریکایی به آسیای میانه و منابع آن گردد، به عاملی برای نفوذ بیشتر روسیه و نفوذ تازه چین در این منطقه مبدل گردید، واضح بود که "امارت اسلامی" دیگر برای امپریالیست های امریکایی نه تنها مطلوب نبود، بلکه مضر نیز بود.

در شرایطی که بعد از مورد ترور قرار گرفتن احمد شاه مسعود، "طالبان" در آستانه پیروزی سرتاسری و کامل قرار گرفته بودند، حادثه یازده سپتامبر اتفاق افتاد، سردمداران قمر سفید مسئولیت این حادثه را به دوش "القاعده" و اسامه بن لادن انداختند و تحت نام انتقامگیری از آنان، برای حمله به افغانستان آمادگی گرفتند.

امپریالیست های امریکایی با استفاده از حادثه یازده سپتامبر ۲۰۰۱ بمثابه روپوشی توانستند ائتلاف بین المللی امپریالیستی و ارتجاعی وسیعی را برای حمله به افغانستان و حضور نظامی در کشور های آسیای میانه و پاکستان به وجود آورند، نیروهای راکتی و هوایی امریکایی و انگلیسی با استفاده از مدرن ترین و مخرب ترین سلاح ها و تجهیزات نظامی، شامگاه هفتم اکتوبر ۲۰۰۱ حملات سنگین شان را بالای افغانستان شروع کردند، نیروهای چندین قدرت امپریالیستی دیگر نیز به این جنگ تجاوزکارانه پیوستند و سایرین خدمات لجیستیکی و اطلاعاتی فراهم ساختند، چندکشور آسیای میانه و پاکستان، علاوه از آبهای بحیره عمان و خلیج، به محل استقرار نیروهای مهاجم و بصورت پایگاه هایی برای حمله به افغانستان در آمدند.

مرتجعین مخالف "طالبان" به شمول نیروهای ارتجاعی وابسته به امپریالیزم روسیه، که قبل از آغاز این حملات در خدمت به تجاوزگران اعلام آمادگی کرده بودند و سازماندهی مشترک شان توسط قدرت های امپریالیستی، در رأس امپریالیزم امریکایی، و زمینه سازی های به اصطلاح سازمان ملل متحد شروع شده بود، از جنگ تجاوزکارانه آغاز شده استقبال کردند، جنگ سالاران مرتجع مخالف "طالبان"، قبل از آغاز جنگ و بعد از آن، آشکارا اعلام کردند که حاضر اند قوت های نظامی شان را در خدمت متجاوزین امریکایی و متحدین شان قرار دهند،

حملات هوایی و راکتی سنگین مهاجمین تجاوزگر مدت تقریباً دوماه به شدت تمام ادامه یافت و در جریان آن ده ها هزاز تن از اهالی ملکی افغانستان به خاک و خون

کشیده شدند و صد ها هزار تن دیگر بی خانمان و آواره گردیدند و کشور ویرانه بیشتر از پیش به ویرانی کشانده شد،

"طالبان" و نیروهای خارجی همسنگر شان که از یکجانب مورد حمله اربابان امپریالیستی و ارتجاعی شان قرار گرفته بودند و از جانب دیگر به شدت مورد نفرت و انزجار توده های مردم کشور قرار داشته و از لحاظ توده یی بی پایه بودند، علیرغم در دست داشتن تجهیزات و تسلیحات هنگفت و نیروهای نظامی گسترده و جنگ دیده، برای یک مقاومت چریکی مؤثر و دراز مدت، نتوانستند به چنین مقاومتی بپردازند، ماهیت شدیداً ارتجاعی و ضد ملی "طالبان" و متحدین خارجی شان و کار نامه های ننگین چند ساله شان، باعث گردید که آنان در شرایط تحت تجاوز قرار گرفتن کشور نیز کماکان خاینانه بر ادامه جنگ ارتجاعی داخلی اصرار ورزند، آنها نه تنها قبل از آغاز تجاوز برین لجاجت کوردلانه ایستادند، بلکه بعد از آن نیز بخش اصلی نیروهای شان را در حالی در خط منظم جنگی در مقابل نیروهای ارتجاعی مخالف نگه داشتند که در مقابل حملات هوایی و راکتی مدرن مهاجمین هیچ کاری از دست شان ساخته نبود، اینچنین آرایش جنگی امر نابود سازی نیروها و تجهیزات و تسلیحات آنها را توسط مهاجمین فوق العاده سهولت بخشید و آنها را به هدف های بسیار آسان و قابل دسترس مبدل کرد،

پس از آنکه همکاری های نظامی میان گروپ های ویژه مهاجمین تجاوزگر و نیروهای تحت رهبری جنگ سالاران مرتجع مخالف "طالبان" عملاً آغاز شد، حملات مهاجمین دقیق تر و مرگبارتر گردید، فروپاشی خطوط جبهه "طالبان" و نیروهای خارجی متحد شان، بعد از تقریباً دو ماه مقاومت در خطوط منظم جنگی، شدید، ناگهانی و گسترده بود، در واقع نیروهای مستقر در این خطوط جبهه تارو مار گردیدند و در مسیر هزیمت شان از شهرها و مناطق روستایی بسیاری، به شمول شهر کابل، گریزان عبور کردند، تعدادی از آنها در مناطق قندوز و قندهار به حالت پریشانی جمع کردند و تعداد بیشتر شان پراکنده گردیدند، نتیجه آن شد که جنگ سالاران مرتجع و خاین که نیروهای شان در خدمت به تجاوزگران امپریالیست دوباره جان گرفته بودند و نقش قوت های اصلی زمینی در خدمت به تجاوز را در جریان جنگ بازی میکردند، مناطق وسیعی از کشور، منجمله شهر کابل، را بدون زحمت مجدداً تصرف کردند،

پس از آن بود که نیروهای اصلی زمینی اشغالگران امپریالیست به دنبال ناکامی های اقدامات قبلی شان، به تعداد زیاد در نقاط مختلف کشور پیاده شدند و پایگاه های شان را مستقر کردند،

" جلسه بن " توسط امپریالیست ها به دلالتی " سازمان ملل متحد " سرهمبندی شد و خاینین ملی در آن گرد آورده شدند، این " جلسه " رژیم دست نشانده را شکل بخشید و لایحه عمل و مسیر خاینانه آینده آنرا معین کرد، قبل از آنکه رژیم دست نشانده تعیین شده در " جلسه بن " قدرت را در کابل بدست بگیرد، کار نیروهای باقیمانده " طالبان " در قندوز و سپس در قندهار نیز بدون کدام مقاومت جدی تمام شد، قسمتی ازین نیروها پراکنده گردید و قسمت دیگری به مخالفین تسلیم شد،

بقیای از هم گسیخته و سراسیمه " طالبان "، تقریباً در سراسر کشور یا به قدرتمندان پوشالی جدید پیوستند و به بخشی از نیروهای مربوط به رژیم دست نشانده تبدیل شدند و یا مضمحل گردیده و قسمماً به خارج از افغانستان فرار کردند و فقط بخش کوچکی از نیروهای آنها و متحدین خارجی شان در بعضی مناطق سرحدی دور افتاده شرقی و جنوبی کشور باقیماندند که کار تعقیب و سرکوب آنها توسط مهاجمین امپریالیست و پادوهای وطنی آنها ادامه یافت ،

رژیم دست نشانده، تحت حمایت و نگرهبانی دقیق و گسترده زمینی و هوایی اشغالگران امپریالیست، روز اول جدی ۱۳۸۰ (۲۲ دسامبر ۲۰۰۱) بر کرسی اقتدار در کابل نشانده شد تا همانند حکومت های پوشالی شاه شجاع و ببرک، صحنه آرای سیاسی کشور اشغال شده و پرده فریبی برای مردمان به انقیاد کشانده شده آن و همچنان جهانیان باشد، نیروی چندین ملیتی اشغالگر امپریالیستی تحت درفش فریبنده " سازمان ملل متحد "، در انطباق با فیصله های جلسه خاینین ملی در بن، به نگرهبانی از موجودیت رژیم دست نشانده و برای جلوگیری از برخورد های نابود کننده باند های متشکله آن با هم، در کابل گماشته شد،

بدین ترتیب تحت فشار فوق العاده و سنگین ائتلاف جهانی امپریالیستی و ارتجاعی و خیانت های دوجانبه مرتجعین " جهادی " و " طالبی "، در شرایط بی رمقی سرسام آور ناشی از تحمل عوارض گوناگون یک دهه جنگ تجاوز کارانه سوسیال امپریالیستی و

به دنبال آن یک دهه جنگ ارتجاعی داخلی و مصایب طبیعی، مستولی بر توده های مردم و ضعف مفرط قطب انقلابی و ملی در کشور، سرزمین آزادگان و مردمان همیشه مقاوم آن موقتاً به زانو در آمدند و به انقیاد کشانده شدند،

اساسنامه

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان

اساسنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در بر گیرنده برنامه عمومی و آئین نامه تشکیلاتی حزب است . برنامه عمومی که فشرده برنامه حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان است، نکات اساسی خصلت طبقاتی حزب، ایدئولوژی رهنمای حزب ، انترناسیونالیزم پرولتری ، برنامه سیاسی حزب، مهمترین اهداف انقلاب دموکراتیک نوین و استراتژی مبارزاتی حزب را بیان می نماید. آئین نامه تشکیلاتی ، اصول تشکیلاتی، ساختمان تشکیلات، ارگان مرکزی و نشریه درونی مرکزی، درفش، مسایل مربوط به عضویت و اقدامات انضباطی حزب را معرفی و توضیح میکند .

فصل اول

برنامه عمومی

خصلت طبقاتی حزب :

۱- حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان، حزب سیاسی پرولتاریا و پیشاهنگ پرولتاریا در افغانستان است .

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان دارای ایدئولوژی پرولتری است. موجودیت حزب، حاصل کاربست ایدئولوژی پرولتری در جنبش انقلابی افغانستان است. حزب، بیان کننده و نماینده منافع اساسی پرولتاریا در افغانستان است. حزب، بیان فشرده خصوصیات و کیفیات پرولتاریا در افغانستان است. پایگاه طبقاتی اصلی حزب، صفوف پرولتاریا و سایر زحمتکشان است و حزب مکلفیت دارد مداوماً برای تحکیم و گسترش خود در میان آنها بکوشد .

این خصوصیات معرف پرولتری بودن حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان است .

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان از لحاظ ایدئولوژیک _ سیاسی، تشکیلاتی و فعالیت های مبارزاتی در صف مقدم پرولتاریا در افغانستان قرار دارد. حزب، متشکل از پیشروان

انقلابی از میان سایر اقشار و طبقات خلق را نیز در خود جای داده است. این پیشروان انقلابی، جهان بینی شان را آگاهانه تغییر داده و با پذیرش ایدئولوژی پرولتاریا و شرکت عملی در فعالیتهای مبارزاتی پرولتاری، موقعیت های طبقاتی پیشین شان را از لحاظ ایدئولوژیک و تعلقات سیاسی رها ساخته و به پرولتاریا پیوسته اند. حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان، جزء لا یتجزای جنبش بین المللی کمونیستی است، از آن مایه گرفته و به آن خدمت مینماید.

این خصوصیات معرف حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان بمثابة پیشاهنگ پرولتاریا در افغانستان است.

خصلت پرولتاری حزب چیزی نیست که یکباره و برای همیشه تثبیت گردد. مبارزات دوخطی برسرحفظ و تکامل خصلت پرولتاری حزب از یکجانب و قلب ماهیت نمودن و از بین بردن آن از جانب دیگر، دایماً در حزب بروز مینماید. این مبارزات، انعکاس مبارزات طبقاتی جامعه در درون حزب است و بصورت اجتناب ناپذیری بروز مینماید. پیشبرد و به فرجام رساندن مستمر مبارزات دو خطی علیه خطوط رویزیونیستی و اپورتونیستی ای که از درون حزب دایماً سر بلند مینمایند و انقلابی ساختن مداوم حزب، نقش اساسی ای در حفظ خصلت پرولتاری حزب و تکامل مداوم این خصلت بازی مینماید.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان میراث دار و تکامل دهنده خط مائوئیستی ای است که در اواسط دهه چهل شمسی موجد و پایه گزار جنبش کمونیستی (مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی) افغانستان گردید. این جنبش بانثیر پذیری و الهام از مواضع ضد رویزیونیستی حزب کمونیست چین، با رویزیونیزم شوروی خط فاصل روشنی ترسیم نمود و مبارزات نسبتاً وسیع دموکراتیک نوین کارگران و روشنفکران علیه امپریالیزم، سوسیال امپریالیزم و ارتجاع را پیش برد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان با جمع بندی از تجارب منفی نحوه شرکت جنبش چپ افغانستان در جنگ مقاومت ضد سوسیال امپریالیستی، پیریزی گردیده است.

این حزب باتأثیر پذیری و الهام از مواضع جنبش انقلابی انترناسیونالیستی، در جذب روشن و اصولی تجارب انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی چین و در موضعگیری و مبارزه قاطع علیه رویزونیسم چینی و خوجه بی شالوده گزاری گردید، شالوده گزاری ای که متضمن مرز بندی صریح و مبارزه جدی علیه کلیت انحرافات مسلط بر جنبش چپ افغانستان، در طول دهه پنجاه و نیمه اول دهه شصت شمسی بوده است.

تکامل این حزب با حضور در صفوف جنبش کمونیستی بین المللی و سهمگیری در مبارزات جهانی پرولتاریا گره خورده است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان حاصل سالها مبارزه علیه امپریالیسم، ارتجاع، رویزونیسم و اپورتونیزم است.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان محصول مستقیم پیشرفت و به فرجام رسیدن پروسه وحدت جنبش کمونیستی (م. ل. م.) افغانستان است و درفش این حزب، درفش وحدت دهنده تمامی مائوئیست های کشور است. آنها فقط و فقط در زیر این درفش است که میتوانند وظایف و مسئولیت های مبارزاتی دموکراتیک نوین و کمونیستی شان و بطور اخص وظایف و مسئولیت های کنونی شان را در قبال مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران و خائنین ملی به نحو اصولی و شایسته ادا نمایند.

۲- ایدئولوژی رهنمای حزب :

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم را بمثابة ایدئولوژی رهنمای اندیشه و عمل خود پذیرفته و به کار می بندد. مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم، ایدئولوژی پرولتاریای بین المللی است و خصلت جهانشمول دارد و بهمین جهت در شرایط مشخص هر کشور، منجمله افغانستان، قابل تطبیق است. ایدئولوژی پرولتاریای بین المللی از زمان پیدایش تاحال سه مرحله تکاملی را طی نموده است :

مرحله ایجاد وانسجام اولیه یا مارکسیزم .

مرحله دوم تکامل یا مارکسیزم - لنینیسم .

مرحله سوم تکامل یا مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم .

این مراحل تکامل بهم پیوسته است و هر سه جزء فلسفه، اقتصاد سیاسی و تئوری های سیاسی را در بر میگیرد .

۱- مارکسیزم

پیدایش طبقه کارگر پایه عینی ایجاد مارکسیزم را فراهم نمود. مارکسیزم در متن مبارزات کارگران اروپا در اواسط قرن ۱۹ به وجود آمد و در ارتباط نزدیک با مبارزات پرولتاریای بین‌المللی و در خدمت به آن پروراند شده.

سه جزء مارکسیزم:

۱- فلسفه مارکسیزم:

سیستم فلسفی فراگیر ماتریالیسم دیالکتیک و ماتریالیسم تاریخی یا به کار بست ماتریالیسم دیالکتیک در مورد تاریخ جامعه بشری و تکامل آن، فلسفه مارکسیزم است.

۲- اقتصاد سیاسی مارکسیزم:

اقتصاد سیاسی مارکسیستی، نقد همه جانبه و بنیادی از اقتصاد سرمایه داری است که از راز استثمار پرولتاریا توسط بورژوازی، انباشت سرمایه، انارشی و تضاد های ذاتی سرمایه داری پرده بر می دارد.

۳- تئوری سیاسی مارکسیزم:

تئوری کسب قدرت سیاسی از طریق انقلاب قهری و تئوری دیکتاتوری پرولتاریا، اساس تئوری سیاسی مارکسیزم را تشکیل می دهد. جمع بندی از درس های کمون پاریس و مبارزه علیه فرصت طلبان درون جنبش کارگری در تدوین این تئوری دارای اهمیت جدی بوده است. پایه گذاری و پرورش مرحله اول ایدئولوژی پرولتری با نام مارکس گره خورد و مارکسیزم نامیده شد. مبارزه برای اینکه جنبش بین المللی کمونیستی مارکسیزم را به رسمیت بشناسد، بعد از پدروود حیات مارکس، توسط انگلس رهبری گردید.

۲- لنینیسم

تکامل سرمایه داری به سرمایه داری انحصاری و پیدایش عصر امپریالیسم، پایه عینی پیدایش لنینیسم و تکامل مارکسیزم به مارکسیزم-لنینیسم را به وجود آورد. لنینیسم در جریان رهبری جنبش انقلابی پرولتری در روسیه و مبارزه علیه رویزیونیسم درون جنبش بین المللی و بطور

مشخص در جریان رهبری انقلاب اکتبر، به وجود آمد.

تکاملات لنینیستی :

۱ - در فلسفه :

تکامل فلسفه مارکسیستی در مبارزه فلسفی علیه امپریوکریتیسیست ها که تلاش داشتند ماتریالیزم و ایده آلیزم را با هم آشتی دهند. تکامل دیالکتیک مارکسیستی با مشخص ساختن قانون تضاد بعنوان جوهر دیالکتیک .

۲ - در اقتصاد سیاسی :

تدوین تئوری امپریالیزم و توضیح خصوصیات سرمایه داری امپریالیستی بعنوان سرمایه داری گندیده، در حال احتضار و آخرین مرحله سرمایه داری .

۳ - در تئوری های سیاسی :

مشخص کردن عصر بعنوان عصر امپریالیزم و انقلابات پرولتری، تدوین تئوری حزب سیاسی طراز نوین (حزب پیشاهنگ پرولتری) یا حزب کمونیست و بنیانگذاری و ساختمان چنین حزبی برای رهبری پرولتاریا و توده های انقلابی برای کسب قدرت سیاسی، تکامل تئوری و پراتیک انقلاب پرولتری در جریان رهبری انقلاب اکتبر و برقراری دیکتاتوری پرولتاریا در شوروی، اشاعه هر چه بیشتر جنبش کمونیستی در سراسر جهان، تأمین اتحاد میان مبارزات انقلابی پرولتاریا و مبارزات خلق های ستمدیده در جهان، مبارزه علیه رویزیونیزم انترناسیونال دوم و ایجاد انترناسیونال کمونیستی (کمینترن) .

مرحله دوم تکامل ایدئولوژی پرولتاریا با نام لنین گرہ خورد و لنینیزم نامیده شد . بعد از درگذشت لنین، مبارزه برای اینکه جنبش بین المللی کمونیستی، مارکسیزم - لنینیزم را بعنوان دومین مرحله تکامل ایدئولوژی پرولتری به رسمیت بشناسد، توسط استالین رهبری گردید .

۳ - مائوئیزم :

سرنگونی انقلاب پیروزمند پرولتری و احیاء سرمایه داری در شوروی توأم با تغییرات و تحولات جدید در نظام سرمایه داری امپریالیستی، پایه عینی پیدایش مائوئیزم و

تکامل مارکسیزم - لنینیسم - به مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم را به وجود آورد. مائوئیسم طی رهبری طولانی انقلاب چین، بخصوص انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی و رهبری مبارزه جهانی علیه رویزیونیزم مدرن، ایجاد گردید.

تکاملات مائوئیستی :

۱ - در فلسفه : مطرح کردن قانون تضاد بعنوان قانون اساسی حاکم بر طبیعت و جامعه و تفکر انسانی، طرح مفهوم تضاد عمده و تفکیک آن از تضاد اساسی، به کار گیری استادانه فلسفه در سیاست و مبارزات سیاسی، تکامل تئوری شناخت درپرتو بر رسی عمیق جهش از پراتیک به تئوری و سپس از تئوری به پراتیک با تکیه بر عمده بودن پراتیک، بردن فلسفه در میان توده های مردم، تحلیل دیالکتیکی رابطه میان زیر بنا و روبنا یا نفی برداشت متافیزیکی رابطه یک جانبه میان آنها و رد تئوری رویزیونستی رشد نیرو های مولده.

۲ - در اقتصاد سیاسی : تکامل اقتصاد سیاسی سوسیالیستی با انتقاد از ضعف های سیاست اقتصادی شوروی در ساختمان سوسیالیزم و تدوین سیاست اقتصادی ساختمان سوسیالیزم بصورت متکامل تر، تعیین دیالکتیکی رابطه میان انقلاب و توسعه اقتصادی با طرح شعار " انقلاب را دریابید، تولید را افزایش دهید"، تدوین سیاست اقتصادی دموکراسی نوین و طرح مفهوم سرمایه داری بروکراتیک بمثابة شکلی از سرمایه داری کمپرادر در کشور های تحت سلطه که توسط امپریالیزم به وجود میآید.

۳ - در تئوری های سیاسی : تدوین تئوری انقلاب دموکراتیک نوین بمثابة انقلاب تحت رهبری پرولتاریا در کشور های تحت سلطه امپریالیزم در مرحله اول انقلاب جهت زمینه سازی برای انقلاب سوسیالیستی و گذار به آن، تکامل همه جانبه دانش نظامی پرولتری یا تدوین تئوری جنگ خلق، تکامل عمیق درک از نقش تاریخ ساز توده ها با تدوین مشی توده یی، ارائه درک متکاملتر از چگونگی حفظ و تکامل خصلت انقلابی پرولتری حزب پیشاهنگ از طریق پیشبرد مبارزه دو خط در درون حزب علیه اشکال گوناگون رویزیونیزم و اپورتونیزم، مبارزه علیه رویزیونیزم مدرن و بالا تر از همه تدوین تئوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا در جریان انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی و مبارزه برای سرنگونی مفر فرماندهی بورژوازی در درون حزب.

مائوئیسم، تکامل همه جانبه مارکسیزم - لنینیسم در فلسفه، اقتصاد سیاسی و تئوری های سیاسی را احتوا می نماید. در شرایط امروزی بدون مائوئیسم، مارکسیسم - لنینیسمی وجود ندارد و نفی مائوئیسم یقیناً نفی مارکسیسم - لنینیسم است.

مبارزه برای به رسمیت شناختن مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم در جنبش بین المللی کمونیستی، بعنوان سومین مرحله در تکامل ایدئولوژی پرولتری، مسیر طولانی ای را طی نموده است. این مبارزه در جریان نبرد علیه رویونیسم مدرن خصلت جهانی یافت و در جریان انقلاب کبیر فرهنگی پرولتاریایی و به ویژه در کنگره نهم حزب کمونیست چین به فرجام رسید. اما سالها عبارت "مارکسیسم - لنینیسم - اندیشه مائوتسه دون" در جنبش بین المللی کمونیستی بکار برده میشد.

رسمیت بین المللی مائوئیسم بجای اندیشه مائوتسه دون، خدمتی است که بجنبش انقلابی انترناسیونالیستی تعلق دارد.

مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم رهنمای اندیشه و عمل است و در عمل مبارزاتی انقلابی بکار بسته میشود. این، بمفهوم جهش از تئوری به پراتیک، بمفهوم تلفیق تئوری با پراتیک و بمفهوم تطبیق حقایق عام مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم با شرایط خاص مبارزات انقلابی پرولتری در افغانستان است.

مارکسیسم - لنینیسم - مائوئیسم، شریعت جامد نیست، بلکه یک ایدئولوژی قابل تکامل است و مسیر تکامل آن در آینده نیز ادامه خواهد یافت.

۳- انترناسیونالیسم پرولتری :

انترناسیونالیسم پرولتری یک اصل اساسی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان است. این حزب، سپاه رزمنده اردوی بین المللی پرولتاریا در افغانستان است و مبارزات انقلابی در افغانستان را بمثابة سهمگیری در مبارزات انقلابی بین المللی پرولتاریای جهانی به پیش میبرد. حزب مبارزات انقلابی در افغانستان را در خدمت به انقلاب جهانی گسترش میدهد و پرولتاریا و خلق های افغانستان را طبق اساسات انترناسیونالیسم پرولتری پرورش مینماید، تا جامعه مستقل، آزاد و انقلابی آینده بتواند بعنوان پایگاه مطمئنی در خدمت به انقلاب جهانی قرار داشته باشد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان بعنوان عضو جنبش انقلابی انترناسیونالیستی، شمولیت در مبارزات این جنبش را وظیفه و مسئولیت تخطی ناپذیر

خود محسوب مینماید. حزب در اتحاد با سایر اعضای جنبش، در مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی روی مسایل عام و خاص در سطح بین المللی فعالانه سهم میگیرد، در راه تدوین مشی عمومی سیاسی جنبش بین المللی کمونیستی با جدیت مبارزه میکند و تلاش پیگیر برای تشکیل انترناسیونال نوین کمونیستی به عمل میآورد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان با آن احزاب و سازمان های مارکسیست-لنینیست - مائوئیست سایر کشور ها که بیرون از جنبش انقلابی انترناسیونالیستی قرار دارند، روابط نزدیک برقرار مینماید و تلاش بعمل میآورد که سطح این روابط مطابق به معیار های اصولی مارکسیستی-لنینیستی - مائوئیستی بطور روز افزون ارتقاء و گسترش یابد.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان از مبارزات و مقاومت های ضد امپریالیستی و ضد ارتجاعی خلق های جهان حمایت و پشتیبانی می نماید. حزب سعی میکند که با آن نیروهای غیر مارکسیست - لنینیست - مائوئیست سایر کشور ها که علیه امپریالیزم و ارتجاع مبارزه می نمایند، روابط متقابلاً نزدیک اصولی و مفید ایجاد نماید.

در کشور چند ملیتی افغانستان که شوونیزم طبقات حاکمه پشتون بر آن حاکم است و بر ملیت های غیر پشتون ستم ملی اعمال میگردد، مبارزه علیه این ستم و به رسمیت شناختن حق ملیت ها در تعیین سرنوشت شان تاحد جدایی، یکی از اصول مهم انترناسیونالیستی حزب کمونیست (مائوئیست) محسوب میگردد.

۴- برنامه سیاسی حزب: برنامه سیاسی حد اقل و حد اکثر حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان، انجام انقلاب دموکراتیک نوین، گذار سریع به انقلاب سوسیالیستی، ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا از طریق انقلابات فرهنگی و پیشروی به سوی جامعه جهانی بی طبقه کمونیستی در متن انقلاب جهانی پرولتری است.

افغانستان یک کشور نیمه فئودالی تحت سلطه امپریالیزم است. سلطه امپریالیستی برین کشور گاهی حالت نیمه مستعمراتی دارد و گاهی حالت مستعمراتی. تضاد میان توده های خلق ها - بمثابه بخش تعیین کننده نیرو های مولده - و مناسبات مستعمراتی - نیمه فئودالی یا نیمه فئودالی - نیمه مستعمراتی، تضاد اساسی جامعه

افغانستان را تشکیل می‌دهد. در حالت مستعمراتی، مبارزه علیه قدرت یا قدرت های امپریالیستی مهاجم و اشغالگر و خائنین ملی دست نشانده شان و در حالت نیمه مستعمراتی مبارزه علیه ارتجاع داخلی حاکم وظیفه عمده انقلاب محسوب می‌گردد. در شرایط فعلی که کشور تحت اشغال قوت های مهاجم و متجاوز آمریکایی و متحدین شان قرار دارد، مبارزه علیه اشغالگران و رژیم دست نشانده آنان وظیفه عمده انقلاب محسوب می‌گردد.

طبقات فئودال و بورژواکمپرادور، مرتبط با هم و در پیوند با امپریالیزم جهانی، طبقات ارتجاعی حاکم و مدافعین اصلی مناسبات نیمه فئودالی - نیمه مستعمراتی یا مستعمراتی - نیمه فئودالی هستند. قطع سلطه امپریالیستی و سرنگونی این طبقات ارتجاعی، وظایف اصلی انقلاب محسوب می‌گردند. کارگران، دهقانان، خرده بورژوازی و بورژوازی ملی، نیرو های محرکه بزرگ انقلاب هستند. طبقه کارگر نیروی رهبری کننده انقلاب و دهقانان نیروی عمده انقلاب را تشکیل می‌دهند. دهقانان فقیر و میانه حال، متحد استوار طبقه کارگر درانقلاب هستند و قشر پائینی و میانه حال خرده بورژوازی متحد نزدیک آن. دهقانان مرفه و قشر بالایی خرده بورژوازی متحدین متزلزل طبقه کارگردر انقلاب محسوب می‌گردند. بورژوازی متوسط یا بورژوازی ملی نیروی ضعیف، متزلزل و نوسانی است، ولی با آنها هم بر مبنای تضاد هائیکه با امپریالیست ها، فئودال ها و بورژوا کمپرادورها دارد، رویهمرفته در صف انقلاب قرار می‌گیرد.

تضاد میان شوونیزم طبقات حاکمه ملیت پشتون و ملل تحت ستم و تضاد میان شوونیزم مرد سالار و زنان، دو تضاد اجتماعی مهم در افغانستان هستند. این تضادها مرزبندی های طبقاتی را عبور می‌کنند و صفتبندی های ویژه اجتماعی را تشکیل می‌دهند. این تضادها در پیوند با تضادهای طبقاتی و ستم امپریالیستی قرار دارند، ولی از قانونمندی ها و محرکات خاص خود نیز برخوردار اند. مبارزه ملیت های تحت ستم برای کسب رهایی ملی از شوونیزم ملیت حاکم و مبارزه زنان برای نجات از شوونیزم مرد سالار و حصول آزادی و برابری، نیرو های محرکه مهم انقلاب محسوب می‌گردند. رهایی ملی ملیت های تحت ستم از شوونیزم ملیت حاکم و نجات زنان از شوونیزم مرد سالار و حصول آزادی و برابری برای زنان فقط و فقط در پرتو انقلاب پرولتری ممکن و میسر می‌گردد.

ضرورت به سرانجام رساندن وظایف ملی و دموکراتیک انقلاب در افغانستان مستعمره - نیمه فئودال یا نیمه فئودال - نیمه مستعمره، مرحله انقلاب دموکراتیک نوین را قبل از برپایی و پیشبرد انقلاب سوسیالیستی به وجود می‌آورد و انقلاب را دو مرحله‌ی می‌سازد. این دو مرحله یعنی انقلاب دموکراتیک نوین و انقلاب سوسیالیستی، اجزای بهم پیوسته یک انقلاب واحد است و توسط طبقه کارگر و ایدئولوژی کمونیستی (م. ل. م) از طریق حزب کمونیست (مائوئیست) رهبری می‌گردد.

برنامه انقلاب دموکراتیک نوین، برنامه حداقل انقلاب پرولتری است. این انقلاب سلطه امپریالیزم بر کشور را قطع می‌کند و مناسبات نیمه فئودالی را بر محور پیشبرد انقلاب ارضی و تطبیق شعار محوری "زمین از آن کشتکار" ریشه کن می‌سازد و بورژوازی کمپرادور را سلب مالکیت می‌نماید. انقلاب دموکراتیک نوین، استقلال و آزادی کشور و مردمان کشور از سلطه امپریالیزم و حقوق دموکراتیک پایه‌ی کارگران، دهقانان و توده‌های وسیع خلق‌ها را تأمین می‌نماید. این انقلاب، شوونیزم ملیت حاکم را سرنگون می‌سازد، حق ملل در تعیین سرنوشت خویش تا سرحد جدایی را به رسمیت می‌شناسد و در مسیر تأمین همه جانبه تساوی میان ملیت‌های مختلف کشور میرزمد. این انقلاب شوونیزم مرد سالار فئودالی و مرتبط با سلطه امپریالیستی را بر می‌اندازد و در راه تأمین برابری میان زنان و مردان در همه عرصه‌ها و تمام سطوح گام بر میدارد.

از آنجائی که در شرایط فعلی کشور تحت اشغال نیروهای مهاجم و متجاوز امپریالیست‌های آمریکایی و متحدین شان قرار دارد و آنها رژیم دست‌نشانده شان را در کشور به وجود آورده‌اند، اولین وظیفه و مسئولیت عمده انقلاب، مبارزه علیه اشغالگران و دست‌نشانده‌گان شان است. سایر وظایف بزرگ و مهم انقلاب با وجودی که به موجودیت و بزرگی و اهمیت شان ادامه می‌دهند، اما در شرایط فعلی همگی تابع مبارزه علیه اشغالگران و خائنین ملی دست‌نشانده شان می‌باشند. این مبارزه که عبارت است از مقاومت ملی مردمی و انقلابی علیه اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی، شکل مشخص کنونی انقلاب دموکراتیک نوین محسوب می‌گردد. طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست‌نشانده، هدف عمده فعلی انقلاب دموکراتیک نوین را تشکیل می‌دهد.

انقلاب دموکراتیک نوین در فرجام، دیکتاتوری دموکراتیک خلق را بمثابه شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا جایگزین سلطه امپریالیزم بر کشور و دیکتاتوری طبقات ارجاعی

سرنگون شده میسازد. دیکتاتوری دموکراتیک خلق، دیکتاتوری مشترک اقشار و طبقات انقلابی تحت رهبری طبقه کارگر است که محور آنرا اتحاد کارگران و دهقانان تشکیل می‌دهد.

انقلاب دموکراتیک نوین دارای خصلت متضاد و گذرا است. این انقلاب گرچه عمدتاً یک انقلاب بورژوا-دموکراتیک است، اما دارای جوانب مهم سوسیالیستی نیز می‌باشد. این انقلاب تحت رهبری پرولتاریا قرار دارد، بورژوازی بزرگ را سرنگون می‌سازد، سرمایه داری بین‌المللی امپریالیستی را ضربه می‌زند، بخشی از انقلاب جهانی پرولتری محسوب می‌گردد و از همان آغاز دارای جهنگیری‌های سوسیالیستی است. مجموعه این عوامل زمینه‌های پیشروی این انقلاب را به سوی انقلاب سوسیالیستی فراهم مینماید.

پیروزی سرتاسری انقلاب دموکراتیک نوین، پس از طی دوره طولانی، پرفراز و نشیب و مملو از پیچ و خم جنگ خلق، منجمله در شکل کنونی جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، سر آغاز انقلاب سوسیالیستی محسوب می‌گردد. دولت انقلابی تحت رهبری پرولتاریا اهرم‌های اصلی سیاست، اقتصاد و فرهنگ را بدست می‌گیرد و شکلهای سیاست، اقتصاد و فرهنگ سوسیالیستی بصورت سرتاسری آغاز می‌گردد.

دولت دموکراتیک خلق شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا است. تأمین حاکمیت سرتاسری این دولت به معنی شکلی از تأمین حاکمیت سرتاسری پرولتاریا و سر آغاز انقلاب سوسیالیستی از لحاظ سیاسی است. توسعه و تحکیم دیکتاتوری پرولتاریا با مضمون و شکل هر دم نوینی، به مفهوم پیشروی انقلاب سوسیالیستی از لحاظ سیاسی است.

بخش دولتی اقتصاد که بعد از پیروزی سرتاسری انقلاب قویاً توسعه می‌یابد و نقش رهبری کننده بر کل اقتصاد کشور بازی می‌کند، تحت رهبری دولت انقلابی به بخش سوسیالیستی اقتصاد مبدل می‌گردد. جنبش‌های وسیع توده‌بی برانگیخته شده و سازماندهی و رهبری می‌گردند تا زحمتکشانشان، عمدتاً دهقانان، داوطلبانه سازمان‌های کلکتیو اقتصادی‌شان را، که بخش دیگری از اقتصاد سوسیالیستی محسوب می‌گردد، ایجاد نمایند. تحکیم و توسعه هر دو بخش سوسیالیستی اقتصاد، در مسیر نابودی کل مالکیت بورژوازی و اقتصاد خصوصی دهقانی پیش می‌رود. در اقتصاد سوسیالیستی سود

از مقام فرماندهی می افتد، نیروی کار و وسایل تولید بزرگ حیثیت کالایی خود را از دست می‌دهند و عملکرد قانون ارزش و حق بورژوازی بصورت روز افزون مورد کنترل و تحدید قرار می‌گیرد.

فرهنگ سوسیالیستی که از لحاظ ایدئولوژیک انقلاب سوسیالیستی را تدارک می‌بیند، در پیوند با اقتصاد و سیاست سوسیالیستی بیشتر از پیش رشد می‌نماید.

انقلاب سوسیالیستی دوره گذار از سرمایه داری به کمونیزم است. حل نهایی مسایلی از قبیل قانون ارزش، حق بورژوازی، تضاد میان کارفکری و کار جسمی، کارگر و دهقان، شهر و ده، زن و مرد و فرهنگ و باورها و عادات به ارث مانده از گذشته و مجموع مسایل مربوط به انقلاب جهانی، دارای خصلت طولانی مدت است. از این جهت دوره گذار سوسیالیستی، یک دوره تاریخی بس طولانی است. در سراسر این دوره تاریخی طولانی، طبقات و تضادهای طبقاتی وجود دارد، مبارزه بین راه سوسیالیستی و راه سرمایه داری جریان می‌یابد، خطر احیای سرمایه داری موجود است و خطر تخریب، تجاوز و براندازی از جانب قدرت های امپریالیستی و ارتجاعی خارجی، انقلاب را تهدید می‌نماید. این تضادها را تنها با اتکاء بر پراتیک مبتنی بر "تئوری ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا" یعنی از طریق بر پایی و پیشبرد انقلابات فرهنگی متعدد میتوان بصورت نهایی حل و فصل کرد.

هدف نهایی و دور نمای غایی حزب کمونیست افغانستان، محوطبقات و تحقق کمونیزم است. این هدف تنها از طریق اتحاد انترناسیونالیستی پرولتاریای تمام کشور های جهان و پیروزی جهانی انقلاب پرولتاری، یکف خواهد آمد. کمونیزم فقط با سرنگونی و نابودی قطعی بورژوازی و کلیه طبقات استثمارگر دیگر و از میان رفتن نهایی تمام تمایزات و استثمارگری های طبقاتی و سایر اشکال ستم در سطح جهان، میتواند متحقق گردد. " یا همه به کمونیزم خواهیم رسید یا هیچ کس."

۵- مهمترین اهداف انقلاب دموکراتیک نوین :

۱ - طردواخراج نیروهای متجاوز و اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده.

۲ - سرنگونی حاکمیت ارتجاعی طبقات فئودال و بورژواکمپرادور.

۳- برقراری حاکمیت سیاسی توده‌ها تحت رهبری پرولتاریا، یعنی برقراری دیکتاتوری دموکراتیک خلق، مبتنی بر سیستم شورای نمایندگان توده‌های وسیع خلق‌ها، بمثابة شکلی از دیکتاتوری پرولتاریا .

۴- تأمین حقوق و آزادی‌های سیاسی و مدنی افراد، مثل حق آزادی عقیده و بیان، مطبوعات، اجتماعات، مسافرت، کار، انتخاب شغل، تحصیل، تشکیل احزاب سیاسی، تشکیل اتحادیه‌های صنفی، مسئولیت مسکن و مکاتبه و مخابره و بر مبنای مبارزات قاطع و سازش‌ناپذیر علیه امپریالیسم، نیمه فئودالیسم و بورژوازی کمپرادور و همچنان علیه شوونیسم جنسی و شوونیسم ملی، در شرایط کنونی عمدتاً علیه امپریالیست‌های اشغالگر و رژیم دست‌نشانده .

۵ - سرنگونی شوونیسم طبقات حاکمه ملیت‌پشتون، الغای وحدت اجباری و تحمیلی فعلی ملیت‌های مختلف کشور و تأمین وحدت انقلابی و داوطلبانه میان آنها، بر اساس قبول حق تعیین سرنوشت برای تمام ملیت‌ها و مبارزات پیگیر و متحدانه علیه امپریالیسم و ارتجاع، در شرایط کنونی عمدتاً علیه اشغالگران امپریالیست و رژیم دست‌نشانده .

۶ - سرنگونی شوونیسم جنسی مردسالار فئودالی در جهت تأمین تساوی سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی میان زنان و مردان .

۷- جدایی دین از دولت، لغو دین رسمی، تأمین آزادی اعتقاد به ادیان و مذاهب گوناگون و تأمین آزادی عدم اعتقاد به دین و مذهب .

۸ - مبدل ساختن افغانستان از یک پایگاه امپریالیسم و ارتجاع به پایگاهی برای انقلاب جهانی و درین راستا اتخاذ سیاست خارجی مستقلانه انقلابی مبتنی بر انترناسیونالیسم پرولتاری .

۹- پیشبرد انقلاب ارضی بر مبنای شعار "زمین از آن کشتکار" بمنظور ریشه کن کردن مناسبات فرتوت نیمه فئودالی و ایجاد اقتصاد دهقانی آزاد .

۱۰- مصادره تمام سرمایه‌های امپریالیستی و سرمایه‌های کمپرادور در کشور بمنظور ایجاد سکتور عامه‌راستین (سکتور دولتی دموکراتیک نوین) .

۱۱- تنظیم تجارت خارجی و ملی ساختن کامل آن و تنظیم تجارت داخلی و نظارت بر آن، در جهت پیشرفت و ترقی سالم اقتصاد کشور بر مبنای سیاست های اقتصادی دموکراتیک نوین .

۱۲- تطبیق اصل مالیه مترقی و مستقیم بصورت یکسان و منسجم .

۱۳- ایجاد اقتصاد برنامه ریزی شده برای تأمین رشد و شگوفایی انقلابی اقتصاد ملی و رهایی از وابستگی به امپریالیزم .

۱۴- ایجاد شورا های کارگری برای اداره کارخانجات و معادن بزرگ و نظارت بر فعالیت های سرمایه داران متوسط و کوچک، تدوین قانون کار جدید بمشوره این شورا ها، تعیین حد اقل هشت ساعت کار روزانه و تعیین حد اقل مزد ماهانه مناسب برای کارگران .

۱۵- زدودن بینشهای خرافی و فقر علمی و آراسته شدن توده های مردم به زیور علم و دانش .

۱۶- از میان بردن امراض مهلک بیسودی و فقر فرهنگی .

۱۷- زدودن نا آگاهی و جهل سیاسی و رشد و تقویت آگاهی سیاسی انقلابی توده های مردم .

۱۸ - ایجاد و پرورش فرهنگ ملی، توده یی، علمی و انقلابی دموکراتیک نوین .

۱۹- مساعد ساختن زمینه های گوناگون عودت آبرومندانه آوارگان به کشور .

۶ - استراتژی مبارزاتی حزب :

استراتژی مبارزاتی حزب کمونیست (مانوئیست) افغانستان برای طرد و اخراج قوای اشغالگر امپریالیستی از کشور و سرنگونی رژیم دست نشانده ، عبارت است از : جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی . جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، شکل مشخص کنونی جنگ خلق در کشور است .

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، جنگ توده های مردم علیه امپریالیست های اشغالگر و خائنین ملی دست نشانده آنان است . نیروی عمده این جنگ را دهقانان تشکیل میدهند و طبقه کارگر از طریق حزب پیشاهنگ خود این جنگ را رهبری می نماید .

محور اصلی سوق الجیشی حرکت جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی راجنگ درمناطق روستایی و محاصره شهر ها از طریق دهات تشکیل میدهد؛ ولی در عین حال پیشبرد جنگ چریکی شهری علیه اشغالگران و خائنین ملی نیز جزء ضروری ای از این

جنگ استکه میتواند به نیرو های دشمن ضربه وارد نماید، تعداد زیادی از آنها را در شهر ها میخکوب نماید، توده های شهر ها و حومه های شهر ها را در جنگ مقاومت فعال نگهدارد، زمینه را برای تصرف شهر ها از درون مساعد سازد و باین صورت به نحو مؤثری جنگ در مناطق روستایی را مدد رساند .

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی یک جنگ طولانی و دراز مدت است و از زمان برپایی تا موفقیت سرتاسری سالیان متمادی دوام می نماید . در جریان این پروسه طولانی جنگ است که نیرو های ضعیف و ناتوان مقاومت ملی مردمی و انقلابی پیوسته رشد می نمایند و به نیرو های قوی و گسترده تبدیل میشوند . این جنگ طولانی از سه مرحله دفاع استراتژیک، تعادل استراتژیک و تعرض متقابل استراتژیک عبور مینماید .

در مرحله اول جنگ که نیرو های مقاومت ملی مردمی و انقلابی ضعیف اند، مجبور اند که مرحله دفاع استراتژیک را از سر بگذرانند . این مرحله سختترین مرحله جنگ است و قویاً احتمال دارد که طولانی ترین مرحله آن نیز باشد .

در مرحله دوم جنگ که نیرو های مقاومت ملی مردمی و انقلابی بصورت نسبی رشد کرده و نیرو های دشمن ضربات سختی را متحمل گردیده است، نوعی تعادل میان قوت های هر دو طرف جنگ به وجود میآید که معمولاً زیاد طولانی نخواهد بود و هر دو طرف جنگ سعی خواهند کرد که هر چه زود تر این حالت را به نفع خود بهم بزنند .

در مرحله سوم جنگ نیروهای مقاومت ملی مردمی و انقلابی در حالت تعرض متقابل استراتژیک قرار میگیرند و نیرو های دشمن در حال دفاع استراتژیک و عقب نشینی . این مرحله ممکن است مرحله چندان طولانی نباشد و یا کم و بیش به طول بکشد .

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی منکی بر مناطق پایگاهی انقلابی روستایی است . این مناطق پایگاهی انقلابی حیثیت عقبگاه های استراتژیک جنگ را دارا می باشند و از اهمیت اساسی و تعیین کننده ای برخوردار اند . با تکیه برین عقبگاه های استراتژیک است که جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی میتواند در مناطق مورد تنازع (مناطق پارتیزانی) و مناطق تحت کنترل مؤثر دشمن به راه افتاده و گسترش یابد . این مناطق پایگاهی انقلابی می توانند حالت مخفی ، نیمه علنی و یا علنی داشته باشند، ولی مبارزه برای ایجاد و استحکام آنها ضرورت اجتناب ناپذیر دارد؛ زیرا که بدون آنها جنگ از لحاظ کسب پیروزی سرتاسری و کسب قدرت سیاسی فاقد دورنمای سیاسی روشن میگردد . حزب کمونیست (مائوئیست) ، توده های تحت رهبری اش و نیرو های سیاسی متحدش، در مناطق پایگاهی انقلابی نمونه هایی از آن مناسبات

اجتماعی و قدرت سیاسی ای را که می‌خواهند جانشین سلطه و حاکمیت اشغالگران امپریالیست و خائنین ملی بسازند، به وجود می‌آورند. این امر به یقین آگاهی ملی و انقلابی توده‌ها را ارتقاء و گسترش می‌دهد و شرایط مساعد برای افزایش دامنه مقاومت ملی فراهم می‌سازد.

حزب کمونیست افغانستان برای پیشبرد موفقیت آمیز جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، توده‌های وسیع خلق‌های ملیت‌های مختلف کشور، اعم از زنان و مردان را در مسیر جنگ بسیج و متحد مینماید و باتربیت و سازماندهی بهترین جنگندگان از میان آنان، ارتش خلق را به وجود می‌آورد. ارتش خلق دومین سلاح مورد نیاز انقلاب بعد از حزب کمونیست (مانوئیست) است و مهمترین تشکیلات توده‌یی محسوب می‌گردد. تشکیل ارتش خلق و تقویت روز افزون آن خود یک پروسه طولانی است. ضرورت گسترش توده‌یی هرچه بیشتر جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی ایجاب می‌نماید که در پهلوی ارتش خلق، دسته‌های چریک توده‌یی و گروه‌های مسلح دفاع از خود توده‌یی نیز سازماندهی گردیده و دوش به دوش رزمندگان ارتش خلق در جنگ سهم بگیرند.

جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی جنگی است نقشه‌مندان و آگاهانه که برای برپایی و پیشبرد آن باید فعالیت‌های مبارزاتی تدارکی لازم و معینی را سازماندهی کرده و به پیش برد. اولین وظیفه تدارکی برای برپایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، تدارک ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی خود حزب کمونیست (مانوئیست) برای آماده شدن در برپایی و پیشبرد این جنگ است. دومین وظیفه تدارکی برای برپایی و پیشبرد جنگ، تدارک توده‌یی است یعنی پیشبرد کار توده‌یی و سازماندهی توده‌ها در آن حد اقل حدودی که بتوان با تکیه بر آنها جنگ را آغاز کرده و به پیش برد. وظیفه مهم دیگر در تدارک برای برپایی و پیشبرد جنگ، شناسایی مناطق مساعد و متمرکز ساختن فعالیت‌های حزبی و توده‌یی در آن مناطق است. یکی از فعالیت‌های تدارکی ضروری دیگر برای برپایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی، تدارک لوژیستیکی یعنی فراهم آوری حد اقل وسایل و تجهیزات و امکانات نظامی و غیر نظامی ضروری برای شروع جنگ است.

حزب کمونیست (مانوئیست) افغانستان برای پیشبرد مقاومت ملی مردمی و انقلابی و پیشبرد مبارزات انقلابی در مجموع، جبهه متحد تحت رهبری خود را بمثابة سومین

سلاح مورد نیاز انقلاب ایجاد می نماید. پایه اصلی جبهه متحد، بصورت استراتژیک، اتحاد کارگران و دهقانان است که از طریق بسیج و سازماندهی توده های دهقانی توسط حزب کمونیست (مائوئیست) در مناطق پایگاهی انقلابی روستایی به وجود می آید.

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان با در نظر داشت ضرورت های مبارزاتی، به ائتلاف های طبقاتی گوناگون مبادرت می ورزد، اما در هر حالتی با پیگیری و استواری برای حفظ استقلال ایدئولوژیک - سیاسی تشکیلاتی و نظامی خود و تقویت مواضع انقلابی و تأمین منافع پرولتاریا، مبارزه می نماید. فقط باین صورت، مبادرت به ائتلاف های طبقاتی گوناگون میتواند در خدمت استراتژی مبارزاتی حزب قرار بگیرد.

مشی توده یی یکی از جوانب مهم استراتژی مبارزاتی حزب است. توده ها سازندگان تاریخ اند. پیروزی مقاومت ملی مردمی و انقلابی و پیروزی انقلاب در کل، بدون بسیج، سازماندهی و رهبری آنان ممکن نیست. این مسئولیتی است که بر عهده حزب انقلابی پرولتاریا قرار دارد. انجام این مسئولیت بدون پیوند با توده ها و اجرای وظایف توده یی مبارزاتی، ممکن و میسر نمیگردد.

بردن آگاهی انقلابی در میان توده ها یکی از وظایف توده یی مهم حزب است زیرا که آگاهی انقلابی پرولتری خود بخود در میان توده ها به وجود نمی آید. اجرای این وظیفه شکل مهمی از پیوند حزب با توده ها است.

آموختن از توده ها وظیفه توده یی مهم دیگر حزب است. این آموزش با تکیه بر علم انقلاب پرولتری صورت میگیرد. حزب نظرات پراکنده توده ها را گرد میآورد، با استفاده از علم انقلاب پرولتری آنها را تجزیه و تحلیل کرده و فشرده می سازد و باین توده ها میبرد تا توده ها این ایده های فشرده شده را لحاظ علمی را از خود دانسته و خوب جذب نمایند. پذیرش نظرات توده ها بر حزب، یکی از موارد مهم آموختن حزب از توده ها محسوب می گردد. حزب مکلف است به نظرات توده ها در مورد خود به دقت گوش داده و این گفته ها را مطابق معیار های مارکسیستی - لنینیستی - مائوئیستی تجزیه و تحلیل نماید و نتیجه گیری های علمی آنها را بکار بندد. اجرای این وظیفه، شکل مهم دیگری از پیوند حزب با توده ها است.

بسیج و سازماندهی توده ها و رهبری مبارزات آنها، وظیفه توده یی مهم دیگر حزب محسوب میگردد. حزب با بسیج توده ها و سازماندهی و رهبری مبارزات و مقاومت های آنان، این مبارزات و مقاومت ها را منظم و آگاهانه میسازد و به سوی فتح و پیروزی سوق میدهد. بدون رهبری حزب انقلابی مجهز به علم انقلاب پرولتری وقادر به درک

فرازو نشیب های مسیر مقاومت ها و مبارزات انقلابی و عبوراز آنها ، توده ها شکست میخورند . اجرای این وظیفه نیز یکی از اشکال مهم پیوند حزب با توده ها است .

وظایف و پیوندهای توده یی حزب، مرتبط و همبسته با هم هستند و متقابلاً بالای همدیگر تأثیر میگذارند. بدون اجراء و ایجاد آنها، یاحزب به فرقه ای فرو رفته در خود مبدل می گردد و یا به دنباله روی از توده ها می پردازد . فقط با اجراء و ایجاد این وظایف و پیوند ها، ساختمان ، تحکیم و گسترش حزب در میان توده ها موفقانه و به طور مستمر پیش میرود .

مشی توده یی بمفهوم برخورد یکسان باتمام بخشهای توده ها نیست . توده ها بطور کلی از سه قسمت تشکیل میشوند: بخش پیشرو، بخش میانه و بخش عقب مانده.حزب ، بخش پیشرو راتحت رهبری خود متحد میسازد، با تکیه براین بخش، سطح آگاهی بخش میانه را بالامیبرد و به سوی خود جلب می نماید و سعی میکند که بخش عقبمانده را به دنبال خود بکشاند و یا لا اقل خنثی سازد .

” رهبران باید با مهارت عناصر قلیل فعال را بگرد رهبری متحد گردانند و با تکیه به آنها سطح آگاهی سیاسی عناصر میانه رو را بالا برند و عناصر عقبمانده را بسوی خود جلب نمایند .“

فصل دوم

آئین نامه تشکیلاتی

۱ - اصول تشکیلاتی

ماده اول : سانترالیزم دموکراتیک :

اصل اساسی تشکیلاتی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان سانترالیزم دموکراتیک است که در آن سانترالیزم عمده است . این اصل شامل موازین ذیل می باشد :

الف : تمام فعالیت های حزب کمونیست افغانستان در کلیه سطوح ، طبق الزامات مورد نیاز برای تدارک، بر پایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی که شکل مشخص کنونی جنگ خلق در افغانستان است، تحت رهبری متمرکز حزبی صورت میگیرد .

ب : هیئت های رهبری حزب در کلیه سطوح از طرق دموکراتیک و برای دوره های معین انتخاب میشوند .

ج : کل حزب باید اصول انضباطی واحدی را رعایت نمایند که عبارت اند از : تبعیت فرد از تشکیلات ، تبعیت اقلیت از اکثریت ، تبعیت سطوح پائینتر از سطوح بالا تر و تبعیت کل حزب از کمیته مرکزی .

د : رهبری جمعی و مسئولیت فردی در تمام سطوح هیئت های رهبری و بدنه تشکیلاتی حزب .

ه : هیئت های رهبری حزب در تمام سطوح باید گزارشات کار شان را به کنگره ها یا جلسات عمومی اعضاء ارائه نمایند .

و : هیئت های رهبری حزب در تمام سطوح باید به نظرات اعضای حزب و داوطلبان عضویت گوش دهند و نظرات آنها را قبول نمایند .

ماده دوم : انتقاد و انتقاد از خود :

اجرای جدی و پیگیر اصل انتقاد و انتقاد از خود در کل بدنه تشکیلاتی و در تمام سطوح رهبری حزب جهت شناسائی کمبودات و اشتباهات اعضاء و سازمان های حزب و رفع آنها یک امر حیاتی است . اصل انتقاد و انتقاد از خود مبین انتقاد از خود و انتقاد از دیگران است . غرض تطبیق این اصل ، حزب مقررات ذیل را در مناسبات تشکیلاتی خود پذیرفته است :

الف : اعضای حزب و داوطلبان عضویت می توانند داوطلبان عضویت، اعضاء، واحد های تشکیلاتی و هیئت های رهبری حزب در تمام سطوح را مورد انتقاد قرار دهند و پیشنهادات شان را در مورد آنها ارائه نمایند .

ب : جلو گیری از طرح انتقاد به هیچوجه مجاز نمی باشد .

ج : برخورد انتقام جویانه در مقابل انتقاد به هیچ صورتی جائز شمرده نمی شود .

د : انتقاد باید از مجاری تشکیلاتی و در وقت لازمه مطرح گردد و در جلسات تشکیلاتی مورد رسیدگی قرار بگیرد .

ه : انتقاد باید بخاطر تصحیح مطرح شود و نباید بمنابهِ حربه ای جهت لکه دار کردن طرف انتقاد شونده مورد استفاده قرار بگیرد .

و : انتقاداتی که مورد رسیدگی قرار گرفته باشند ، لازم نیست مجدداً مطرح گردند .

ز : داوطلبان عضویت ، اعضاء ، واحد های تشکیلاتی و هیئت های رهبری در کلیه سطوح ، باید کمبودات و اشتباهات شان را پیوسته نشانی نموده و مورد انتقاد قرار بدهند و در جهت رفع آنها بکوشند .

ح : داوطلبان عضویت ، اعضاء ، واحد های تشکیلاتی و هیئت های رهبری در تمام سطوح باید انتقادات درست بر خود را با شجاعت بپذیرند و در جهت رفع آنها تلاش نمایند .

ماده سوم : : مجاز نبودن فراکسیونیزم :

حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان ممثل وحدت اراده و وحدت عمل پرولتاریا در افغانستان است ، لذا تعدد مراکز و فراکسیونیزم در آن به هیچ صورتی مجاز نمی باشد .

ماده چهارم : مبارزه دو خط در درون حزب

داوطلبان عضویت ، اعضاء ، واحد های تشکیلاتی و هیئت های رهبری حزبی در کلیه سطوح حق و وظیفه دارند که فعالانه به مبارزه دو خط دست بزنند . غرض اجرای این سیاست ، حزب وظایف و حقوق ذیل را برای هیئت های رهبری در کلیه سطوح ، واحد های تشکیلاتی ، اعضاء و داوطلبان عضویت در نظر گرفته است :

الف : داوطلبان عضویت ، اعضاء ، واحد های تشکیلاتی و هیئت های رهبری حزبی در کلیه سطوح ، وظیفه دارند علیه نظرات ، مشی ها و پلان های ضد پرولتاری ای که در درون حزب تبارز نمایند ، مبارزات فعال ایدئولوژیک - سیاسی و تشکیلاتی را پیش ببرند .

ب : اقلیت در هر سازمان حزبی حق دارد نظراتش را به نهاد حزبی عالیتر بصورت شفاهی یا کتبی انتقال دهد . نهاد حزبی عالیتر باید سندرا مطالعه نموده به جواب آن پردازد و در صورت لزوم میتواند آنرا معه تقریظ نامه خودمیان اعضاء واحد مربوطه توزیع نماید و یا غرض نشر به نشریه درونی مرکزی بسپارد .

ج : اگر حلقه حزبی با کمیته محلی، کمیته محلی با کمیته منطوقی یا کمیته منطوقی با کمیته مرکزی در مورد راه حل مشکلات موجود و چشم انداز عمومی آنها اختلاف پیدانماید، میتواند برگزاری جلسات بحثی کاملی را با هیئت رهبری بالا تر برای حل اختلافات تقاضا نماید . در صورتی که مسایل مورد اختلاف حل و فصل نگردد، نهاد حزبی مربوطه حق دارد نظراتش را به هیئت رهبری بالا تر بعدی حزب انتقال دهد .

۲ - ساختمان تشکیلات

کنگره :

ماده پنجم : کنگره ی سراسری حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان عالیترین مرجع تشکیلاتی حزب است که در هر پنج سال یکبار به دعوت کمیته مرکزی برگزار میگردد .

کنگره سراسری می تواند در اثر پیشنهاد دو ثلث مجموع اعضاء حزب و یا تصمیم دو ثلث اعضاء کمیته مرکزی دیرتر از موقع معینه برگزار گردد .

ماده ششم : صلاحیت ها و وظایف کنگره سراسری حزب قرار ذیل اند :

الف : گزارش سیاسی کمیته مرکزی را استماع نموده و آنرا مورد بررسی قرار می دهد

ب : اساسنامه حزب و برنامه حزب و ضمایم آنرا تصویب و یا اصلاح می نماید .

ج : رهنمود های اساسی مربوط به خط مشی سیاسی حزب را معین می نماید .

د : اعضای اصلی و علی البدل کمیته مرکزی را انتخاب می نماید .

ماده هفتم : شرکت کنندگان در کنگره سراسری حزب عبارت اند از :

الف : اعضای اصلی و علی البدل کمیته مرکزی .

ب : نمایندگان منتخب واحد های تشکیلاتی .

ج : در صورت لزوم عضو یا اعضای از حزب با رأی مشورتی .

د : نماینده کمیته جنبش انقلابی انترناسیونالیستی یا نماینده کمیته رهبری انترناسیونال کمونیستی و در صورت لزوم نماینده یا نمایندگان از احزاب و سازمان های عضو جنبش انقلابی انترناسیونالیستی یا عضو انترناسیونال کمونیستی . چگونگی شرکت این نمایندگان در کنگره نظر به شرایط مشخص وقت معین میگردد .

ماده هشتم : ضوابط انتخاب و نسبت نمایندگان برای کنگره سراسری حزب قبل از هر کنگره توسط

کمیته مرکزی تعیین و به مراجع مربوطه ابلاغ میگردد . همچنان کمیته مرکزی کمیسیون ویژه کنگره را به وجود میآورد .

ماده نهم : کنگره سراسری در صورتی میتواند دائر گردد که اکثریت شرکت کنندگان دارای رای در جلسه کنگره حضور داشته باشند .

ماده دهم : کنگره فوق العاده در اثر تقاضای دو ثلث مجموع اعضاء حزب و یا تصمیم دو ثلث اعضاء کمیته مرکزی می تواند دائر گردد .

کمیته مرکزی :

ماده یازدهم : کمیته مرکزی در فاصله بین دو کنگره سراسری عالیترین مرجع تشکیلاتی حزب است ،

مسئولیت رهبری فعالیت های حزب را در همه عرصه ها بر عهده دارد و در مقابل کنگره سراسری حزب مسئول می باشد .

ماده دوازدهم : مهمترین صلاحیت ها و وظایف کمیته مرکزی :

الف : مسئول اجرا و پیشبرد مصوبات کنگره است .

ب : سازمان های مختلف حزبی را رهبری ، تنظیم و هماهنگ می نماید و همچنان سازمان های جدید حزبی به وجود می آورد .

ج : حزب را در رابطه با احزاب و نیروهای سیاسی دیگر افغانستان نمایندگی میکند .

د : مسئولیت انتشار ارگان مرکزی ، نشریه درونی مرکزی و سایر نشریات مرکزی حزب را بر عهده دارد .

ه : فعالیت های نظامی و فعالیت های تدارکی نظامی حزب را رهبری میکند .

و : مسایل مالی حزب را تنظیم ، رهبری و کنترل می نماید .

ز : برای هدایت و رهبری مستمر حزب نهاد های لازم منجمله کمیته نظامی حزب را به وجود میآورد و اعضای آنرا تعیین میکند .

ح : مسئولیت حفظ وحدت حزب را بر عهده دارد . در صورتیکه فعالیت های هیئت رهبری محلی و یا منطوقی معین حزبی شکل فراکسیونی اختیار نماید و مبارزات ایدئولوژیک- سیاسی علیه آن نتیجه مثبت ندهد ، کمیته مرکزی می تواند هیئت رهبری مذکور را منحل نموده و تشکیلات محلی یا منطوقی را بازسازی نماید .

ط : میتواند عضویت دسته جمعی محافل و گروه هارا در حزب بپذیرد و آنها را در تشکیلات حزب ادغام نماید .

ی : مسئولیت پیشبرد روابط حزب با کمیته جنبش انقلابی انترناسیونالیستی یا کمیته رهبری انترناسیونال کمونیستی و احزاب و سازمان های عضو " جا " یا عضو انترناسیونال را بر عهده دارد و چگونگی شرکت حزب در کارزار های بین المللی و سایر فعالیت های مبارزاتی بین المللی حزب را تنظیم و رهبری می نماید .

ک : گزارش کار خود را به کنگره سراسری حزب ارائه نموده و اقدامات مربوط به تشکیل کنگره را تنظیم و رهبری می کند .

ل : مسئولیت دامن زدن به مبارزات دو خطی و رهبری این مبارزات را بر عهده دارد .

م : در صورت ضرورت می تواند عضو یا اعضای علی البدل جدیدی برای کمیته مرکزی تعیین نماید . در صورت ضرورت جدی و اضطراری می تواند عضو یا اعضای جدیدی برای کمیته مرکزی از میان کادر های حزب تعیین نماید .

ماده سیزدهم : اولین پولینوم کمیته مرکزی بعد از کنگره ، اعضای دفتر سیاسی و همچنان صدر کمیته مرکزی و معاون یا معاونین صدر کمیته مرکزی را از میان اعضاء

دفتر سیاسی انتخاب می نماید. سائر پولینوم های کمیته مرکزی سال یک بار توسط دفتر سیاسی کمیته مرکزی دعوت میشود.

ماده چهاردهم: پولینوم های فوق العاده کمیته مرکزی میتوانند با دعوت دفتر سیاسی دائر گردند.

ماده پانزدهم: در فاصله بین دو پولینوم کمیته مرکزی، دفتر سیاسی کمیته مرکزی حزب بعنوان هسته رهبری کننده دائماً فعال حزبی، وظایف کمیته مرکزی - با استثنای تعیین اعضا یا اعضای علی البدل جدیدی برای کمیته مرکزی از میان کادرهای حزب - را بر عهده داشته و قدرت آنرا اعمال مینماید.

اقدامات و اجراءات دفتر سیاسی کمیته مرکزی باید تا اید پولینوم بعدی کمیته مرکزی را حاصل نماید.

واحد های تشکیلاتی منطقی:

ماده شانزدهم: واحد های تشکیلاتی منطقی حزب، نظر بضرورت های مبارزاتی و ایجابات کار تشکیلاتی حزبی، در مناطق مختلف تشکیل میگرددند. هر واحد تشکیلاتی منطقی تعدادی از واحد های تشکیلاتی پایه یی حزبی را در بر میگیرد.

ماده هفدهم: جلسه عمومی منطقی بعد از کنگره سراسری فرا خوانده می شود تا منطبق با فیصله ها و رهنمود های کنگره:

الف: رهنمودهای مهم جهت رهبری فعالیت های حزب در منطقه و محلات مربوطه را تعیین و تصویب نماید.

ب: کمیته منطقی را انتخاب کند. این کمیته در میان دو جلسه عمومی منطقی، فعالیت های حزب در منطقه را تحت رهبری کمیته مرکزی، هدایت می نماید. منشی کمیته منطقی توسط کمیته منطقی تعیین میگردد.

ج: فیصله ها و رهنمودهای جلسه عمومی منطقی بعد از تأیید کمیته مرکزی رسمیت مییابد.

واحد های تشکیلاتی پایه یی:

ماده هجدهم : واحد های تشکیلاتی پایه یی حزب، نظر بضرورت های مبارزاتی و ایجابات کار تشکیلاتی حزب ، در محلات مختلف تشکیل میگردد. هر واحد تشکیلاتی پایه یی ، تعدادی از هسته های حزبی را در بر میگیرد .

ماده نوزدهم : جلسه عمومی واحد پایه یی ، بعد از کنگره سراسری و جلسه عمومی منطقی مربوطه فرا خوانده میشود تا منطبق با فیصله ها و رهنمود های کنگره و جلسه عمومی منطقی :

الف : رهنمود های مهم جهت رهبری فعالیتهای حزبی واحد پایه یی را تعیین و تصویب نماید .

ب : کمیته واحد پایه یی را انتخاب نماید . کمیته واحد پایه یی در فاصله میان دو جلسه عمومی واحد پایه یی، تحت رهبری کمیته منطقی و کمیته مرکزی رهبری فعالیت های حزبی واحد پایه یی را بر عهده دارد . منشی کمیته واحد پایه یی توسط کمیته مربوطه انتخاب میشود .

ج : فیصله ها و رهنمود های جلسه عمومی واحد پایه یی بعد از تصویب توسط کمیته منطقی رسمیت مییابد .

ماده بیستم : هسته حزبی کوچکترین واحد تشکیلاتی حزب محسوب میگردد که حد اقل سه عضو حزب را در بر میگیرد و در دهات، کارخانجات، معادن، بنگاه ها، دفاتر، مؤسسات آموزشی و پرورشی، مغازه ها و سایر جاهای مختلف داخل کشور و در میان پناهندگان خارج از کشور به شمول کمپ های پناهندگان، تشکیل میگردد .

ماده بیست و یکم : داوطلبان عضویت و هواداران حزب در نقاط مربوطه باید تحت نظر هسته حزبی فعالیت نمایند. هر هسته حزبی باید منشی خود را تعیین نماید . منشی هسته نماینده هسته در جلسه عمومی واحد پایه یی میباشد .

۳- ارگان مرکزی حزب ، نشریه درونی مرکزی و سایر نشریه ها

ماده بیست و دوم : جریده " شعله جاوید " ارگان مرکزی کمیته مرکزی حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان است که عمدتاً در خدمت تدارک ، برپایی و پیشبرد جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی (شکل مشخص کنونی جنگ خلق) قرار دارد .

- کمیته مرکزی نشریه درونی "کمونیست" را غرض پیشبرد مباحثات ایدئولوژیک- سیاسی در درون حزب، پیشبرد مبارزه دو خط و تقویت و تکامل ایدئولوژیک- سیاسی اعضای حزب، منتشر مینماید.
- کمیته مرکزی در صورت ضرورت میتواند انتشار نشریه یا نشریه های دیگر و همچنان جزوات و رسالات را رویدست بگیرد.
- تمام نشریه ها باید جهت تبلیغ و ترویج و پیشبرد خط ایدئولوژیک- سیاسی حزب و مشخصاً خط اساسنامه و برنامه حزب کار نمایند.
- ارگان مرکزی، نشریه درونی مرکزی و نشریه های دیگر، مخفی میباشند.

۴ - درفش

ماده بیست و سوم: درفش حزب کمونیست افغانستان، درفش سرخی است با طول و عرض به تناسب دو در سه که ستاره طلائی ای در قسمت یک چهارم سمت چپ طرف بالای آن قرار دارد.

۵ - عضویت

اعضای حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان باید زندگی شان را وقف مبارزه برای نیل به کمونیزم نموده و ثابت قدم باشند، از قربانی نهراسند و بر هر مشکلی در راه کسب پیروزی فایق آیند.

ماده بیست و چهارم: هر کارگر، دهقان بی زمین، دهقان فقیر یا هر عنصر انقلابی دیگر که اساسنامه حزب را بپذیرد، به یکی از سازمان های حزب بپیوندد و در آن فعالانه کار نماید، تصمیمات حزبی را اجراء نماید، انضباط حزبی را رعایت کند، در جلسات حزبی منظم شرکت نماید و بصورت منظم حق العضویت بپردازد، میتواند به عضویت حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان در آید.

- حزب به عضو گیری از میان زنان و مردان طبقات زحمتکش تأکید ویژه میگذارد.

ماده بیست و پنجم: داوطلبان عضویت در حزب باید شخصاً مراحل پذیرش عضویت را طی نمایند. داوطلب عضویت باید توسط دو عضو حزب معرفی شود. سازمان حزبی مربوطه میتواند درخواست را در صورت تصویب آن توسط کمیته منطوقوی بپذیرد

و فرد درخواست دهنده را بصورت داوطلب عضویت در حزب قبول کند و او را برای فعالیت بیکی از حلقه های حزبی راهنمایی و معرفی نماید .

ماده بیست و ششم : دوره داوطلبی عضویت عموماً مدت شش ماه

میباشد. برای افرادی که دارای منشاء طبقاتی غیر از طبقات کارگر، دهقان بی زمین و دهقان فقیر میباشند، این دوره باید تاحدی که توسط کمیته منطوقی تعیین میگردد، تمدید یابد. در این دوره داوطلب عضویت باید جهت اجرای مسئولیت های ویژه گماشته شود و مورد آزمایشات متعدد - در صورت لزوم و امکان آزمایشات نظامی - قرار بگیرد. موقعی که این دوره با موفقیت به پایان رسید، داوطلب عضویت میتواند توسط واحد پایه یی حزبی مربوطه با موافقه کمیته منطوقی به عضویت کامل حزب در آید. داوطلبان عضویت حقوق و وظایفی مانند اعضای اصلی حزب دارند؛ اما حق رأی دهی و انتخاب شدن و انتخاب کردن در هیئت های رهبری را نداشته و از حق ضمانت برای معرفی داوطلبان عضویت بهره مند نمی باشند .

— افراد متعلق به طبقات استعمارگر (فئودال ها و بورژواها) فقط در صورتی میتوانند داوطلب عضویت به حزب شوند که از موقعیت طبقاتی شان گسست کامل نمایند و تمام دارائی شان را به حزب بسپارند . تنها پس از مشاهدات دقیق پیشرفت آنها در کار ها و فعالیت های مبارزاتی و موافقت کمیته مرکزی ، اینگونه افراد میتوانند به عضویت کامل حزب ارتقاء نمایند .

ماده بیست و هفتم : اعضای حزب شامل اعضای تمام وقت و نیمه وقت

میباشند. تمام اعضای نیمه وقت حزب باید حق العضویت را که توسط کمیته حزبی مربوطه تعیین میگردد بپردازند .

ماده بیست و هشتم : هر عضو حزب باید آماده باشد که در صورت دعوت حزب از وی بصورت انقلابی حرفوی در آید .

ماده بیست و نهم : اعضای حزب کمونیست (مائوئیست) افغانستان باید :

الف : با جدیت مطالعه نمایند، مارکسیزم - لنینیسم - مائوئیسم را بکار بندند و از آن دفاع نمایند، آگاهی کمونیستی خود را مداوماً ارتقاء بخشند و در مقابل فرساز و نشیب راه انقلاب استوار و مقاوم باشند .

ب: علیه اشکال مختلف رویزیونیزم، دگماتیزم، امپریزم، اپورتونیزم، شوونیزم و تسلیم طلبی طبقاتی و ملی مبارزه نمایند.

ج: جرئتمندانه و باثبات قدم، به زحمتکشان کشور و جهان خدمت نمایند، باخستگی ناپذیری غرض متشکل ساختن آنها بدور مرام انقلاب کارنمایان دوهمیشه در پیشاپیش مبارزات مردم قرار داشته باشند.

د: نظرات شانرا با صراحت مطرح نمایند و شیوه انتقاد از خود و انتقاد از دیگران را بخاطر رشد و استحکام کیفیت خود شان، رفقای شان و مجموع حزب دلیرانه بکار بندند.

ه: کیفیت تئوریک و عملی خلاق خط حزب را از طریق افزایش پیوسته سطح آگاهی و ابتکارات سیاسی شان انکشاف دهند و آگاهانه علیه سبک کار میکانیکی و فاقد شور و شوق که اعضای حزب را خود بخود فاسد میسازد، مبارزه نمایند.

و: منافع شخصی شان را تابع مقتضیات امر انقلاب سازند.

ز: اسرار حزب را تحت هرگونه شرایطی حفظ نمایند.

ح: در حفظ اسناد و اموال حزب پیوسته تلاش کنند.

ط: قادر باشند با اکثریت رفقای شان حتی موقعیکه آنان به غلط مواضع مخالف شان را داشته باشند متحد شوند، ولی خالصانه و صادقانه درصداصلاح اشتباهات آنان باشند. لیکن لازم است هوشیاری خاص علیه کرریستها، دسیسه بازان و دو رویان داشته باشند، تا از نفوذ همچو عناصر نا بکار در داخل حزب و غضب رهبری در سطوح مختلف توسط آنها جلو گیری به عمل آورند.

ی: آماده باشند که در صورت دستور حزب در مبارزات مسلحانه و فعالیتهای نظامی ای که از طرف حزب رویدست گرفته شود، شرکت نمایند. آنها باید از هر جهت در جنگ مقاومت ملی مردمی و انقلابی نمونه باشند و درخطوط مقدم مقاومت قرار داشته باشند.

ک: دفاع از حیثیت رهبری حزب در مقابله با دشمنان راجدا در نظر داشته باشند و حرمت درفش حزب را پاسداری کنند.

ل : گزارش فعالیتهای شان را بصورت منظم از مجرا های تشکیلاتی به حزب ارائه نمایند .

ماده سی ام : تمام اعضای حزب و متقاضیان عضویت از حقوق ذیل برخوردار اند :

الف : شرکت در مذاکرات مربوط به تمام موضوعاتی که در حزب مطرح میشود، تصریح نقطه نظرات و ارائه پیشنهادات، انتقادات و طرحات در مورد هر موضوعی در جلسه واحد حزبی مربوطه .

ب : شرکت در هر مذاکره ای که در آن راجع به چگونگی رفتار و حرکات شان فیصله ای صادر میگردد، به استثنای حالاتی که دلایل معینی مبتنی بر مشکوکیت در مورد شان مطرح باشد .

ج : اعلام اعتراض علیه اقدامات انضباطی ای که علیه شان اتخاذ میگردد، به هیئت رهبری بالا تر تا سطح کمیته مرکزی .

ماده سی و یکم : عوامل دشمن، مرتدین اصلاح ناپذیر، عناصر منحط، افراد دارای روحیه و اخلاقیات سست و ضعیف، اشخاص مطلقاً غیرقابل اصلاح و عوامل طبقاتی بیگانه نباید اجازه یابند به حزب داخل گردند. در صورتیکه چنین عناصری در حزب رخنه نموده باشند، باید از حزب تصفیه گردند .

۶- اقدامات انضباطی

ماده سی و دوم : در صورتیکه اعضای حزب اساسنامه حزب رانقض نمایند یا منافع حزب را بمخاطره بیندازند و یا وظایف شان را اجرا نکنند و مبارزات ایدئولوژیک - سیاسی در مور دشان بی نتیجه بماند، اقدامات انضباطی ذیل در مورد شان اعمال میگردد : اخطار ، اخطار جدی ، تنزیل مسئولیت حزبی، تعلیق و اخراج از حزب .

ماده سی و سوم : اخطار، اخطار جدی و تنزیل مسئولیت حزبی عضو تشکیلات پایه بی ازصلاحیت های کمیته پایه بی مربوطه است.

ماده سی و چهارم : اعمال اقدامات انضباطی تا سرحد تعلیق و اخراج عضو بدنه تشکیلاتی منطبقوی از صلاحیتهای کمیته منطبقوی مربوطه است .- اخراج عضو کمیته منطبقوی از حزب بایده تصویب دفتر سیاسی برسد .

ماده سی و پنجم : درمورد اخراج دسته جمعی افراد از حزب ، تصمیم نهائی بر عهده پولینوم کمیته مرکزی است .

ماده سی و ششم : تنزیل مسئولیت های حزبی اعضای کمیته مرکزی و اعضای علی البدل کمیته مرکزی تا سرحد تعلیق عضویت شان از کمیته مرکزی، از صلاحیت های دفتر سیاسی است. اخراج اعضای کمیته مرکزی و اعضای علی البدل کمیته مرکزی از کمیته مرکزی ، از صلاحیت های پولینوم کمیته مرکزی است .

ماده سی و هفتم : تعلیق و اخراج عضو کمیته مرکزی و عضو علی البدل کمیته مرکزی از حزب از صلاحیت های پولینوم کمیته مرکزی است .

ماده سی و هشتم : دوره ای که عضو حزب درحالت تعلیق قرار داده میشود نباید بیشتر از یکسال باشد. بر اساس برخورد های عضو تعلیقی درین دوره، وی یا موقعیتش را مجدداً در حزب بدست میآورد و یا از حزب اخراج میگردد. کمیته ویژه در دوره تعلیق، وی را به اجرای مسئولیت های خاص میگمارد و برایش فرصت شرکت در فعالیت های حزبی و فرصت تصحیح خودش را میدهد .

ماده سی و نهم : عضوی که روحیه انقلابی اش را از دست داده باشد و علی رغم کوشش حزب برای تجدید تربیتش، بی روحیگی اش را حفظ نماید، باید به خروج از حزب ترغیب گردد .

ماده چهارم : وقتی که عضو حزب از عضویت حزب استعفا میدهد، هیئت رهبری واحد حزبی مربوطه میتواند تقاضای استعفا را بپذیرد و مکلف است گزارش آنرا فوراً به هیئت رهبری عالیتر حزبی ارائه نماید .

فرد مستعفی مکلف است که :

الف : تمام اسناد و اموال حزب و روابط حزبی اش را به واحد حزبی مربوطه تسلیم نماید.

ب : تعهد بسپارد که اسرار حزب را افشا نخواهد کرد .

ماده چهل و یکم : کمیته مرکزی باید یک کمیسیون مرکزی غرض رسیدگی به شکایات علیه مقررات انضباطی اتخاذ شده در مورد اعضای حزب، تعیین نماید .

ماده چهل دوم : در مورد خائنین و جواسیس تثبیت شده، اقدامات بالا تر از اخراج نیز میتواند مورد اجراء قرار بگیرد .

